

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

"A terrific tale full of larger-than-life characters and thrilling romance."

—Amanda Quick, *New York Times* bestselling author

© 2005 AMERICA'S BOOKS

BY THE NATIONALLY BESTSELLING
AUTHOR OF *A KISS TO REMEMBER*

HEATHER and VELVET

TERESA MEDEIROS

Copyrighted Material

in a land of heather and velvet...

Bir anne olan Prudence Walker, hastanede yattığı sırada, bir doktor tarafından muayene edildi. \\xin'Ied bir soygun ve iyice ıslatılmış bir diken. DgumyJr Sout BarxLit scs "ed ham'Jes' cruxi lı Or su Pr'xL 'ce thought- until tbc ir'/ñitxnzs ru\$, 'ze "tote hw hrcath arxl hcrmnII with hts hnncyxt kLo 'til she felt the rspiw-sksip edge of hises charm.

O* Sebastian Kerr'in bir şey yapacağını düşünüyordu ama yapamazdı. ile bir impish beaug' "Gözleri dokuz saniyelik dudakları hedefliyordu. Ama yalan söylerken bile Pmdeim'in içine emb Ona nane şekeri vereceğini biliyordu. Grny-ey nd highs için bir 'iangernos çifte liderlik ediyordu litc. on thai left no rtxxn lix lore,

From the storm-swept English countryside to the wild moors of Scotland, the courageous beauty and her sensuous outlaw ignite blazing fires of passion and forge unbreakable bonds of love.

Heather &¥cl "ct

[sürüm geçmişi]

O, funda ve kadife diyarında bir haydutun rüyalarına giren masum bir kızdı...

Güzel Prudence Walker bir an namuslu bir yetimin hayatını yaşarken, bir an sonra bir otoyol adamının kollarında yatıyordu. Engellenen bir soygun girişiminde yaralanmış ve fırtına yüzünden sırlıslık olmuş olan Korkunç İskoç Haydut yeterince zararsız görünüyordu. Ya da Prudence öyle düşünüyordu - ta ki bu kötü şöhretli haydut ballı öpücükleriyle nefesini ve iradesini çalana, onun duygusal cazibesinin keskin ucunu hissedene kadar.

Sebastian Kerr'in istediği ama asla sahip olamayacağı her şey ondaydı - ametist gözleri ve yağmalamak için can attığı şarap gibi tatlı dudaklarıyla hınzır bir güzellik. Ama Prudence'ı kucağına aldığı anda bile onu terk etmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü gri gözlü haydut, aşka yer bırakmayan tehlikeli bir ikili hayat sürüyordu.

İngiltere'nin fırtınalarla savrulan kırsalından İskoçya'nın vahşi kırlarına, cesur güzel ve onun şehvetli kanun kaçağı

tutku ve kırılmaz aşk bağları kurar.

Heather & Velvet

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Teresa Medeiros

LOVESWEPT® *DOUBLEDAY*

New York - Londra - Toronto - Sidney - Auckland

Loveswept®

Doubleday tarafından yayınlandı

Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 666 Beşinci Cadde, New York New York 10103

Doubleday ve yunuslu bir çapa tasviri
ve Loveswept kelimesi ve dalga cihazının tasviri,
Doubleday'in ticari markalarıdır.

Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve
yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Medeiros, Teresa, 1962-

Funda ve kadife / Teresa Medeiros.-1. baskı.

s. cm.

I. Başlık.

PS3563.E2386H43 1991

813'.54-dc20

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

91-12077

CIP

ISBN 0-385-42147-8

Copyright © 1991 by Teresa Medeiros

Tüm Hakları Saklıdır

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır Aralık 1991

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Birinci Baskı

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Birinci

Bölüm

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

İkinci Bölüm

18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37

Adanmışlık

Amerika Romantizm Yazarları'na ve aklımı başımda tutmak için kalplerini, mürekkeplerini ve gözyaşlarını döken tüm kız kardeşlerime ve silah arkadaşlarıma: Emily Alward, Elizabeth Bevarly, Melissa Bregenzer, Norma Brown, Gwen Duzenberry, Elizabeth Lynn Gray, Kristin Hannah, Karen Harper, Mary Hooper, Lori ve Tony Karayianni, Rebecca Lee, Stephanie Spearman, Shirley Turner ve Jean Marie Willett.

Bana bazı şeylerin uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlatan Andrea için. Ve Michael için, her zaman.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Önsöz

İskoçya, Highlands 1773

Piç kurusu ölü gibi görünüyordu. Sebastian ayağıyla onu dürttü, nasırlı pençenin uzanıp ince bacağını altından çekmesini bekledi ve kendini kahkaha kükremesine hazırladı. Ağzının kenarından bira damlıyordu. Sebastian çıplak ayak parmağını etli karnına sokarak onu daha sert dürtmeye cesaret etti. Hiçbir şey yoktu. Sarhoş horlaması bile yoktu. *Piç kurusu* ölmüştü.

Sebastian yanına çömeldi. Nasıl bu kadar sessizce gitmişti? Sebastian onu hep böğürerek, öfkeden deliye dönmüş bir halde, şakağındaki mor damarlar son bir çırpınıyla atarken hayal etmişti. Hiç de öyle olmamıştı. Sadece bir çöküş, bir gümbürtü ve gitmişti.

Sebastian kirli bir tutam saçı alnından sıyırdı ve bakışları salonun oymalı kirişlerine doğru kaydı. Sessizlikte nefesini tuttu. Bu

Sanki dünyadaki tüm anlar bir anda susmuş, sadece yankıları havada asılı kalmıştı. O anda kulağına başka sesler geldi, çanak çömlek sesleri ya da kulağına çarpan bir yumruğun gümbürtüsüyle lekelenmemişti: kırılgarlıktaki kırılmalııların fısıltısı, bir çamın hışırtısı, bozkırdaki rüzgârın bulanık uğultusu. Başını öne eğdi. Bu bir katedral sessizliğiydi ve ağlamak istemesine neden oldu.

Yine de ağlamak için zaman yoktu. MacKay şimdi onun için gelecekti. Babasının düşmanı, babasının her zaman uyardığı gibi Dunkirk'ü almaya gelecekti. Sebastian'ın dudakları gerildi. MacKay kaleyi alabilirdi ama onu asla alamazdı.

Ellerini babasının çizmelerinin altına soktu. Brendan Kerr'in ölüsü dirisinden daha kötü kokmuyordu ama yaz sıcağında uzun süre kalırsa bu durum yakında değışecekti. Sebastian ekiştirdi. İri kolları omuzlarının büyüyen genişliğine yetişememişti ama kararlılığıyla kısa sürede babasının bedenini taş zemini kaplayan sülün kemiklerinin arasından geçirdi.

imenlere ulaştığında, Sebastian durdu, efordan titriyordu, midesi açlıktan sert bir düğüm olmuştu. Uzun, siyah kirpiklerinin arasından ter süzölüyordu. Terini sildi.

Sende bir genç kızın gözleri var, evlat, ve aynı zamanda cılız bir ruh.

Sebastian uzun zamandır alışkın olduğu için irkilerek geriye doğru tökezledi. İnce bacakları altına yayıldı ve bir ılgılık attı. Ama babası ayağı kalkmadı. Brendan Kerr çimenlerin üzerinde kambur bir şekilde yatıyordu; gövdesinin etrafında bir sinek vızıldlıyordu.

Çocuğun dişleri, babasının bedenini uçurumdan aşağı itmek, onu yuvarlanıp aşağıdaki bozkıra savurmak için duyduğu vahşî dürtüye karşı sıkıldı. Ama hayır. Annesi bunu istemezdi. Babasını uygun bir Hristiyan cenazesıyla gömecekti. Onu o kadar derine gömecek ve üzerine o kadar çok taş yığacaktı ki

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

sesi bir daha asla ona musallat olmayacaktı.

Sebastian babasının mezarına son taşı attığında öğleden sonra güneş batıyordu. Takırtı sessizlikte yankılandı. Serinletici bir esinti

saçlarını ve terden sıırsıklam olmuş tuniğini tenine bastırarak sertleştirdi. O an daha fazlasını gerektiriyor gibiydi. Kirden kabuk bağlamış parmaklarıyla göğsündeki haçı garip bir şekilde imzaladı. Bu annesinin sembolüydü, annesinin diniydi, sadece yarım yamalak hatırlıyordu ve kullanılmaktan bulanıklaşmıştı.

Altın bir kartal bozkırın üzerinde süzölerek Sebastian'ı baş döndürücü bir özgürlük duygusuyla sarstı. Dunkirk'ün merdivenlerinden kuleye sıçradı. Yetersiz eşyalarını bir sırt çantasına doldurması sadece birkaç dakikasını aldı; yırtık pırtık bir tunik, iki buruşuk patates, annesine ait gümüş telkari bir broş. Gitmek için döndü, sonra durdu, güneş ışığının eğiminde bir an hareketsiz durdu.

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek omzunun üzerinden suçlu bir bakış fırlattı. En son babasının kasasına dokunmaya cesaret ettiğinde, kulaklarını günlerce çınlatan bir kelepçe yemişti.

Kapağı kaldırırken Sebastian'ın elleri titredi. Zengin ekose, hatırladığı gibi duruyordu; babasının elleri Sebastian'ın kalbini kıskançlıktan sızlatan bir şefkatle katlanmıştı. Ekose, Kerr'lerin ve MacKay'lerin yan yana savaştığı, tek bir reis, tek bir klan altında birleştiği bir geçmişin son hatırasıydı. Kirli parmağını yeşil ve siyah karelerin üzerinde gezdirdi, kil mayınlarının çarpıştığı ve gayda seslerinin puslu tepelerde dolaştığı zamanları hayal etti.

Sebastian ayağa kalktı ve ekoseyi üzerine örttü. Bereketli yün ince bedenini sardı ve kaymaya çalıştı. Sırt çantasını karıştırdı ve annesinin broşunu çıkarıp giysiyi omzuna ilıstirdi.

Sebastian alçak, yıkık duvarı tırmanıp uçurumdan aşağı inerken batmakta olan güneş gökyüzünü turuncuya boyamıştı.

Rüzgâr, bozkırın otlarını solan altın renginde bir yamalı bohçaya dönüştürürken, Sebastian genç kaslarının temiz bükölüşü ve esnemesiyle, sertleşmiş tabanlarının altındaki toprağın zenginliğiyle coşarak koştu. Ekose kumaş kalçalarının etrafında dalgalanıyordu.

Bozkırın ortasında tökezleyerek durdu ve Dunkirk'ün kararan gökyüzünde silüetini görmek için döndü.

Bir gün geri döneceğine yemin etti. Gece vakti bir hırsız gibi sinsice kaçmak için değil, dolu bir çanta ve daha dolu bir mideyle güzel bir arabada kendi yolunda ilerlemek için. O kadar güçlü olacaktı ki, hiç kimse ve hiçbir şey onu durdurmaya cesaret edemeyecekti. Ne kanun. Ne MacKay. Babasının alaycı sesi bile.

O tepede duracak, süslenip püslenecek ve babasının mezarına tükürecekti.

Bir gün.

Sebastian bir sarsıntıyla sırt çantasını sıktı ve geriye dönüp bakmadan derinleşen geceye doğru koşmaya başladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Birinci Bölüm

Gösterişli bir elbise ve nazik

bir hava Kalbe hafifçe

dokunabilir; Ama dartı

parlatan masumiyet ve

alçakgönüllülüktür.

Robert Burns

Birinci Bölüm

Northumberland, İngiltere

1791

Prudence kaygan çalılarının arasına daldı. Ensesindeki saç tutamı çözüldü ve ıslak ipler halinde omuzlarına döküldü.

Çılgınca uçuşuna ara verip, düzenli parmaklarıyla inci uçlu saç tokalarını çıkardı. Hiçbiri kaybolmasın diye onları düzenli bir şekilde derin cebine soktu, ancak bu ihtiyatın yersiz olduğundan şüpheleniyordu. Teyzesi bunu asla kabul etmese de, gerçek incileri çirkin yeğeni için ziyan etmezdi.

Prudence ilerlemeden önce kadife eteklerini sıktı. Islak yapraklar yüzüne çarptı. Gece gökyüzünü şimşekler aydınlatıyor ve sert dallar bu beyaz tuvale çarpıyordu. Prudence tekrar bağarmak için ağzını açtı ama sesi bir rüzgârla kesildi, sonra da sarsıcı bir gök gürültüsüyle boğuldu. Sağanak yağmur ormanı sırlıslıkla etmiş, kozalak yüklü çam ağaçlarını bile rüzgârla savrulan tufana karşı etkisiz bir şemsiye haline getirmişti. Prudence kolunu bir ağaca doladı ve başını eğerek fırtınanın sürekli uğultusu arasında çaresiz bir çığlık sesi duymaya çalıştı.

Yüzünü yağmura dönerek kendini gecenin coşkusuna bırakmak istedi - gök gürültüsü, şimşek çakması, yaz yağmurunun tenine çarpması. Pencere kenarındaki koltuğunun rahat minderlerine kıvrılmış, elinde kitap, kurşunlu cam pencereden aşağı süzülen yağmur damllarını izlemekten ne kadar da farklıydı. İlkel bir susuzluk, yağmuru dilinin üzerinde yakalamak için ağzını sonuna kadar açtı. Yine de düşünmenin zamanı değildi. Tereddütü, onun için çok değerli olan birinin ölümü anlamına gelebilirdi.

Dik bir tepenin kenarındaki çalılıktan dışarı fırladığında ağır etekleri bacaklarına yapıştı. Rüzgar uğuldadı

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Etrafını sararak elbisesini vücudundan uzaklaştırdı. Ormanda şiddetli bir gümbürtü koptu. Prudence bunun gök gürültüsü olduğunu düşündü ama bir şimşek çakması aşağıdaki yolu aydınlatarak yanıldığını kanıtladı. Gökyüzü tekrar karardı. Kendini çamurlu yamaca dayadı ve gözlerini kısıtı, yağmurun gri perdesi yüzünden zayıf görüşü daha da kötüleşmişti.

Bir at arabası ve dört kişi yolda sallanarak durmuştu. Prudence'ın tanımadığı kapının üzerindeki özenle işlenmiş arma yaldızla çizilmişti. Arabanın neden böyle aniden durduğunu anladığında nefesini içine çekti.

Etrafı at sırtındaki altı adamın karanlık şekilleriyle çevriliydi. Tüylü binekleri yeri eşelerken, liderleri olduğu anlaşılan bir adam arabacıya bir emir yağdırdı. Zayıf ışıktaki arabacının yüzü korkunç derecede solgundu. Gök gürültüsü bir kez daha gümbürdedi, bu sefer daha uzakta.

Haydutlardan biri arabanın kapısını menteşelerinden sökerken Prudence'ın tırnakları bir ceviz ağacının açıkta kalan köklerine saplandı. Bir kadının ritmik çığlığı geceyi böldü. Lider yavaşça kolunu kaldırdı. Tabancasının şık namlusunda şimşekler parlıyordu. Ama Prudence'ın dikkatini çeken şey tabanca değildi. Sarkan bir daldan fırlayıp arabanın çatısına yapışan gri ve beyaz tüylerden oluşan küçük bir toptu.

"Sebastian!" diye bağırdı.

Prudence tüm ihtiyatı bir kenara bırakarak kendini tepeden aşağıya attı, yarı kayarak, yarı çamurla kaplı yaprakların arasından kayarak.

Çılgılık Sebastian Kerr'in felaketi oldu. Bineğinin üzerinde iki büküm olmuş, yamaçta bu doğaüstü çılgılığın kaynağını arıyordu - adının olmadığı bir yerde Hristiyan adını. Bir delilik anında, korku ve özlemle boğuklaşan sesin annesinin sesi olduğuna yarı yarıya inandı.

Gece bir ses ve hareket bulanıklığı içinde patladı. Sebastian'ın atı da onunla birlikte dönüyor, ısırığın acısına karşı savaşıyordu. Arabacı, hareketini belli etmek için gözünü bile kırpmadan ağır sopasını savurdu ve Sebastian'ı tam karnından yakaladı. Sebastian atından düşerken, silah bir ışık parlamasıyla patladı ve havayı ateş ve barutun pis kokusuyla kirletti. Yola sertçe düştü, ayak bileği uğursuz bir çatırtıyla altına katlandı. Arabanın içindeki kadının anlamsız çığlıkları devam ediyordu. Sebastian vahşi bir an için onu vurmuş olmayı diledi.

Diğer atlar, gecenin karanlığına karışırken yolu çamur deryasına çevirerek savruldu; pelerinli ve maskeli binicileri sinirli boyunlarının üzerine eğilmişti. Arabacının eldivenli eli kalktı. Sebastian donakaldı, topuzlu sopanın öldürücü darbesini bekliyordu. Arabacı onun yerine

parlak kırbacını takımının üzerine indirerek aracı harekete geçirdi. Araba gürleyerek uzaklaştı ve uçuş hızıyla çılınca sallandı.

Gece yine durgundu, yağmurun pırtılarına ve fırtına düzenli bir düşüşe geçerken uzaktan gelen gök gürültüsü sesine teslim olmuştu.

Sebastian çamur ve acı içinde yatıyordu. Yağmur ağzını yıkadı. Annesi adını mı söylemişti? Gözlerini kapadı, melodik Fransızcasını duydu, yatıştırıcı elinin alnına değdiğini hissetti. Çıta tarafından çalınan nefesi geri döndüğünde, ayak bileğinin nabız gibi atan zonklamasının farkına vardı. Ne kadar aptalmış! Onu çağıran babası olmalıydı. Bir acı dalgası yuvarlanırken gözlerini sıkıca kapadı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bacağından yukarı. Babasının kalın İskoç çapağı tepesindeydi. *Sebastian! Aptal bir delikanlı için aptalca bir isim.*

Çamura bulanmış bir botun bileğine çarpmasını bekleyerek irkildi.

Yine de üzerine yağın tek şey yağmurdu. Gözlerini açtı. Gerçeklik, dirseklerini saran çamurlu yapışkan madde kadar soğuk ve somut bir şekilde geri döndü. Kendisini terk ettikleri için arkadaşlarına duyduğu kızgınlık alevini söndürdü. Onlara bildikleri her şeyi öğretmişken onlara lanet okuyamazdı. *Yaralıları bekleme riskini asla alma, diye tembihlemişti. Düşmüş bir adam bir sonraki adam için bir ilmiktir.* Derslerini iyi öğrenmişlerdi. Sebastian, adamları Edinburg'a eli boş döndüğünde D'Artan'ın kaşlarını kaldırdığını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Bir yorgunluk dalgası onu hırpaladı. Gece kötü başlamıştı. Beklenmedik bir fırtına çıkmış, sonra da önlerine çıkan ilk araba durmayı reddetmişti. Bir sonraki arabada inatçı bir arabacı ve tombul, ciyaklayan bir başhemşire vardı. Ve son olarak, tepeden aşağı inen gizemli yaratık.

Sebastian bir dirseğinin üzerinde durdu ve yağmurun içinden baktı. Birkaç metre ötede çamurun içinde bir kız oturuyordu, yağmurun sürekli yıkamasından, eteklerinin lekeli kadifesinden, yüzüne dolanan ağır saç iplerinden habersiz görünüyordu. Ve ondan da habersizdi. Baş eğikti ve çenesinin altında yuvalanmış hastalıklı bir tüy yumağına onun *adını mırıldanıyordu*. Bir şey hissetti

Adının böylesine hayranlık uyandıran tonlarda söylendiğini duymak boğazında garip bir düğümleme yaratmıştı. Yakışıklı İngiliz metresi bile ilişkileri sırasında onun adını böyle bir duyguyla haykırmamıştı. Kısa bir an için, kızın kucağındaki yavru kediye gülünç ve delice kıskandığını hissetti.

"Ne yaramaz bir hayvansın sen, Sebastian," diye şefkatle azarladı, titreyen yaratığın dağınık tüylerini düzeltirken. "Her yerde seni arıyordum. Boris'in seni yine sürükleyip götürdüğünü sandım."

Yavru kedi böyle bir aşağılama düşüncesi karşısında aşağılanmış bir şekilde miyavladı. Esneyen pembe ağzı onu kendini yutacak kadar büyük gösteriyordu. Sebastian öyle olmasını diledi.

Boğazını anlamlı bir şekilde temizledi ve bakışlarını rahatsız edici kediden kıza kaydırdı. Bakışları buluştu.

Gözleri hemen şaşkın bir şekilde kısıldı.

Bir elinde yavru kediye tutarak ona doğru koştu ve ayak bileğinin üzerinde ağır ağır süründü. "Yaralısın, değil mi?"

Sebastian onun bacağını kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Artık öyleyim."

Dizlerinin üzerine çöktü. "Şerifi çağırayım mı? O benim bir tanıdığım."

Sebastian bu gecenin hiç bitip bitmeyeceğini merak ederek inledi. "Doğal olarak. Olacaktı."

Yavru kedi onun elinden kurtuldu ve Sebastian'ın bacağına tırmanarak iğne gibi keskin pençelerini eteğine geçirmek için durakladı. Sebastian irkildi.

Kız canavarı yakaladı ve Sebastian'ın eteğini endişe verici bir yüksekliğe kaldırdı. "İşte yine başladın, seni yaramaz kedi. Ne kadar yaramazsın. Onu affetmelisiniz, efendim. Korkarım ki içinde bastırılmaz bir hırçınlık ruhu var."

"Ben de aynı başarısızlıkla suçlanmışım," diye mırıldandı Sebastian.

kremsi teninin üzerine eğildi.

Sonunda eteği ve kediyi çözmeyi başardı. Parmakları amur sıçramış tartanı düzelitti, sonra kıpırdamadan durdu.

"Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Sen Korkunç İşko Haydut Kirkpatrick'sin."

Bakışları yüzünün üst yarısını kaplayan ipek maskeye kaydđ. Ona uzandı.

Sebastian onun ince bileğini yakaladı. "Bana Dreadful demekten çekinmeyin."

Kadın ipucunu iyi anladı. Kolu gevşedi ve adam onu serbest bıraktđ. Sebastian'ın suskunluğu onun elleri ve dizleri üzerinde öne doğru eğilip yüzüne bakmasını engellemedi. Sebastian'ı dehşete düşüren şey, yüzündeki ifadenin korku değil heyecanla aydınlanmış olmasıydı. Bu aptal kızı göndermesi gerektiğini düşündü, ama bu soğuk ve çamurlu yolda ölmek istemiyorsa onun yardımına ihtiyacı vardı.

"Hakkınızdaki her şeyi okudum." Sesi hayranlık doluydu. "Sen Northumberland sınırının belasısın. Hem İşkoya'nın hem de İngiltere'nin yüz­süz terörüsün. Tüm ulusların adalet sisteminin yüz karası. Uygar insanın kalbinde gizlenen vahşet ve açđözlülüđün korkunç bir hatırlatıcısı. Hiçbir gezgin senden güvende değil. Hiçbir asil arma sizin hilelerinize karşı koruma sağlamaz. Soyuyor, kaçırıyor ve yağmalıyorsunuz-"

"-ve whistle hile yapmak," diye sözünü kesti, alçakça suçlarını heyecanla anlatmasının onu kendinden geçireceğinden korkuyordu. "Zamparalığımla ilgili ayrıntılı ve abartılı anlatımınız karşısında gurur duymamak elde değil ama şu anda sadece başı zonklayan ve ayak bileği kırılmış, yağmur altında yatan yaralı bir adamım. Yakınlarda bir ifti kulübesi var. Bana yardım eder misin?"

Daha da yakına eğildi, gözleri umutla açılmıştı. "Beni kaçırıyor musun?" "Hayır."

Yüzü hayal kırıklığı içinde düştü. "Pekala o zaman."

Tabancasını amurdan kurtardı ve kalın namluyu kadının göğsüne doğrulttu. "Bana yardım et."

Ona yardım etti. Yavru kediye cebine soktu ve o çıkarana kadar sürekli ulumaya devam etti, saç tokaları hakkında bir şeyler mırıldandı. Yaratığı diğer cebine soktuktan sonra omzunu Sebastian'ın omzunun altına dayadı ve onu yarı kaldırarak ayağa kaldırdı.

Kadının gücü onu şaşırtmıştı. Ondan bir baş daha kısaydı ama ince gövdesi, o tökezlediğinde bile ayaklarının üzerinde durmasını sağlayan ustaca bir zarafetle doluydu. Bileği sivri bir kütüğe çarptığında, kadının beline doladığı destekleyici kollar olmasa acı içinde yere yığılacaktı. Sığ bir derenin kıyısına geldiklerinde, bir adım daha atamayacağını anlayan adam aniden durdu. Birbirlerine aşıklar gibi sarıldılar; kadının kolları adamın beline sıkıca sarılmış, adamın alnı kadının yanağına bastırılmıştı. Yağmur onları yıkıyor, birbirlerine kaynaştırıyordu.

"Devam edemem," diye saçlarına doğru nefes aldı. Yorgunluk ve acının etkisiyle çapağı kalınlaştı.

kültürlü tonlar. "Şimdi ikimizi de öldürmeden önce beni bırak ve evine dön, genç kız."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Saçmalık." Kadının sesindeki keskin pratiklik onu uyandırdı. "Kulübenin şu tepenin ardında olduğunu söylemiştin.

gideceğimiz yer şu tepenin üstü. Seni burada ölüme terk edersem nasıl bir Hristiyan olurum?"

"Güzel ve akıllı biri."

Yamaç kaygan yapraklardan oluşan bir kâbustu. Birden fazla kez, kızın eli onun elinin üzerine kapandı ve kendisini yukarı doğru tırmalamak için kullanabileceği sarımsı bir köke yönlendirdi. Neredeyse tepenin zirvesine ulaşmıştı ki kötü ayak bileği tutmadı ve yarı yolda geri kayd. Maskesinin yırtıldığını hissetti ama umursamadı. Yanağını siyah çamura bastırarak yattı ve kendisine ulaşan sersemlik sisini memnuniyetle karşıladı.

Kız kuşağını yakalayarak onu yeniden uyandırdı. Acı yerini öfkeye bıraktı. Başını kaldırdı ve kükredi, "Lanet olsun kızım, beni rahat bırak, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni vururum."

"Tabancan bende olduğu için bu bir sorun yaratabilir." Sebastian'ın gözlerindeki sis dağıldı ve kendi silahının açık namlusuna baktı. Önünde diz çökmüş olan kız, bir İngiliz hanımefendisinden çok hınzır bir orman perisine benziyordu. Elbisesi lime lime olmuş, açıkta kalan her santim etine çamur bulaşmıştı.

Kirli bir kolunu uzattı. "Bana elini ver." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Beni kaçırıyor musun, genç kız?"

"Evet, delikanlı, öyleyim," dedi onun çapağıyla alay ederek. "Seni vurmak zorunda kalmadan önce lanet kışını bu tepeye çek." Sebastian'ın başı düştü. Gülmenin bu kadar acı verebileceğini bilmiyordu. Başını kaldırmadan kolunu kaldırdı.

Çamurlu parmakları birleşti. Tepenin zirvesine doğru işkenceli sürünüşüne devam etmeden önce elini kısa bir süre sıktı.

Çiftçinin kulübesi ıssız bir çukurun sonunda yer alıyordu. Yanında gümüşü bir dere gürül gürül akıyor, kıvrıla kıvrıla taşarak yıkık dökük duvarları yalıyordu. Kulübe sanki bir rüzgâr gülünden düşmüş ve çatısı sonradan yapılmış gibi görünüyordu. Pencereler eğri büğrüydü, kapı yamuktu. Prudencer kulübenin düzelip düzelmeyeceğini görmek için başını eğme isteğine karşı koydu. Bir haydutun inine girdiği düşüncesiyle kalp atışları hızlandı.

Kadın kapıyı iterken bir rüzgâr ve yağmur tabakası onları savurdu. Kımıldamadı.

"Tekmele şunu," diye emretti Korkunç İskoç Haydut

Kirkpatrick. Kadın ona şüpheyile baktı, sonra kapıya zarif bir

tekme attı. "Öyle değil. Tüm ağırlığınızı verin."

Prudence bacağını geri çekti. Sadece tüm ağırlığını vermekle kalmadı, aynı zamanda onun tüm ağırlığını da verdi. Kapı patlayarak açıldı ve içeri girip yere yığıldılar. Prudence'ın cebi protesto amacıyla kıvrandı.

Haydut inledi. "Beni öldürüyorsun. Şerifi getirmene izin vermeliydim. Beni vurabilir ve sefilliğime bir son verebilirdi."

Burnunu çekti. "Nankörlük etme. Alaycılık sana yakışmıyor." Onun ağırlığının altından sıyrıldı. "Soyguncuları kurtarmak benim için nispeten yeni bir uğraş."

"Londra sezonunuzda bunu öğretiler mi?"

"Londra'da hiç sezon geçirmedi."

Prudence diz çökerek kulübenin gölgeli köşelerine baktı. Uzaktan çakan bir şimşek, tahta bir mandalın üzerinde asılı duran paslı bir fener ve çıra kutusunu gösterdi. Ona doğru süründü ve çakmak taşını çakmak ve yırtık fitile bir kibrit çakmak için bir sonraki parıltıyı bekledi. Bir altın ışık halesi tozlu köşeyi aydınlattı. Ayağa kalktı, feneri geniş bir kavis çizerek salladı.

Kulübe kirliydi, uzun zaman önce sıçrayan yaratıklara ve örümcek ağlarına terk edilmişti. Tek mobilya, taş bir ocağın önüne yerleştirilmiş, kaba yontulmuş bir masa ve sandalyeydi. Kül yığınları ve yarı yanmış odun parçaları ızgarayı aydınlatıyordu. Ocağın yanında bir yığın çalı çırpı birikmişti. Yatak yoktu ama bir yığın battaniye uzak köşede buruşuk bir palet oluşturuyordu. İki pencere camla değil, yırtık pırtık ve yer yer yıpranmış, ağır siyah çuvallarla kaplıydı. Prudence titredi. Hava ıslak tenine nemli ve serin geldi. Aceleyle kulübeye geri döndü ve kapıyı iterek kapattı, yağmur sazdan çatıda hafif bir davul sesine dönüştü.

Haydut hâlâ kapının yanında yatıyordu. Birkaç dakikadır konuşmamıştı ve kadın onun bilincini kaybetmiş olabileceğini düşündü. Yanına diz çöküp fenerin hafif ışığını yüzüne tuttuğunda nefesi hızlandı.

Fener elinden kapılıp kendi yüzüne doğru itildiğinde nefesi kesildi. Geri çekilerek gözlerini kör edici parıltıdan korudu. O korkunç ışığın arkasından, şiddet ve çaresizlikle tüm mizahtan arındırılmış bir ses geldi.

"Geri çekil! Eğer yüzümü görürsen, hayatının hiçbir değeri kalmaz. Ne benim ne de adamlarım için."

Prudence birden korkarak gözlerini kırptırdı. Büyük bir çabayla, sakince konuştu. "Eğer bu ıslak giysilerden kurtulamazsan, hayatının hiçbir değeri kalmayacak. Seni göremezsem nasıl ilgileneceğim?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra sesi hâlâ gergin ama acıdan incelmış bir şekilde, "Feneri köşeye koy. Işık yeterli olacaktır."

Kadın itaat etti. Bu kez ona yaklaştığında, adam itiraz etmedi. Gözlerinin parıltısı ve yüz hatlarının gölgeli hatları dışında pek bir şey göremiyordu.

"Tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değilim," dedi.

O battaniyeleri yaklaştırırken yavru kedi cebinden çıktı ve yere atladı. Dengesiz patileriyle etrafta dolanarak kulübeyi keşfetti. Prudence adamı kollarının altından yakaladı ve çekiştirdi. Adam sağlam bacağıyla onu palete oturtana kadar itti. Ayak bileğini katlanmış bir battaniyenin üzerine koydu, sonra tekrar yanına diz çöktü. Loş ışıktaki adamın yüzünü incelediğini hissedebiliyordu. Rahatsızlığını gizlemek için adamın ekosesini açma ve cüppesinin sarkan firfırlarını çözme işiyle meşgul oldu.

"Sana ne diyorlar?" diye sordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Prudence."

Kısa bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır. İnanç, Umut, Yardımseverlik, hatta Acelecilik ama Sağduyu değil."

"Korkarım kediler söz konusu olduğunda tüm mantıklı düşüncelerimi kaybediyorum. Normalde çok ihtiyatlı bir kızımdır." O

ıslak keten gömleğini kaslı omuzlarından sıyırmak için ona doğru uzandı.

Eli kızın kolunu kavradı. Kavrayışı silahsızlandırarak kadar nazikti. "Sağduyulu bir kız, Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick ile izole edilmiş bir kulübede yalnız kalmaz, değil mi?"

Parmak eklemleri koluna değdi ve kısa süreli temasla teni karıncalandı. Tehdit mi edilmişti yoksa uyarılmış mıydı, karar veremedi.

Ani titremesini gizlemek için hızlı bir hareketle adamın kucağına bir battaniye serdi ve elini uzattı. "Etekliğiniz lütfen?" Adamın yüz ifadesini göremediği için şükreliyordu.

Giysiyi çözerken acı dolu homurtularını bastırmak için sordu, "Haydut olmak romantik mi? Robin Hood gibi zenginlerden çalıp fakirlere mi veriyorsun?"

Sesi sertleşti. "Evet, fakirlere veriyorum. Kendime. Ben fakirim." "Bu çok merhametsiz bir tutum, sence de öyle değil mi?"

"Hiç fakir oldun mu?" Kolunu uzattı, eteği sallanıyordu. Bir parmak.

Islak giysiyi aldı ve silkeledi. "Aslında beş parasızım."

"Beş parasız mı?" Adam homurdandı. "Sadece zenginler 'beş parasız' der. Bahse girerim bunun için hiç aç kalmadın, değil mi?" Öfke aksanını kalınlaştırdı. R'leri fırtınalı bir deniz gibi yuvarlanmaya başladı. "Kadife içinde fakir olmak ile karnında yemek olmadan fakir olmak arasında güçlü bir fark vardır. Hiç akşam yemeğiniz için bir köpekten yiyecek çaldınız mı? Bütün gün avlanıp bir sincaptan fazlasını yakalayamadığınız için hiç dayak yediniz mi?"

Yatıştırıcı elini adamın çıplak göğsüne koydu. "Beni affet. Her zaman yanlış bir şey söylemeyi başarıyorum." Avucunun altındaki deri hafifçe kürklüydü. Daha önce hiç bir erkeğin göğsüne dokunmamıştı ve kasların sıcaklığı onu şaşırtmıştı. "Seni yargılamaya hakkım yok."

Sanki coşkulu patlamasından utanmış gibi homurdanarak karşılık verdi. Eli aşağı doğru kayarak adamın karnını nazikçe yokladı.

Bir nefesle sarsıldı. Bedeni şiddetle kasıldı.

Prudence elini geri çekti. "Seni incitmek istememiştim. Adamın sana vurduğunu gördüm. Yarın korkunç bir morluğun olacak."

"Bunu yarın düşüneceğim," dedi kaba bir şekilde.

Adam gözlerini kapadı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Birkaç dakika onu izledi ve kıpırdamayınca uyuyor olabileceğini düşündü. Üzerine tozlu bir battaniye çekti ve şefkatle omuzlarına doladı.

Prudence yanılıyordu. Sebastian uyumuyordu. Kız yanından uzaklaşır uzaklaşmaz gözlerini açtı ve onun her hareketini merakla izlemeye başladı. Şöminenin önünde durmuş, kulübenin etrafına bakıyordu. Gözlerini kısımayı bırakmasını diledi. Onun gözlerinin rengini görmek için saçma bir arzu duyuyordu.

Kız ona dokunduğunda hissettikleri de aynı derecede saçmaydı. Karnını hafifçe okşadığında acı değil, parmak uçlarındaki şaşırtıcı şefkat harekete geçirmişti. En son ne zaman bir kadının dokunuşunun böylesine sarsıcı bir tepki yarattığını hatırlayamıyordu.

Ocağın önünde diz çöktü ve orada bırakılmış sopalarla küçük bir ateş yaktı. Hareketleri ekonomik ama zarifti. Onun yaşını merak etti. Bir kızdan çok bir kadın olmaya yakın görünüyordu. Adamın soyunmasına yardım ederken hiç de genç kızlara özgü bir çekingenlik göstermemişti. Elleri yatıştırıcı ve pratikti. Yüzü kızarmadan ya da kekelemeden yapılması gerekeni yapmıştı. Kız bir muammaydı ve Sebastian onu çözmeye niyetliydi.

Prudence çok geçmeden ocakta neşeli bir ateş yaktı. Ayağa kalktı ve yalnız olduğunu ve izlenmediğini düşünen bir kadının tembel zarafetiyle gerindi. Kollarını kaldırıp korsajının önündeki küçük düğme sırasıyla boğuşmaya başladığında Sebastian'ın nefesi hızlandı. Giysileri sıırılsıklamdı. İçinden çıkmak istemesi gayet doğaldı. Doğal olmayan, Sebastian'ın elbiseyi başının üzerinden sıyrırken vücudunun muzipçe kıpırdanmasıydı. Başka koşullarda bunu anlayabilirdi ama soğuk bir toprak zeminde dövülmüş, kırılmış ve yarı ölü yatarken değil.

Kadının ince kombinezonunun ve iç çamaşırının içinde titrediğini gördü. Çamurlu ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde, ıslak kumaş vücudunun yanıış yerlerine yapışmıştı. Arkasında parlayan ateş ışığı uzun bacaklarının kıvrımlarını ve göğüslerinin yumuşak kabarıklığını aydınlatıyordu. Sebastian inledi.

Ona bakmak için döndü, elleri göğüslerini örtmek için havaya kalktı. Gözlerini kapadı ve acı çekiyormuş gibi biraz sarsıldı. Acı çekiyordu ama onun düşündüğü gibi değildi.

Güvenli olduğuna karar verdiğiğinde, bir gözünü gizlice açtı. Kız ocağın kenarında oturmuş, parmaklarıyla saçlarındaki düğümleri tarıyordu. Saçları koyu kadifemsi kahverengiydi ve neredeyse beline kadar sarkıyordu.

Ateşin sıcaklığı Sebastian'ın paletine doğru yayıldı. Göz kapakları ağırlaştı. Battaniyelerin içine daha da gömüldü, Prudence'ın saçlarının zengin şelalesini okşayan parmaklarının hipnotik cazibesine kapıldı. Kendi parmakları olmasını diledi.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, parmak uçlarının altında tüylerin tüy gibi sıcaklığını hissetti. Prudence'ın yavru kedisi başını avucuna dayamış, ilgi bekliyordu. Sebastian bir başparmağıyla kedinin tüylü çenesinin altını okşadı ve bir aslana daha çok yakışacak bir mırıltının derin titreşimini hissetti. Yavru kedi hoşnutsuzca onun dirseğinin kıvrımına kıvrıldı.

"Sebastian," diye fısıldadı. "Aptalca bir isim." Prudence gibi.

Tabancasının hâlâ kızda olduğunu hatırladığında çoktan uykuya dalmıştı.

Prudence dayanabildiği kadar uzun süre bekledi. Kombinezonu ve kombinezonu sıcak ve kuruydu, saçları

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

sadece nemli. Tırnaklarından üçünü çiğnemişti. Feneri parmağına takıp palete doğru sürünürken, teyzesinin azarlayıcı nakaratını hatırladı: "*Merak bir hanımefendiye hiç yakışmaz.* Gerçi Prudence'ın babası buna merak dememişti. Keskin bir çıkarım zekâsı demişti. Babasının ona söylemediği şey, tümdengelimli bir aklın taliplerin istediği bir özellik olmadığıydı. Prudence çaresiz bir suçlunun bunu daha fazla takdir edeceğinden ciddi olarak şüpheliydi.

Paletin yanına diz çöktü, feneri havada tutarken kombinezonuyla dizlerine yastık yaptı.

Eşkıya örtülerin çoğunu silkip bir kenara atmıştı. Sadece tek bir battaniye tehlikeli bir şekilde kalçalarına kadar inmişti. Ciddi bir iç çekiş onu da yerinden oynatabilirdi. Bal rengindeki tüylü saçları göğsünü kaplıyordu. Prudence'ın keskin bakışları saçların ince bir çizgiye dönüştüğü yere kadar izledi, sonra battaniyenin altında kayboldu. Feneri hareket ettirerek bakışlarını tekrar adamın vücuduna kaydırды. Adam orta boyluydu ama omuzlarının genişliği onu olduğundan daha iri gösteriyordu.

Dirseğine sıkıştırılmış gri tüy yumağını görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uykulu kedi yavrusu başını kaldırdı ve ona hoşnutsuz bir bakış attı. Prudence sessizlik için parmağını dudaklarına götürdü. Yavru kedi hafif bir gıcırtyla gerindi ve çenesini patilerinin üzerine koydu.

Fenerin alevi eşkıyanın yüzünde bir ışık halesi oluştururken Prudence'ın ağzı pamuk gibi kurudu. Adamın sarı saçlarının fena halde kırılmaya ihtiyacı vardı. Ne yaptığının farkına varmadan önce saçlarını adamın alnından geriye doğru taramak için uzandı. Elini geri çekerken yanlışlıkla fenerin sıcak tenekesine dokundu. Kendi kendine bir yanığın diğerinden daha iyi olduğunu söyleyerek acı dolu bir nefesi bastırdı.

Feneri daha yükseğe kaldırarak açlıkla adamın yüz hatlarını inceledi. Güneş tenini neredeyse saçlarıyla uyumlu sıcak, kumlu bir renge boyamıştı. Alçak kaşları bir ton daha koyuydu. Kömür rengi kirpiklerinden oluşan kalın bir saçak yanaklarında duruyordu. Prudence, Tricia Teyze böyle kirpikler için cinayet işlerdi, diye düşündü. Bol miktarda lamba siyahı bile onları kopyalayamazdı. Burnu hafifçe eğriydi, sanki bir kez kırılmış gibiydi ama köprüsü boyunca uzanan çillerin belli belirsiz saçılması burnunun tehdidini yumuşatıyordu. Çenesinin alt tarafında bir yara izi vardı. Sığ çizgiler ağzını çevreliyor ve alnını kırıştırıyordu. Prudence bunların zamanla değil, rüzgâr ve hava koşullarıyla kesildiğinden şüpheleniyordu. Onun yaşının otuza yakın olduğunu tahmin ediyordu.

Lamba ışığı bir aşık gibi ağzının üzerinde oynaşıyordu ve Prudence göğsünün sıkıştığını hissetti. Harika bir ağızdı, sert ve biçimli, alt dudağı üst dudağından daha dolgundu. Uykudayken bile çenesinin eğikliği onu her kadına meydan okuyacak somurtkan bir hale getiriyordu. Prudence ona dokunmak, kahkahalarla kıvrılmasını ya da şefkatle yumuşamasını sağlamak istiyordu.

Hipnotize olmuş gibi öne doğru

eğildi. "Ametist."

Bu kelime hiçbir yerden gelmedi. Bakışları suçlulukla haydutun dudaklarından açık gözlerine sıçradı.

İkinci Bölüm

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence kendi kurduğu bir tuzağa yakalanmıştı, suçlayıcı ışık çemberi tarafından değil, yabancının yaz yağmurunun puslu gri rengindeki gözleri tarafından felç edilmişti. Kendini bir yıldıza kanat çırpın sıkıcı bir güve gibi hissediyordu.

"Ametist mi?" diye zayıfça tekrarlardı. Belki de haydut çaldığı mücevherlerin hayalini kuruyordu.

"Gözlerin," dedi. "Onlar ametist."

Gözlerini kırıştırdı. Prudence kendisine yakın olan şeyleri görmekte zorluk çekmezdi, bu yüzden şimdi gözlerini kısmasına gerek yoktu. Gözlerini kapatırsa, adamın yüzünü hâlâ göreceğinden, zihninin levhasına silinmez bir şekilde kazınacağından şüpheleniyordu. Adam ona dokunmadı ama kadın da kıpırdıyamadı. Işığın altında öylece durmuş, adamın onu azarlamasını, bağırmasını ya da vurmasını bekledi. Alt dudağını ısırды, sonra hızla gevşetti, teyzelerinin bu çocukça alışkanlığın dişlerini nasıl belirginleştirdiğini söylediğini hatırladı.

Sebastian onu içtenlikle inceledi, daha önceki şüpheleri doğrulanmıştı. Kız son derece güzeldi. Cildinin narin kaymaktaşı rengi, yüz hatlarına şaşırtıcı bir kırılğanlık veriyordu. İnce burnunun ucunu neredeyse fark edilmeyen bir yarık taçlandırıyor ve bu burnun ilkeliliği, çekici bir dudak bükmeyi ima eden hafif bir aşırı ısırlıkla yalanlanıyordu. Koyu renk kirpikleri menekşe rengi gözlerini çerçevesliyordu. Lamba ışığı, kadifemsi saçlarındaki bordo tonlarını ortaya çıkarıyordu.

Sebastian parmaklarının arasında bir tutam saç yakaladı.

Göründüğü kadar yumuşak ve ağırdı. Ellerine pudra bulaşmadan bir kadının saçlarına dokunmanın zevkini unutmuştu. Sabit

Ayak bileğinin zonklaması, yeni bir zonklama damarlarındaki kanı ilkel bir vuruşla iterken azaldı.

Prudence'ın uyuşukluk sandığı tembel bir duygusallıkla gözleri kısıldı. "Lambayı söndür," dedi.

İtaat etti, azarlanmaktan ya da vurulmaktan kurtulduğu için rahatlamıştı. Karanlık etraflarını sarmıştı. Ateşin ışığı uzak duvara titrek gölgeler düşürüyordu.

"Yanıma uzan."

Adamın sesinin boğuk sıcaklığıyla rahatladı. Adamın yüz hatlarını örten karanlık ona bir yabancı olduğunu, gecenin baştan çıkarıcı yalnızlığında karşılaştığı her yabancı erkeğin tehlikeli yanlarını taşıdığını hatırlattı.

Kombinezonunu iki elinin arasında döndürdü. "Çok yorgun değilim, teşekkür ederim."

"Sen de çok iyi bir yalancı değilsin." Adamın eli kadının ince bileğini kavradı. "Eğer seni kırarsam

ayak bileğimden. Şu anda nispeten zararsızım."

Prudence iki bacağı da kırıkken zararsız olacağından şüpheliydi. Böyle bir ağzı olan hiçbir adam zararsız olamazdı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Lütfen."

Bunu yapan "lütfen" oldu. Bir haydutta böyle bir terbiyeye nasıl karşı koyabilirdi? Bir anlık tereddütten sonra, kolları ve bacakları tahta gibi kaskatı kesilmiş bir halde adamın yanına uzandı. Adam bir kolunu kadının omuzlarının altından geçirerek rahatça kucakladı ve kadının başı adamın omzunun kıvrımına daha fazla yerleşti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

umduğundan daha kolay. Yağmur, sazdan çatının üzerinde rahatlatıcı bir ritim tutturuyordu.

"Senin için endişelenecek bir ailen yok mu?" diye sordu. "Dönmediğinde telaşlanmayacaklar mı?"

"Evet demem gerekiyor, değil mi? Böylece içeri d a l m a s ı n l a r d i y e beni boğazlamaktan çekineceksin."

Kıkırdadı. "Belki de o kadar kötü bir yalancı değildir. Kadınları boğazladığıma dair söylentiler duydun mu?"

Bir an düşündü. "Hayır. Ama teyzemin bir arkadaşı, Bayan Devony Blake, geçen yaz onun ırzına geçtiğinizi iddia ediyor. Aylarca her piknikte ve baloda konuşuldu. Bu korkunç hikayeyi her anlattığında baygınlık geçirdi."

"Eminim öyle yapmıştır," dedi sertçe, "sık sık ve titiz ayrıntılarla. Bu bayan hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Blake?"

Prudence yüzünü onun köprücük kemiğine gömdü. "O aptal sarışın kafasında bir beyin bile yok. Daha çok senin ırzına geçmiş olması muhtemel."

"Yani sadece beyni olmayan bir kız mı benimle birlikte olur?" Parmak uçları kızın kolunda alaycı bir desen çizdi. "Söyle

"Teyzen nerede olduğunu merak edecek mi?"

"Ben dışarı çıktığımda o gece yarısı büfesine gitmişti. Belki de yasadışı bir buluşma için gizlice kaçtığımı düşünecek."

Prudence bu düşüncenin imkânsızlığına gülümsedi.

Sebastian bu fikri eğlenceli bulmadı. Kolunu kadının omuzlarına doladı. "Öyle mi yaptın?"

"Evet, öyle yaptım." Yine onun çapağıyla esrarengiz bir doğrulukla alay etti. "En güzel adamla tanışmak için

Londra ve Edinburgh arasında."

Sebastian'ın ayak bileği yeniden zonklamaya başladı. "Sevgilin mi?" diye sordu sessizce. "Hayır, aptal, benim Sebastian'ım."

Adının sahibesinin sevgi dolu ses tonuyla söylendiğini duyan yavru kedi uykulu bir mırıltıyla başını kaldırdı. Sebastian bu dikkat dağınıklığından yararlanarak kalçasını Prudence'inkinin yanına kaydırды ve onun sözlerinden anlaşılmaz bir şekilde heyecanlandığını hissetti. Yavru kedi onun dirseğinin kıvrımını terk etti ve Prudence'in karnından göğsüne tırmandı,

"Vefasız canavar," diye mırıldandı.

Hayvanı sevmek için uzandı ve eli aynı anda yavru kedinin ipeksi tüylerini buldu.

Prudence'ın. Parmak uçları birbirine değdi ve Prudence nefes nefese güldü.

"Uyandığımda çok sıradan bir sabah gibiydi," dedi Prudence. "Banyomu yaptım. Saçlarımı topladım. Kuru erik ve kremamı yedim." Sesi ona tuhaf geliyordu, kendi sesinden çok Devony Blake'in sesine benziyordu. "Biri bana gece karanlığında böyle olağanüstü bir macera yaşayacağımı söyleseydi -yani bir haydutun kollarında yatacağımı- onun deli olduğunu düşünürdüm."

Kolunu onun altından çekti ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Peki ya biri sana otoyol adamının seni öpeceğini söyleseydi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yutkundu. "Onları deli, meczup, bedlamite ..."

Adamın parmakları onunkilere dolanırken sesi kesildi. Başını onun üzerine eğerek tematik ateş ışığını engelledi ve harika ağzını onunkine dokundurdu. Kadın alışık olmadığı bu sıcaklık karşısında ürperdi. Dudaklarını şefkatle onunkilerin üzerinde gezdirdi ve her geçişinde baskıyı derinleştirerek dudaklarını sanki hep orada olmaları gerekiyormuş gibi onunkilerle birleştirdi. Ağzı hayal ettiği kadar pürüzsüz ve sertti.

"Lezzetli," diye mırıldandı, alt dudağının tamamına ve her bir köşesine minik öpücükler kondururken

Ağız.

Daha önce hiç kimse ona "lezzetli" dememişti. Prudence bayılabileceğini düşündü ama o zaman da adam onu öpmeye devam edebilirdi. Ya da daha kötüsü, durabilirdi. Adam tam da bunu yaparken, Prudence keskin bir hayal kırıklığı parıltısını bastırdı.

Dudakları kadının göz kapaklarını okşadı. "Gözlerini kapat." Eli çenesini kavradı; başparmağı alt dudağının üzerinde zarıfçe kaydı. "Ve ağzını aç."

"Bilmiyorum," dedi, kelimeleri sinirli bir şekilde art arda geliyordu, "bunu size daha önce öneren oldu mu, ama otoriterliğe karşı bir eğiliminiz var. Bu, düzeltilebilecek bir karakter kusuru-"

Kadın daha ağzını kapatamadan, adam eğildi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Kızın nefesi, dilinin sinsi istilasıyla boğuldu. Adamın eli çenesini sıkıca kavradı ve kızın ağzını kapatma isteği ya da eğilimi kalmayana dek ağzını açık tuttu. Sonra parmakları kadifemsi bir okşayışla boynunun kenarına kaydı. Dili dişlerinin arasında gezindi ve daha derinlere indi. Pruden, dilin sıcaklığını kendi sıcaklığında hissettiğinde ölebileceğini düşündü. Korkması gerekirdi. Terbiyeli kadınlar bu şekilde öpüşmezdi. Ama her nasılsa bu adam tarafından ağzının alınması ve okşanması itici değil, büyüleyiciydi. Kendi dili geçici bir hareketle karşılık verdi.

Eşkıya acı çekiyormuş gibi inledi, güçlü parmakları kadının saçlarını karıştırıyordu.

Aniden yaralı ayak bileğini hatırlayarak geri çekildi. "Seni incitiyor muyum?"

"Evet, kızım. Beni öldürüyorsun. Ve ben bunu seviyorum."

Sebastian onun daha önce hiç öpülmediğini fark edince kendi zevki daha da derinleşti. Onun masumiyetini büyüleyici, garip tepkisini ise kendine has şehvetli bir çekicilik olarak buldu. Aklından onu tanıştırmak isteyeceği başka deneyimler geçti.

Dudakları sıcak bir bal karışımında birleşene kadar onu öptü. Prudence bir öpücüğün bitip diğerinin başladığını söyleyemezdi. O

doğma büyüme bir soyguncuydu, dilinin her kışkırtıcı kıvrımıyla onun nefesini ve iradesini çalıyordu. Tabancaya ya da çeliğe değil, sadece erotik cazibesinin keskin ucuna ihtiyacı vardı. Zevk, midesinin çukurunda suçlu kanatlarını açarken, Prudence onun karanlık ve sözsüz davetini kabul ederek diliyle kendi ağzını keşfetti, önce utangaçça, sonra büyüyen bir açlıkla.

Teslimiyetinin Sebastian'a ne yaptığıнын, güven dolu dilinin kendi diline dokunuşunun onu çıldırma noktasına getirdiğinin farkında değildi. Tek bildiği, onun kucağında kendini akitten kadar zayıf ve çaresiz hissettiğiydi.

Prudence'ın kendi yavru kedisi sapkın bir şekilde uzaklaşmak için o anı seçti. Birbirine dolanmış parmakları

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Haydut bu fırsatı değerlendirerek elini Prudence'ın göğsünde gezdirdi ve göğsünün esnek kabarıklığını sonsuz bir şefkatle kavradı. Parmakları hem incelikli hem de becerikliyd ve Prudence puslu bir an için bu yeni ve sarhoş zevkin kaynağının farkında değildi. Geceliği sert bir şekilde kurumuştu ama adamın araştıran parmak uçları gevrek ketenin altındaki göğsünün gergin tepesini kolayca buldu. Ağrıyan tomurcuğu iki parmağının arasında okşayarak vücudunun her santimine karıncalanma dalgaları gönderdi. Şok, sanki çıplak tenine dokunmuş kadar büyüktü.

Utanç yanaklarını taze bir sıcaklıkla doldurdu. Ne yapıyordu bu kadın? Onun Devony Blake kadar yüz­süz bir şıfıntı olduğunu düşünecekti. Suçluluk ve panik zevkini bastırdı.

Ağzını onunkinden uzaklaştırdı ve göğsüne bastırdı. "Lütfen, dur. Sana yalvarıyorum."

Başını kaldırdı. Parmakları kışkırtıcı hareketlerinde donup kaldı ama eli hâlâ hafifçe göğsünü tutuyordu. Onunla yüzleşecek cesareti bulmadan önce uzun bir süre hırıltılı nefes alışını dinledi. Zayıf ışıktaki bile adamın çenesinin gerginliğini, değerlendiren bakışlarının çelikliğini hissedebiliyordu. Onunla dalga geçtiğine karar verirse, ikisi de kızın kaybolacağını biliyordu.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye fısıldadı.

Dudakları boğazını okşadı, kulak memesine dokundu. "Acıyor mu?" Başparmağı göğsünün tepe noktasını sıyırdı. "Ya da bu?"

Zevkten titremesini gizlemek için çaresizce boynunu büktü. "Hayır. Evet. Bilmiyorum. Sadece durmanı istiyorum."

Kulağına hafifçe üfledi. "Neden benimle buraya geldin?"

"Bunun için değil."

"O kadar emin misin?"

Prudence'ın aklı o kadar karışmıştı ki kendi adından bile emin değildi. "Yardıma ihtiyacın olduğu için geldim."

Ona bile inandırıcı gelmiyordu.

Çıldırıcı bir kesinlikle başını salladı. "Geldin çünkü sıkılmıştın. Çünkü hayatında heyecan verici bir şey olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yağmurda yüzünü gördüm. Gözlerindeki açlığı gördüm."

Eşkıyanın yalan söylediğini düşündü. Ona zarar veriyordu. Hayatının apaçık gerçeği onu bir bıçak gibi kesiyordu.

Kadın arkasını dönmeye çalıştı ama adam çenesini avucunun içine aldı. "Senin gibi bir kadının kadife ve dantel giymiş, yumuşak elli ve pudralı peruklu züppelerden bıkmaması uzun sürmez," dedi. Senin adına şiir yazarlar ama seni öpülmek istediğin gibi öpemeyecek kadar ürkektirler."

Prudence rahatlayarak ağlayacak gibi hissetti. Yanılmıştı. Onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sebastian onun titrediğini hissedince geri çekildi. İlk başta onu ağlattığından korktu.

Onun yerine dudaklarından yumuşak bir kahkaha hıçkırığı kaçtı. İç çekti ve görkemli bir kolunu uzattı. "Ama yumuşak! Şu pencereden hangi ışık kırılıyor? Burası doğu ve Prudence da güneş." Yere yığıldı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kız gevezelik ediyor, diye düşündü Sebastian ve gevezeliğe tahammülü olan bir adam değildi. Ama iç çamaşırını ince kalçalarından aşağı indirip kombinezonunu başından aşağı çekerken kızın gevezeliklerini seve seve dinlerdi. Yüzünü onun yumuşak, parlak saçlarına gömdü ve bu cazip görüntüyü seyre daldı. Saçları yağmurdaki leylaklar gibi tatlı ve temiz kokuyordu.

"Şiire ihtiyacın yok, Prudence. Sen şiirsin."

Kadın onun altında hareketsiz yatıyordu. Elleri hafifçe omuzlarını kavırıyor, ne onu kendine yaklaştırıyor ne de uzaklaştırıyordu. Sebastian bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Kırık bir ayak bileği, eğer isterse bu büyüleyici kızı almasına engel olamazdı. Bu noktada, kırık bir boynun da durduracağından emin değildi. Yine de ona duyduğu ihtiyacın isyanı, yorgun vicdanının uyuşuk kıpırtılarıyla savaşıyordu.

Ona zarar vermeyeceğine söz vermişti. Ve bazı kadınlar için baştan çıkarmanın tecavüz kadar acı verici olabileceğini bilecek kadar akıllıydı. Onu bir yabancıya teslim olmanın utancıyla teyzesine gönderirse, fırtınalı geceyle kaçamağının bedeli çok büyük olabilirdi. Sonra her zaman bir çocuk riski vardı. Bir piç. Kendisi gibi. Sebastian bu riski azaltmanın yollarını biliyordu ama bu kıza duyduğu açlık o kadar güçlüydü ki, bunları kullanmak için kendine güvenmiyordu.

Başını kaldırdı. "Sanırım," dedi ciddiyetle, "başka bir şey yapmayacağıma söz verirsem tüm giysilerinizi çıkarmama ve size dokunmama izin vermezsiniz."

"Yapmamayı tercih ederim. Ama sorduğunuz için teşekkür ederim efendim."

Çaresiz bir iniltiyle kendini onun üzerinden attı. Bileği garip bir pozisyona yuvarlandı ve irkildi. Vücudundaki her ağrı, zonklama ve yorgun kas, bastırılmış arzunun verdiği ıstırapla canlanarak karıncalandı.

Onun koluna dokundu. "Gerçekten minnettarım. Çok nazıksınız."

Kolunu çekti ve başını koluna yasladı. "Minnettarlığını kendine sakla, tabii buna ihtiyacın yoksa."

Kadın sessizliğe gömüldü. Sebastian'ın suçluluk duygusu onu daha da sinirlendirdi. "Devam et ve konuş, olur mu? Bir şeyler hakkında konuş. Herhangi bir şeyden. Tercihen

Aklımı ayak bileğimden uzaklaştıracak nahoş bir şey. Kılılı keşişlerden bahset. Ölü kurbağalar. Biraz daha Shakespeare'den alıntı yap."

"Neden soygun yapıyorsunuz?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Bir insan neden soygun yapar? Para için." "Ne için para?"

Küstahça bir cevap vermek için ağzını açtı ve gerçek ortaya çıktığında en az onun kadar şaşırdı.

"Babamın topraklarını ve kalesini çalan kara kalpli MacKay'den geri almak için gereken para."

Kendini dirseğinin üzerine kaldırdı. Karanlıkta onun şeklini zar zor seçebiliyordu ama ilgisi ve merakı hissediliyordu. Az önce ona, son yedi yıldır birlikte at sürdüğü erkeklerin çoğuna anlattığından daha fazlasını anlattığını fark etti.

"Arazinizi nasıl kaybettiniz?" diye sordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bizim ailede şans yoktur. Büyükbabam 1946'da Bonnie Prince Charlie'nin yanında yer aldı. O yenilince İngiliz Kraliyeti unvanlarımızı elimizden aldı. MacKay araziye aldı. Babam öldüğünde kaleyi de aldı."

"Para onu geri satın alır mı?"

"Hayır. Ama para nüfuz ve Killian MacKay ile dövüşmek için yeterli saygınlığı satın alacaktır."

"Hiç onurlu bir işte çalışmayı düşündünüz mü?"

"Bir zamanlar. Daha gençken ve şimdikinden daha aptalken. Ama Highlands'den çıktığınızda, Lowland'lılar yüzünüze tükürür. Eğitimimi tamamlamak için Büyük Tur'a param yetmedi. Ne yapabilirdim ki? Çalabilir, dövüşebilir ve insanları korkutabilirdim. Bu yüzden yeteneklerimi iyi bir şekilde kullandım."

"Başka bir kale alacak kadar paranız var mı?"

"Bu kaleyi istiyorum. Dunkirk babamın tek gururuydu. Onu geri kazanmak için her şeyi yaparım."

Sesine bir hüznün dokunmuştu. "Babanı çok sevmiş olmalısın."

Sebastian gözlerini kapattı. "O lanet olası piçten nefret ediyordum. Her nefesimde onun ölmesini diledim." Heyawned. "İyi geceler, Bayan Prudence."

Prudence uzun bir süre sessiz kaldı. "İyi geceler, Bay Dreadful." İkisinin de üzerindeki battaniyeleri düzeltti. "Daha dikkatli olmalısın. Hırsızlık tehlikeli bir meslektir. Boynunuz için olduğu kadar ruhunuz için de tehlikelidir."

Tek gözünü açtı. "Beni asarlarsa ağlar mısın?" "Sanırım ağlarım."

"O halde her zamankinden daha fazla özen göstereceğim." Adam onun elini tuttu ve yavaşça kalbinin üzerine koydu.

Eğer oraya aitse.

Prudence, yağmurun nabzı ile avucunun altındaki eşkıyanın kalbinin yavaş atışını ayırt edemeyene kadar tavana baktı.

Sebastian uyandığında kendini bir güneş ışığı havuzunda sürüklenirken buldu. Bir an için kendini metresinin Londra'daki konağının yatak odasında zannetti. Ama testinin yivli direkleri, kuş tüyü yastıkların lüks yumuşaklığı, pürüzsüz, soğuk mermer duvarlar neredeydi? Hanımının gün ışığına tahammülü yoktu ve ağır perdeleri öğleden sonraya kadar kapalı tutuyordu.

Sersemlemiş gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı, sonra şaşkınlıkla gülümsedi.

Prudence kapıyı paslı bir demirle destekleyerek açmış ve iki pencerenin kalın çullarını yırtmıştı. Hafif bir esinti dışarıdaki hanımeli kokusunu karıştırdı ve güneş ışığı kulübenin içine akarak

Yeni yıkanmış toprağın mis kokulu sıcaklığı. Sabah güneşi bile

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bacadan aşağı inip tertemiz ocağı aydınlatıyordu. Küçük kulübe temizlenmişti. Sebastian

Şu anda oradaki en tozlu şeyin o olduğuna dair çok az şüphe vardı.

Prudence'ın yırtık pırtık süpürgesi süpürmekten çok binmek için uygun görünüyordu. Yavru kedisi zıplayan enerjisini süpürgeyi kovalamak ve toz zerreciklerini güneş ışınlarına düşürmek arasında bölüştürüyordu. Prudence kirişli tavandaki kalın örümcek ağlarını temizlemek için süpürgeyi kaldırırken Sebastian kollarını başının arkasında kavuşturmuş, onu izlemenin keyfini çıkarıyordu.

Çocuksu bir konsantrasyon hareketiyle dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ot nefeslerinin altında mırıldandı. Birkaç saniyede bir, tiz bir nota çıkıyordu. Kir yanağına bulaştı. Güneş ışığı saçlarının ağır dökülüşünü bordoya boyadı. Üzerinde hâlâ kombinezon ve iç eteklikten başka bir şey yoktu. Kapının önünden geçerken, güneş uzun bacaklarının kıvrımlarını ve ince kalçasını siluet haline getirdi. Sebastian'ın kasıklarının bir pişmanlık acısı sardı ve nefesinin altında küfretti. Dün gece onu bu kadar hayırsever olmaya iten şey neydi? Ama bakışları onu takip ederken, şehveti bile garip bir duyguyla yatışmıştı

Memnuniyet.

Acımasız bir İskoç lordunun piçi olmak yerine bir çiftçinin çocuğu olarak doğmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Her sabah böyle rahat bir manzaraya uyanmak nasıl bir his olurdu? Tertemiz bir kulübe. Mırıldanan bir eş. Prudence'ın kombinezonunun peşinden koşan üç ya da dört küçük çocuğu hayal etmek zor değildi.

Görüntüyü kovarken yüzü karardı. Evlenebileceği herhangi bir kadın süpürge'nin bir ucunu diğer ucundan ayıramayacak kadar zengin olacaktı. Yeterince genç olsa bile, onun veletlerini taşıyarak küçük belini mahvetmeyi de umursamazdı. Bu rüya sona ermişti ve unutulması en iyisiydi. Artık sadece Dunkirk önemliydi.

Konuştı ve sesi istemediği bir sertlikte çıktı. "Eğer biraz daha uyusaydım, muhtemelen perdeleri asıyor ve örtüleri bağlıyor olacaktın."

Sarsılarak döndü ve süpürgeyi bir takırtıyla yere bıraktı. Bir örümcek ağı süzülerek aşağı indi ve bir düğün bonesi gibi saçlarının üzerine yerleşti. Bu manzara onun öfkesini yatıştırmadı.

Onun düşük kaşlarının altından kendisine bakması Prudence'ı rahatsız etti. Özür dileyerek omuz silkti. "Temizlik benim için bir alışkanlık. Annem genç yaşta öldü. Londra'da yaşarken babama ben bakardım." Elbisesinin asılı olduğu sandalyeye doğru eğildi. "Bileğiniz nasıl?"

"Hâlâ kırık. Adamım Tiny'nin onu ayarlamadan önce muhtemelen tekrar kırması gerekecek."

Yüzünü buruşturdu.

Oturur pozisyona gelmeye çabaladı, mide kasları protesto için sertleşirken yüzünü buruşturdu. "Uyandığımda gitmiş olacağınızı umuyordum."

Zayıf bir şekilde yere doğru işaret etti. "Çok fazla toz vardı. Her şeyi biraz düzelteyim dedim."

"Eminim Tiny ikindi çayını içerken bunu takdir edecektir. Ama şimdi gitsen iyi olur. O biraz

öngörülemez. Benim bacağım yerine sizin bacağınızı kırmaya karar verebilir."

Gülümseme ve kaş çatma arasında gidip geldi. Tynyl adında biri tarafından eziyet edilme hayali gerçek bir tehdit oluşturunuyordu. Adamın ona dik dik bakmayı kesmesini diledi. Onun kendisine bir gece önceki gibi bakmasını sağlamak için yapabileceği bir şey olmalıydı. Masanın üzerindeki kâseyi görünce yüzü aydınlandı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tabancayı aldı ve sanki Kutsal Kase'ymiş gibi ona doğru taşıdı. "Tabancanı yıkadım. Her yeri çamurluydu."

Sebastian boğazının arkasından küçük bir ses çıkararak kâsenin içindeki batık silaha baktı. Silahı iki parmağıyla çekip çıkardı. Cilalı ahşap fiçiden su akıyordu. Bir konuda haklıydı. Tabanca artık çamurlu değildi.

Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, adamın yaklaşan kükremesi yerini boğuk bir "Teşekkür ederim "e bıraktı.

Tembelce gülümseyerek saçlarındaki örümcek ağını taradı. Gözleri yumuşayarak uykulu griye döndü ve Prudence'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Teyzesi haklı olmalı, diye düşündü. Erkekler beyinsiz kadınlardan hoşlanıyordu. Kendisini vurmasını engellemek için silahı yıkadığı aklına bile gelmemişti.

Öne doğru eğilirken Sebastian'ın aklındaki son şey onu vurmaktı. O geceki derslerini iyi öğrenmişti. Koyu renk kirpikleri gözlerini kapatmak için aşağıya indi. Yüzünü ona doğru eğerken dudakları aralandı. Adam inledi ve elini kızın saçlarına, dilini de ağzının ılık, ıslak girintilerine gömdü. Kolunu kadının sırtına doladı ve tabanca parmak uçlarından unutulmuş bir şekilde sarktı.

Kapı aralığından gelen öfkeli bir kükreme Prudence'ı onun kucağına itti. "Ne olacak Kirkpatrick? Kızcağızı dövecek misin yoksa vuracak mısın?"

Sebastian, Prudence'ın titreyen dudaklarına bir uyarı parmağı koydu. "Çeneni kapa, aşkım," diye fısıldadı. "Neşeli adamlarımla tanışmak üzeresin."

Üçüncü Bölüm

Prudence yavaşça adamlarla yüzleşmek için döndü. Kirkpatrick kolunu sıkıca Prudence'ın beline dolamıştı.

İki adamın hiç de neşeli görünmediğini düşündü. Kapıda duran sarışın devin karşısında güneş ışığı bile titriyordu. Lentonun altından eğilirken, ayaklarındaki çizmelerin altında zemin titredi. O sadece Tiny olabilirdi.

Tahtaları sarsan bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Seni korkuttum, değil mi? Bana iyi öğrettin, delikanlı. Zenginlikten önce gizlilik."

Uzun, kirli sakalı ve sarı saçlarından oluşan halesi onu bir İskoç sınır akıncısından çok, yolunu kaybetmiş bir Viking'e benzetiyordu. Prudence yarı yarıya onun kendisini omzuna atıp uzun gemisine götürmesini bekliyordu. Sırtını Kirkpatrick'in göğsüne dayadı ve Kirkpatrick'in eli karnına hafifçe vurarak onu rahatlattı.

Pencere pervazına tünemiş yaratık dehşet dolu bir ses çıkarınca daha da geri çekildi. "Fershame, Kirkpatrick, masken nerede? Bu küçük aşkı pek düşünmüyorsun, değil mi? Onu şimdi mi gezdireyim, sonra mı?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence onun hayatında gördüğü en çirkin çocuk olduğunu düşündü. Sonra onun bir çocuk değil, yüz hatları tilki keskinliğinde kısıtırılmış genç bir adam olduğunu fark etti. İnce kolları, pepianoforte telleri gibi kaslarla gerilmişti. Bir hanımeli çiçeğinden nektar emerken dudakları şapırdıyor ve Prudence'a bakıyordu.

"Buna gerek kalmayacak Jamie," dedi Kirkpatrick. "Genç kız kör." "Kör mü?" diye yankılandı dev.

"Kör mü?" diye tekrarladı Prudence.

Kirkpatrick onu sertçe çimdikledi. O da mecburen gözlerini kısıtı.

"Beni duydun," dedi. "O kör. Azıcık ışık ve birkaç şekilden başka bir şey göremiyor.

Dün gece o tepeden aşağı yuvarlanmasının nedeni buydu."

Jamie çilli yumruğunun içindeki çiçeği ufaladı. "Peki o tepede ne yapıyordun? Papatya mı topluyordun?"

Kirkpatrick cevap vermeden önce Prudence, "Piknik yapıyordum," dedi.

Tiny'nin kaşları gök gürültüsü gibi çatıldı. Huş ağacı gövdesi kadar büyük kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Piknik için çok ıslaktı, değil mi?"

Kirkpatrick saçını uyarıcı bir şekilde çekiştirdi. Kadın onu görmezden geldi. "Günün erken saatlerinde değil. Gördüğünüz gibi, laird'iniz beni kurtaracak ve buraya... şatosuna getirecek kadar nazik olana kadar saatlerdir kayıptım." Gürleyen sesin kaynağından bir adım aşağıda ve üç adım ötedeki havaya gözlerini kırıştırdı.

"Bizim laird mi?" diye

bağırdı Jamie. "Şatosu mu?"

diye yankılandı Tiny.

Prudence zemini yokladı ve bir kıymığın vücuduna batmasıyla irkildi. Başparmak. "Eşyalarımı toplasam iyi olacak. Laird Kirkpatrick, siz uşaklardan birinin beni evime götürecek yola kadar eşlik etme nezaketini göstereceğini söyledi."

"Şimdi mi?" Tiny kaşlarını çatı. "Laird'imiz cömertliğin en saf ruhudur."

Sebastian sırtı. "Bana öyle söylüyorlar."

Prudence ayağa kalktı. Jamie pencere pervazından atlayıp kulübeye girdi. Sebastian'ın çenesi gerildi, ama kaşının oynamasının bile onu ele vermesine izin vermedi. Onun silahsızlığına henüz ikna olmadıklarını biliyordu. Tanrı'dan onun da bunu fark etmesini umuyordu. Sıkılı yumruklarını gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Prudence ileriye doğru belli belirsiz bir adım attı, kollarını havayı yoklamak için uzatmıştı. Ses çıkarmamaya dikkat eden Tiny, yoluna çıkan bir tabureyi itti. Bacağı tabureye çarpınca Sebastian irkildi.

"Affedersiniz, efendim," dedi.

İkna edici vuruşların kreşendosuyla masanın etrafındaki yolunu hissetti. Tam eli masaya ulaştığında

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie sandalyenin arkasından elbisesini kaptı ve neşeyle havaya kaldırdı. Gümüş saç tokaları

zemin. Birini aldı, inciye ısırıldı, sonra dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Prudence büyük bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sandalyenin arkalığının her bir basamağını yokladı. "Eminim elbisemi kuruması için bıraktığım yer burasıdır."

Jamie kadifeyi onun yüzüne fırlattı. "Al bakalım. Kayıp düşmüş olmalı."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Elbisesini başının üzerine çekti. Üç adam da onun korsajını iliklemesini ve nemli ayakkabılarını çekiştirmesini merakla izledi.

Doğruldu ve ellerini birbirine kenetledi. Sebastian onun ne beklediğini anlayınca morali bozuldu. Keşke huysuz kedi yanına gelip ayak bileklerine sürtünseydi. Tiny yavru kediyi Sebastian'la aynı anda fark etti. Masanın ayaklarından birinin arkasına çömelmiş, pamuksu kuyruğu Tiny'nin botuna atlama beklentisiyle titriyordu.

Tiny iki büküm oldu ve yarattığı avucunun içine aldı. Yarattığı göz hizasına kadar kaldırdı ve huysuz bıyıklarına baktı.

Prudence gözyaşlarına karşı koyarak gözlerini sıkıca kapattı. İtiraz etmeye ya da Sebastian'ı tuttuğunu bildiğini belli etmeye cesaret edemedi. Hayvanın boynunu iki parmağının arasında kolayca kırabilirdi.

Alçak bir gümbürtü kulübeyi doldurdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce iri adamın kedisine hırladığını düşündü, sonra Kirkpatrick'in yüzündeki sırtışı fark etti. Tiny mırıldanıyordu.

Yavru kedinin karnını kıllı yüzüne sürttü, gözleri mutluluk dolu yarıklara dönüştü. "Kedileri severim. Memum ocağın başında hep bir tane bulundururdu."

"Ben de çok severim," dedi Jamie. "Yiyecek daha büyük bir şey olmadığında." Prudence ürperdi.

"Bu küçük canavarın bir adı var mı, genç kız?" Tiny ona sordu. "Sebastian."

Jamie homurdandı. "Bu aptalca bir isim."

Sebastian yüzünü buruşturdu. "Bayana kedisini ver, Tiny. Jamie, onu yola götür. Onu *doğrudan yola götür*. Sonra doğruca geri gel. Anladın mı?"

Jamie şekilsiz şapkasını alaycı bir selamla çıkardı. "Ben aptal değilim, lord."

Tiny yavru kediyi Prudence'ın kollarına bıraktı. "Çok teşekkür ederim, Bay Tiny."

Prudence son bir şans yakalamak zorundaydı. Ayak parmağı Sebastian'ın paletine değene kadar duvar boyunca ilerledi. Onun yanına diz çöktü, sırtını delip geçen iki çift gözün acı verici bir şekilde farkındaydı. Onun boş

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bakışları ona onu incelemek için mükemmel bir fırsat veriyordu. Onu incelemesine gerek yoktu. Yüzü hafızasına mükemmel bir şekilde işlenmişti. Her sabah uyandığında ve her gece gözlerini kapattığında onu görüyordu. Güneş ışığı küçük kaz ayaklarını ortaya çıkarıyor ama onun yıkıcı güzelliğinden hiçbir şey çalmıyordu. Yanağına dokundu, dokusunu da hafızasına işledi.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim efendim.

Unutulmayacaktır." Elini hızlı ve sert bir şekilde sıktı.

"Unutulmayacak."

Gözlerinden yaşlar süzülmeden önce arkasını döndü. Jamie ona kolunu uzattı. Kadın aptalca durdu ve Jamie onun koluna girene kadar görmezden geldi.

"Kör fahişe ve kolsuz denizci fıkrasını hiç duydun mu?" diye sordu onu salona götürürken.

Kapı.

Sebastian bir zafer duygusuyla onun gidişini izledi. Sonra kapı boş kaldı. Güneş ışıltısını kaybetmiş, kuşluk vaktinin donuk rengine bürünmüştü. Yüzünü buruşturdu, ağzının etrafındaki düşünceli çizgiler derinleşti.

Tiny kalçasını masanın üzerine koydu. Tahta onun ağırlığı altında inledi. "Senin için korktum delikanlı, yaşlı meşede bir not aradım ama bulamadım. Kanun seni yakaladı sandım."

Sebastian diğer adamın ölçülü bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Tiny onu herkesten daha iyi tanıyordu. Birlikte bozkırlarda koşmuşlardı.

çocuklardı. Tiny, Sebastian'la babasının yumrukları arasına girme cesaretini gösteren tek kişiydi. Bu ona iki dişe mal olmuş ve Sebastian'ın sarsılmaz sadakatini kazandırmıştı.

"D'Artan'ın bundan hiç hoşlanmayacağını biliyorsun," diye devam etti Tiny. "Eğer kız konuşursa, bu senin boynunu vurabilir.

onun da."

Sebastian yüzüne soğuk bir maskenin düştüğünü hissetti; babasının yüzünün maskesi, her zaman parçalamayı arzuladığı neşeli vahşilik. "Hayır, Tiny. Eğer konuşursa, bu onun boynu olur."

Tiny başını yorgunca salladı ve kulübeyi geçerek Sebastian'ın yanına çömeldi. Saç tokalarını Sebastian'ın kucağına atarken güneş ışığı gümüşe vuruyordu. "Onların kıymetini bilsen iyi olur. Dün geceki çalışmanı göstermek için sahip olduğun tek şey onlar."

Sebastian saç tokalarını toplamadan önce Tiny'nin atel kesmeye gitmesini bekledi. Sanki incilerden çok daha değerli bir şeyle kaplanmışlar gibi onları saygıyla tuttu.

Jamie, Prudence'ın şimdiye kadar karşılaştığı en tatsız yaratıktı. Düşünceleriyle baş başa kalmak için can atıyordu ama Jamie bir hanımefendiden çok bir geneleve yakışan esprilerle gevezelik etmeye devam ediyordu. Kasıklarını kaşımak ve tükürmek için durakladığında ondan uzaklaştı. Yola vardıklarında, adam onu bir ıslak çalıya, iki tavşan deliğine ve bir ağaç gövdesine sürüklemişti. Yarın inciklerinin mosmor olacağını biliyordu ve narin derisi şimdiden sumak zehri tehdidiyle kaşınmaya başlamıştı.

Jamie başını kaşıyarak ıssız yolda iki tarafa da baktı. Prudence geriye doğru bir adım attı,

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

yırtık paspastan bir şey fırlayacak diye korkuyordu.

"Sizi burada tek başınıza bırakmaktan nefret ediyorum," dedi. "Soyguncular tarafından saldırıya uğrayabilirsin. Nasıl olduğunu bilirsin.

soygunculardır. K r kızları severler." Ona baktı. "K r kızlar  p şemez ve söyleyemez."

"Ben iyiyim. Beni yolun kenarına oturtursanız, eminim birileri gelir. yakında."

Adam onu yolun ortasına götürüp oturması için iterken, kadın onu tekmeleme isteğine direndi. "İşte böyle, aşkım. Tam burada, bu kır   eklerinin arasında otur. Ne kadar hoşlar, değil mi?" Adamın burnu kırıştı. "şimdi kokla onları. "

Prudence hiçbir koku alamıyordu. Çamurlu yol eteğini emiyordu. Onun *k r* ve aptal olduğunu düşünüyor olmalı, diye düşündü. En yakındaki ağaca parlak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Siz gerçek bir beyefendisiniz."

Arkasında durana kadar onun etrafında döndü. "Ben şimdi yola  ıkıyorum. İyi günler." Bir an olduğu yerde koştu, sonra nefesini tutarak tamamen hareketsiz durdu.

Prudence, bir sonraki arabayı beklemek üzere   ekli bir bankta bırakılan her kibar hanımefendi gibi usulca mırıldanmaya başladı. "My Shepherd Is The Living Lord" şarkısının    kıtasından sonra Jamie yenilgiyle içini çekti ve ormana daldı. Prudence k p rdamadı. Sabah güneşi öğlene doğru uzuyordu.

Sonunda arkasına bakmaya cesaret edebildi. Güneş ışığı parlak yapraklarda parıldıyordu. Bir tarlakuşunun c v ltısı ormanın bekleyen sessizliğini bozdu. Başka hiçbir şey görmeden ve duymadan çamurlu eteklerini topladı ve çayıra doğru kaçtı.

Bir meşenin arkasından karmakarışık bir kafa fırladı. Ela gözleri kısıldı ve Prudence bir  ite tırmanırken Jamie kendi kendine mırıldandı, dağınık elbisesi sarı düğün   ekleriyle bezeli bir tarlada mor bir sı ramaydı.

Kulaklarını çekiştirdi ve k k rdadı. "K r bir kıza göre çok  eviksin, öyle değil mi Kirkpatrick, delikanlı?"

Kulübeye doğru koştu, çılgın bir İskoçyalı gibi kayalardan atladı ve ağaçlardan kaçtı.

Prudence üst kattaki koridorun sonundaki pencereden yuvarlandı ve teyzesinin sürekli olarak yaptığı tadilat sırasında seçtiği demir kafes ve ağırlıklı pencere kanatlarını kutsadı. Prudence'ın kendi penceresi kilitliydi. Ayakkabılarını çıkardı ve parke zeminde parmak uçlarında yürüdü. Kırpılmış ayak sesleri cilalı ahşapta yankılandı. Çılgınca etrafına bakındı. Görünürde ne bir kapı ne de bir oyuk vardı. Sanki özenle işlenmiş parşömenlerin arasında bir şekilde kaybolacakmış gibi kendini duvara bastırdı. Yaşlı uşak İhtiyar Fish, çökmüş yanaklarını yüksek sesle emerek köşeyi döndü.

İkinci bir bakış atmadan yanından geçti. "Günaydın, Bayan Prudence. Teyzen iki haftalığına Londra'ya gideceğini haber verdi. Kendini eğlendirmen için sana güveniyor."

Prudence onun sert sırtına baktı, gözleri kocaman olmuştu, sonra aşağı baktı. Eteği çamurlu, çizik bileklerinin etrafından lime lime sarkıyor, elbisesinin düğmeleri gevşek ipliklerden yay gibi fırlıyordu. Karmakarışık bir tutam saç tek gözünün üzerine sarkıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Omuzları çöktü. Az önce hayatının en olağanüstü macerasını yaşamıştı ve tek bir kişi bile onu özlememişti.

Artık ayak seslerini bastırma zahmetine girmeden küçük odasına süzüldü. Evin korkunç sessizliği etrafını sarmıştı. Yavru kedisini duvarlarla çevrili bitki bahçesinde oynama için serbest bırakmıştı ama şimdi keşke onu da yanında getirseydi diyordu. Rahatlatıcı bir banyonun moralini düzelterek umarak bir hizmetçi çağırdı. Çadır yatağının rahat sınırları da cazip görünüyordu. Baş ağrısını bahane edip öğleden sonranın geri kalanını orada geçirmek yeterince kolay olacaktı. Tanrı biliyordu ki teyzesi bunu sık sık yapardı. Ama teyzesi bunu yaparken her zaman yalnız değildi.

Bu düşünce Prudence'ın içini öyle bir acı kapladı ki, neredeyse fiziksel bir acıya dönüşecekti. Çok hızlı bir şekilde döndü ve tuvalet masasındaki porselen Tanrıça Diana figürünü süpürdü. Figür yerde paramparça olurken, geriye sadece bu alışılmadık öfke patlamasından dolayı onu azarlayan pürüzlü bir ağız çemberi kalmıştı.

İki hizmetçi teneke küveti sürükleyerek getirdi. Diana'yı süpürdüler ve Prudence'ın yanmalarını emrettiği giysileri en ufak bir merak belirtisi göstermeden aldılar.

Prudence banyodan sonra keten bir örtü giydi ve tuvalet masasına oturdu. Saçlarını sert bir buklev halinde yüzünden uzaklaştırdı. Nemli tek bir telin bile kaçmasına izin vermedi. Ense kökünden ankraj yaptı ve yöntemli bir şekilde tokaları taktı. Ağır saçlar, diye düşündü. İmkânsız saçlar. Pudrayı çok az alıyordu. Kavrulmadan kıvrılmıyordu. Teyzesi kaç kez saçlarını kestirmesini ve modaya uygun bir peruk almasını önermişti? Eğer kabul etmezse, en iyisi saçlarını düz ve kafa derisine yakın bir yere takmasıydı, böylece kimse ne kadar imkânsız olduğunu fark etmeyecekti.

Şiire ihtiyacın yok, Prudence. Sen şiirsin.

Boğuk çapak sesi onu rahatsız ediyordu. Sanki yankısını bir şekilde durdurabilecekmiş gibi parmaklarını alına gömdü. Eşkiya yüzünü onun imkânsız saçlarına gömmüştü. Sıcak, tatlı nefesi ağır sarmalları karıştırmıştı. Kızın gözlerinin içine bakmış ve ona dokunup dokunamayacağını sormuştu. Saçına bir iğne daha batırdı, acının dikkatini dağıtmasının tadını çıkarıyordu.

Kiraz ağacından bir kutuyu açtı ve içinden bir çift ağır gözlük çıkardı, sonra da ince burnunun üzerine yerleştirdi. Babası icatlarından vakit ayırıp bu gözlüğü onun için yapmıştı.

Başını kaldıran Prudence yansımasıyla yüzleşti. Geceyi bir otoyolcunun kollarında geçirmiş olan o aceleci kız gitmişti. Onun yerinde, yüz hatları çirkinlikle bile ayırt edilemeyecek kadar düzgün, sade bir kadın vardı. Prudence Walker. Sade Prudence, saygılı kız, mantıklı yeğen. Camdan kalın kabuklar gözlerini saklıyordu. On bir yaşında bile babasına hayatın bulanıklıklarının bazen netlikten daha nazik olduğunu açıklayacak cesareti yoktu.

Ayna önünde yüzüyordu ve yansıması çelik üzerindeki güneş ışığı rengindeki gri gözler gibi buğuluydu.

Dördüncü Bölüm

Kurşunlu cam pencere dünyayı yeşilin ışıltılı elmaslarına dönüştürüyordu. Sebastian arkasındaki kapının açılıp kapandığını duydu. Dönmeden önce bastonuna ne kadar yaslandığını gizlemek için ağırlığını değiştirdi.

İran halısı D'Artan'ın adımlarını boğuyordu. Sebastian onunla yüzleşirken ceviz masanın arkasına oturdu. Yaşlı adam sandalyesinde arkasına yaslandı ve kemikli parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. İnce dudaklarına ağızlık bir gülümseme değdi. Sebastian'a oturmasını teklif etmedi. Çalışma odasında masa ve D'Artan'ın taht benzeri sandalyesi dışında hiçbir şey yoktu. Sebastian D'Artan'ın ne yaptığını biliyordu. Sebastian gevezelik etmeye başlayana kadar esrarengiz sessizliğini koruyacaktı. Sebastian ona bu tatmini yaşatmamaya kararlıydı. Bastonunun altın pençeli sapını sıktı.

Ancak D'Artan, Sebastian'ı en az Sebastian'ın onu tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Yüzündeki hafif seğirme

Sebastian'ın parmakları gülümsemesini daha da derinleştirdi.

Akıcı Fransızcası Sebastian'ın üzerine, gümüş saçlarının kafa derisinin üzerine döküldüğü kadar yumuşak bir şekilde döküldü. "Yaran mı? Seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Neredeyse iyileşti."

Sebastian yalan söylüyordu. Şiddetli bir yağmurdan önce bileğinin zonklaması gözlerini yaşartabilirdi. Tiny'nin kemiği yeniden kırdığı güneşli sabahın kâbusları yüzünden titreyerek ve ter içinde uyandı. Tiny'nin onu içmeye zorladığı afyon acıyı dindirmişti ama anıyı değil. Kestirmeye karşı ezilmiş kadife kadar yumuşak ve çekici bir kız sesinin anısını da azaltmamıştı. Sebastian o geceden bahsetmek istemiyordu. D'Artan'ın alaycı bakışlarının o geceyi lekelemesini istemiyordu.

Bastonunu halıya vurdu. "Burada oldukça zarif bir inziva yeriniz var."

D'Artan kaşlarını çatı. "Lord Campbell, kendisi şehirde ikamet ederken taşradaki malikânesini kullanmama izin verecek kadar nazikti."

"Hâlâ Edinburgh'un sevgilisisin, değil mi? Lord Campbell'ın trajik Fransızlara duyduğu sempatiyi kullanarak

devrimin dehşetinden kaçan bir göçmen mi?"

"İngilizler, kendi kalın derileri söz konusu olmadığı sürece hayal gücü eksiklikleriyle ünlüdür. Devrim Manş Denizi'ni geçerse kaderlerini bende görüyorlar." D'Artan bir sürahinin tıpasını açtı ve ağzına kadar dolu iki viski doldurdu. Bir tanesini Sebastian'a uzattı. "Seni buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu. Lord Campbell'ın hayranlığı sonunda daha önemli bir şeyle sonuçlandı. Yarın Kral'la bir randevu için Londra'ya gidiyorum. İngiliz Avam Kamarası'na seçileceğim ve yıllık beş bin sterlinlik düzenli bir emekli maaşı ile ödüllendirileceğim."

Sebastian boğuldu. Başını geriye atıp gülerken viski boğazını yaktı. "Yaşlı Georg yine çıldırmış olmalı. Kral ve Lord Campbell bir göçmeni değil de bir devrimciyi barındırdıklarını ve senin düzenli emekli maaşının barut ve silah almak için Paris'e gönderileceğini bilseler nasıl tepki verirlerdi?"

D'Artan omuz silkti. "Barut yok. Devrim yok."

"Devrim yok. İngiltere ile savaş yok. Kral'ın kendi ülkesini bulduğunda bu kadar misafirperver olacağından şüpheliyim.

o silahların namlularına bakan bir ülke."

"Yeni düzenin yayılması kaçınılmaz." D'Artan kadehini kaldırdı. "Hepsi Fransa'nın zaferi için."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian kendi kadehini kaldırdı. "Hepsi D'Artan'ın şanı için. Hedefleriniz ne kadar yüksek? Belki de Büyük Britanya'nın baş vatandaşı?" D'Artan'ın küçümseyeceğini bildiği kaba bir hareketle elinin tersiyle ağzını sildi.

D'Artan uzun, sivri tırnaklarını masaya vurarak Sebastian'ın bastonuna tiksintiyle baktı. "Geçirdiğin bu kaza çok talihsizdi. Ama ardından gelen düşüncesizlik kadar talihsiz değil, ha? Yourman bana genç bir matmazelden bahsetti."

Lanet olası Tiny, diye düşündü Sebastian. Yavrularını koruyan bir dişi kurt kadar korumacıydı. Geldiğini hissettiği darbe için kendini hazırladı.

"D'Artan sözlerine devam etti: "Seni ilişkilerinden mahrum etmek istemem, ama yüzünü saçma sapan küçük bir aşığa göstermenin akıllıca olmadığını düşünmüyor musun?" Sitem sesinin tozunu aldı ama ifadesini değiştirmede. Sebastian her zaman D'Artan'ın yüzünün onun yaşındaki bir adam için ürkütücü derecede çizgisiz olduğunu düşünmüştü. "Maskenin romantik kaçamaklarınıza tehlike ve yakınlık cazibesi kattığını söyleyen siz değil miydiniz?"

Sebastian onun gerçekten bu kadar duygusuz bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Devony Blake karşılaşmasından sonra kendini beğenmiş hissediyor olmalıydı. "Kendimi ifşa etmeyi ben seçmedim. Maskem düştü. Kıza gelince, o ne gevezelik etti ne de benim aşk ışığım oldu."

D'Artan boğazını temizledi. "Bu daha da talihsiz bir durum. Onu bu hale getirmek için dava açmalıydınız. Skandal tehdidi onu etkili bir şekilde susturabilirdi."

"Tecavüzün görevlerimden biri olduğunu hatırlamıyorum."

D'Artan sadece Fransızların yapabileceği gibi omuz silkti. "Neden bunu bir görev olarak görüyorsunuz? Bunu pozisyonun bir ayrıcalığı olarak düşünün."

Sebastian tekrar pencereye döndü, nefes alış verişini düzene sokmak için o çelik gibi gözlerden bir an uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Odanın koyu meşe kaplaması hem güneş ışığını hem de havayı emiyordu. Pencerenin mandalını açtı ve iterek açtı. Hafif bir esinti içeri süzüldü, hanımeli kokusunu ve mükemmel bir yaz gününün hafifletici sıcaklığını beraberinde getirdi. Beklenmedik bir özlem duygusu Sebastian'ın boğazını düğümledi.

Yumruğunu pencerenin pervazına koydu. "Madem bu kadar bilgilisiniz, o zaman bahsettiğiniz kızın kör olduğunu da biliyor olmalısınız."

D'Artan kibarca homurdandı. "Her zamanki kalem satıcısının yolundan biraz sapmış, değil mi?"

Sebastian arkasını döndü. "Olay sona erdi. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Onun ne önemi var ki?"

"O önemli değil." D'Artan masaya vurarak Sebastian'ın öfkesinin kendi öfkesini körüklemesine izin verdi. "Ama sen önemlisin. Fransa için önemlisin ve benim için de önemlisin. Sebastian Kerr olarak, Londra ve Edinburgh sosyetesinin en iyi çevrelerinde yeni Fransız hükümetine verilen desteği ölçebilirsin."

"Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Dover Markisi'nin Ulusal Meclis'e *karşı* yaptığı konuşmayla ilgili olarak size getirdiğim haberin parktaki talihsiz fayton kazasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

D'Artan üzüntüyle başını salladı. "Bacaklarına çok yazık olmuş. Bir gün tekrar yürüyebileceğini söylüyorlar. Ama ben

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sizi buraya Marki'nin atları üzerindeki ağır tutumunu tartışmak için çağırmadım." Ayağa kalktı ve masanın arkasında volta atmaya başladı, elleri belinde kenetlenmişti. "Şimdiye kadar otoyol soygunculuğuna olan küçük tutkunu hoş gördüm, ama yeni pozisyonumu ve getireceği nüfuzu riske atmayacağım. Kendini çok fazla beğenmişsin. Sınır boyunca bir efsaneye dönüşüyorsun! Atılğan İskoçyalı'nın maceraları hakkında baladlar besteliyorlar. Ağzı bozuk İngiliz yargıçlar seni kıskanmaya başladı. Sence karıları kimi hayal ediyor-"

"Yeter!" Sebastian kükredi.

D'Artan, Sebastian'ın Fransızca'dan İngilizce'ye geçişini acı dolu bir gülümsemeyle karşıladı.

"Lord Campbell sizinle görüşmeyi kabul etmeden çok önce benim 'küçük soygun tutkumun' kasanızı altınla doldurduğunu unutmamalısınız. Fransa'ya kaçırdığınız tüm o değerli topların ve tabancaların parasını kim ödüyor sanıyorsunuz?" Sebastian'ın çapağı derinleşti. "Kızı unut. En az iki yıllık modaya uygun giyinmişti. Muhtemelen fakir bir ağanın kız kardeşidir. Benimle aynı sosyete çevrelerinde dolaştığından şüpheliyim."

"Haklı olabilirsin," dedi D'Artan çıldırıcı bir sakinlikle. "Ancak şu anda risk altında olan çok fazla şey var. Eğer yakalanırsanız, adınızı benimkiyle ilişkilendirmek için çok az çaba harcamanız gerekecek. O zaman tüm çalışmalarım boşa gider." Sandalyesine geri yaslandı ve masasının üzerindeki kâğıtları sanki çok önemliymiş gibi karıştırdı. "Ağustos ayında Londra'dan dönmeden önce, onun gönderilmesini istiyorum. Basit bir şey. Attan düşme. Bir av kazası. Böyle şeyleri nasıl ayarlayacağınızı biliyorsunuz."

Sebastian döndü ve kör bir adam gibi el yordamıyla pencerenin kenarını yokladı. Bakımlı çimlerin kırpık yeşili onunla alay ediyordu. Neden soylular gittikleri her yerde minyatür bir İngiltere yaratmaya, İskoçya'nın vahşi doğasının ve görkeminin tüm izlerini budamaya ve düzeltmeye bu kadar kararlıydılar diye merak etti. Ben Nevis'in karlı zirvelerini, Strathnaver'in vahşi fundalıklarını özlüyordu.

Yeni bir kararlılık çenesini gerdi. D'Artan bilmiyordu ama Londra'dan döndüğünde Sebastian sonsuza dek böyle özenle sınırlandırılmış çitlerden ve mermer çeşmelerden oluşan bir hapishaneye hapsolmuş olacaktı. Yine de bu kendi seçtiği bir tuzak olacaktı ve hayatının geri kalanında D'Artan gibi adamlardan kurtulacaktı.

Prudence'in sözleri, azarlayan bir meleğin tatlı ses tonuyla kafasının içinde çınılıyordu. "*Hırsızlık tehlikeli bir meslektir. Boynunuz için olduğu kadar ruhunuz için de tehlikelidir.* Belki de açgözlülük ve politika uğruna ametist gözlerindeki ışığı öldürecek türden bir adam olmadan önce ruhunun bir parçasıyla kaçmak için çok geç değildi.

D'Artan ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Eğer kendini korumayı reddedersen, onu bulması için diğer adamlarımdan birini göndermek zorunda kalacağım. Senin yüksek ama acısız isabet oranına sahip olduklarını sanmıyorum. Bir karışıklık çıkmasını istemem."

Sebastian sesindeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmede. "Buna gerek kalmayacak. Eğer yolum bir kez daha kızınkiyle kesişirse, ki kesişeceğini sanmıyorum, durumu kendim halledeceğim."

D'Artan sevgiyle onun omzuna vurdu. "Aferin delikanlı. Fransız kanın için bir övünç kaynağısın. Annen seninle gurur duyardı."

"Sanmıyorum büyükbaba. Benimle gurur duyacak olanın babam olduğuna inanıyorum."

OceanofPDF.com

Sebastian yaşlı adamın elini silkti ve bastonunu sanki sadece bir gösterişmiş gibi çevirerek odadan çıktı. D'Artan pencereden torununun çimenlikten geçişini izledi, bakışları karanlık ve dalgındı.

Öfkeli bir çığlık sessizliği bozdu. Prudence'ın omurgası kaskatı kesildi. Kitabı kucağından kaydı.

"Prudence!" "Prudence tiz Screech oldu takip etti tarafından a feryat et. "Prudence! Gel de al şu lanet

peruğumdan canavar çıkar!"

Prudence'ın gözleri gözlüklerinin arkasında büyüdü. "Sebastian," diye nefes aldı.

Sandalyeden fırladı ve koridordan aşağı, etekleri havada, Tricia teyzesinin yatak odasına doğru koşmaya başladı. O kapıya ulaşmadan yavru kedi köşeden hızla döndü, peruğu dişlerinin arasına sıkışmıştı. Patileri cilalı parkeye çarptığında kaydı. Pençeleri, kaymasını yavaşlatmak için boşuna bir çabayla dışarı fırladı ve değerli kakma üzerinde bir çizik ağı oluşturdu. Bir toz patlamasıyla karşı duvara çarptı, sonra orada oturdu, kafasını ve peruğunu birbirinden ayırt etmek imkânsız olana kadar salladı. Prudence onun üzerine atlayarak peruğu yavru kediden ayırdı, tam da teyzesi darmadağın bir ipek bulutu içinde kendini odasından dışarı atarken.

Tricia titreyen eliyle Sebastian'ı işaret etti. "O canavar ... o canavar . . . o vahşi yaratık..." Sebastian yaralı bir vakarla patilerindeki tozu yalarken, Triciare tutarsızca konuştu. Triciare kediye ismiyle hitap etmekten kaçındı, hatta bir ismi olduğunu bile kabul etmedi.

Teyzesinin histerisinin hızla bayılmaya yaklaştığını gören Prudence ona keçeleşmiş peruğu uzattı.

Prudence'ın elinden kaptı ve dehşetle bir kez daha ciyakladı. Gözleri kısıldı. "Londra'dayken Yaşlı Balık'a o hayvanı Boris'e yedirmeliydim."

Prudence kediyi arkasına itti ve kurnazca göz kırptı. "Tricia Teyze, kaşlarını çatma öyle. Alnındaki o küçük çizgileri belirginleştiriyor."

Tricia'nın yüzü sanki üzerine porselen bir maske düşmüş gibi anında düzeldi. Rahat bir nefes almadan önce uzun, kıpkırmızı bir tırnağıyla gözünün altındaki narin mendile dokundu. Dikkatsizce kaşlarını çatması onu buruşturmamıştı.

Kediyi unutup odasına doğru kanat çırpı. "Gel, Prudence. Giyinişimi izleyebilirsin."

"Kalbimin arzusu," dedi Prudence yumuşak bir sesle. Yaramaz yavru kediyi serbest bırakmadan önce burnundan öptü,

ve teyzesini takip etti.

Yatak odası pudra ve leylak suyu kokuyordu. Önlükler korkunç bir patlamanın çaresiz kurbanları gibi odaya saçılmıştı. Prudence bu düşünceyle ürperdi. Dantelli bir kombinezonu brokarlı bir tabureden süpürdü ve teyzesinin ayaklarının dibine oturarak çenesini avucuna dayadı.

O izlerken Tricia kumral kaşlarının üzerine lamba siyahı sürerek onları zarif kanatlara dönüştürdü. Bu numara ona sürekli bir şaşkınlık ifadesi veriyordu, tıpkı kozmetik ürünlerini ustaca kullanması kadar ustaca ve doğaldı. "Yüzüm bir tuval," diyordu Prudence'a keyifle. "Onu unutulmaz bir sanat eseri haline getirmek benim sorumluluğum." Tricia daha fazla boya kullanmasına rağmen Prudence bunun bir sanat eseri olduğunu kabul etti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Michelangelo'dan daha iyi bir makyaj yapmıştı, ancak bunu o kadar ince bir şekilde yapmıştı ki, hiçbir zaman cafcacılı ya da aşırı makyajlı görünmüyordu.

sosyetenin modaya uygun soluk çevresi.

"Biliyor musun, sevgili Prudence," dedi, büzülmüş dudaklarına karmin allık sürerek, "bu en

hayatımın en önemli günü."

"Hayatınızın en önemli gününün Vikont' l a evlendiğiniz gün olduğunu sanıyordum."

Teyzesi derin bir iç çekti. "Ah, evet, benim zavallı Gustav'ım."

"Gustav Alman prensiydi," diye hatırlattı Prudence ona. "Bernard ise vikonttu."

Tricia, k a y m a k t a ş ı n d a n boynuna dantel bir yaka takarken bir an için şaşkın görünüyordu.

Prudence onun eski kocalarını parmaklarıyla saydığını hayal etti.

Tricia kız gibi çırpınarak ellerini havaya kaldırdı. "Gustav. Bernard. Ne önemi var ki? Geçmiş, ne kadar tatlı olursa olsun, geçmişte kaldı. Bugün yeni nişanlıma Lindentree'ye hoş geldin diyoruz." Yumuşak, beyaz eliyle Prudence'ın çenesini kavradı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Evlendikten sonra bize yük olmayacağına dair onu temin ettim. Ona zavallı Gustav'ımın sana nasıl taptığını anlattım."

"Bu zavallı Rutger olurdu. Seninle yaşamaya başladığımda Gustav çoktan ölmüştü. Ve Rutger bana tapmıyordu. Sadece evin hesaplarını tuttuğum için bana tahammül ediyordu. Bernard bana tapardı."

Tricia eğildi. Yanağı Prudence'inkini birkaç santimle ıskaladı. Ellerini Prudence'ın omuzlarında kısa süreliğine sıkması, onu öpmek istediğinden emin olmasını sağladı, eğer tozunu karıştırmasaydı, "Sana bayılıyorum. Boris'im kadar sevgili ve güvenilirsin."

Prudence kaşlarını çattı. Salyalı ve aptal bir Danua ile karşılaştırılmak en iyi ihtimalle şüpheli bir iltifattı.

Tricia dilini dişlerine vurarak gıdıkladı. "Yüzünü buruşturmayı kes canım. Hiç gençleşmiyorsun." Arabanın tekerleklerinin kaldırım taşları üzerinde çıkardığı çıtırtı, onu İsa'nın ikinci gelişine daha çok yakışan bir hareketliliğe sürükledi. "Aman Tanrım, bu o!" Omuzlarına kaşmir bir şal attı. "Neden gidip şu paspasını pudralamıyorsun? Ve o korkunç gözlüklerini düzelt. Bir Çinli gibi gözlerini kısarak baktığını görmesini mi istiyorsun?" Prudence'ın cevabını beklemeden parfümlü bir rozeti korsajının içine soktu ve terliklerinin arkasındaki minik fiyonkları göstermek için hışırdayan eteklerini kaldırarak odadan çıktı.

Prudence bir süre oturdu, bir sıra meçhul peruk standı onu inceliyordu. Sonunda iç çekerek ayağa kalktı. İskoçya sınırını geçmeye karar verdiği geceden beri onu saran depresyon bulutunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Sanki hayatında başka bir sınır daha vardı.

geçti. Şimdi önündeki yol düz, gri ve dayanılmaz derecede uzundu. Bakışları pencereye kaydı, bir ardıç kuşunun cıvıltılı ötüşü ve kafesin tepesindeki hanımelinin akıldan çıkmayan kokusu tarafından çekildi.

Pencerenin yanında, dört yaldızlı melek tombul pençeleriyle bir iskele camını tutuyordu. Prudence yansımasını incelerken, huysuz sırtışları onunla alay ediyordu. Eteğindeki süssüz pudra izlerini düzeltti ve teyzesinin taliplerinden biriyle daha karşılaşmak için kendini hazırladı.

Lindentree'de yaşadığı yedi yıl boyunca Prudence, halsiz düklerin ve tahttan indirilmiş prenslerin düzenli yürüyüşlerine alışmıştı. Hepsinin üç ortak özelliği vardı. Bunlar

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yabancı, zengin ve tercihen sakat. Tricia'nın da kendi standartları vardı; asla aynı ülkeden iki erkekle evlenmemişti. Bu şekilde büyük bir servet edinmiş, Prudence'ın haritada yerini bile bulamadığı küçük bir Avusturya ülkesinin kontesi, baronesi ve prensesi unvanlarını almıştı.

Eğer teyzesi onun aşk evliliği yaptığına inanmayı seçtiyse, Prudence kim oluyordu da onu aydınlatacak? Yaşlı beyefendiler, sevgi dolu, güzel ve nispeten genç bir gelinin kucağında geçirdikleri mutlu günlerin anısını mezarlarına taşıdılar. Çoğu, Tricia'nın sürekli aşık akınını fark edemeyecek kadar miyoptu. Prudence sadece bunun yürüyebildiğini ve ağzının sulanmadığını umuyordu.

Bir tutam saçını sıkı düğümüne geri soktu ve çelik gözlüklerini meydan okuyan bir hareketle düzeltti.

"Gel, Prudence." Yansımasına reverans yaptı. "Müstakbel amcanla tanışmaya gidelim mi? Hiç şüphem yok size tapacaktır."

Öğleden sonra güneşi çimenlerin üzerinde süzülüyordu. Prudence verandaya adımını attığında, bir at arabası hızla geçerek ahırın esneyen kapısına yöneldi. Boris arabanın tekerleklerinin etrafında dans ediyor, yüksek sesle havlıyordu. Sırım gibi bir arabacı

geniş kenarlı şapkasını ona doğru eğdi. Prudence gözlerini güneşin parıltısından korumak için bir elini kaldırdı ve etrafına bakınarak teyzesini aradı.

Tricia ve bir adam uzun, geniş yolun dönemecinde, bir söğüdün gölgeli kucağında durdular. Gölgeler adamın geniş omuzlarına vuruyordu. Prudence, bu adam diğerlerinden daha iyi korunmuş olmalı, diye düşündü adam eteklerini ellerinin arasına alıp çimenlikte ilerlemeye başladığında. Sırtı ne sallanıyor ne de kamburlaşıyordu. Aşırı uzun boylu değildi ama omuzlarının genişliği Tricia'nın narin zarafetini gölgede bırakıyordu. Bacaklarını sıkıca açarak durmasına ve bir elinde ince bir baston tutmasına rağmen, hiç de dağınık bacaklı izlenimi vermiyordu. Prudence yaklaştıkça adamın peruk takmadığını gördü. Saçları kum grisi renginde pudralanmış ve ensesinde düzgün bir sıra halinde toplanmıştı.

Tricia'nın kahkahası bir çan gibi tınlıyordu. Prudence, hiçbir erkeğin, duyarsızlıktan yaşlanmış bir erkeğin bile bu kahkahanın cazibesini takdir edemeyeceğini düşündü. Elini adamın frakının koluna koyarken Tricia'nın etekleri alaycı esintide sallanıyordu. Yüzünü adama doğru eğdi ve adamın alçak, mırıltılı sesini bariz bir iştahla dinledi. Adam dudaklarını onun dudaklarına değdirmek için eğildiğinde Prudence en yakındaki ağacın arkasına saklandı, böylesine hassas bir sahneye izinsiz girdiği için utanmıştı.

Yaşlı Balık o anda elinde gümüş bir tepsi bardakla evden çıktı.

Tricia'nın sesi duyuldu. "İşte şarap geliyor. Şu ağacın arkasında da yeğenim var."

Prudence huş ağacının narinliğine sessizce lanet okudu.

"Gel sevgilim," diye devam etti Tricia, "ve kutlamamıza katıl. Umarım bu üçümüz için birçoğunun ilki olur." Sotto voce adama ekledi, "Yeğenim oldukça utangaçtır. Onu görmezden gelmeniz gerekecek."

Neden olmasın? diye düşündü Prudence, teyzesini gayet net bir şekilde duymuştu. Diğer herkes duymuştu. Teyzesinin nişanlısının, evde kalmış bir yeğenin yükünü evine ekleme ihtimaline çok sevineceğinden şüpheliydi. Ağacın arkasından kenara çekildi ve inatçı bir çocuk gibi ayaklarını sürüyüp taşları tekmeleme dürtüsüne direnerek taş döşeli yolun kıvrımını takip etti.

Yaşlı Balık söğüde ulaştığında o da ulaşmıştı. Yabancı tepside bir şarap kadehi aldı ve onu selamlamak için döndü.

Yaylaların sisleriyle kaplı gri gözler ona doğru parıldıyordu.

Adam kibar bir selam verip elini dudaklarına götürürken Prudence hipnotize olmuş gibi duruyordu. En korkunç şey onun Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick olması değildi. En korkunç şey onun teyzesiyle evlenecek olması da değildi. En korkunç şey, onu hatırlamıyor olmasıydı.

Kibar ifadesi bir köstebeğinki kadar kayıtsızdı. Gülümsemesindeki boş tatlılık, bir tabanca çıkarıp onu oracıkta vurup öldürmesinden daha acı vericiydi.

Tricia bir kolunu Prudence'ın diğer koluna doladı. Tricia nişanlısına bakarken Prudence'ın kolu gevşekçe sarkıyordu. "İşte. İkinizin birbirinizden hoşlanacağınızı biliyordum."

Mırıldanarak onayladı ve bordosunu yudumladı.

"Ne de olsa," diye gevezelik etti Tricia, "dünyada en çok sevdiğim iki insan ölseydi çok trajik olurdu.

birbirimizi sevmeye gelmedik."

"Tek kelimeyle korkunç," diye mırıldandı Prudence.

Kadının sesi adamın başını dikleştirdi. Şarap beyaz çoraplarından tokalı ayakkabılarına damladı.

Tricia ikisinin de kollarını sıktı. "Çok iyi anlaşıacağınızı biliyordum. Sevgili Sebastian ve benim sevgili Prudence'ım."

Tricia'nın peruğunun üstünden bakışlarını ona yöneltti. Gözleri genişlerken Prudence'ın omurgasını bir ürperti kapladı. Dumanlı derinliklerinde gizlenen felç edici tehlikeyi hatırlamadan onun gözlerinin egzotik çekiciliğini nasıl hatırlayabilirdi ki?

Beşinci Bölüm

Sebastian gözlerini Prudence'dan alamıyordu.

"Sebastian. Sebastian, canım, lütfen tereyağını uzatır mısın?"

Tricia'nın sesi inatçı bir sivrisineğin dırdırından daha fazla değildi. Sebastian ona sos tenceresini uzattı. Meraklı gözlerle dolu bir masa ona göz kırptı. Dikkatini tekrar Tricia'ya çevirdi ve kıkırdarak sos kabını tereyağı tabağıyla değiştirdi.

"Beni affet sevgilim. Uzun yolculuk aklımı başımdan aldı."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Daha dikkatli olması gerektiğini düşündü. Masanın diğer tarafında yemek yiyen ilkel yaratığa olan yoğun ilgisini kimsenin fark etmesini istemiyordu. Tricia'nın misafirperverlik anlayışına sessizce lanet okudu. Lindentree'ye gelişini kutlamak için sadece komşu Squire Blake'i ve onun şımarık kızı Devony'yi değil, bölge şerifi Sir Arlo Tugbert'i de davet etmişti. Tricia'nın yeğeni konuşmaya cesaret ederse, şerifin bu bitmek bilmeyen akşam yemeği bitmeden önce kutlayacak bir nişandan daha fazlası olacaktı. Sebastian tütsülenmiş ringa balığını ayıkladı ve Prudence'ı her zaman nefret ettiği o geniş kirpik perdesinin altından incelemekle yetindi.

Tricia'nın evlenmemiş yeğenini tarif edişine bakılırsa, dişlek bir cadaloza karşılaşacağını tahmin etmişti. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Yağmurdan sıırıslam olmuş ve kahkahadan nefesi kesilmiş Alass'ın büyüleyici görüntüsü, şimdi kusursuz olan soğukkanlılığının üzerine bindirilmeden ona bakamıyordu. Bu, karakalem bir resmin sert ama basit çizgilerinin üzerinden geçen puslu bir suluboyayı izlemek gibiydi. Etkisi sarsıcıydı. Sebastian farkına varmadan şarap kadehinin kristal sapını kavradı.

O yağmurlu geceden beri rüyalarına giren diğer kıza dair bir ipucu ararken, kızın her hareketi onu büyülüyordu.

Başı öne eğik bir şekilde yemeğini yerken, konuşmalardan ve gümüş kristallerin çınlamasından habersizmiş gibi görünüyordu. Ringa balığını küçük parçalara ayırdı.

Her bir düzgün kareyi narin dudaklarının arasına sıkıştırmadan önce. Sebastian yavaş yavaş çiğnerken, her çiğnemeyi nefesinin altında saymaya başladı.

Ağır gözlüklerini ince burnuna geri itmek için ısırıklar arasında durakladı. Gür saçları ensesinde sıkıca toplanmıştı ve Sebastian kendini anlaşılmas bir şekilde öfkeli hissediyordu. Etrafta bir mürebbiye gibi dolaşmaya ne hakkı vardı? Saçlarını gevşetmek, ellerini saçlarında gezdirmek ve yumuşaklığının anısı kadar çekici olup olmadığını görmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bize kendinizden bahsedin Lord Kerr," dedi yaver, Sebastian'ın dikkatini tekrar Tricia'nın misafirlerine çekerek.

"Tricia'mızın sizden bahsettiğini duyunca, melek ve aziz bir arada gibi görünüyorsunuz."

Sebastian göz ucuyla Prudence'in çiğnemeyi bıraktığını gördü. Kendini Efendi Blake'in bakışlarını tutmaya ve ona bakmamaya zorladı. Bey, kolalı kravatının içine tıkıştırılıp patlatılmış gibi görünen, iri göğüslü bir adamdı. Karnabahar peruğu kafasında hafifçe yamuk duruyordu. Gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklara kireç tozu yapışmıştı.

"Çoğu erkek gibi," dedi Sebastian gülümsemeyi başarak, "korkarım ben de azizden çok günahkârım. Buna izin vermemelisin

Tricia'nın hayranlığı seni etkiliyor."

Tricia onun elini okşadı. "Alçakgönüllü olma, seni aptal çocuk." Öne doğru eğildi ve tüm masayı kendine olan güveninin büyüğü çemberine dâhil etti. "Sebastian bir İskoçya lordu. Dağlarda, yüzyıllardır Kerr klanına ait olan görkemli bir şatosu var. Tek kelimeyle romantizmin doruk noktası -yükselen kuleler, bir hendek, bir asma köprü."

"Umarım bir de zindan vardır," dedi Sir Arlo. "Hiçbir ev bir zindan olmadan tamamlanmış sayılmaz." Onun belirgin

Kendi şakasına gülerken Adem'in elması sallanıyordu.

Sebastian'ın gülümsemesi azaldı. Ne şeriflere ne de toprak sahibi İngiliz soylularına karşı bir düşkünlüğü vardı. Uzun boylu genç adamın Prudence'in sandalyesini onun için çekişini ve sahiplenici tavrını fark etmekten kendini alamadı.

Yemek boyunca başının üstünden bakışlar fırlatmıştı. Sebastian iki uçlu çatalını ona saplamak istiyordu.

Tricia dudaklarını büzdü. "Sebastian'ı şatoda balayı yapmaya ikna etmeye çalışıyordum.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Hepiniz onu ikna etmeme yardım etmeyecek misiniz?"

Sebastian kendi eliyle onun elini kapattı. Hep böyle durmadan konuşur muydu? Londra sosyetesinin parlak gevezeliği içinde bunu fark etmemişti. "Şimdi, Tricia, sana Dunkirk'ün senin hassas zevklerin için fazla ilkel olacağını söylemiştim. Yıllardır yurtdışındayım ve kalede yapılması gereken bir sürü tadilat var. Belki evliliğimizin ilerleyen zamanlarında."

Ona hayranlıkla baktı. "Seninle birlikte olduğum sürece umursamamalıyım."

Prudence sanki aniden iştahını kaybetmiş gibi tabağını itti. İşte geliyor, diye düşündü Sebastian. Onu ihbar edecekti. Onu görür görmez burada kalmakla delilik etmişti. Arabasına atlayıp kaçmalıydı.

Başını kaldırdı. Gözlüklerinin kalın camları gözlerinin ölümcül güzelliğini gizliyordu. "Sebastian mı?" dedi soğukkanlılıkla. "Bu bir İskoç için alışılmadık bir isim değil mi?"

Sebastian çenesinin kendi isteğiyle gerildiğini hissetti. "Annem Fransız'dı. Bach'a düşkünlüğü vardı."

Prudence kadehiyle oynadı. "Mozart'ın onun en sevdiği besteci olmaması büyük şans. Wolfgang olarak vaftiz edilebilirdin."

Sebastian'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Sör Arlo'dan gergin bir kahkaha sesi yükseldi.

Prudence devam etti. "Peki ya baban?"

"Bir Highland laird'i. Benim gibi."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ah, harika bir adam. Ona çok düşkün olmalısınız."

Lanet olsun kıza, diye düşündü Sebastian. Masanın öbür ucuna uzanıp buz gibi tavrı kırılana kadar onu sarsmak istedi. "Öyleydim," dedi usulca.

"Topallamanızı fark etmeden edemedim," diye devam etti. "Yakın zamanda yaralandın mı?"

Sebastian daha az azimli bulldoglar görmüştü.

Tricia onu sempatik bir gıdıklamayla kurtardı. "Korkarım Sebastian'ım eski bir savaş yarısından muzdarip."

Prudence'ın bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Bu hangi savaş olabilir?"

Gülümsemesinin sertleşerek yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordu. "Bunu duymuş olamazsın. Bir Highland klan savaşıydı."

Masumca göz kırptı. "46'daki İskoç isyanından beri yasaklandıklarını sanıyordum."

Onu yeterince zorlamıştı. Sebastian öne doğru eğildi, gülümsemesi hınzırlaştı, çapağı derinleşti. "Gazetelerinizde okumamış olmanız şaşırtıcı değil. Her şey dikkatsiz bir genç kızın dilini tutmayı öğrenememesiyle başlayan korkunç bir olaydı." Gözleri parlıyordu. "Bozkırda kendi saç kurdeleleriyle boğulmuş halde bulunduktan sonra-"

Devony Blake şiddetli bir solukla kendini masadan uzaklaştırdı. O brokerlı yere yığıldı

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

fırfırlar ve dantellerle dolu titrek bir yığın halinde.

Tricia ayağa fırladı ve masanın etrafında koştu. "Ah, canım. Ne kadar da düşüncesiziz. Devony'nin İskoçya'dan en ufak bir söz edildiğinde nasıl bayıldığını biliyorsun ve biz burada bu konudan bahsedip duruyoruz."

Prudence yemeğine geri döndü ve Sebastian'ın bakışlarını çileden çıkaran bir sakinlikle savuşturdu.

Devony'nin babası ağzına bir çatal dolusu ringa balığı daha attı. "Bir dakika içinde iyi olacak. Şu fichu'yu gevşet, olur mu, böylece boğulmaz."

Tricia saldırgan fichu'yu gevşetirken, Sir Arlo Devony'nin sandalyesinin yanına diz çöktü ve mendiliyle onu yelpazeledi.

Squire Blake çatalıyla bir hareket yaparak ringa balığı parçalarının uçuşmasına neden oldu. "Kızımı affetmelisiniz Lord Kerr. Sizin hemşerilerinizden biriyle talihsiz bir karşılaşma yaşadı. Korkarım ki utanmaz bir İskoç haydut tarafından kaçırıldı ve kullanıldı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak."

Devony'nin uzun kirpikleri dalgalandı.

Sör Arlo onun bileğini okşadı. "O lanetli Kirkpatrick'ti. Sanırım onun kötü şöhreti Highlands'e kadar yayıldı."

Sebastian ağzını saklamak için bardağını kaldırdı. "Adını duymuştum."

Sir Arlo öfkeli bir homurtu çıkardı. "Lanet olası küstah canavar, namuslu insanları soyup masum genç kızların ırzına geçebileceğini sanıyor."

Sebastian dürüst şerifi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi ama Devony Blake birlikte geçirdikleri gece ne masum ne de tecavüze uğramıştı. Prudence'ın onun hakkındaki düşüncelerini nerede şekillendirdiğini anlamaya başlamıştı. Bu düşünce onu rahatlatmamıştı.

Kararlılık Sör Arlo'nun zayıf çenesini güçlendirdi. Zor bir an için neredeyse yakışıklı görünüyordu. "Bu yaz bitmeden o piçin boynuna ilmeğimi geçirmiş olacağım."

Sebastian kravatını gevşetme isteğine direndi. Eğer Prudence isterse, şerif akşam yemeği bitmeden o piçin boynuna ilmeğini geçirecekti.

Nefes nefese iç geçiren Devony doğrulup oturdu. Sebastian onu neden çekici bulduğunu hatırlamaya çalıştı.

Tanrı'ya şükür ki bunun için maskesini çıkarmamıştı.

"Çok utandım," dedi. "Ama ne zaman İskoçya'yı düşünsem, o korkunç geceyi hatırlıyorum." Sallanıyor, yeniden bayılma belirtileri gösteriyordu. Boş mavi gözleri buğulandı. "O adam. Onu asla unutmayacağım. Güçlü kollarını, acımasız ellerini, ağzının sıcaklığını
_"

Prudence bir dirseğini düzgünce sallayarak şarap kadehini devirdi. Bordo şarap, pristineline masa örtüsünün üzerinden Devony'nin kucağına döküldü.

Devony bir çılgılık atarak ayağa fırladı, baygınlığı unutmuştu. Arlo'dan peçeteyi kaptı ve narin pembe organdi eteğine yayılan kırmızı lekeyi temizledi. "Oh, hayır, yeni elbisem! Her zaman böyle sakar bir inek olmak zorunda mısın, Prudence?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence bir özür mırıldandı ve ringa balığından bir ısırık daha aldı. Diğer herkes Devony'nin histeri krizleriyle ilgilenirken Sebastian kadehini alaycı bir tavırla Prudence'a kaldırdı.

Gözlükleri avizenin ışığını ikiz mum alevleriyle yansıtıyor, yüz ifadesini sanki şu anda maskeli olan kendisiymiş gibi anlaşılmaz kılıyordu. Bu etki hoşuna gitmemiştir.

Ona doğrudan hitap etmeye cesaret etti. "Söyleyin bana Bayan Walker, teyzenizle yaşamaya nasıl başladınız?"

Prudence ağzını açtığı anda Tricia, Devony'nin eteğini silerken başını kaldırdı ve "Prudencığım, ağabeyim öldükten sonra benimle yaşamaya başladı. Livingston bir mucitti. Benden çok daha büyüktü elbette."

"Elbette," dedi Squire Blake cesurca. "Tricia her zaman bu ilçenin bebeği olmuştur." Gözlerini

boş tabağına umutlu bir bakış attı.

Tricia saygıyla ayağa kalktı ve tatlı için zili çaldı, Devony'yi şerifin becerikli ellerine bıraktı.

Sebastian'ın uzun parmakları bardağına vurdu. "Bir mucit. Ne kadar ilginç. Baban neyle uğraşıyordu?"

Prudence bu kez ağzını bile açamadan Tricia, "Aptalca şeyler. Hiçbir önemi yok. Misket tüfekleri. Tabancalar. Barut."

Sebastian tıkırtısını kesti. Tırnakların kristale vuruşunun yankısı sessizlikte çınladı.

"Babam ölmeden önce," dedi Prudence aceleyle, "güçlü bir fulminik asit üzerinde çalışıyordu.

barut."

"İlginç bir konsept," dedi Sör Arlo. "Beni birkaç yüz yanlış ateşlemeden kurtarabilirdi.

yavaş yanan toz."

Başını salladı. "Babam başarılı olsaydı Kral'ın ordusunu baruttan da bir servet kurtarabilirdi ama George ilgilenmedi. Barut yerine peruk tozu olsaydı, Kral'ın babamın yapmak istediği her türlü deneyi finanse edeceğinden şüphem yok."

Sebastian'ın dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Ben de claymore'u tercih ederim ama bir noktayı hep merak etmişimdir. Söyleyin bana Bayan Walker, babanız suyun barut üzerindeki etkisi hakkında ne düşünüyordu?"

Prudence'ın ağzının bir köşesinde küçük bir gamze belirdi. "Sönümleyici bir etkisi olduğunu fark etti lordum."

Sebastian sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, sanırım öyle."

Sir Arlo neredeyse gururla, "Prudence babasının asistanıydı," dedi.

"Genç bir kız için utanç verici bir görev." Tricia bu anıyı hatırlayınca parfümlü mendiliyle burnunu sildi. "Ne zaman ziyaret etsem, zavallı küçük yaratık orada olurdu - kıyafetleri kükürt kokardı, yüzü kömürle kaplanırdı."

"Grafit," diye düzeltti Prudence teyzesini nazikçe.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Oh, pooh!" Tricia dedi ki. "Akşam yemeğinde bu kadar saçmalık yeter. Livingston'ın saçma deneyleri onu hiçbir yere götürmedi ama Kraliyet Cemiyeti'nin ve Londra'nın yarısının önünde havaya uçuruldu. Hiç bu kadar mahcup olmamıştım."

Squire Blake çatalını salladı. "O konyağı cıvanın içine dökmemeliydi. Güzelim konyağı ziyan etti!"

Tricia başını salladı. "Kral'dan onursal bir soyluluk unvanı alma umutları boşa çıktı. Onu gömmek için bulabildiğimiz tek şey ayakkabı tokaları ve peruğuydu! Ne kadar bağımlı olduğunu bildiğimizden, muhtemelen onları giymiyordu bile. Prudence'ı gözlükleri için lojmanlarına geri göndermesi büyük şanstı, yoksa ondan saç tokalarından başka bir şey bulamazdık."

Sebastian'ın midesinin çukurunda hastalıklı bir his filizlendi. "Gerçekten de şanslıyım," diye mırıldandı.

Tricia'nın duygusuz konuşmasının Prudence üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini görmek için onu inceledi. Cildinin rengi o kadar hassastı ki, daha fazla solmasının imkânsız olduğunu düşünebilirdi. Yanılmıştı.

Kendini masadan geriye itti. Masa örtüsünün bembeyaz rengine rağmen parmak eklemleri sıkışmış ve solgun görünüyordu. "Başım ağrıyor gibi görünüyor. Eğer bana tatlı için izin vererseniz, odama çekileceğim."

Tricia'nın itirazlarını duymak için beklemedi. Yemek odasından kaçarken, alevli brendiye batırılmış kirazlarla dolu gümüş bir tepsi taşıyan tombul bir hizmetçiyle neredeyse çarpışıyordu.

Prudence gözden kaybolurken hizmetçi kız gözlerini devirerek tepsiyi düzeltti. "Yüce Tanrım, Leydi Tricia, bu kız bir gün hepimizin ölümü olacak."

Sebastian, Tricia'nın yeğenini savunmasını ve hizmetçiye yakınlığı nedeniyle azarlamasını bekledi.

Bunun yerine Tricia'nın dudakları kedigil bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gelin, Efendi Blake, şu ateşi söndürün, olur mu? Kirazlar en sevdiklerinizdir. Umarım Sebastian'ın da yarısı kadar hoşuna gider."

Tricia'nın eli masa örtüsünün kalkanının altından Sebastian'ın kalçasını okşadı. Sebastian bakışlarını masanın diğer tarafındaki yarısı yenmiş ringa balığına ve boş tatlı tabağına çevirdiğinde bunu fark etmedi bile.

Aniden ayağa kalktı ve peçetesini yere döktü. "İzninle canım, arabacımın işleriyle ilgilenmeliyim..." Yemek odasından çıkarken mırıldandığı mazeretin geri kalanı kayboldu ve tombul hizmetçiye onu sendeletecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Koridor boştu. Sebastian adımlarını uzattı, bastonu yere hiç değmiyordu. Girişin şık mermer döşemeleri sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Sonunda onu gördü, hafif bir figürdü, başı eğikti, merdivenlerden çıkarken elleri tırabzanın üzerinde duruyordu. Bir hırsızın zarafeti Sebastian'a iyi hizmet etmişti. Sebastian daha onun ayak seslerini duymadan Hishand bileğinin üzerine kapanmıştı.

Üstündeki basamakta kendi etrafında döndü, gözleri kırılğan camın ardında karanlık ve çarpılmıştı. Adamın sert tutuşu yumuşadı. Başparmağı hafifçe bileğindeki nabzın üzerine sürtündü.

Ona söylemek istediği, söylemesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama aynı anda ikisi de arkalarında, elinde sulama kabıyla saksıdaki portakal ağacının etrafında dolanan Yaşlı Balık'ın farkına vardılar.

Sebastian'ın Londra'da mükemmelleştirdiği kırılğan belagat onu hayal kırıklığına uğrattı, onu garip ve

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bir okul çocuğu kadar kibarsız. "Babanız, Bayan Walker . . . Çok özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi." Elini yumruk yaptı ama geri çekmedi.

Sebastian onun soğukkanlılığının altında ne kadar öfke sakladığını merak ediyordu. Onu bedeli konusunda uyarmalıydı. Yıllarca kendi öfkesini bastırmış, hiçbir şey hissetmeyene kadar her darbenin altında itaatkârca yuvarlanmıştı. Onun başını omzuna doğru çekmeyi ve gözlerini karartan acının gözyaşlarının iyileştirici merhemine dökülmesine izin vermeyi arzuluyordu.

Yaşlı Balık bitkinin üzerine eğilmiş, sırtı onlara dönüktü. Sebastian kendini durduramadı. Uzandı ve parmaklarının tersiyle onun yanağını okşadı. Teni tıpkı hatırladığı gibi saten krem rengindeydi. "Bazı yaraların iyileşmesi diğerlerinden daha uzun sürer."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. Bakışları aşağıya, bastonuna doğru kaydı. "Eski savaş yaran gibi mi?"

Adamın eli düştü ve kadın poplinin keskin bir kıvrımıyla arkasını döndü. "Misafirlerinizin yanına dönseniz iyi olur lordum. Nişanlınız sizi bekliyor."

Sırtını ve omuzlarını tamamen dik tutarak basamakları tırmanırken Sebastian hayal kırıklığıyla yavaş bir nefes verdi. Merdivenlerden uzaklaştı ve Yaşlı Balık'ın soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Kâhyanın ince burun delikleri en ufak bir skandal kokusuyla alevlendi.

O itiraz edemedi Sebastian teneke kabı onun elinden aldı ve ters çevirdi. İçinden hiçbir şey çıkmadı. Geri vermeden önce çalkaladı. "Tencereye su koyma zahmetine katlanırsan ağaç daha çabuk büyüyebilir, iyi adamım."

Sebastian melek gibi gülümseyerek bastonunu kolunun altına sıkıştırdı ve yemek odasına doğru yürüdü.

Prudence yatak odasının kapısını çarparak kapattı, titreyen parmaklarıyla anahtarını çevirdi ve sırtını kapıya dayadı. Sanki merdiven yerine dik bir dağ tırmanmış gibi göğsü kabardı. Takip edildiğı hissiyle savaşarak birkaç uzun, ürpertici nefes aldı. Etrafını saran sessizlik, Tricia'nın parlak kahkahasının merdivenlerden yukarı süzülmesiyle bozuldu. Prudence'in kaçma arzusunu ateşleyen şey teyzesinin babasının ölümüyle ilgili küstahça açıklaması değildi. Sebastian Kerr'in gözlerindeki içten sempatiydi.

Sebastian'ın gelişinden beri Prudence, Tricia'nın koluna bir akrep gibi yapışarak araba yolundan eve kadar yürümesine bir şekilde katlanmıştı. Adam ona her baktığında tereyağlı tartlar ağzında talaş gibi ufalanmasına rağmen, çayın garipliğine katlanmıştı. Akşam yemeğine ve adamın yüz ifadesindeki şaşkın meraktan düşmanlığa varan çıldırtıcı değişime katlanmıştı.

Ama ona uzanıp elini kendi elinin içine almak için yanıp tutuşuyormuş gibi baktığında, saygınlık iddiası kırılmıştı. Bir elini yanan yanağına bastırdı. Adamın onu takip edecek, babası için üzgün olduğunu söyleyecek, yüzüne dokunacak kadar cesur ve aptal olabileceğini hiç hayal etmemişti.

Şiddetle elbisesini çıkardı, ardından korsesinin askılarını yırtarak tamir edilemeyecek şekilde büktü.

Görünmez bir oyuncak bebekmiş gibi kendisini soyması için bir hizmetçi çağırarak durumda değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

Öfke seline kapıldı. Sebastian Kerr, teyzesinin akşam yemeği partilerinden birine böylesine tuhaf bir kıyafetle katılacak kadar küstahtı! Peruk takmamıştı. Sarı saçlarını parlatan pudra, hiç peruk takmamış olmasından daha büyük bir hakaret oluşturacak kadar hafifti.

Geceliğini gardıroba fırlattı ve pamuklu bir gecelik çıkardı. Başının üzerinden geriye doğru çekti, kol deliklerini kaybetti ve sonraki birkaç saniyeyi başını çıkarmaya çalışarak, bu sırada mırıldanarak geçirdi. Sonra başı dışarı fırladı ve saçları aşağı yuvarlandı, saç tokaları solmuş halının üzerine saçıldı.

Sebastian'ın modası geçmiş bronzluğu, pudralı yüzüyle Sir Arlo'yu bir günlük ceset gibi göstermişti. Kömür rengi diz altı pantolonu kalın kirpiklerinin rengine tam olarak uyuyordu ve uyluklarına hiç de uygun olmayan bir şekilde yapışmıştı. Yırtnaçlı frakının kol ağzlarındaki dar bir bant dışında hiçbir danteli yoktu. Ve en şok edici olanı da kolasız kravatıydı. Yumuşak, gevşek kıvrımları yüzündeki keskin duygu oyunlarını güzelce çerçevelemişti.

Prudence saçındaki iğnelerin geri kalanını da kopardı ve yaldızlı bir fırçayı ağır kütlenin içinden geçirdi. Fırça bir düğüme takıldı. Acıdan sapıkça bir zevk alarak çekiştirdi. Saçlarını örmeye başladı, sonra durdu. Ne fark ederdi ki? Basit odasının mahremiyetinde onu görececek kimse yoktu. Geceliğini gözlerini kapatacak kadar bir güçle kafasına geçirdi.

Körlemesine yatağa doğru ilerlerken topuğuna bir saç tokası battı. Tezgâhın altına süründü, başını katlanmış kollarına yasladı ve çadır yatağın tentesine baktı. Tricia'nın yivli direkleri ve işlemeli testeresiyle devasa bir maun karyolaya sahipti. Prudence'ın küçük yatağı hafif demirden yapılmış ve beyaz tülbentle örtülmüştü. Karyola direklerinin tepesinde cilalı pirinç süsler vardı.

Yana doğru yuvarlanıp desteğine vurarak ona boyun eğdirirken, yeniden on bir yaşında olduğunu ve babasının neden her kuruşunu "zavallı yetim kız kardeşine" göndermek zorunda olduğunu anlamaya çalıştığını hissetti.

"Sabırlı ol, Prudence'ım," derdi. "Kralın tek bir sözüne bakar ve geleceğin

güvende olacak. Günümüz yakında gelecek." Prudence hâlâ bekliyordu.

O ve babası Londra'da iki odalı bir dairede rustik bir konfor içinde yaşarken, Tricia Northumberland kırsalında lüks içinde yaşamış, Hepplewhite iskele masalarını ve yaltaklanan sevgilileri aynı gösterişle toplayıp atmıştı. Prudence güzel teyzesine kızmamaya çalışmıştı.

Prudence'a göre Tricia'nın seyrek olarak evlerine yaptığı ziyaretler, asatinle yıkanmış bir perinin dünyevi ziyaretleri gibiydi. Tricia onun yanağını okşar, parmakları ağ eldivenlerinin altında serinlerdi. Karşı konulmaz bir sempati kehribar rengi gözlerini ısıtırken, parfümlü mendilini narin burnuna bastırırdı. Prudence, Tricia'nın ilgisinin ışıltısının tadını çıkararak kısa bir an için akıllı, sıska ve sade olmanın o kadar da korkunç olmadığını düşünecekti.

Sebastian'ın dokunuşundaki sempati ona aksini söylüyordu. Prudence kendini yüzüstü yere attı.

Sempati çok nazik bir kelimeydi. Belki bir gün onu acımdan ayırmayı öğrenirdi.

Arabanın tekerlekleri yolun parke taşları üzerinde takırdadı. Tricia'nın nağmeli vedası Prudence'ın açık penceresinden yukarı süzüldü. Devony Blake, diye düşündü, artık evine gidip acımasız elleri ve ateşli dudaklarıyla gizemli haydutu hayal etmekte özgürdü, Tricia ise bildiğinden daha büyük bir gizem olan bir adamla hayal kurmaktan fazlasını yapmak zorunda kalmıştı.

Prudence içini çekerek yavru kedisinin yanında olmasını diledi. Muhtemelen bitki bahçesindeydi,

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ay ışığını kovalıyor ve bıyıklı perilerin hayalini kuruyordu. Ona ihtiyacı olduğunda neden onun yanında olmalıydı? Bir canavardan ne bekleyebilirdi ki?

Sebastian gibi hain bir isim? Özellikle de erkek bir canavar.

Merdivenlerde bir tahta gıcırdadı. Tezgâh örtüsünü başının üzerine çekti. Sessiz bir fısıltıyı gırtlaktan gelen bir kıkırdama izledi, sonra kıkırdama Prudence'ın keşfetmeyi tercih etmediği bir şekilde aniden boğuldu. Bir kapı kapandı. Ev sessizliğe gömüldü.

Prudence, bacakları kaskatı kesilene ve yorganın altındaki boğucu havayı solumaktan yorulana kadar kıpırdamadan yattı. Bu alçak herif ona acımaya nasıl cüret eder? diye düşündü, örtüyü geri atarken.

Odayı adımlamak için ayağa kalktı. Ay ışığı halının üzerinde hapishane parmaklıkları gibi süzülüyordu. Tempolu bir gece esintisi firfırlı perdeleri havalandırıyordu. Huzursuzluğu vahşilik sınırına dayanana kadar arttı. Bir kitap alıp yere fırlattı, sonra seramik su sürahisine doğru yürüdü.

Boştu.

Doldurmayı unutmak tam hizmetçilere göre, diye düşündü. Tricia'nın sürahisinin soğuk suyla dolup taşıdığına şüphe yoktu. İhtiyar Fish muhtemelen hanımefendinin keyfi için bunu kendisi tıraş etmişti.

Prudence'ın boğazı aniden sanki Sahra'yı akamel kullanmadan geçmiş gibi kurumuş hissetti. Çenesini sıkarak, sırf teyzesi bir haydutla evlenecek kadar duyarsız olduğu için hayatının geri kalanında yatak odasında tutsak kalmayacağını söyledi.

Bir paket giydi ve iki tarafa da bakmak için başını kapıdan dışarı uzattı. Uzun koridor bomboştu. Cam bir aplikteki tek bir mum, cilalı sedir zemin üzerinde hafif bir parıltı yayıyordu. Yaşlı Fish, metresi için her zaman bir mum yakardı. Tricia karanlıktan nefret ederdi.

Prudence salona süzüldü, kabadayılığı vahşi öfkesiyle birlikte dağılıyordu. İçki içmek için teyzesinin odasına gittiği günler geride kalmıştı. Tanrı bilir orada onu hangi iğrenç manzara karşılayacaktı.

Merdivenin tepesine çöktü ve lir şeklindeki korkuluktan içeri baktı. Elleri serin ferforje demirin etrafında kıvrıldı. Ay ışığı ve gölgeler aşağıdaki girişe vuruyordu. Salonda bırakılmış bir mum, mermer döşemenin üzerinde sık bir ışık havuzu oluşturunuyordu. Prudence

dinledi, ama sadece gecenin sessizliğine terk edilmiş herhangi bir evin tuhaf gıcırtilarını ve iniltilerini duydu.

Merdivenlerden aşağı süzüldü. Maun trabzanlar avucunun altında nemli bir his uyandırıyordu.

Son merdivenden inip mutfakların sıradan konforuna doğru döndüğünde, amansız bir kas şeridi beline dolandı ve onu boyun eğmeyen bir erkek göğsüne doğru çekti. Sert bir el ağzını kapatıp çığlık atma isteğini bastırarak onu susturdu.

Altıncı Bölüm

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence beline dolanan çelik gibi kolun kalkmasını ve boğazını sıkmasını bekledi. Ertesi sabah kahvaltıda Tricia ve nişanlısı arasında geçen konuşmayı hayal edebiliyordu.

Sebastian'ın somurtkan ağzı uygun bir şekilde tövbekâr görünecekti. "Çok özür dilerim, puding. Onu hırsız sandım ve yanlışlıkla boğarak öldürdüm."

Tricia yelpazeyle Sebastian'ın koluna şakacı bir şekilde vurur. "Seni aptal çocuk. Ne talihsizlik! Dağınık bırakmadın, değil mi? O mermer zemini daha geçen Şubat ayında döşetmiştim."

Prudence yavaşça adamın onu sadece çırpınışlarını çaresizce kıpırdanmasına yetecek kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Onu incitmeden zapt edebilmesi adamın gücünün bir ölçüsüydü. Adamın dokunuşunda bir nezaket, onu tutmak için gerekenden daha fazla güç uygulamamak için dile getirilmemiş bir istek hissetti. Hed onu merdivenlerin altındaki gölgelere doğru sürükledi, kaldıraç olarak sırtını duvara dayadı. Kızın ağırlığı çaresizce Hedge'in üzerine çöktü; kalçaları Hedge'in kalçalarının kaslı hatlarına yapışmıştı. Dengesini korumak için bacaklarını açtı.

Adamın tütün ve konyakla karışık nefesi kadının başlığını karıştırdı. "Sessiz ol, genç kız. Sana zarar vermeyeceğim. Eğer ciyaklamayı ve kıvranmayı kesersen, sana izin vereceğim."

Git. Yemin ederim."

Kadın çırpınmayı bıraktı. Kasları gevşedi ama ön kolu göğüslerinin altında sıkıca durmaya devam etti ve sıcak avuç içi hâlâ ağzını kavırıyordu. Adamın vücudunun sıcaklığı onu tehlikeli bir şekilde kucaklaşmaya yakın ipeksi bir ağın içine hapsetmişti. Adam yüzünü onun çözülmüş saçlarına gömdüğünde, içinde olduğuna inandığı tehlikenin tamamen farklı bir türden olabileceğini fark etti. Belki de ona zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü aceleyle tutmuştu. Verebileceği acı hem tatlı hem de ölümcüldü.

Elini kızın ağzından çekti. Parmakları dudaklarının üzerinde kışkırtıcı bir an için oyalandı.

Titreyerek nefes aldı ve bir parça asalet topladı. "Lütfen elimi çözer misiniz, efendim?"

Adam onu serbest bırakmadan önce dudaklarının çıplak omzuna değdiğini hayal edebilirdi. "Hanımefendi nasıl isterse."

Ondan bir adım uzaklaştı ama dizleri ona ihanet etti. Adam onu sabitlemek için uzandı. Yüzünü ona dönmeden önce gece şapkasını düzeltilti.

Kollarını kavuşturarak kıvrımlı duvara yaslandı. Gölgeler yüzünü gizliyordu. Prudence kapının üzerindeki fanus ışığından süzülen ay ışığının parlak şeridinde kendini açıkta hissetti. Adamın bakışlarının ince pamuklu şalının üzerinden aşağıya doğru kaydığını görmekten çok hissetti. Gece soğuk olmamasına rağmen titredi.

"Hiç gelmeyeceğini sanmıştım," dedi.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum Lord Kerr, ama aşağıya sizinle buluşmak için gelmedim."

"O kadar emin misin? Yoksa yine kendine yalan mı söylüyorsun? Hatırladığım kadarıyla, nedenleriniz konusunda çok net değildiniz.

"Bana çiftçinin kulübesine kadar eşlik ettiğin için de teşekkür ederim."

"Sebeplerim konusunda kararsız olanın ben değil, siz olduğunu söyleyebilirim."

Işığa doğru adım attı. Prudence akşam yemeğinde onun giysisini utanmazca bulduysa, şimdi de gündelik dağınıklığı karşısında iki kat dehşete kapılmıştı. Ceketini çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin düğmeleri yarı açıktı ve ay ışığı göğsündeki kürkü altın rengine boyamıştı. Saçları sırasından kurtulmuş ve Prudence'ın kabul edebileceğinden çok daha fazla yakışacak şekilde yüzünün etrafına dağılmıştı. İstmeden geriye doğru bir adım attı.

Mavimsi bir panter gibi onun etrafında döndü. "Çok havalısın, değil mi? Bir erkekte buna hayranım."

Zımnı hakareti görmezden gelmeyi tercih etti ve mermer karoları daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

"Senden iyi bir faro oyuncusu olurdu," diye devam etti. "Yine de bu işi hiç denemediğini söyleyebilirim."

"Tabii ki ha y ır . " Başını kaldırıp ona baktı. "Her ne kadar eminim sen de bunu birçok

becerileri, otoyol soygunu ve merdiven altlarında gizlenme ile birlikte."

"Whist'te hile yapmayı unutma. Ne için geldiniz Bayan Walker? Tatlı için mi?" Onun çarpık

gülümsemesi çileden çıkarıcıydı.

"Gümüşü bulmak için yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye tersledi.

"Ah, fare kükrüyor. Bu yüzden mi Lindentree'ye geldiğimi düşünüyorsun? Teyzeni soymak için mi?"

Prudence buna inanmış olmayı diledi. "Hayır." Sesi acı veren tonunu kaybetmişti. "Lindentree'ye onunla evlenmek için geldiğine inanıyorum."

Bir an için büyülenmiş gibi kızın gözlerinin içine baktı. Yanağına dokunmak için elini kaldırdı, sonra bıraktı. "Lanet gözlüklerini takmalıydın. Karanlıkta düşüp kendini yaralayabilirdin." İskeledeki masaya doğru yürüdü, topallaması eskisinden daha belirgindi. Bir çin çoban kızını eline alarak titrek bir kahkaha attı. "Sadece kendini suçluyorsun. Asılırsam ağlayacağını söyleyen sendin. Kazanç arzumu daha onurlu bir şekilde sürdürmemi öneren sendin."

"Zengin bir kadınla evlenmek gibi mi?"

"Evet." Uzun, zarif parmakları narin porselenleri okşadı. Prudence onun porselenleri değerlendirip değerlendirmedini merak etti.

değer. "Bu, servet biriktirmenin eski ama sosyal olarak kabul edilebilir bir yöntemi."

"Tricia ile sandığımdan daha fazla ortak yönünüz varmış." Prudence salondan gelen ışığa doğru ilerledi ve dikkati dağılmış bir şekilde kaşlarını çatarak geri döndü. Sargı baldırlarının etrafında köpürüyordu. "Tricia her zaman paralı erkeklerle evlenir. Bunu kafamda tekrar tekrar düşündüm ve sizinle neden evlendiğini anlayamadım."

Yüzünü ona döndü. Adam ay ışığında buruşuk bir pagan tanrısı gibi siluet halinde duruyordu ve Tricia bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu anladığında yanakları alev aldı. Tricia'nın seçiminin nedeni çok açıktı -yüzünün eğimli düzlemlerini yıkayan gümüşü ışık kadar açık. Tricia sonunda kendisinden daha güzel bir adam bulmuştu.

Geniş omuzlarını silkti. "Yalan söyledim. Ona Dunkirk'ün hâlâ benim olduğunu söyledim. Ve yakında öyle olacak. Karım olarak bir İngiliz kontesi ve onun beni destekleyen cüzdan ipleriyle, MacKay bile onu talep etmemi engelleyemeyecek. Birkaç soygun daha yaptıktan sonra hesabımda zenginlik yanılsamasını sürdürmeye yetecek kadar para olacak - en azından biz evlenene kadar."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence ses tonunu kasıtlı olarak hafif tuttu. "Neden evleniyorsunuz? Neden sadece kendi unvanınızı satın almıyorsunuz? Başbakanımız bunları kağıt mendil gibi dağıtıyor. Tek yapmanız gereken yıllık on bin pound gelirinizi olduğunu kanıtlamak."

"Mesleğim olarak neyi listelemeliyim? Soyguncu mu? Azılı bir suçlu mu?"

Başını eğerek isteksiz bir gülümsemeyi gizledi. "Tricia için Fransız kontları ve Avusturyalı baronlardan oluşan koleksiyonuna bir İskoç lordu eklemek büyük bir başarı olacak."

"Peki ya görevden alınmış bir İskoç lordu olduğumu bilseydi?"

"Aile hazinesiyle kaçtığın sürece umurunda olmaz. Ne kadar çok tahttan indirilirsen o kadar iyi.

Tricia kaybedilmiş davaları sever."

Prudence, çenesini yukarı kaldıran adamın parmaklarının dokunuşuna hazırlıksızdı. Temasın sıcak şokuyla teni karıncalandı.

"Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Kaybedilmiş bir dava mı?" Bakışları onun yüzünü aradı, yüzünde durdu.

Dudaklar.

Gülümsemesi soldu. "Ne olduğunuz lordum, beni ilgilendirmez."

Bu soğukkanlı kovulmayla birlikte arkasını döndü ve titreyen elleriyle şalının eteğini yakaladı.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında, adam kolunu yakaladı ve kadın onun tutuşunda çaresizliğe benzer bir şey hissetti. "Seni Lindentree gibi bir evde bulmayı hiç beklemiyordum."

Ona bakamıyordu. "Üzgün müsün?"

"Üzgün olmak işin sadece yarısı, genç kız. Seni bir daha asla görmek istemedim."

Prudence kendini nazikçe onun elinden kurtardığında itiraz etmedi. Prudence, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını fark etmeden önce yatak odasının kapısının arkasında güvenli bir şekilde barikat kurmuştu.

Sebastian şafak vakti uyuyan evi gözetlemek için kalktı. Girişteki boş sessizlik ve Çinli çoban kızın boş mavi bakışları onu bakımlı bahçelere sürükledi. Birkaç hafta içinde bu bahçeler onun olacaktı. Çiğ taneleri nane yeşili çimlerin üzerinde parıldıyordu. Mermer bir banka uzandı ve gökyüzünün griden pembeye ve toz mavisine dönüşmesini izledi. Cilalı kaldırım taşlarından ince bir İyon sütunu filizlendi. Bu hiçbir yere gitmeyen ve hiçbir şeyi desteklemeyen bir sütundu ve Sebastian'a göre Lindentree'nin bahçelerinin anlaşılması güç kusurunu mükemmel bir şekilde ifade ediyordu. Çok güzellerdi ama amaçsızdılar. Tıpkı metresleri gibi.

Birkaç ay önce Londra'da tanıştıklarında Tricia, büyükbabasının eğitimi için mükemmel bir arkadaş gibi görünmüştü; eğlenceli, yatakta hevesli, dul, varlıklı ve tanıdığı tüm kadın ve erkeklerden daha fazla unvana sahipti. Onu özenle incelemiş, konuşma kalıplarını ve tavırlarını öğrenmek için doğal taklit yeteneğini kullanmıştı. Her beyefendinin, böyle bir kadının metresi olmasıyla kendini tamamlayacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

Ama Sebastian bir centilmen değildi. Londra'daki bir partide arkasını dönüp Killian MacKay'le yüz yüze gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. O zaman tüm toplum onun ne olduğunu anlayacaktı: sıradan bir hırsız piç. D'Artan'dan kaçmak ve kendisini haklı olarak hor görmesi gereken bir toplumda herhangi bir gelecek kurmak için bir metrese değil, bir eşe ihtiyacı vardı.

Sebastian ayağa kalktı. Bahçelerin dinginliği, huzursuzluğunun sert kenarıyla alay ediyordu. Her köşede, patikanın her kıvrımında, kadifemsi hanımeli çiçekleriyle örtülü demir kafesler duruyordu. Hepimiz geçerken bir çiçeği kopardı ve yumuşak ucundan çimdikledi. Dili, narin erciklerden fışkıran altın renkli nektar damlacıklarını yakalamak için dışarı fırladı.

Gözlerini kapadı, Prudence'ın bağlanmamış saçlarının kokulu anısı aklından çıkmıyordu. Kendini kaptırmış hisleri mi hayal etmişti yoksa Prudence'ın saçları hanımelinin o ele avuca sığmaz nefesiyle mi kokuyordu? Prudence'ın bir gece önce kollarında yumuşayıp uysallaştığında hissettiklerini gözünde canlandırması için çok az hayal kurması gerekmişti. Mütevazı giysisi onun nazik kıvrımlarını gizlemek için çok az şey yapmıştı. Onu bütün gece kucağında tutabilirdi.

Sebastian gözlerini açtı. Ona yalan söylememişti. Onu bir daha asla görmemeyi ummuştu. Prudence Walker tehlikeliydi. Büyükbabasının bildiğinden çok daha tehlikeliydi. Bir barut sevkiyatından ya da yaşlı adamın Avam Kamarası'na seçilmesinden çok daha fazla risk vardı. Sebastian'ın geleceği onun sağduyusuna bağlıydı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

Onun gönderilmesini istiyorum.

D'Artan'ın buz gibi komisyonunun anısı gözlerini kararttı. Büyükbabasına asla kasten itaatsizlik etmemişti. Babasının yüzüne gülmeyi uzun zaman önce öğrenmişti, küstahlığı yüzünden kaburgasının kırılmasından ya da burnunun kanamasından başka bir şey almayacağını biliyordu. Ama D'Artan'ın yanında insan başına ne geleceğinden asla emin olamıyordu.

Sebastian avucunu açtı. Hanımeli çiçeğinin ezilmiş parçaları rüzgârda dağıldı.

Yemek odasının kapısı açıldı. Sebastian on ikinci kez başını kaldırıp baktığında Yaşlı Balık'ın buruşuk yüzüyle karşılaştı. Dikkatini haşlanmış yumurtalarına geri verdi ve kaşlarını çatma dürtüsüne direndi.

Daha önceki kahvaltı isteğini soğuk bir bakışla karşılamıştı.

"Kontes asla öğleden önce kahvaltı etmez," demişti Yaşlı Balık.

"Hepsi çok iyi," diye cevap verdi Sebastian. "Ama şimdi bir şeyler yemek istiyorum. Öğlene beş saat var uzakta."

Kâhya burnunu çekti ve şöminenin üzerindeki saate bir göz atmaya cesaret etti. "Belki odanızda çikolata ikram edebilirim. "

Sebastian hizmetçilere emir vermeye alışık değildi. Böyle bir küstahlık için emir verip Jamie'nin kulaklarını patlatabilirdi ama uşağa nasıl davranacağı konusunda bir an için kafası karışmıştı. Kulaklarını *sıkarsa* Yaşlı Balık'ın yüz ifadesinin ne olacağını düşünmek Sebastian'a nazik bir gülümseme için gereken ivmeyi vermişti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Gerçekten çok nazik bir teklif ama sanırım kahvaltımı yemek salonunda yapacağım." Sebastian durakladı.

"Her sabah."

Yaşlı Balık, aristokrat burun deliklerini açarak teslimiyetini bildirdi.

Sebastian uzun masanın ucuna oturmuş, kendisine günlük yulaf ezmesi servis edilmesine tamamen hazırды. Ama Yaşlı Balık, konuşulsa da konuşulmasa da son sözü söylemeye kararlıydı ve Sebastian, dumanı tüten yemeklerin ardı ardına getirilip kiraz tahtasının üzerine yerleştirilmesini çaresizce izlemişti. Bal sürülmüş sıcak çörekleri, taze çiroz ve soğutulmuş tereyağı rozetleri izliyordu. Pastırma parçaları, çilek ve kaymak yığınlarının yanında parlıyordu. Tiny bile böyle bir ziyafetin hakkını vermekte zorlanırdı. Sebastian aç olmadığını çok geç fark etmişti.

Bu yüzden yumurtalarını karıştırıyor ve küçük mumların üzerine tünemiş gümüş ısıtma kaplarının değerini dalgınca hesaplıyordu. Kapı her açıldığında bakışları kapıya yöneliyordu, sanki iradesinin gücüyle görmek istediği kişiyi çağırabilirmiş gibi.

Yaşlı Balık dirseğinin dibinde durdu. "Başka bir şey var mı efendim?"

Sebastian bıçağını yere bıraktı ve bıçakla yemek yediğini üzüntüyle fark etti. Dokunulmamış çatalı peçetesinin karlı kıvrımları arasında parlıyordu. "Sanırım hepsi bu kadar." Boğazını temizledi. "Söylesene Fish, Bayan Walker kahvaltısını hiç yemek salonunda yapar mı?"

Kâhyanın ince dudakları bir küçümseme çizgisine dönüştü. "Gelmiyor. Bayan Walker'ın kahvaltısı için hizmetkârları rahatsız etmenin bir anlamı yok. O mutfaktan bir çörek alıp kütüphaneye götürmeyi tercih ediyor." Burnunu çekti. "Çok düşünceli biri olduğunu da eklemeliyim."

Hizmetçilerin efendilerinin rahatı için rahatsız edilmemesi gereken ne tür tuhaf bir evdi burası? Sebastian merak etti. Prudence'ın yemek pişirmeye değmeyeceğini ima eden herkesi bizzat rahatsız etmek isterdi. "Düşünceli" olmak için kaç kez kahvaltı etmeden ya da sıcak bir ateş yakmadan gitmişti? Lindentree'nin efendisi olduğunda Prudence hiçbir şeyden yoksun kalmayacaktı. O bunu görecekti.

"Bayan Walker bu sabah mutfağa gitti mi?" diye sordu. "Neredeyse bir saat önce."

Sebastian ayağa fırladı. Bıçağı yere çarptı. "Pekâlâ. Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim." Kapıya doğru koştu. "Çiroz çok lezzetliydi," dedi omzunun üzerinden ağzı açık kalmış uşağa. "Tereyağı da güzeldi. O küçük parçaların gül gibi görünmesini sağlamanın bir püf noktası var mı?"

Yaşlı Balık cevap veremedi gitmişti.

Sebastian kemerli bir koridoru takip ederek sabah erken saatlerde keşfettiği kütüphaneye ulaştı. Oymalı kapılar kapalıydı. Mırıldanan bir hizmetçi elinde bir kucak dolusu çamaşırda köşeyi döndüğünde, kendini perdeli bir oyuya sıkıştırdı. Hizmetçi geçtikten sonra dışarı çıktı ve frakını gergin bir şekilde çekti. Lindentree'nin müdürü olduğu zaman

İkinci sınıf bir Fransız casusu gibi gizleniyordu. *Ama sen*

b

usun, diye kendine hatırlattı. Sadece Tricia'nın serveti onu özgür kılacak güce sahipti.

Kütüphanenin kapısını iterek açtı ve onu görünce Tiny'nin yüzünü kızartacak bir küfür savurdu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence başını kaldırdı, gözleri panikle irileşmişti.

"Affedersiniz," dedi. "Ayak parmağımı çarptım."

Ayak parmağını yere vurmamıştı. Lanet okumuştü çünkü dün geceki çekici yaratık bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Bütün sabah peşini bırakmayan o kırılğan görüntü sadece bir rüya olabilirdi -saçları dağılmış, geceliği yamulmuş, yüzünün narin kemikleri dantelle çerçevenlenmiş- hepsi sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Sebastian'ın kalbindeki çarpıntı kızgınlıktan çok kederdi. Belki de, diye düşündü, şeytani bir mizah anlayışına sahip bir çift ikizle karşı karşıyaydı.

Prudence'ın dağınık saçlarının yerini öyle sıkı bir topuz almıştı ki, düşünmek bile başını ağrıtıyordu. Gözlükleri burnunun ucunda tünemişti ve ağzı sıkışık bir ifadeye sahipti. Bacaklarını kanatlı sandalyeden aşağı sarkıttı ve eteğinin kumaşından bir kırıntıyı fırçaladı.

Kapıyı kapattı. "Seninle konuşmam gerek. Burada rahatsız edilmeden kalabilir miyiz?"

Belli bir isteksizlikle kitabını bir kenara bıraktı. "Sanırım. Tricia'nın kütüphanenin nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne zamandır burada yaşıyor?"

Prudence gözlüklerinin kenarından baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. "On yıl."

Sebastian brokar bir tabure çekti ve onun ayaklarının dibine oturdu. Kütüphane, yıpranmış kitapların pası ve derisiyle kokan rahat bir odaydı. İki uzun kanatlı pencere, tereyağı çiçekleriyle ıslanmış bir çayıra bakıyordu. Pencereden dışarı bakıp kırılmış, yuvarlanan çimenlerden ve tepeden bakan taş Apollos'lardan daha doğal bir şey görmek ferahlatıcıydı.

Artık onu bulduğuna göre, Sebastian'ın ağzından kelimeler dökülüyordu. Kızın okumakta olduğu kitaba bakarken alaycı bir şekilde gülümsedi. "*Sur la combustion en general?*"

Koruyucu bir el ile kitabın üzerini örttü. "Mösyö Lavoisier, babamın yakıcı tozlarla ilgili teorilerinin çoğunu paylaşıyordu."

"Babanızın araştırmasını sürdürdüğünüzü bilmiyordum."

"Ben değilim." Sandalyesinin yanına yığılmış bir yığın mektubu aldı. "Ama bu adamlar öyle. Her hafta postayla ricaları geliyor. Babamın notlarını, formüllerini istiyorlar. Ama hesaplamalarında neyin yanlış gittiğini bilmediğim sürece hiçbirine yardım edemem." Zayıfça güldü. "Bazıları para bile istiyor."

Sebastian kaşlarını çatarak yığına baktı. "Çok sinir bozucular, değil mi?"

"Azaldı. O öldükten hemen sonra çok daha kötüydü. Tricia'nın kapısında beliriyorlardı, kilisede bana saldırıyorlardı ..." İç çekti. "Babam kendi deneylerini finanse etmek için para dilenirken nerede olduklarını merak etmeden duramıyorum."

Sebastian onun eline dokunmak istedi ama kitabın yıpranmış sırtını okşamakla yetindi.

Aralarında sessiz dakikalar geçti. İkisi de aynı anda konuşmaya başladılar, sonra tekrar

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

garip bir sessizlik.

"Devam et," dedi.

Ellerini dizlerinin etrafında kenetledi. "Hayır, sen."

Uzun bacaklarını esnetti. "Neden beni teyzene ele vermedin?"

Asaletle burnunu çekti. "Eğer Tricia Teyze bir haydutla evlenecek kadar aptalsa, ben kimim ki onu durdurayım?"

"Siz kimsiniz gerçekten? Seninle tanıştığımдан beri kendime bu soruyu soruyorum."

"Korkarım cevap sizi hayal kırıklığına uğratacak."

Gözlüğünü çıkardı ve katlayarak cebine koydu. Sebastian, onun da uyuyacağını umarak yanına yerleşmişti. Gölgelelerin gözlerinin altındaki narin cildi lekelediğini gördü, sanki o da kötü uyumuştı. Ama gözlerinin yumuşak ametisti lekelenmemişti. Ona bakmaktan kendini alamadı, tabureden görünen yanağının saf kıvrımıyla perçinlendi.

"Beni arayıp bulmanız iyi oldu Lord Kerr. Günün ilerleyen saatlerinde sizinle bir görüşme yapmayı planlamıştım. Bu kadar erken kalkacağınızı düşünmemiştim." Kadın onun bakışlarından kaçtı. "Teyzem nadiren öğleden önce kalkar. Onun bu saatte uyanık olabileceği hiç aklıma gelmedi... ya da sizin uyanık olabileceğiniz..."

Onun telaşlı haline acımişti. "Tricia'nın uyanık olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Kendi isteğim üzerine, yatak odam batı kanadında."

O zaman Sebastian'ın gözleriyle karşılaştı ve bakışlarında isteksiz bir hayranlık vardı. Sebastian kendini bir düzenbaz gibi hissetti. *Yatak* odası kendi isteği üzerine batı kanadındaydı. Ama Tricia'yı, aralarındaki yakınlığın genç yeğenini etkilemesini istemediği bahanesiyle uzak tutmuştu. Hem Tricia hem de Prudence, adamın onu yoldan çıkarmayı ne kadar çok arzuladığını bilselerdi solgunlaşmışlardı.

Prudence maksatlı bir tavırla boğazını temizledi ve adam onun bir mürebbiyeye görüşmeye hazırlandığı izlenimine kapıldı.

"Sizinle görüşmek istiyordum lordum-"

"Sebastian," diye araya girdi.

"-İkiniz evlendiğinizde size ve teyzeme yük olmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sizi temin ederim. Teyzem sizi haberdar etti mi bilmiyorum ama evle ilgili ayrıntılı hesapları tutma konusunda oldukça yetenekliyim. Lindentree gibi bir malikâneyi yönetmenin daha yorucu ayrıntılarıyla ilgilenebilir, sizi ve Tricia'yı balolara, avlara ya da eğlenmek için seçtiğiniz sosyal aktivitelere katılmanız için serbest bırakabilirim." Başını eğdi ve adamın bakışları saçlarının zarif başlığına kilitlendi. "Lindentree üzerinde belirli bir otoriteye sahip olmadığımı itiraf etmekten biraz utanıyorum.

Ama neyse ki Tricia'ya bayılıyorlar ve tembel olanlar bile o ne isterse yapıyorlar."

Şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmaya devam etti.

"İğne işlerinde de oldukça becerikliyimdir. Basit tamir işleri yapabilirim, bu da sizi

daha önemsiz işler için bir terzi tutmak."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian oda hizmetçiliği için başvurmadan önce onu durdurmak istedi ama kızın ağırbaşlı konuşması onu susturdu. Ona metreslik teklif etse ne diyeceğini merak ediyordu. Ama hayır, bu çok zalimce olurdu. Ve çok kolay.

Onun sessizliği karşısında sesi titredi. "Arzu ederseniz elimi hafif temizlik işlerine bile verebilirim."

"Neyin? Tabancalarımı mı?"

Sözcükler o daha durduramadan ağzından dökülüverdi. Başını kaldırdı, gözleri sanki onun şakasını eğlenceli bulmamış gibi hafif bir sitemle açılmıştı. Parmakları eteklerinde düğümlendi. "Lindentree bildiğim tek ev. Babam öldükten sonra teyzem beni yanına alma nezaketini gösterdi" -kısa bir an duraksadı- "patladı."

Kadının rahatsızlığı ona acı veriyordu. Taburede arkasına yaslandı, gözleri onun yüzünü arıyordu. "Ne talipleri,

Prudence? Bir gün evlenmek istemiyor musun?"

Onun bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. Sessiz sözlerinde kendine acıma duygusundan eser yoktu. "Yirmi yaşındayım. Hayatım boyunca iki ayrı evlilik teklifi aldım. Beş dakika içinde her iki erkeği de beni sevdiklerine inanmaktan vazgeçirdim. Eğer beni sevmiş olsalardı, onları vazgeçirmem mümkün olmazdı."

Kadının apaçık dürüstlüğü onu silahsız bıraktı ve midesindeki ağrıyan düğümü sıkılaştırdı. "Bu sana uygun mu? Seçtiğin hayat bu mu? Kocan yok. Kendine ait bir evin yok. Çocuk yok."

Utangaç bir şekilde başını eğdi. "Çocuklara karşı bir düşkünlüğüm olduğunu itiraf etmeliyim. Bir zamanlar kendi çocuğum olmasını ummuştum."

Sebastian ayağa kalktı ve kadın bakışlarıyla karşılaşp çocuğunu onun içine koymayı ne kadar çok istediğini görmeden önce pencereye doğru yürüdü. Yumruğunu pencerenin kanadına dayadı ve kör bir şekilde yaz sabahına baktı.

Tekrar konuştuğunda sesi amaçladığından daha sertti. "Endişelenmenize gerek yok, Bayan Walker.

Lindentree, siz istediğiniz sürece sizin eviniz olacaktır."

Kadının eteklerinin savruluşunu, gözlüklerinin açılma sesini duydu ama onunla yüzleşmek için kendine güvenmedi.

"Teşekkür ederim, efendim. Pişman olmayacağınıza inanıyorum."

Arkasından kütüphane kapıları açılıp kapandı. Alnını sıcak cama bastırdı, olanlardan dolayı şaşkıındı. Kütüphaneye kimliğini gizlemesi için onu kandırmaya, küfretmeye ya da tehdit etmeye gelmişti ve sonunda yalancı, hırsız, işe yaramaz bir alçak olan ona kendi evinde küçük bir köşe için yalvarmıştı.

Nasıl bir kadındı bu? Ve neden onu düşünmekten kendini alamıyordu? Gözleri kararlılıkla kısıldı. Şans ve biraz da cazibeyle bunu öğrenmeye niyetliydi. Ceketinin cebine uzandı ve tanıştıkları gecedan beri taşıdığı inci uçlu saç tokalarından birini çıkardı. Parmaklarının arasında yuvarladı ve yaz yağmurunun tatlı ritmini bir kez daha duydu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yedinci Bölüm

Prudence bir yandan tartla uğraşırken bir yandan da kitabının sayfalarını çevirmeye çalışarak kütüphane kapısından geri geri girdi. Kütüphaneye güvenli bir şekilde girdikten sonra kapıyı ayağıyla iterek kapattı. Hafif bir horlama sesi sessizliği bozdu ve dondu kaldı. Kalbi güm güm atarak onu uyardı. Döndüğünde tart parmaklarının arasından kaydı ve cilalı ahşap zemine çarparak düştü.

Sebastian berjer koltuğa yayılmış, beyaz çoraplı ayaklarını tabureye dayamıştı. Başını arkaya atmış, ağzını hafifçe aralamıştı. Kucağında duran bir kitap, pantolonunun düzgün kıvrımlarını karıştırıyordu.

Tartını sıyırıp sessizce uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Sebastian Kerr yakında bu evin efendisi olacaktı. Günün ilk huzurunda onu kütüphanenin cennetinden mahrum etmek istiyorsa, bu onun hakkıydı. Ama sabah güneşinin eğik ışınları üzerine dökülüyor, sanki onu ileriye doğru sürüklüyordu. Sadece bir bakış, diye kendi kendine söz verdi. Sadece kötü şöhretli bir otoyol adamının okuma alışkanlıkları hakkındaki sapkın merakını gidermek için.

Kendi kitabını tutarak ona doğru süzüldü, güneş ışığından daha fazlası gözlerini kamaştırmıştı. Kırılğan ışıklar Sebastian'ın etrafında beyaz-altın bir ağ örüyordu. Büyüsünü bozacak bir öpücüğü bekleyen bir ortaçağ prensine benziyordu. Farkına varmadan Prudence öne doğru eğilmiş, dudaklarını ayırmıştı.

Sebastian'ın kalçası kıpırdadı ve kadın kendini sert bir zihinsel sarsıntıdan geçirdi.

Teyzesinin nişanlısı hakkında kızlara özgü fantezilere kapılmayı göze alamazdı. O da diğer erkekler gibi bir adamdı. Kendini onun kusurlarına odaklanmaya zorladı -her horlamanın tepesindeki küçük hıçkırık, çenesinin altındaki soluk yara izi. Ona doğru eğildi. Neden, dişleri bile mükemmel değildi! Ön dişlerinden birinin bir köşesi yontulmuştu.

Adam tekrar kıpırdandı ve kadın onun uyandığında kendisini bir at tüccarı gibi ağzının içine bakarken bulacağı düşüncesiyle neredeyse kıkırdadı.

Kitabı adamın kucağından indirdi ama kitabı tanımak için çevirmesine gerek kalmadı. Lavoisier'in barut üzerine ünlü kitabıydı bu, bir gün önce onu okurken bulduğu kitabın ta kendisiydi. Uykuya dalmadan önce ikinci sayfaya kadar gelebilmişti.

Şaşkınlığı mantıksız bir öfkeye dönüştü. Kitap sert parmaklarından kayarak yumuşak bir gümbürtüyle İran halısına çarptı. Ne zamandır onu bekliyordu? Adam nişanlısının yanında olmalıydı. Onun sabahını mahvetmeye ne hakkı vardı? Kütüphanesine, sandalyesine, kitabına girmeye? Onun hayatında, dokunuşunun sıradan alaycılığıyla değişmeden yalnız bırakacağı hiçbir şey yok muydu? Kadın ona baktı, istemeyerek de olsa kara kirpiklerinin yanaklarında nasıl dalgalandığını fark etti. Uyuyan insanlar çok savunmasız görünüyordu.

Geriye, halının üzerine doğru bilinçli üç adım attı, kollarını önünde birleştirdi ve kitabını yere bıraktı. Kitap bir silah sesi şiddetiyle yere çarptı.

Sebastian sandalyeden fırladı ve el yordamıyla belini yokladı. Prudence onun tabancalarını aradığını fark ettiğinde gülse mi, yoksa şaşırırsa mı bilemedi. Vahşi gözlü bakışları onun üzerinde parladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gözlerini kırptırdı, tüm masumiyetiyle. "Çok özür dilerim. Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Sandalyeye geri çöktü ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Aman Tanrım, kızım. Hayatımdan on yıl çaldın."

Adamın, sandalyesinin altındaki barutla ilgili risaleyi topuğuyla itecek kadar bunamamış olduğunu fark etti.

Kendi kitabını almak için diz çöktü. "Sizi rahatsız etmek istememiştim. Şimdi gideceğim."

"Hayır!"

Dizlerinin üzerinde olduğu yerde donmuş bir halde ona baktı.

Çaresizliğin komutasını ne kadar yumuşattığını fark etmişçesine paltosunu utangaç bir şekilde çekti.

"Lütfen kalın. Burada ikimize de yetecek kadar yer var."

Prudence, Roma Kolezyumu'nun her ikisine de yetecek kadar yer sağlayıp sağlamadığını bilmiyordu. Prudence daha itiraz edemeden, adam onun yanında diz çökmüştü. Kitabını alırken dizleri onunkilere değdi.

Ağırlığı karşısında yalancı bir sendeleme geçirdi ve dili yabancı Latinceye takılarak başlığı yüksek sesle okudu. "*Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*, yazar Isaac Newton." Kitabı ona uzattı. "Daha hafif şeyler okumaya başladığını gördüğüme sevindim, Prudence. Hiç eğlenip eğlenmediğini merak etmeye başlamıştım."

Alaycı sırtışı dışındaki çipi ortaya çıkardı. Bu onu sadece daha gösterişli gösteriyordu. Prudence, o gülümsemesini geri kazanmadan önce kaçması gerektiğini biliyordu.

Kitabı göğsüne bir kalkan gibi sarmış, gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi gevezelik ediyordu. "Newton oldukça büyüleyici, biliyorsun. *The Principia*, iki cisim arasındaki çekim kuvvetinin doğrudan değiştiği hipotezini araştırıyor..."

Adamın saçlarının temiz kokusu ve üst dudağındaki tembel küçük dil hareketleri onu büyülerken sesi kesildi.

Adam bir kaşını kaldırarak devam etmesi için ona

meydan okudu. Kadın aniden ayağa kalktı.

"İlgilenmezsiniz."

O da doğruldu. "Yanılıyorsun, Prudence. Çok ilgimi çekerti."

"Hayır, yapmazsın." Geriye doğru bir adım attı. "Ben sıkıcıyım. Herkes öyle diyor."

"Saçmalık. Norton'un teorilerini oldukça ilgi çekici buluyorum."

"Newton," diye düzeltti, ondan bir adım daha uzaklaştı, yanındaki kapalı kapının son derece farkındaydı.

Geri.

Sanki ona dokunarak bir şekilde onu orada tutabilecekmiş gibi kitabına uzandı. Parmakları kitabın deri sırtına gömüldü. Garip bir şekilde, onu kalmaya ikna eden şey adamın fiziksel varlığının cazibesi değildi. Gözlerindeki şefkatli ciddiyetti. Gerçekten oturmak istediğine inanmak çok kolay olurdu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu kitapların arasında onunla birlikte olmak, babamla eskiden yaptıkları gibi gülmek ve ilgilerini çeken şeyler hakkında konuşmak istiyordu. Ama başını kaldırdığında Sebastian'ın bakışları kitabına değil, dudaklarına takılmıştı.

Yanaklarına garip bir sıcaklık yayıldı. El yordamıyla kapı kolunu aradı. "Belki başka zaman."

Sanki çok hızlı ve çok zorladığını hissetmiş gibi geri adım attı. "Yarın sabah geleceksin, değil mi?"

Konuşabiliriz..."

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve kadın adamın bakışlarını aşağıya doğru takip etti. Adamın ayağı tartın ortasına sıkıca yerleşmişti. Ahududular tertemiz beyaz çorabına bulaşmıştı.

Prudence gırtlaktan gelen bir kıkırdama çıkmadan önce elini ağzına kapattı. Tricia onun gülüşünün kaba olduğunu, Londralı bir şıfıntınıninki kadar alçak ve sıradan olduğunu söyledi. Sebastian'ın gözleri kısık kirpiklerinin altında tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Prudence kapıyı açtı ve adamın ayağının kahvaltısına gömüldüğünü fark etmemiş gibi davranmanın en akıllıca yol olduğuna karar verdi.

"Belki yarın." Telaşlı bir reverans yaptı. "İyi günler lordum."

Zarif selamıyla Londra'daki herhangi bir misafir odasını şereflemlendirebilirdi. "İyi günler, Prudence."

Koridora geri döndü, döndü ve koştu, köşeden sıçrayarak bahçeye açılan kapıdan çıktı.

Duvara doğru yığıldı ve neşeli kahkahalarını eteğiyle bastırdı.

Sebastian elini balık havuzunun dalgalanan serin suyunda gezdirdi. Bir Japon balığı başparmağını ısırdı. İç çekerek doğruldu ve korkuluklara yaslandı. Güneş kambrik gömleğini omuzlarında kızartıyordu. Sırasını yırtıp ılık rüzgârın saçlarının arasından geçmesine izin vermeyi arzuluyordu.

Terasın altındaki bowling sahasından Squire Blake ona bir hindi budu salladı. Sebastian yirmi yıl sonra kendisinin böyle biri olup olmayacağını merak etti. Şişman ve kaba, günlerini diğer büyümüş çocuklarla oyun oynayarak ve gecelerini kravatını katlamak için zekice yeni yollar öğrenerek geçirmekten memnun. Ürperdi.

"Üşüdün mü sevgilim? Fish'e paltonu getirmesini söyleyeyim mi?"

Sebastian, Tricia'nın cızırtılı sesi omurgasını tırmalarken bir ürpertiye daha bastırıldı. Ne tür anlamsız bir soruydu bu, diye merak etti. Muhtemelen onu frak giydirmek için başka bir bahaneydi. Nişanlısıyla yüzleşmek için döndü. Birkaç adım ötede oturmuş, Yaşlı Balık'la yazışmalarını gözden geçiriyordu. Yatağından yeni kalkmış, üzerinde sadece şık bir *oda kıyafeti vardı* -ve tabii ki peruk takmış ve makyajını tamamlamıştı. Nemli fişi göğsüne yapışmıştı. Bir damla ter, kızarmış yanaklarından aşağı süzülerek pudrayı eritti. Londra balo salonlarının ve yatak odasının gurur verici mum ışığının altında, boğazında gevşeyen deri kıvrımlarını hiç fark etmemişti. Kızgınlıkla karışık bir sempati hissetti. O peruğun altında boğuluyor olmalıydı.

"Hayır, teşekkür ederim canım," dedi hoş bir gülümsemeyle. "Üşütmedim."

Kıkırdadı. "Belki de mezarının üzerinden bir kaz geçmiştir."

Boris aşağıdaki çimenlikte dörtnala koşup, çimenleri dağıtırken, "Büyük ihtimalle bir Danua" diye düşündü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tavus kuşları.

Tricia ona bir öpücük verdi ve yazışmalarını dikte etmeye devam etti. Kâhyayla göz göze gelen Sebastian o paltoya ihtiyacı olabileceğine karar verdi. Yaşlı Balık'ın bakışları bir buzul kadar ürperticiydi.

Elleri korkulukları sıktı. Uzun bir süre mezar konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Lindentree'de onu öldürebilecek tek şey can sıkıntısıydı. Her sabah beşte kalkıp kütüphaneye uğramak da sinirlerini düzeltmiyordu, özellikle de Prudence son buluşmalarından sonra ortaya çıkmadığından beri. Yavaş okuyan biriydi ve barut kitabının elliinci sayfasına kadar Prudence'in karakteri hakkında hiçbir fikir edinememişti.

Squire Blake, hindi kemiğindeki son yağ damlalarını da emerek cam gibi yokuşu tırmandı. Öğleden sonra Sebastian'ın önünde bitmek bilmez bir şekilde uzanıyordu. Çay. Çimlerde bir tur bowling. Akşam yemeği. Tricia'nın yeni piyanosuna vuruşunu dinlerken brendi yudumlamak. Geç bir akşam yemeği. Hayır.

Squire Blakew'in sindirimine bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı. Son bir haftadır tüm hayatları, sadece arada bir av ya da topla bölünen sonsuz bir yemek geçidinden ibaretti. Sebastian elinin tersiyle bir esnemeyi bastırdı.

Bir gümbürtü sessizliği bozdu, kanatlı pencerelerin camlarını tıkırdattı.

Sebastian arkasını döndü. "Bu da ne? ?"

Tricia taş masanın üzerine bir tomar mektup bıraktı. "Lanet olsun o kıza! I onu uyardım."

Eve girip uzun koridordan doğu kanadına doğru ilerlerken cüppesi ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. Yaşlı Balık arkasından koşuyordu. Sebastian güvenli bir mesafeden onu takip etti, Tricia'nın tavrındaki ani değişimden büyülenmişti.

Mutfaktan siyah dumanlar yükseliyordu. Tricia burnuna bir mendil kapattı ve havaya vurarak dumanlı mücadelenin içine daldı. Yaşlı Balık kapı çerçevesine tutunarak geri çekildi. Duman yavaşça dağıldı ve ortaya öyle büyüleyici bir kaos manzarası çıktı ki Sebastian aptal gibi sırtıttığını hissetti.

Beyaz hamur toprakları görünen her yüzeye sıçradı. Pencerelerin çatlak camlarına yapışmışlar, tuğla ocağı süslemişler ve ot rafından mayalı inciler gibi sarkmışlardı. Fırının demir kapısı menteşelerinde sallanıyordu. İçeride alevden bir dil, kömürleşmiş bir topu yalıyordu. Tahta kâseler, kaşıklar ve tabaklar yere ve masaya saçılmıştı. İki hizmetçi köşede toplanmış, önlüklerinin içine öksürüyorlardı. Sebastian-kedi masanın üzerine tünemiş, parçalanmış bir sürahidenden krema yalıyordu.

Tüm bunların ortasında Prudence duruyordu, kömür lekeli bir önlüğe sarınmış, saçları dağınık bir şekilde başına yığılmıştı. Gözlüğüne un bulaşmıştı. Sebastian gülmek için başını geriye attı ama Prudence teyzesiyle yüzleşirken duruşundaki bir şey onu durdurdu.

Parmaklarını birbirine geçirdi. İnce boğazı sanki bir korku düğümünü yutuyormuş gibi kasıldı.

Yine de zayıf bir gülümseme yaratmayı başardı. "İyi günler, teyze."

Onu görmemişti. Sebastian onu varlığının utancından kurtarmak isteyerek kiler ile dolap arasındaki dar oyuga girdi.

"Benim hatam değildi, hanımefendi." İplik gibi bir aşçı oklava sallayarak öne atıldı. "Kız

"Ben öğleden sonra kestirirken içeri sızmış."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia'nın peruğu öfkeyle titriyordu. Sebastian birdenbire onun peruksuz Prudence'dan ne kadar kısa olacağını fark etti. "Korkunç deneylerin için mutfakları kullanmanı kaç kez yasakladım?"

"Çok özür dilerim. Düşünmemiştim."

"Tabii ki düşünmediniz. Bu pencereleri Londra'dan getirtmenin kaç sterline mal olduğunu düşünmediniz, değil mi? Ya da bu akşamki yemek partimden önce fırını kimin tamir edebileceğini? Bu mahvettiğin beşinci fırın, seni dikkatsiz kız."

Prudence önlüğünü ellerinde düğümlerken, Sebastian'ın elleri yumruk oldu. Yaşlı Balık ihtiyatlı bir mesafeye çekildi ama konuşulanları duyamayacak kadar da ihtiyatlı değildi.

Ellerini kalçalarına koyan Tricia, harabeye dönmüş mutfağı inceledi. Korsesinin kurdeleleri çalgınca sallanıyordu. Sebastian-kedi, ziyafetinden başını kaldırmak için o talihsiz anı seçti. Bıyıklarından krema damlıyordu. Başını sallayınca sarı damlacıklar Tricia'nın bornozunun saten eteğine sıçradı.

Anlaşılmaz bir çılgılık attı. "O tüylü canavarın mutfağıma girmesine nasıl izin verirsin!"

Eli geri gitti. Prudence kediye kaptı ve göğsüne yasladı. Tricia'nın eli havada asılı kalmış, kıpkırmızı parmakları pençe gibi kıvrılmıştı.

Sebastian nefesini tuttu, görüntü hafızasında parçalara ayrılırken felç olmuştu. Böyle bir sahne karşısında korku ve hayal kırıklığıyla ne kadar sık sakat kalmıştı? Sonra görüşü netleşti. Gözleri kısıldı. O artık bir çocuk değildi. Bu ona nişanına, servetine ve

Ama Tricia elini Prudence'in pürüzsüz yanağına sürmeye cesaret ederse, düşmanlarının ona neden Korkunç dediğini gösterecekti.

Prudence krem renginden daha solgundu ama kedisinin etrafında kenetlenmiş elleri sabitti. Teyzesinin bakışlarını gözlerini kırpmadan karşıladı, çenesi sakın bir meydan okumayla eğilmişti.

"Bu bir kazaydı," dedi.

Tricia yavaşça elini indirdi. "Sen ve baban onlara yatkınsınız, değil mi?"

Prudence'in zorlukla algılanabilen irkilmesini sadece Sebastian gördü, çünkü Tricia çoktan dönmüş, eteklerini savurmaya başlamıştı. Sebastian gölgelerin içine doğru eğildi.

"Benden bu pisliği temizlememi bekleyemezsiniz," diye itiraz etti aşçı.

Tricia omzunun üzerinden, "Ben kesinlikle bilmiyorum," dedi. "Ortalığı yeğenim dağıttı. O temizleyebilir."

Aşçı avucundaki oklavaya yaban arısı gibi bir memnuniyetle vurdu. Hizmetçiler kıkır kıkır güldüler. Tricia, yanında destekçileriyle birlikte odadan çıktı. Yaşlı Balık kapıyı çarpmak için yeniden ortaya çıktı ve ot rafından bir topak hamur fırlattı. Prudence'in saçlarına düştü. İç çekerek, titreyen yavru kediye bir tabureye koydu.

Mutfağı gözden geçirirken saçlarını karıştırdı ve hamurun olduğu yerde bir un lekesi bıraktı. Bu küçük hareket, üzüntüsünü gözyaşlarından ya da küfürlerden daha çok ele veriyordu. Sebastian köşesinden çıktı, artık kalbindeki acıyı görmezden gelemiyordu.

Prudence onu gördüğünde yaşadığı şoku sert bir kaş çatmanın ardına sakladı. "Peki sen nereden geldin?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gülümsedi. "Pusuya yatmanın en iyi yeteneklerimden biri olduğunu unutuyorsun." "Hatırlat da bunu hatırlayayım."

Pencereleri açmaya başladı. Dumanın kalan dalları rüzgârda sürüklenip gidiyordu. "Görünüşe göre gelinim biraz sinirli." Son pencereyi amaçladığından daha büyük bir güçle açtı. Çarpık cam kırıldı ve yere düştü. "Lanet olsun. Çok beceriksizim." Somurtkan sırtışı pişmanlıktan daha azdı.

Prudence kırık sürahinin parçalarını önlüğünde topladı. "Tricia o kadar da kötü değil. Onu gerçekten suçlayamazsın, değil mi? Beşinci fırındı."

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Kitabından öğrendiği bir şeyle onu etkilemeyi umarak beynini zorladı. Unlanmış masayı, dirseğinin yanında duran kalın yapışkan kaseyi inceleyerek sordu: "Kuşburnu tozu muydu? Bir çeşit patlayıcı mı?"

Yanaklarını parlak bir pembe renk kapladı ve içini çekti. "Çay kekleri. Çay kekleri üzerinde çalışıyordum."

"Çay keki mi?" Eğer kız bu kadar üzgün görünmeseydi, Sebastian gülerdi.

Masanın üzerindeki hamuru yeni bir gayretle kazıdı. "Yemek pişirmek, kimyanın benden kaçan tek biçimi gibi görünüyor. Bu konuda hiç iyi olamadım. Ama çok cesaretlendim. Krema oldukça iyi oldu."

Parmağını kâseye daldırdı, sonra yumuşak bir memnuniyet iniltisiyle dudaklarının arasına sıkıştırdı. Bu masum hareket Sebastian'ın kalp atışlarına zarar verdi. Ağzının kenarına küçük bir parça krema yapıştı. Eğilip yalamak istedi ama hissettiği açlığın keklerle pek ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu. Keşke açlıktan ölmek üzere olan bir adamı baştan çıkarmanın tehlikelerini bilseydi.

Karşı koyamayarak küçük parmağının ucuyla dudaklarının iç kıvrımında gezindi. Kızın gözleri irileşince, parmağını ağzına soktu.

Dudaklarında gerçek bir zevk gülümsemesi belirdi. "Lezzetli. Belki de o kadar da kötü bir aşçı değilsinizdir."

Dilinde kalan tatlılık, onun cevap veren gülümsemesinin yanında kül gibi kaldı. "İkimiz de yalan söylemenin senin özel yeteneklerin arasında olduğunu unutmamalıyız."

Uzandı ve kadının gözlüklerini çıkardı. Gözlerinde sadece belli belirsiz bir çekingenlik vardı. Saçındaki tokaları çözse, parmaklarını ipeksi kütlenin içine daldırsa, dudaklarıyla çenesinin zarif kıvrımlarını takip etse, o kadar uyumlu olur muydu?

Hızlı bir hareketle, gözlüğünü kolunun üzerinde parlattı ve kambrik kumaşın unla kaplanmasına neden oldu.

Kızın aldığı titrek nefesi görmemiş gibi davranarak onları yavaşça burnuna geri koydu.

Etrafına uzanarak tahta bir mandaldan bir önlük aldı. "Tricia'nın akşam yemeği partisinden önce bu mutfakı düzene sokmak istiyorsak işe koyulsak iyi olur."

"Bana yardım etmek zorunda değilsin."

"Sen de bana yardım etmek zorunda değildin. Ama etmeseydin, muhtemelen şu anda ölmüş ya da sakat kalmış olurdum. Fırlat

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

şu süpürgeyi bana verir misin?"

Kadın sırtıışını gizleyemeyerek itaat etti. "Önlüğün içinde oldukça şık görünüyorsun. Tiny'nin seni şimdi görememesi ne yazık."

"Düşündükçe ürperiyorum. Neden o kremaya bir kaşık sokmuyorsun? Bir şeye izin vermek utanç verici olurdu

çok tatlı boşa gider."

Kâseye baktı ve hüzünlü bir gülümseme takındı. "Evet, öyle olacağına inanıyorum."

Yaşlı Balık mutfak kapısının önünde durakladı, kemikli parmakları kapı tokmağının üzerindeydi. Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve kulağını ince meşe ağacına dayadı. Sesler yumuşak bir uyum içinde mırıldanıyordu. Yumuşak bir tıkırtıyı erkeksi bir kahkaha izledi. Bu küstah herif şimdi neyin peşindeydi?

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Beyaz bir ışıık kilerde kayboldu.

Prudence elinde süpürgeyle mutfağın ortasında duruyordu.

Ona göz kırptı. "Yardım edebilir miyim, Fish?"

Sesi soğuktu, neredeyse itaatkârdı ama Fish onunla alay ettiğini biliyordu.

Keskin bakışları tertemiz mutfağı dolaştı. Ayaklarının dibinde tahta bir kova yıkama suyu duruyordu. Masa, zemin ve duvarlar fırçayla temizlenmişti. Fırının kapağı bile düz duruyordu. Daha önceki yıkımın tek izi, pencere camının olması gereken yerde açık bir kare olmasıydı. Bir esinti içeri süzüldü, bitki rafında kuruyan nanenin keskin kokusunu sildi süpürdü.

Kilerin kapısına uzandı. Kapı tokmağına dokunamadan, kapı bir aralık açıldı.

Sebastian-kedi sanki mutfağın sahibiymiş gibi dışarı çıktı.

Yaşlı Balık burnunu çekerek geri çekildi. "Sanırım teyzeniz bu hayvanı tesislerden uzaklaştırmanızı istedi."

"Hatırlattığın için teşekkürler Fish. Onu bitki bahçesine götürme nezaketinde bulunur musun?"

benim için?"

O daha itiraz edemedi Prudence hayvanı bir bebek gibi omzuna attı ve nefesinin altında mırıldanarak usulca uzaklaştı. Yavru kedi pençelerini Fish'in paltosuna geçirdi ve ona şaşış gözlerle baktı. Fish kediye kaşlarını çattı, sonra düşünceli düşünceli su kovalasına baktı. Ama hayır. Bunu açıklamakta zorlanabilirdi.

Sıkıntılı bir iç çekişle kedinin kancasını çözdü ve kıvranan yaratığı bir kol mesafesinde tutarak bahçeye doğru yola koyuldu. Kendi kendine Bayan Prudence'a daha sıkı göz kulak olacağına yemin etti. Her hafta kiliseye gitmesi onu yanıltmıyordu. Hiçbir genç hanım kimya gibi doğal olmayan bilimlerle uğraşmazdı. Kontrol edilmezse, küçük dinsiz daha iğrenç şeylerle uğraşmaya başlayabilirdi. Bayan Prudence'ın aptallığı yüzünden hanımının itibarının zedelenmesini istemiyordu.

Fish arkasına kaçamak bir bakış atarak en yakındaki pencereyi açtı ve kediyi fırlattı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence pencere kenarındaki koltuğun kadife minderlerine sokuldu. Kedisi Sebastian kucağında yuvarlandı ve karşı konulmaz derecede tüylü, okşanmayı bekleyen bir göbek çıkardı. Prudence dalgınca okşadı, düşünceleri başka yerdeydi.

Açık pencereden ılık bir esinti girdi. Haziran azalıyor, Temmuz'un boğucu sıcağına karışıyordu. Nemli hava saç örgüsünden kaçan saç tutamlarını kıvrıyor ve kafesin tepesinde dal budak salan yaseminlerin sarhoş edici kokusunu serbest bırakıyordu. Hizmetkârların odalarının bulunduğu kanattan sızan ışık, karanlığı rahat karelere bölüyordu.

Bir kahkaha sesi geceye karıştı ve ardından çakırkeyif bir şarkı korosu yükseldi. Prudence, Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick'in aşk maceralarını ölümsüzleştiren en son şarkıyı tanıyınca hayıflanarak gülümsedi. Keşke yarısını bilselerdi! Keşke hizmetkârların salonuna inebilseydi ve bir şekilde fark edilmeden onların neşesine katılabılsaydı. Odasıyla onların odası arasındaki tüm pencereler karanlıktan oluşan katı dikdörtgenlerdi.

Sebastian ve Tricia o sabah Durham County'deki bir baloya gitmek üzere arabanın tekerleklerinin şingirtısı ve Tricia'nın neşeli vedalaşmaları arasında yola çıkmışlardı. Şafaktan önce dönmeyeceklerdi. Lindentree'nin sahibesi için son üç hafta, Tricia'nın nişanlısını Northumberland eyaletindeki her lorda, düke ve konta takdim etmesiyle gerçek bir sosyal aktivite kasırgası içinde geçmişti. Bunu başardıktan sonra komşu ilçeleri fethetmek için yola çıktı. Onu memnun edecek şekilde, tüm dedikodular Sebastian'la ilgiliydi; şık ama gündelik kıyafetleri, peruk takmayı ya da saçlarına pomat sürmeyi reddetmesi, güneşten bronzlaşmış yüzü.

İlk balosunda, züppe bir genç markinin kirpi peruğunun karmaşık pudralamasını anlatışını ciddiyle dinleyerek ülkenin yarısını rezil etmişti. Sebastian daha sonra adamı dirseğinden tutup

canlı bir kirpinin daha az bakım gerektireceğini ve çok daha çekici olacağını öne sürdü. Tricia bu hikâyeyi tekrarladığında Prudence çayını yudumlarken boğulmuş ve masadan kalkmak zorunda kalmıştı.

İkinci haftanın sonuna gelindiğinde, göğüs dekoltesi son derece moda olmuştu. Korkak Poitmontou Dükü bile bir öğleden sonra pikniğine kel kafa derisi bir bebeğin kıcı gibi parlayarak gelmeye cesaret etti. Düşes bayılmış, peruğunu düşürmüş ve yarım yüzyıldır taktığı perukların ağırlığı yüzünden kendi kafasının da çıplak kaldığı ortaya çıkmıştı.

Genç adamlardan bazıları yüzlerini güneşe çıkarmaya başlamıştı. Sör Arlo son ziyaretinde, Prudence'ın onayını almak için kendi solgun tenini utangaç bir şekilde sergilemişti.

Bu anıyı hatırlayınca iç çekti. Sör Arlo'nun son zamanlarda Lindentree'yi pek ziyaret edecek vakti olmamıştı. İskoçya sınırı boyunca yeni bir soygun furyası başlamıştı.

Korkunç Kirkpatrick'in cüreti her geçen gün artıyordu. Bazıları onun yakında malikâneleri avlamak için otoyolları terk edeceğini fısıldıyordu. Bir gün önce çay içerken onun adının geçmesi bile bir hizmetçi kızın porselen tepsiyi düşürüp gözyaşlarına boğulmasına, Fish'ten azar işitmesine ve Tricia'dan tokat yemesine neden olmuştu. Neyse ki kimse haydutların baskınlarını Lord Kerr'in sık sık Edinburgh'a gidip Highland'daki malikanelerini incelemesiyle ilişkilendirmiyordu.

Prudence'a karşı Sebastian her zaman kibardı. Onu bir whist oyununa çekmek ya da komşu malikânedeki bir baloya katılmaya ikna etmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Artık her gün kütüphaneye iki hamur işi taşıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sabah, onu bir kitabı karıştırırken ya da yazışmalarını incelerken bulacağını biliyordu.

Babasının işiyle gerçekten ilgilenenlerin para ricaları.

Soylular için zarif bir kabadayı gibi görünebilirdi, ama onun yanında mükemmel bir edep ve nezaket sergiliyordu. Kadın da onun bu nezaketini

akşam yemeğindeki yerine yaklaştı ve konyak sürahisini dalgınca alıp dudaklarına götürdüğünde uyarıda bulunarak boğazını temizledi.

Bir önceki gece, o, Sebastian ve Tricia salonda gerçek bir aile gibi toplanmış, Tricia piyanoda bir melodi tutturmuş ve bulanık sopranosunu şarkıya kaldırmıştı. Prudence elindeki nakıştan başını kaldırdığında Sebastian'ın konyak bardağının kenarından onu izlediğini gördü. Gözleri sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi kısılmıştı. Bu ona babasının peruğunu nereye bıraktığını hatırlayamadığı zamanki kayıp ifadesini hatırlattı. Sorgulayan kaşları yüreğini burktu ve kaybettiği şeyi bulmasına yardım etmek için duyduğu açlık sinirlerini bozdu. Kendini dışarı atmıştı, bitmek bilmeyen baş ağrılarından biriyle şakakları zonkluyordu.

Prudence, demir bir kaşığın aketle çarpışmasıyla sıcak yaz gecesine geri döndü. Birisi derme çatma bir zil ekleyerek bu müstehcen nakaratı daha da güçlendirmeye karar vermişti. Öne doğru eğildi ve Yaşlı Balık'a benzediğinden kuşkulandığı titrek sesi daha net duyabilmek için zorladı.

Karanlığın içinden bir hobgoblin yüzü fırladı.

Prudence çığlık attı. Hobgoblin dehşet dolu bir çığlık attı. Sebastian-kedi pençelerini Prudence'ın gece korkuluğuna geçirirken tüyleri diken diken oldu, sonra da kalçasında uzun çizikler bırakarak kaçtı. Prudence pencere koltuğundan geriye doğru sıçradı ve hobgoblin sanki görünmeyen bir el kanatlarını aniden çekmiş gibi ortadan kayboldu.

Tuhaf bir çarpma ve kazımanın ardından, neredeyse anlaşılamayacak kadar kalın bir çapakla bir dizi küfür geldi.

Prudence tuvalet masasından bir saç tokası kaptı ve pencereye geri döndü. Saç tokasını küçük bir hançer gibi kullanarak hışırdayan sarmaşıklara baktı.

Gizemli gremlin muzaffer bir kargayla tekrar ortaya çıkarken parlak yapraklar uçuştı.

"Sen olduğunu biliyordum! Tanrı adına, bana evden uzak durmamı söyledi, ama seni ahırdan gördüm ve

Sen olduğuna yemin etmiştim."

Yetersiz beslenmiş, çilli surattan bir kez daha irkildi.

"Jamie," diye fısıldadı dehşet içinde.

Sekizinci Bölüm

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, kızım. Bu Jamie Graham. Kanlı canlı." Ela gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "You're see' better

değil mi?"

Prudence geriye doğru bir adım daha attı. "Londra'ya gittim. Bir ameliyat geçirdim." Korkunç bir yalancıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Şaşırmış bir haldeyken, adam sıırım gibi bir bacağını pencere pervazına attı ve odasına tırmandı. Babasından başka hiçbir erkek onun yatak odasına adım atmamıştı. Geceliğine sıkıca sarıldı.

"Belki de bir mucizeydi," dedi. "Sen şu Katoliklerden misin?" Kemikli parmaklarını ona doğru salladı. "Bir rahip gözlerine kutsal su mu serpti? Kimsenin "Bu bir mucize" demesini istemiyorum. Jamie Graham mucizelerden anlamaz. Benim babam kilisede papaz."

Şaşkınlık içinde korkusunu unuttu. "Baban bir bakan mı?"

"Evet, öyle." Ona baktı. "Belli olmuyor mu?"

"Elbette," dedi belli belirsiz. "İlk andan beri bundan şüpheleniyordum. tanıştık."

Pantolonunun paçalarındaki kir ve yaprakları kadının tertemiz halısının üzerine fırçaladı. "Lanet olası sarmaşık."

Prudence kendini yukarı çekti. "Keşke gül fidanı olsaydı. Genç bir bayanı gözetlemeye cüret ettiğin için seni haklı çıkarırdı."

Kızın öfkesi Jamie'yi rahatsız etmedi. Gamin yüzü bir gülümsemeyle kırıştı. "Burası güzel bir yermiş." Dehşet içinde, adamın kendini yatağa atmasını izledi.

Yatakta kalmayı planlıyormuş gibi ayak bileklerini çaprazladı ve başını katlanmış ellerinin üzerine koydu. "Gerçekten de çok güzel."

Zıplamadan önce şilteye deneysel bir zıplama hareketi yaptı. Botları tezgâhın üzerinde kirli lekeler bıraktı. Desteğini kaldırıp fırçaladı, sonra da önünde tuttu. Jamie odanın içinde başıboş bir elf gibi dolaşırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yaldızlı el aynasını eline aldı ve tilki gibi yüzünü her açıdan inceledi, sonra büzüştü ve saç fırçasını keçeleşmiş paspasına doğru kaldırmadan önce yansımasına bir öpücük kondurdu. Kızın çaresiz dehşet sesi üzerine fırçayı elinde çevirdi ve sinsi bir gülümsemeyle inceledi.

"Bana sorarsanız iyi bir şiline değer."

"Sana sormadım," dedi, odasını bu iğrenç yaratıktan kurtarmak için çaresizce.

Gözlüklerini denedi ve her iki kulağının arkasına birer damla gül suyu serpti. "Kadınlar bir erkeğin yüzündeki güzelliğe bayılır, değil mi? Sebastian bana böyle söyledi." Taburenin üzerinde döndü. "Bak ona ne yaptı. Bir çatı altında iki güzel kız. Her gece ilk hangi odaya geliyor? Senin mi yoksa onun mu?"

Prudence'ın titremesi kesildi. Elindeki saç tokasını kullanmaya tehlikeli bir şekilde yakın hissediyordu. Jamie'nin bunun dolu bir tabanca olmadığına şükretmek için iyi bir nedeni vardı. "Sebastian'ın aklındaki şeyin gül suyu olduğunu sanmıyorum. Lütfen odamı terk eder misiniz?"

Jamie'nin muzip sırıtışı soldu. İnce omuzlarını silkerek ayağa kalktı. "Jamie Graham'ın kadınları memnun etmeyi amaçlamadığını asla söyleme. Sebastian diğerleriyle gezip tozarken senin yalnız kalabileceğini düşündüm.

bir tane."

Seyrek kumral kirpiklerinin altından ona yaralı bir bakış atarak pencereye doğru ilerledi.

"Bekle." Merak, öfke ve korkunun önüne geçince Prudence irkildi. Bir daha asla

daha iyi fırsat için öğrenmek hakkında onu Teyze'nin esrarengiz Nişanlısı. "Sebastian Kerr onun gerçek adı mı?"

Jamie yine omuz silkti. "Artık öyle. Eskiden Kirkpatrick'ti. Bazen ona sadece Kirk diyoruz." İç çekerek pencere kenarındaki koltuğa oturdu. "Neden ne zaman bir genç kızın yatak odasına girsem, sonunda onunla ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalıyorum?" Sesi sızlanan bir falsettoya dönüştü. "Hangi renkten hoşlanır? En sevdiği yemek nedir? Yatakta onu ne memnun eder?" Homurdandı. "Bunları bilseydim, endişelenmelerine gerek kalmazdı, değil mi?"

"Burada olduğunu bilse pek memnun olmazdı, değil mi?" Tatlı bir gülümsemeye cesaret etti.

Alaycı bir gülümsemeye onun tehdidini kabul etti.

"Dunkirk dağlarındaki evine hiç gittin mi?" "Evet. Saklandığımız bir gece Tiny beni gizlice oraya götürdü." "Nasıl bir yerdi?"

Jamie bu anı karşısında başını salladı. "Cennetin kenarında tünemiş bir kalenin ufalanan deliği."

Prudence halının üzerine bağdaş kurarak oturdu, hâlâ desteğe tutunuyordu. "Madem bu kadar büyük bir delik, neden onu geri kazanmak için her şeyi riske atıyor?" Asıl sorusu dile getirilmeden kalmıştı. *Bunun için neden Tricia'yla evlensin ki?*

"Çünkü kokuşmuş bir MacKay'in almasını istemiyor. MacKay'ler ve Kerr'ler Culloden'deki katliamdan beri ezeli düşmanlar. Sebastian'ın annesi MacKay'in gelini olmak için ta Fransa'dan gelmiş.

Sebastian'ın babası onu kaçırdı ve kendine sakladı. MacKay intikam yemini etti. Sebastian'ın babası botlarının içinde ölünce, MacKay Dunkirk'ü aldı. Sebastian bir delikanlıdan biraz daha büyüktü. Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Sebastian'ın babasını tanıyor muydun?"

"Hayır." Jamie ürperdi. "Ama Tiny bana ondan bahsetti. Çizmeleri, elleri ve ayakları

hiç funda salladı. Sebastian'ın çenesinin altındaki yarayı gördün mü?"

Yavaşça başını salladı, Jamie'ye Sebastian'ın kulübesindeki yakınlığını hatırlatmaktan çekiniyordu.

"Annesinin cenazesinde gözyaşı dökmeye cüret ettiğinde babasının yüzüğü onu orada yakaladı. 'Erkekler

Ağla,' dedi ona. Delikanlının kendisi de bir bebekten biraz daha küçüktü!"

Prudence, boğazındaki tehlikeli duygu kabarmasına hazırlıksız yakalanarak elindeki desteği çevirdi.

"Lass?" Jamie'nin sesi şaşırtıcı derecede nazikti.

Başını kaldırdı, akmayan gözyaşlarını geri kırıptı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını yana eğmiş, onu inceliyordu. "Kulübedeyken Tiny, Sebastiansaw'ın sende ne bulduğunu anlamamıştı. Sen pek onun tipi değilsin, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ama şimdi görebiliyorum. O kadar da kötü değilsin. O ilk gün evden çıktığında, evlenmek istediği kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm. Seni bu şekilde sessiz tutmak mantıklı olurdu."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

Jamie ağırlığını pencere kenarından pencere kenarına kaydırdı. "Bak genç kız, o etrafındayken arkanı kolla."

Ayağa kalktı ve desteğin yere düşmesine izin verdi. Yavru kedinin ayak bileğine sürünmesini zar zor hissetti.

"Neden?"

"Merak ve kediler hakkında ne derler bilirsin." İşaret parmağını boğazında gezdirdi.

Aşağıya, kedisine baktı. Başını kaldırıp tekrar baktığında pencere boştu ve Jamie çimenlerin üzerinde sessiz sedasız koşuyordu. Prudence uzun süre öylece durdu, hiçbir şeye bakmadı ve ılık gece esintisinde titredi.

Dokuzuncu Bölüm

Pencereden hayalet gibi bir tıkırtı geldi. Prudence nefesini tutarak yatağında kaskatı kesildi. Tık. Tık. Tık. Başının üzerine çekmenin bilgeliğini tartarken parmakları karşı örtünün etrafında kıvrıldı. Bir daha Jamie olmasın, lütfen, diye sessizce dua etti. Aynı hafta içinde iki ziyaret olmasın. Tıkırtılar kesildi. Rüya gördüğünü umarak yan tarafına döndü.

Bir çakıl taşı yağmuru pencereye çarptı ve çınlayan bir gürültüyle camlı bölmeyi parçaladı. Ardından kesik kesik bir küfür geldi. Yataktan fırladı ve parmak uçlarında pencereye doğru ilerleyerek cam parçalarının arasından kendine yol açtı.

Pencereden dışarı baktı.

Aşağıdaki çimenlikte ay ışığıyla yıkanan bir figür duruyordu. "Ama yumuşak! Şu pencereden hangi ışık kırılıyor? Bu doğu ve Prudence güneş."

Perdelerin arkasına saklandı. Rüya *görüyor olmalı, diye* düşündü. Yoksa neden bir Dağlı haydut penceresinin altında durup Shakespeare'den yanlış alıntılar yapsın ki?

"Kalk güzel güneş ve kıskançlığı öldür-"

Pencereden geriye kalanları yukarı kaldırdı. Sebastian'ın sahne fısıltısı fikri, Tricia'nın aile mezarlığında uyuyan ölü kocalarını uyandırmaya yetmişti. "Ssssh! Aklını mı kaçırdın, Sebastian? Bir kelime daha edersen teyzemi uyandıracam."

Ona attığı sitemkâr bakış bir kâfiri bile utandırabilirdi. Prudence'ın nefesi boğazında düğümlendi. Adamın İskoç kıyafetleri içinde ne kadar gösterişli görüldüğünü unutmuştu. Kuşaklı İskoç eteği, çoraplarının siyah ve yeşil tartanıyla uyumluydu. Gümüş bir broş, bir omzuna dökülen pileli ekoseyi sabitliyordu. Bıyıkları gecenin ılık havasına karşı çıplaktı.

Elbisesinin önemi kafasına dank edince kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen? İçeride olman gerekiyordu.

Edinburgh."

Alaycı bir şekilde eğildi ve neredeyse tökezliyordu. "Kral'a saygılarımı sunmak için Londra'ya uğradım.

Georgie."

Pencereden dışarı doğru eğildi. "Şakanın sırası değil. Tricia seni kanunda böyle giyinmiş bulursa ne yapar? Sör Arlo ne yapar?"

"Muhtemelen beni tekrar vuracak."

Prudence'ın elleri, pencereyi tekrar kapatamadan dondu.

Ağzı kurudu. Bu bir tuzak olabilirdi. Lindentree'de onun gerçek kimliğini bilen tek kişi oydu. Jamie'nin uyarısı zihninde dönüp duruyordu. Onunla ıssız bir geceye adım atmak aptallık olurdu. Başını tekrar pencereden dışarı uzattı ve onu sert bir kınamayla göndermeye hazırlandı.

Ona buruşuk bir dağ meleğinin orantısız gülümsemesini verdi. "Sana ihtiyacım var, Prudence."

Paketini fırlatıp kapıya doğru koşarken bir cam parçası ayak parmağına saplandı.

Prudence çiyden kayganlaşmış çimenlikte hızla ilerlerken, şalvarı arkasında çılginca dalgalanıyordu. Kısa bir çitin üzerinden geçerken ayağı takıldı ve gözlüklerini unuttuğu için sessizce kendini azarladı. Gece şapkası gözlerinin üzerinde sallanıyordu. O sırada

Evin köşesini döndüğünde kalbi titreyerek durdu. Penceresinin altındaki çimenlik ıssızdı. Ay ışığı boş çimenlerin üzerinde parlıyordu.

Rüya görüyor olmalı, diye düşündü. Kendine baktığında muhtemelen çıplak olacaktı.

Aşağıya doğru bir bakış atmaya cesaret etti. Mütevazı şalının rahatlatıcı kıvrımları onu hâlâ sarıyordu.

Boğuk bir homurtu onu öne doğru çekti. Sebastian demir parmaklıklara yaslanmıştı. Kollarını kavuşturmuş, rahat bir duruş sergiliyordu. Kuyruğundan kurtulmuş saçları yüzünün etrafına dağılıyordu. Yeni ayın yumuşak ışığı sarı saç tellerini gümüş rengine boyuyordu.

Kafesten uzaklaşırken bacakları tutmadı ve sert demire çarparak geri döndü. Uzun kirpikleri gözlerinin üzerinde dalgalanıyordu. İnce ışıpta bile solgunluğu belli oluyordu. Ekosesi kıvrımlarına geri çekilmeden önce Prudence beyaz gömleğinin üzerine yayılan koyu lekeyi gördü.

Geceliğini çıkardı ve ekosenin altına bastırdı. Korku onu hırçınlaştırdı. "Seni aptal. Bütün gece burada durup kan kaybından ölecek misin?"

"Aklıma bir fikir geldi. Boris benim parçalanmış cesedimi sürüklediğinde cesedi sabah ön merdivenlerden mi çıkaracaksın?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hiç de değil. Yine de kahvaltımı bozmuş olabilir."

Ellerinin şiddetli titremesini hissetmemesi için dua ederek adamın gömleğine dokundu. Gecelik, endişe verici miktarda kanı emiyor gibiydi.

Sarhoş bir hıçkırık çıkardı. "Mükemmel bir gece içkisi için üzücü bir israf. Üzerinde büyüleyici duruyordu."

Adam onun dokunuşuyla ürperdi ve kadın onun sözlerini geveleyen ve aptalca sırtmasına neden olan şeyin likör değil, saklamaya çalıştığı acı olduğunu fark etti.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Adam onları görmeden önce başını eğdi.

Kızın ağır örgüsünün ucunu dudaklarına götürdü. "Acı o kadar da kötü değil. Top sadece sıyırdı. Barut yanığı yaradan daha çok acıtıyor."

Onun gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemedi. "Birkaç santim daha atsaydınız kalbiniz olacaktı."

"Böyle bir tehlike yok. Kalbimi burada bıraktım." Yüzünü kadının boğazının kıvrımına gömerken sesi soldu,

Ağırılığının bir kısmını onun omzuna verdi. "Senin için güvenli bir yer bulmalıyız."

Kolunu omuzlarına doladı, adam sendeleyecekken onun ağırlığını destekledi. Birlikte salondaki uzun kanatlı pencerelerden geçtiler.

Sebastian başını salladı, sonra duraksadı, bu hareket başını döndürdü. "Benim odam olmaz. Orası güvenli değil."

Tricia'nın gece ziyaretleri yaptığı biliniyor." Elleri çırpındı. "Bir yarasa gibi."

Prudence gülmekle onu bırakmak istemek arasında bocaladı. Evde kimsenin ziyaret etme zahmetine girmediği tek bir oda olduğunu düşünebiliyordu. O kadar düzenliydi ki, hizmetçiler bile çağırılmadıkça yatak odasından uzak dururlardı.

Kapısını iterek açtığı anda, bir tüy yumağı sorgulayıcı bir miyavlamayla bacaklarına dolandı. Yavru kediye susturdu ve Sebastian'ı buruşuk yatak örtüsünün üzerine yatırdı. Sebastian yüzüstü yatağın içine düştü ve memnuniyetle iç çekti. Kadın onu nazikçe düzeltti, sonra da mumu yakmak için uzaklaştı.

Geri döndüğünde Sebastian tokalı ayakkabılarını karıştırıyordu.

Onu yakaladı ve yere doğru tehlikeli bir şekilde kaymaya başlarken omzuyla destekledi.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ayakkabılarım. Güzel çarşaflarınıza çamur bulaştırmamalıyım."

Kadın onu düzeltti. "Saçmalama. Çarşaf lar zerre kadar umurumda değil."
Adam ona alaycı bir parmak salladı. "Hiç çarşaf ın olmasaydı umursardın."
Şefkatli bir öfkeyle onu yatağa geri yatırdı ve ayakkabılarını çıkarmak için dizlerinin arasına diz çöktü.
"Lindentree'nin efendisi olduğunuzda," dedi, sesini kasıtlı olarak hafif tutarak, "bana her şeyi satın alabilirsiniz."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ihtiyacım olan çarşaf lar."

"Benim için zevktir. Saten çarşaf lar. İpek çarşaf lar. Hiç Çin ipeği üzerinde uyudunuz mu? Yuva yapmak gibi bir bulutun üzerinde."

İkinci ayakkabısını yere bırakırken Prudence'ın yanaklarında sıcaklık tazelendi. Sebastian'ın sırtüstü uzanan bedenine bakan gözleriyle karşılaşmaktan korktu; gözlerinde, sözlerinin çağrıştırdığı yabancı imgeleri -mavi ipekten bulutlar içinde birbirine dolanmış, kayan ve yuvarlanan bedenler- bulabileceğinden korktu. Sonra Tricia'nın Londra'daki evine yaptığı yeni eklemeyi -Çin ipeğinden perdelerle dolu, Doğu'ya özgü bir karyola- havalı bir şekilde anlatışını hatırlayınca buzlu su ateşli bakışlarını ıslattı.

Acıyla irkilmesine aldırmadan bacaklarını yatağın üzerine bıraktı. "Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim."

Uyku evinden mutfığa doğru hızla ilerledi. Orada ihtiyacı olanı bulduktan sonra yemek odasına koştu. Maun dolabı çılgınca karıştırırken bir yığın keten peçete buldu. Tricia onları kaçırmazdı. Armaları en az iki koca öncesine aitti. Gitmeye başladı ama sonra tereddüt etti. Tricia yatak odasında afyon saklıyordu ve Prudence'ın baş ağrıları için bunu dağıttığı biliniyordu ama Prudence onu rahatsız etmek istemiyordu. Büfeden Scotch viski sürahisini almakla yetindi.

Üst kattaki odasının kapısını arkasından kapattı ve anahtarı dikkatlice kilidinde çevirdi. Sebastian kendini ona yaslamıştı.

destek. Omuzlarının yabancı genişliği onun dar yatağını gölgede bırakıyordu. Gözleri uyanıktı ama acıyla buğulanmıştı. Dalgınca dizlerinin arasında duran yavru kediye okşadı.

Prudence yüklerini bir kenara bırakarak onun yanında diz çöktü ve utangaç bir gülümseme takındı. "Şu omzuna bir bakalım, olur mu?"

O daha gözünü kırpmadan Sebastian'ın çorabından eline küçük bir hançer fırladı. "Tişörtü kesebilirsin ama ekoseyi değil, lütfen. Bu Kerr ekosesi. Elimde bir tek o var." Elindeki hançeri çevirerek kabzasını ona uzattı.

Sertçe yutkundu ve aldı. Bir İskoçyalı'nın, çorabının içine sıkıştırdığı theskeep *dhu'yla ortadan kaldırdığı* farkında olmadığı pek çok düşmanı vardı. Kabzanın Sebastian'ın çıplak baldırına dayandığı yer sıcaktı.

Sebastian'ın omzundaki broşu çözdü, ağır iğnenin ekoseye takılmamasına dikkat etti. Ekoseyi şefkatli elleriyle açarken, Sebastian'ın yüzüne sabitlenmiş bakışlarına dikkat etti. Daha yakından incelediğinde, giysinin ne kadar yıpranmış ve yıpranmış olduğunu fark etti. Sadece sağlam dokuma ve Sebastian'ın sevgi dolu bakımı onu bir arada tutuyordu. Önemli değildi, diye düşündü. Tricia ile evlendiklerinde, Tricia ona istediği tüm tartanları alacaktı.

Prudence niyetlendiğinden daha büyük bir hevesle gömleği yırttı. Sebastian'ın irkilmesi ona viskiyi hatırlattı.

"Al. Ben devam etmeden önce bundan biraz iç." Sürahiye adamın dudaklarına doğru tuttu.

Adam içti. Kehribar rengi sıvı çenesinden aşağı damladı ve kadın onu sildi, parmakları dudaklarında kaldı.

"Belki de biraz içmelisin," dedi. "Ellerini sabitleyebilir."

Onun alaycı bakışlarıyla karşılaşmak için suçlu gözlerini kaldırdı. O da en az onun kadar biliyordu ki, bu onun yarası değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

onu titretti.

Kanla ıslanmış kumaşı adamın omzundan sıyırdı. Yaranın kendisi derin bir sıyrıktan biraz daha fazlasıydı ve kenarları büzülmüştü. Adamın göğsünü ve omzunu karartan çirkin toz yanığını görünce yumuşak bir sempati sesi çıkardı. Kenarlarındaki kıvrık saçlar yanmıştı.

Elinde toprak bir çömlek tutuyordu. "Tereyağı ve yumurta sarısı. Ambroise Pare bunun toz yanıkları için mükemmel bir losyon olduğunu iddia etti. Babam da kabul etti."

"Baban bilge bir adamdı."

Nemli bir peçeteyle yarasını sildi. "Çoğu insanın fark ettiğinden daha akıllı." Kadın soğuk tereyağını hafifçe sürerken adamın derisi büzüştü. "Öne doğru eğil," diye emretti.

O da itaat etti. Kolları onu çevreledi, düğümlemiş peçetelerden oluşan bandajı etrafına sabitledi. Örgüsü kalçasına düştü ve gözlerini indirerek dizlerinin üzerine çökmeden önce göğüsleri göğsüne değdi.

Göğsündeki tüylerin altında, bazıları zamanla solmuş başka çentikler ve yara izleri görebiliyordu. Acaba onları da çenesinin altındaki yara iziyle aynı şekilde mi almıştı?

Kalan peçeteleri katlamakla meşguldü. "Bunu teyzemden nasıl saklayacaksın?"

"Zor olmayacak. Tricia beni bir süredir tişörtsüz görmedi."

Prudence ona şüpheli bir bakış attı. "Siz evlendikten sonra o da evlenecek."

Yerinde huzursuzca kıpırdandı ve gölgelikten yukarı baktı. "Bu oda tam da hayal ettiğim gibi. Beyaz ve kolalı, her şey yerli yerinde, gösterişten uzak, zarif ama sade."

"Benim gibi mi?"

Ona yarım bir gülümseme gönderdi. "Kimse sana basit demeye cesaret edemez."

Yavru kedi kıpırdandı ve başını Sebastian'ın kalçasına yasladı. Prudence onu okşadı. "Sebastian-kedi sana çok düşkün. Belki de adını değiştirmeliyim. Karışıklığı önlemek için."

"Belki de öyle yapmalısın," dedi, sesinde tuhaf bir nota vardı. "Sebastian zaten aptalca bir isim."

İtiraz etmek için başını kaldırdı ama adamın gözleri kapalıydı. Onun henüz uyumadığını biliyordu. Ağzının etrafındaki oluklar yorgunluk ve acıyla derinleşmişti. Kollarını eski bir kendini koruma hareketiyle göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Prudence tezgah örtüsünü yavaşça omuzlarına doladı. Bir ya da iki saat uyumasına izin vermenin hiçbir zararı olmazdı. Henüz erkendi. Tricia'nın onu keşfetme riskine girmeden önce onu kaçırmak için bolca zamanı olacaktı. Adamın nefes alış veriş sıkıntılı bir uykunun düzensiz ritmine girene kadar sessizce oturdu.

Onu rahatsız etmemek için sessizce odanın diğer ucuna geçti, mumu söndürdü ve perdeleri açarak ay ışığının kırılmasını seyretti. Dönüp yatağın kenarına oturdu ve suçluluk duygusuyla Sebastian'ı incelemekten aldığı zevkin tadını çıkardı. Gür kirpikleri yanaklarına yayılmıştı. Uykudaki savunmasız havası, uyanırken taşıdığı ihtiyatlı kenarı sildi. Adam hafifçe inledi ve kadın avucunu adamın alnına bastırarak

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ateşini düşürdü, sonra karışmış saçlarını geriye doğru taradı.

Çabucak elini geri çekti. Ona dokunmaya hakkı yoktu. O Tricia'nındı. Gecenin çalınmış anlarında sadece ona aitti.

Yorgunluk ona dokunduğunda iç çekti. Kısa bir tereddütle adamın yanındaki tezgâhın üstüne uzandı ve onun sıcaklığına doğru kıvrıldı.

Babasının eli hafifçe saçlarını okşadı. Babasının deneylerini bitirmesini beklerken yine ocaktaki halının üzerinde uyuyakalmış olmalıydı. Babasının parmaklarının kafa derisi üzerindeki hipnotik akışının tadını çıkararak sıcaklık kozasına daha da sokuldu. Prudence gözlerini açtığı anda, başını avucunun içine alanın babası değil, Sebastian olduğunu tüm açıklığıyla fark etti. Uykusunda, başı onun kucağına gelene kadar aşağı kaymıştı. Ekosesinin yumuşak, yıpranmış kıvrımları onu sarmıştı.

Uyanık olduğunu belli etmek istemediğinden nefes alıp verişini çaba sarf ederek sabit ve derin tuttu. Kendisine en son ne zaman şefkatle dokunulduğunu hatırlayamıyordu. Tricia yanaklarındaki rengi canlandırmak için onu çimdikleyebilir ya da pürüzlü dudaklarıyla havayı öpebilirdi ama her zaman peruğunu karıştırma ya da pudrasını bulaştırma korkusu vardı. Tricia'nın aşkı sadece bir düşkünlük hayaleti gibiydi, sadece bir tarzdı ama özü yoktu. Prudence, rüzgârda savrulup gidecek bir pudra yığınının başka bir şey bırakmayacağı korkusuyla teyzesine sarılmaya asla cesaret edemezdi.

Sebastian'ın dokunuşu sadeliği içinde baştan çıkarıcıydı. Hiçbir talepte bulunmuyor ve hiçbir soru sormuyordu. Sebastian'ın kalçasına güvenle sokulan bir çocuk ya da kedi yavrusu olabilirdi. Adamın dokunuşu şefkatle doluydu, çünkü kız onun hayatında şefkati çok az tanıdığını biliyordu. Cesaret edebildiği kadar uzun süre kırıpırdamadan yattı, bunun yanlış olduğunun farkındaydı ama el üstünde tutulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordu. Şafağın gri ışığı gökyüzünü yumuşatırken, onu uyarması gerektiğini bilerek kucağında kaydı.

Gözleri açıktı, kasvetli ve şafak gibi sessizdi.

Konuşmak için ağzını açtı ama adam iki parmağını dudaklarına götürdü ve şefkatle gülümsedi. "Her zaman ilgilenecek birini istemişimdir."

Öne doğru eğildi ve dudakları onunkilere dokundu. Öpücüğü, dilindeki viskinin acı-tatlı tınısıyla bağlanmış, acı verecek kadar yumuşaktı. Parmakları adamın göğsündeki yumuşak tüylere gömüldü.

Bir horoz paslı bir şekilde öttü.

Prudence panikle parlayan gökyüzüne bakarak geri çekildi. "Gitmelisin."

Ağzı, başka herhangi bir adamda huysuz görünebilecek ama onu daha tehlikeli gösteren somurtkan bir eğim aldı. "Ah, bilemiyorum. Bizi bu şekilde bulduğunda Tricia'nın yüz ifadesini görmek eğlenceli olmaz mıydı?"

Yasak öpücüğün onu ne kadar sarstığını saklamaya çalışan Prudence, ekoseyi telaşla açtı. "Seni idam sehпасına götürmeye geldiğinde celladın yüz ifadesini görmek hiç de eğlenceli olmazdı."

Sebastian'ın yüzü sanki maskesi düşmüş gibi kapandı. "Pekâlâ. Jamie'nin çatı katı o zaman. Orası saklandığımız yer.

ganimet. Huysuz şeytan, oraya girmeye yeltenen herhangi bir damadın ayak parmaklarını kesmekle tehdit etti."

Prudence şalını kendi etrafında yeniden ayarladı ve gömleğinin kalıntılarını omuzlarına örttü. Sonra sessiz evin içinden geçtiler. Bir kez olsun Tricia'nın sessizliği için minnettardı. Hizmetkârların çoğu güneş doğana kadar yataklarından çıkma zahmetine katlanmıyordu. Teras kapısından içeri adım attıklarında Sebastian'ın kolunun omuzlarına dolandığını hissetti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bana viski getirebilir misin? Eğer yanımda sadece Jamie'yle bir yere kapanacaksam

Buna ihtiyacım var."

Onu bahçede bir Zeus heykeline yasladı ve viski için geri döndü. Sebastian'ın küçük hançeri komodininin üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu. Mutfaktan gelen ilk hareketliliğin etkisiyle merdivenlerden aşağı uçmadan önce onu şalının cebine attı.

Prudence ve Sebastian gölgeli ahırlara doğru eğildiler. Bir at uykulu bir merakla kişnedi. Sebastian bir yem kutusuna yaslanırken, Prudence Jamie'nin inine giden parçalanmış merdiveni tırmandı.

Jamie bir hırıltıyla uyandı, başının altından dolu bir tabanca çıkardı ve Prudence'in göğsüne doğrulttu.

Geri çekildi, ellerini havaya kaldırdı. "Sebastian'ın yardımınıza ihtiyacı var. Vuruldu."

Jamie, Prudence'ın kulaklarını pembeleştiren bir küfürle ayağa fırladı. Adamın çıplak olduğunu çok geç fark etti. Kan çanağına dönmüş gözlerine, büyük, sinirli bir çil gibi görünüyordu. Etrafında dönerek ellerini utanç içinde gözlerine kapattı.

"O aptalı yalnız gitmemesi konusunda uyarmıştım," diye mırıldandı Jamie. Parmaklarının arasından baktı. Yıpranmış bir çift diz altı pantolon giymişti.

"Bu senin kendi hatan, biliyorsun," diye ekledi.

"Benim hatam mı?" diye ciyakladı kadın. "Onu ben vurmadım."

"Öyle de o l a b i l i r d i . " Kemikli pençesiyle kızın elini tuttu ve onu merdivenden aşağı salladı. "Tiny haklıydı. Seninle tanıştığından beri akli başında değil. Beni de yanında götürseydi, onu vuran piçi enseleyecektim."

Sebastian'ın kadifemsi çapağı küflü karanlığın içinden çıktı. "O zaman Tricia'nın akşam yemeği partileri için çift numarası olmazdı."

Jamie samana tükürdü. "Bilmem gerekirdi. Tugbert'ti, değil mi? Lanetli şerifler. Hepsinden nefret ediyorum."

Prudence bir kez daha Sebastian'ın kolunu omuzlarına doladı. Jamie de onun diğer tarafını tuttu. Ağırlığını aralarında taşıyarak kısa sürede onu merdivenden yukarı çıkardılar ve dar saman yığınınına yerleştirdiler.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie'nin yatağı olarak kullanıldı.

Jamie kıskanç bir buldog gibi tepelerinde dikiliyor, Prudence ekoseyi Sebastian'ın omuzlarına doladığında ince dudaklarını çocuksu bir şekilde büzüyordu. "Onu sıcak tutacaksın, değil mi?" dedi.

"Ona hiç afyon verdin mi?"

"Tabii ki var," diye karşılık verdi. "Yatağın altında, nargile pipomun yanında biraz bulunduruyorum."

Jamie anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

K a l ç a s ı n d a keskin bir *dürtme* hissederek cebinden hançerini çıkardı. "Neredeyse hançerini vermeyi unutuyordum."

Jamie homurdandı. "Hazır elinin altındayken neden kalbini sökmüyorsun?"

Sebastian'ın buz gibi bakışları Prudence'ı onun şu anda etkisiz olduğuna memnun etmeye yetmişti. İki yaralı adamın ardından paspas yapmak umurunda değildi. Jamie tiksintiyle merdivenden indi. Prudence ayağa kalktı, gitmesi gerektiğini biliyordu ama Sebastian'ı huysuz gremlin'in bakımına terk etmek istemiyordu.

Uyku ve viski Sebastian'ın acısını dindirmiş ve gözlerindeki ışıltıyı geri getirmişti. Kar beyazı bandajlar teninin altın rengini derinleştirmişti. Sırıtarak sürahiyi ona doğru kaldırdı.

Güldü. "Tam bir haydut gibi görünüyorsun."

"Eğer bir puro çalabilseydiniz, mutlu bir adam olurum."

Dumanlı gözlerini yeni bir buğu kapladı. Onu mutlu bir adam yapmak için bir purodan daha fazlasına ihtiyaç olduğunu hissetti. Arkasındaki açık samanlığın çerçevesi içinde gökyüzü tereyağlı bir renk aldı.

Yumuşak bir esinti Sebastian'ın saçlarını karıştırdı. "Sadık sevgilini sormadın bile."

"Beau?" diye aptalca yankılandı. Eli ağzına gitti. "Yüce Tanrım, Sör Arlo'yu sen mi öldürdün?"

İç çekti. "Hayır. Yine de muhtemelen pişman olacağım. Onu öldürebilirdim."

Adamın yüzüne baktı ve onun gerçekçi ses tonundan etkilendi. "Neden yapmadın?"

İskoç eteğinin pilileriyle oynadı. "Hakkımda kötü düşüneceğinden korkuyordum."

"Birini öldürmemek için çok aptalca bir sebep bu!"

Bir kaşını kaldırdı.

Açıklamak için acele etti. "Onu öldürmeniz gerektiğini söylemiyorum. Onu daha iyi bir sebep için öldürmemeliydin. Çünkü o iyi bir adamdı. Ya da annesi yas tutacağı için. Ya da basitçe, insanları öldürecek türden bir adam olmadığın için."

"Ya da onları soymak mı? Ya da servetleri için onlarla evlenmek? Ya da bakire yeğenlerini arzulamak?" Gözlerini viski sürahisine dikti. Kesik cam, güneşin ilk ışınlarını kehribar kristallerine dönüştürüyordu. Alçak ses tonu Prudence'ı büyüledi. "Ben öyle bir adamım ki, keşke o gece çiftçinin kulübesinde seni alsaydı. O

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Keşke çocuğunu senin içine koysaydı da tüm seçimlerimiz bizim için yapılmış olsaydı." İçkiyi döndürdü

viskiden büyük bir yudum aldı, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "İşte ben böyle bir adamım."

Samanlıktan boru gibi bir ses yükseldi. "Balık, sen iyice delirmişsin. Sanırım viskiyi kendin içtin."

Prudence dehşete kapılmış bir halde Sebastian'ın gözleriyle karşılaştı. "Aman Tanrım, bu Tricia Teyze."

Onuncu Bölüm

Yaşlı Balık'ın sızlanması sabah rüzgârına karıştı. "Beni aşağılıyorsunuz Kontes. Ben asla içkiye düşkün değilim. Kızı görmeliydiniz. Skandaldı. Gece kıyafetleriyle sürünüyordu. Başında gecelik şapkası bile yoktu!" Sesinde öfke titriyordu. Prudencenaked de diyebilirdi. "Viskiyi kaptı ve bir tür ahlaksız gibi çimenlerin üzerinde sekerek gitti-" Konuşmasının geri kalanı merhametli bir şekilde boğuldu.

Sebastian fısıldayarak, "Yaşlı cahilin bu kadar canlı bir hayal gücü olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

Yaklaşan sesler karşısında felç olmuş bir halde birbirlerine baktılar.

Jamie gözleri dönmüş bir şekilde merdivenden yukarı fırladı. Prudence'ın kolunu yakaladı ve geri geri inmeye başladı, geri kalanının onu takip etmediğini fark edince sarsılarak durdu.

"İn aşağıya, seni aptal herif. Buraya gelmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki istemem. Ama ona ne söyleyeyim?"

Jamie, Prudence'a düşünmesi için zaman vermedi. Onu çatı katına doğru itti. ve onu merdivenden aşağı itti. Tricia ve İhtiyar Fish küflü ahıra girerken son üç basamağı ıskaladı, kaval kemiklerini sıyırdı ve samanların üzerine düştü.

Prudence darmadağınık ve suçluluk duygusundan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sendeleyerek onların karşısına çıktı. Saç örgüleri dağınıktı. Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sebastian'ın soğukkanlı itirafı hâlâ beyinde uğulduyordu: *"Benim gibi bir adam, keşke o gece seni o kulübeye götürseydi. Çocuğunu senin içine koymuş olmayı dilerdi. . . Eli karnına gitti. Neden bayılan türden bir kız olmasındı ki?"*

Bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi ama teyzesine ve Yaşlı Balık'a bakarken uşağın gözleri daha da dışarı fırladı. Yarım santim daha dışarı çıksalar kesinlikle fırlayıp samanların üzerinde yuvarlanacaklardı. Prudence yaşadığı şokun nedenini çok geç fark etti.

Jamie merdivenden savruldu ve bir kedi gibi ayaklarının üzerine düştü. "Nereye gittin aşkım? Eğlence daha yeni başlıyordu."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sıska kolunu onun omuzlarına koydu. Yaşlı Balık boğazını temizledi. Jamie sanki onları ilk kez görüyormuş gibi başını kaldırıp baktı.

"Yazıklar olsun sana, evcil hayvan. Bana misafirlerimiz olduğunu söylememiştin."

Bakır rengi saçları sanki parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktı. Göğsü çıplaktı ve pantolonunun ilk üç düğmesi açıktı. Prudence'ın boğazını utanç verici bir sıcaklık kapladı ve bayılmayı ciddi ciddi düşündü.

Jamie kasıla kasıla ilerledi, viskiyi sürahinin kenarından aşağı döktü. Bakışları cesurca Tricia'nın yeşim yeşili sabahlığının üzerinde gezindi. Tricia ağırbaşlı bir elle boğazını kapatmış, güzelce kızarmıştı. Prudencegaped, yani

Jamie'nin dönüşümüne o kadar şaşırmıştı ki kendi utancını unutmuştu. Çirkin ya da değil, neredeyse elle tutulur bir kendini beğenmiş cinsellik yayıyordu.

Tricia'nın gözleri Jamie'deydi. Prudence kendini görünmez hissediyordu. Karnının üstüne düşse ve kendini samanların arasına gömse kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Tricia kirpiklerini kırıştırarak, "Farkındasınızdır," dedi, "bu küçük konu hakkında efendinizle konuşmam gerekecek.

patavatsızlık. "

Prudence'i hayrete düşüren Jamie, Tricia'nın ayaklarının dibinde diz çöktü ve elini dudaklarına götürdü. "Ben fakir bir delikanlıyım leydim. Başka bir görevim yok. Lordum beni beş parasız gönderir miydi?" - Prudence dilinin Tricia'nın eline dokunmak için dışarı çıktığına yemin edebilirdi- "ve aç? Naçizane özür dilerim." Çilli bir Lucifer kadar pişman görünüyordu.

Tricia nefes nefese bir gıdıkladı. Yüksek saten şapkasının fiyonkları uygun bir şekilde titriyordu. Prudence her zaman onun peruğuyla uyuduğundan şüphelenmişti. "Bunu biraz düşünmemiz gerekecek, değil mi? Belki Lord Kerr'i kaderine karar verirken merhametli olmaya ikna edebilirim."

Çatı katından gelen boğuk bir homurtu Prudence'a Lord Kerr'in Jamie'nin kaderine çoktan karar verdiğini hatırlattı. Yeniden kızardı.

Tricia muhteşem bir kraliçe gibi ahıra doğru ilerledi ve Prudence'ın önünde durdu. Prudence gözlerini teyzesinin göğsündeki dantellere dikmiş, onunla göz göze gelememişti. Jamie'yle oynaşmaktan çok daha kötü bir suç işlediğini ilk kez fark ettiğinde utançtan yerin dibine girdi. Teyzesinin nişanlısına aşıktı. Bir ay sonra Tanrı bile onun gibi bir kadın için bir isim bulacaktı: zina yapan kadın.

Tricia'nın ona bağırmasını, kulaklarını tıkamasını ya da onu göndermesini bekledi. Jamie'nin parçalanmış bir direğe yaslanmış, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ince dudaklarında bir sırıtiş olduğunun farkındaydı. Neredeyse İhtiyar Balık kadar onun rahatsızlığından zevk alıyordu. Yukarıdaki çatı katı sessizliğini koruyordu.

Tricia, Prudence'ın çenesini hafifçe kavrayarak yüzünü yukarı doğru eğdi. Yumuşak, çınlayan kahkahası ahırı doldurdu.

"Seni kurnaz küçük yaratık! Kimin aklına gelirdi ki? Prudence'ım ve arabacı!"

Tricia'nın gözleri sıcaklık ve sevinçle dans ediyordu. Prudence'ı kollarının arasına aldı. Prudence teyzesinin kucağında gevşek bir şekilde asılı kaldı, gözleri şokun geniş çemberleri içindeydi. Jamie ellerini şaşkın bir şekilde omuz silkerek kaldırdı. Yaşlı Balık ağzını karaya vurmuş bir ringa balığı gibi açıp kapattı.

Prudence'ı kapıya doğru götürürken Tricia'nın sesindeki şaşkın gururu anlamak mümkün değildi. "Gel seni yaramaz çocuk, konuşacak çok şeyimiz var. Teyzene daha önce gelmeliydin. Tek ilgilendiğin şeyin o tozlu eski kitapların olduğunu sanıyordum." İçeri girdiklerinde

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia sabah uyandığında Jamie'ye omzunun üzerinden cilveli bir bakış attı. "Erkekler sana ne öğretebilir?"

erkekleri memnun eder, ama sizi neyin memnun edeceğini öğretmek için bir kadın gerekir."

Prudence arkasına bakmaya cesaret etti. Sebastian samanlıktan dışarı eğilmiş, ilgiyle dinliyordu.

"Seni yargıladığımı sanma hayatım," diye devam etti Tricia. "Tanıdığım kadınların çoğu meşhur dişlerini sağdıçlar ve uşaklar üzerinde gösterirler. Ama kendini aksiliklerden korumayı öğrenmelisin. Bunu açıklamak son derece garip olur-"

Prudence'ın yanakları kıpkırmızı olurken, Tricia merhametle Yaşlı Balık'ın arkalarından geldiğini fark etti, kulakları konuşmalarına dikilmişti.

Kâhyaya havalı bir el salladı. "Odama bir tepsi çikolata getir, Fish." Tricia onu bir anne şefkatiyle sıkınca Prudence irkildi. "Sebastian'ımın Edinburgh'da olması iyi oldu. Onu buna hazırlamak için zamanım olacak. Sana karşı oldukça korumacıdır, bilirsin. Sanırım seni bir yeğenden çok daha fazlası olarak görüyor."

Prudence'ın omurgasını soğuk bir ürperti sardı. Tricia biliyordu, diye düşündü. Yüce Tanrım, biliyordu.

Teyzesinin kaşları çatıldı. "Seni kızı olarak gördüğüne inanıyorum."

Arkalarından gelen acı dolu bir ılık bouk bir ksrge dönüştü. atı katının kapısı büyük bir gürültüyle kapanırken Tricia arkasını döndü.

Prudence iki gece sonra odasında kitap okurken kapısı alındı. Bunu aristokrat bir koklama izledi. "Lord Kerr alışma odasında bulunmanızı istiyor."

"Pekala, Fish."

Prudence soluk yeşil, sulandırılmış ipek elbisesinin eteğini düzeltti ve gözlüklerini taktı. Aynadaki yansımasını inceledi, sonra gözlüğü cebine geri koydu. İki tutam saçını sıkı sa örgüsünden kurtararak yüzünün etrafında kabarttı ve sonra i çekti. Burnu hâlâ çok sivri, gözleri çok büyüktü.

"'Kibirlerin kibri; her şey kibirdir,' diye mırıldandı dşnncesine.

Salona geçmeden önce kapıda Yaşlı Balık'ın halsiz adımlarının geri çekilmesini bekledi. Çalışma odasına yaklaştığında kapı açıldı ve teyzesi dışarı ıktı. Tricia aceleyle kapıyı arkasından kapattı.

Prudence'ın ellerini tuttu ve sertleşmiş dudaklarına götürdü. "Cesaret, ocuğum," diye fısıldadı. "Seninle nazikçe gitmesi için ona yalvardım."

Sonra Tricia misk kokulu bir gardenya bulutu içinde kayboldu ve Prudence ağır kapıyla tek başına yüzleşmek zorunda kaldı.

Sebastian'ın kibarlığı ihtiyacı olan son şeydi. Kapıyı iterek açtı.

Sebastian'dan geriye bir tutam kumral sa, bir duman bulutu ve pencere kenarında duran bir çift cilalı çizme dışında hiçbir şey görünmüyordu. Boğazını temizledi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sandalyenin etrafını sıyırdı ve ağzındaki ince erotu çıkardı. "İyi akşamlar, Bayan

Walker."

Reverans yaptı. "İyi akşamlar, Sebastian Amca."

Dudakları kıpırdadı. Purosundan uzun bir nefes çekti ve pencereden ince bir mavi duman tıttı. Masanın önündeki deri sandalyeyi işaret etti. Prudence oturdu.

Sebastian bir tomar kâğıdı karıştırırken, kalın kaşları sert bir çizgiyle birbirine yaklaştı. "Bayan Walker, teyzeniz yakın zamanda yokluğumda Lindentree'de meydana gelen bir edep ihlali hakkında sizinle konuşmamı istedi."

"Bu ne olabilir, efendim?"

Bakışlarını kâğıtlardan ayırmadı. "Çalınmış bir İskoç viskisi sürahisinden bahsediyorum. Gelecekte, kendinize ya da erkek arkadaşlarınıza içki tedarik etmek isterseniz, bana geleceksiniz ve ben de size vereceğim." Adam o anda başını kaldırıp ona baktı ve gözleri parlıyordu. Nefesini tutmakta zorlanıyor gibiydi. "Teyzen, kendi evinde hırsız olmana neden olan ahlaki çöküşün konusunda derin endişe duyuyor."

Sebastian'ın sertlik çabası, burnuna bir puro dumanı bulutu üflediğinde başarısız oldu ve nefes nefese bir yığın halinde yere yığıldı. Kaslı omuzları sarsıldı. Prudence kızgın bir öfkeyle sandalyesinden fırlarken, Sebastian başını geriye atarak gözlerinden akan kahkaha yaşlarını sildi.

"Tam ona göre değil mi! Viskiye çaldığım için beni azarlıyor, ama arabacıyla oynadığım için değil!"

Çalışma odasını uzun adımlarla arşınladı. "Tricia ilk kez bana gururla baktı." Sebastian hıçkırdı. Prudence ona döndü ve iki elini masanın üzerine koydu. "Devam et ve gül. Paramparça olan senin itibarın değil. İhtiyar Balık sana sanki İzebel ve Babil'in fahişesi bir aradaymış gibi bakmıyor."

Sebastian sahte bir dehşetle elini ağzına kapattı. "Bayan Walker, diliniz. Beni şok ettiniz!"

"Tricia'nın ders verdiği bir sabahdan sonra seni daha da şaşırtabilirim." İlgiyle doğrulup oturdu. "Kötü müydü?"

"Korkunç. Babamın *Icones Anatomicae*'si bile beni *buna* hazırlamadı." Sesini boğuk bir tona indirdi

Fısıldayarak. "Bana ayak parmaklarınızı kıvrandıracak şeyler öğretti."

Kâğıtlarla kendini yelpazeledi. "Söylemiyor musun? Devam et. Biliyor musun, daha sık sinirlenmelisin. Büyüleyici bir şey. Gözlerin parlıyor, yanakların pembeleşiyor. Benim küçük yeğenimden oldukça şaşırtıcı bir dönüşüm."

Prudence masanın kenarına oturmaya cesaret etti. "Yeğenim? Beni yaraladın. Tricia beni düşündüğüne yemin etti-"

Hep bir ağızdan, "-bir kız çocuğu kadar!" diye bağıldılar.

Prudence kağıtları Sebastian'ın elinden kaptı ve kendi öfkesi içinde erirken kafasına vurdu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Neşe.

"Dikkatli ol, dikkatli ol," dedi. "Yaralı bir adama acırsın, değil mi?" Bir elini kaldırdı, gülmekten

kendini savunamayacak kadar
güçsüzdü.

Kağıtları yere bıraktı. "Unutmuşum. Omzun nasıl?"

"Çok daha iyi. Tereyağı ve yumurta işe yaradı. Boris beni çörek sanmasaydı iyi olacaktım. Sürekli beni kokluyor ve avuçlarını yalıyor. Tabii Jamie'nin üç günlük arkadaşlığından sonra Boris'in bile cazibesi var."

Kâğıtlardan biri masanın üzerinden kaymıştı. Prudence onu almak için eğildi.

Ona bakarken gülümsemesi soldu. "Düğününüzden önce maskeli bir balo." Davetiyeyi ona uzattı. "Ne kadar tuhaf."

Kremsi parşömeni düzeltti. "Ve orijinal. Tricia bunu nasıl düşündü? Belki de geçen ay katıldığımız on maskeli balo ona ilham vermiştir."

Prudence cebinden gözlüklerini çıkardı ve taktı. "Bundan zevk almalısınız lordum," dedi, sesi tenine değen çelik çerçeveler kadar soğuktu. "Maskelere karşı büyük bir ilginiz var."

Gitmek için döndü.

"Siz de öyle Bayan Walker."

Prudence durakladı ama arkasını dönmedi. Adamın artık gülümsemediğini biliyordu. Çalışma odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar sırtını dik tutmayı ve ellerini sabit tutmayı başardı.

Kapıya yaslandı ve meşe panellerin omurgasına yaptığı baskıyı memnuniyetle karşıladı. Çalışma odasından hiç ses gelmiyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve bir şokla bunların suçluluk değil, öfke gözyaşları olduğunu fark etti. Öfke kendini iyi hissettiriyor, onu tehdit eden melankoliden arındırıyordu. Gözlüğünü çekip çıkardı. Lanet olsun Tricia'ya!

Tricia. Her zaman Tricia'ydı. Parlak, çınlayan, neşeli Tricia. Prudence, Tricia'nın paraya onlardan daha çok ihtiyacı olduğunu anlamak zorundaydı. Tricia bir yetimdi. Tricia'nın kimsesi yoktu. Prudence ve babam kitaplarıyla ve birbirleriyle yetinmeliydiler. Prudence anlayacaktır. Prudence çok iyi bir kızdı.

Sıktığı yumruğuyla gözlerinden süzülen yaşları sildi. Anlamaktan yorulmuştu. İyi bir kız olmaktan yorulmuştu. İyi bir kız olmak Sebastian'dan ve onun güzel ağzından sonsuza dek vazgeçmek anlamına geliyordu.

Platon'un bir büstü kadife örtülü bir kaideden ona bakıyordu. Prudence gözlüğünü mermer burnuna taktı ve odasına doğru yürümeye başladı, yürürken saç tokalarını sallıyordu.

Prudence ertesi gün Jamie'yi aradı. Nezarethaneye yaklaştığında, adamın şekilsiz formu köşeli kaslara dönüşerek katılaştı. Güneş ışığı saçlarını havuç turuncusuna çevirmişti ve Prudence gözlerini onun parlaklığından korudu. Tricia'nın Sebastian'a gösterdiği kısrak olan kızıl bir damlaya karşı zorlanıyordu.

erken bir düğün hediyesi. Prudence erken ve erken, umut etmeye cesaret etti.

Kollarını çitin üzerinde kavuşturdu. Hava nemle doluydu ve boğucu sıcak terin yanlarından aşağı yuvarlanmasına neden oluyor, ağır şam elbisesini ikinci bir deri gibi kalçalarına sabitliyordu.

Jamie ipi çekerek vahşi gözlü yavruyu tırıs giden bir daire çizmeye yönlendirdi. "Merhaba, canım," dedi. Sesi kuruydu. "Nasıl bu kadar uzun süre uzak kalabildin? Benim gururlu kalbimi kırmaya mı çalışıyorsun?"

Ona sitemkâr bir bakış attı. "Geçen sabah teyzemin ayaklarının dibinde salyalarını akıtırken bu kadar gururlu görünmüyordun."

"Kıskanıyor musun, tatlım?"

Gıdıkladı ve cılız at, titreyerek ve zıplayarak onun ulaşabileceği bir yere doğru tırıs kalktı. Adam atın kalçalarına ustaca dokunarak onu yatıştırdı. At titremeyi bıraktı ve adamın kollarının arasına kolayca girdi. Başına bir yular geçirdi.

"Bu konuda çok iyisin," dedi Prudence.

"Jamie Graham'ın bir bayana nasıl nazik davranılacağını bilmediği asla söylenmesin. Ne bekliyordun ki? Ekin sürmeyi mi?

Kırbaç mı?"

Omuz silktili. "Bazı erkekler 'at kırmayı' kelimenin tam anlamıyla anlıyor."

"Bazı erkekler aptaldır." Kısrağın böğründe bir fırça gezdirmek için ona sırtını döndü. Yine de

nefesinin altında hafifçe mırıldandı, çenesi gergindi.

Prudence çitin üzerine oturmak için tırmandı. Çorapları kaba tahta ya takıldı. "Benden pek hoşlanmıyorsunuz, değil mi Bay Graham?"

Düzgün vuruşları hiç duraksamadı.

Derin bir nefes aldı. "Yardıma ihtiyacım var. Sebastian'ı istiyorum."

"Bunun için bana ihtiyacın yok. Git onu bul. İhtiyacı olan bir bayana yardım etmekten asla çekinmez."

Kızardı ve eteğinin tozlu kıvrımlarıyla oynayarak aşağı baktı. "Öyle değil." Kendisine birkaç parça saygınlık bırakabilecek kelimeleri, herhangi bir kelimeyi bulmaya çabaladı. "Onun benimle ilgilenmesini istiyorum."

"Oh, lanet olsun!"

Jamie fırçayı fırlattı. Çitlere büyük bir gürültüyle çarptı. Prudence irkildi ve kısrak anı ve beklenmedik özgürlüğünün tadını çıkararak koşar adım uzaklaştı.

Jamie ona döndü, gözleri neredeyse saçları kadar parlıyordu. "Hiç aklınıza geldi mi, Leydi?"

Walker, ya da siz iyi insanlar kendinize ne diyorsanız, benimle birlikte olmanın en güvenli yer olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Prudence etrafına bakınırken sıcak bir rüzgâr havayı zar zor karıştırıyordu. Çayır ıssızdı. Evin tuğla bacaları bile arazideki hafif bir yükselti tarafından gözden gizlenmişti.

Jamie'nin kolundaki kaslar düğümlendi. "Büyük olmayabilirim ama güçlüyüm. Senin küçük boynunu

başparmağım ve işaret parmağım." Kolaylığını göstermek için parmaklarını şıklattı. "Eğer Sebastian da

seni öldürmek için yanıp tutuşuyorsa, bir sonraki en olası seçenek benim."

"Beni öldürmek mi?" Sesi kendisine bile sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi geliyordu. "Neden

Sebastian beni öldürmek mi istiyor?"

"Çünkü bir iç çekişle hepimizi darağacına gönderebilirsin. Söylentilere göre

ve Sebastian'ın da her insan gibi uyması gereken emirler var."

Güneş Prudence'ın gözlerinin önünde soldu. "Sana inanmıyorum. Bu kadar alay etmemelisin. Bu çok zalimce."

"Zalim mi?" İçini çekti. "Son birkaç haftadır seni izliyordum. Fazla bir şey istemiyorsun, genç kız. Sana en azından gerçeği verebilirim." Yumruklarını ceplerine gömdü. "Merak etme. Sebastian iyi bir adamdır. Yapabilirse bunu hızlı ve acısız bir şekilde yapacaktır."

Çabuk olabilir, diye düşündü, ama acısız olması için çok geçti.

Bacaklarının onu desteklemesi için dua ederek çitten aşağı indi. "Böyle yalanlar çok yakışsınız Bay Graham. Bana yardım etmek istemeseydiniz, basit bir 'hayır' yeterli olurdu."

"Neye inanırsan inan, genç kız. Ama dikkatli ol."

Jamie usulca gıdıkladı ve kısarak ona doğru tırıs gitti. Prudence eve doğru geri yürürken, yanağını atın ipeksi yelesine bastırarak onun gidişini izledi.

Güneş Prudence'ın ensesini kavuruyordu. Sağlam ayakkabıları kuru otları hışırdatıyordu. En son ne zaman yağmur yağdığını hatırlayamıyordu. Ya da hatırlayabilir miydi? Gözlerini sıkıca kapattı ve neredeyse tökezliyordu. Gözlerini açtığı anda hava kadar sıcaktı.

Jamie yalan söylüyordu, diye düşündü. Bu sözleri yüksek sesle söyledi ve bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Kendi kendine, o küçük zavallı, diye ekledi, Sebastian'ın ona gösterdiği ilgiyi kıskanıyordu sadece.

O kadar emin misin? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses.

O sesi tanıyordu. Bu ses ona, bir koca ve çocuklar hakkında konuşarak zaman kaybetmek için çok yaşlı olduğunu hatırlatan sestti. Yatak örtülerine dolanmış bir şekilde uyandığında, vücudu isimsiz bir özlemle ağrıdığında, yanakları gözyaşlarıyla ıslandığında onu uykuya geri döndüren sestti. Tüm hayallerini ve özlemlerini bastırarak onu aklı başında ve güvende tutan sestti.

Tepeye doğru yürüdü. Elbette Jamie'nin yalan söylediğinden emindi. Ne de olsa Sebastian yaralandığında ona gelmişti. Ona, Jamie'ye ya da Tricia'ya değil.

Neden yapmasın ki? diye sordu ses. Özellikle de ona ihanet edecek kadar uzun kalmayacaksın.

Ama onu istediğini söyledi.

İhtiyaçtan bahsetti, önemsemekten değil. Tarladaki boğaların da aynı ihtiyaçları var. Neden seni istemiyorlar? Neden

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

şehvetini gevşek dilli bir hizmetçi yerine seninle dindirmez mi? Daha sonra buralarda olmayacaksın.

herhangi bir utanç verici sahneye neden olmak için.

Prudence içindeki mantıklı şeytanı susturmak için savaşıarak kendini sert bir şekilde salladı. "Sebastian bana sadece nezaket gösterdi," dedi yüksek sesle, çitleri sulayan bahçıvanın meraklı bakışlarını görmezden gelerek.

Sebastian'ın gözünün üzerinde olmasından daha iyi ne olabilir? Zayıflıklarınızı bulmak ve sizi sonsuza dek susturmak için uygun anı beklemekten daha iyi bir yol var mı?

Aklının tüm sesleri tek bir yıkıcı gerçekte birleşince tökezleyerek durdu.

Mutfak yine havaya uçarsa, fırının yanında durduğundan kim şüphelenir? Ve kendi pişirdiği yemekten bir ısırık onu öldürürse kimse şok olmazdı. Sebastian yas tutarken çok şık görünürdü! Zalim siyah, saçındaki kum rengi tonları mükemmel bir şekilde ortaya çıkarırdı. Çimenlerin üzerinde yürürken tırnakları avuçlarına batıyordu.

Sebastian'ın kendi sözleri onu mahkum etti. *Eğer yüzümü görürsen, hayatının hiçbir değeri kalmayacak. Ne benim için ne de adamlarım için.* Sıcağı kesen keskin bir ürperti onu titretti.

Sebastian. Güzel, düşünceli Sebastian. Binlerce küçük nezaket rüzgârda acı bir küle dönüştü. Sebastian ona uzanamayacağı kadar kısa bir kitap uzatıyordu. Sebastian yavru kedinin pençelerini kendi küçük hançeriyle düzeltiyordu, elleri becerikli ve nazikti. Sebastian krema kâsesini onun elinden çekip alıyor, o yavaş, tatlı sırtışıyla son yalamayı talep ediyordu.

Tatlı değil, diye kendini soğuk bir şekilde düzeltti. Kurnazca. Bir damla gözyaşını düşmeden önce sildi. Onu öldürebilirdi ama ağlatamazdı. Sebastian Kerr onun gözyaşlarına layık değildi.

Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. Evin içinde üç adım atamadan,

Sebastian salondan çıktı.

Elindeki kitaptan başını kaldırdı ve sırttı. "İşte buradasın. Ben de seni bekliyordum. Sanırım bu kitapta cıvanın özellikleriyle ilgili bir şey buldum." Sayfaların arasına sıkıştırılmış krem rengi bir zarf çıkardı. "Bu da bugün postayla geldi. Önce onu açsan iyi olur. Önemli görünüyor."

Ona bakakaldı. Buna, onun yıkıcı neşesine, buruşuk gömleğine hazırlıklı değildi. Botlarını yine terk etmişti ve saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Tricia'nın bir keresinde partilerinden biri için Londra'dan getirdiği dondurma gibi tatlı ve yasak görünüyordu. Prudence karnı ağrıyana kadar yemiş, sonra da oburluğu yüzünden akşam yemeği yemeden yatağa gönderilmişti.

Acı kalbini bıçakladı. Ne kadar iyi bir oyuncuydu! Buna dayanamıyordu. Kendisini incittiği kadar onu da incitmek istiyordu. Öfkeli tutkusu buzdan bir perdenin arkasında kayboldu.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, dudakları soğuk bir küçümseme gülümsemesiyle büküldü. "Belki de çizmelerinizi getirmelisiniz lordum. Bu şekilde giyinmeye devam ederseniz Lindentree'deki herkes sizin sıradan bir köylüden başka bir şey olmadığınızı anlayacak."

Gülümsemesi soldu. Elleri iki yanına düştü. Yüz hatlarına çiğ, şaşkın bir boya değerken kalbi pişmanlıkla çarptı. O kadar çabuk kaybolmuştu ki, hayal bile edebilirdi; yerini karanlık ve temkinli bir şey almıştı. Kadın eteklerini topladı ama adam kıpırdamadı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Merdivenlere ulaşmak için onun yanından geçmek zorunda kaldı. Kızın göğsü adamın sert göğsünü sıyrıp geçerken, adam kızın bileğini morartıcı bir şekilde kavradı ve onu kendine doğru çekti. Gözleri onun yüzünü aradı.

Bakışlarına küstahça karşılık verdi, kalbinin vahşi gümbürtüsünü, damarlarındaki kanın çılgınca akışını duyacağından korkuyordu. Adamın vücudundaki gerilim o kadar gergindi ki, onu duvara doğru itmesini ve girişte boğazını sıkmasını bekledi.

İkisi de arkalarından gelen sandalye sesini duydu. Kadın sakın bir tavırla yemek odasına doğru seslendi: "Akşam yemeğini odamda yiyeceğim, Fish. Korkunç bir baş ağrım var."

Sebastian onu aniden serbest bıraktı. Merdivenleri Sebastian'ın delici bakışları altında çıkarken, yalan söylemediğini fark etti. Başı neredeyse kalbi kadar sert çarpıyordu.

On Birinci Bölüm

"Sebastian, eski dostum, bu senin oyunun."

Sebastian bakışlarını pencereden kaçırdı. Gözleri kamaşmış bir tepegöz ona bakıyordu. Squire Blake boynundaki altın zincirde tařıdığđ sınav bardağını indirirken hafif bir ürpertiye bastırdı.

"Dikkat, oğlum, böyle sevimli ve zeki yaratıkları oynarken başarının anahtarıdır.

Bunlar."

Devony kıkırdadı ve Tricia, Sebastian'ın tiksitmeye başladığı o azarlayıcı tavırla dilini dişlerine vurdu. Bir dahaki sefere onu perdenin ipiyle boğma fikrini kısa bir süre düşündü.

Elindeki kartı yere atıp numarayı kazandığında gülümsemesi yüzünü buruşturmaya başladı. "Affedersiniz, Squire. Bu öğleden sonra konsantrasyonum biraz eksik. Sizi temin ederim ki dikkatimi dağıtan şey yoldaşlarımın cazibesi değil." Sebastian'ın söyleyebildiği kadarıyla, arkadaşlarının fark edilebilir bir cazibesi yoktu.

Devony, tırnakları uzun karmin hançerlerini andıran parmaklarıyla kartlarını tutmaya çalışıyordu.

Tricia yelpazeyle Sebastian'ın elinin arkasına dokundu. "Biz olmadığımızı umuyorduk." Sebastian'a göz kırptı

Devony. "Eğer öyle olduğunu düşünseydik, bu bizi korkunç derecede 'ıslıklı' yapardı."

Yaptığı korkunç kelime oyunu ikisini de kahkaha tufanına sürükledi. Devony elindeki tüm kâğıtları masaya bıraktı. Squire Blake'in kıkırdaması öylesine şiddetli bir öksürük nöbetine yol açtı ki, Sebastian bunun bir felçle sonuçlanabileceğinden korktu ve yarı yarıya öyle olmasını umdu.

Kapının dışındaki hafif ayak sesleri başını kaldırmasına neden oldu. Bu sadece tükürük hokkasının tozunu alan hizmetçilerden biriydi. Hayal kırıklığını siyah bir parıltının ardına saklayarak hizmetçiye koşarak geri gönderdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Koridor. Her ayak sesinin, her mırıltının Prudence'a ait olmasını beklemekten ne zaman vazgeçecekti?

Geçen hafta boyunca onun yanında bir dakika bile yalnız kalmamıştı. Odasından yemek yiyecek kadar uzun bir süre için çıktığında, başını kaldırıp baktığında gözlerinin kendisine öyle karanlık bir ihanet bakışıyla sabitlendiğini görüyordu ki içi acıyordu. İskele masasının üzerindeki mektup yığınının dokunulmamıştı. Her gün şafak vakti kütüphanede volta atıyor, mektupların boş seslerini dinliyordu.

kendi ayak seslerinin yankısı. O sabah nihayet yatağına sürünerek geri dönmüş ve öğlene kadar uyuklamıştı, ancak eskisinden daha halsiz ve sinirli bir şekilde uyanmıştı.

Masanın altında, Devony'nin şeritli terliği üçüncü kez baldırından yukarı süzüldü. Tricia mendilini diğer bacağına doladı. Sanki kendisini masanın altına çekip korkunç bir kaderle buluşturacak yılan gibi bir sarmaşığın pençesindeymiş gibi hissediyordu.

Devony kartlarını yeniden düzenlerken ve hangisini oynayacağına karar vermek için geleneksel yüzyıla bakarken şöminenin üzerindeki ormolu saat sonsuz dakikalar boyunca tık tak etti. Sebastian farkına varmadan kravatını çekti.

Sanki bir ömür boyu bu bunaltıcı derecede narin salonda kapana kısılmış gibi hissediyordu. Dekorasyonda Tricia'nın eli her yerdeydi; yaldızlı şöminenin üzerindeki kırılğan porselen Musalar, brokar yastıklara işlenmiş minik güller, Sheraton çay masasının ruhani çizgileri. Tüm bunlar ona kendini bir bebek evine yerleştirilmiş garip bir dev gibi hissettirdi. Diğerleri geri çekilmiş, onun önünde küçülmüş gibiydi -sahte bir çay partisindeki kuklalar gibi.

Panik onu boğmakla tehdit ediyordu. Her geçen gün onu Lindentree'nin yöneticisi olacağı ve bu minyatür dünyada sonsuza dek yaşayacağı düğün gününe biraz daha yaklaştırıyordu. Merdivenleri tırmanmak ve Prudence'i küçük, sıkı saçlarından tutup odasından dışarı sürüklemek için duyduğu barbarca dürtüyle savaşıırken bakışları tekrar kapıya yöneldi. Eğer sıradan bir köylünün nasıl davrandığını görmek isterse, Tanrı adına, ona göstermekten mutluluk duyacaktı!

Boş çay fincanları masayı dolduruyordu. Sebastian fincanına ters ters baktı. Çaydan nefret ederdi. Kaynaktan beslenen bir yanığın hızlı akan sularında soğutulmuş buz gibi bir fiçı şaleyi özlüyordu. Bakışları açlıkla pencereye doğru kayd.

Güneş ışığı gömülü bahçeye doluyor, parlaklığı gökyüzünde yer değiştiren bulutların karanlık patlamalarıyla yoğunlaşıyordu. Açık pencerelerden alaycı bir esinti süzülüyordu.

Gri bir tüy yumağı bir porsuk çitinden kopup pencerenin önünden hızla geçerken boğazı düğümlendi. Boris onu takip etti, şık gri bir gölge, alçaktan ve sertçe koşuyordu. Prudence köpeğin arkasındaki çitlerden dışarı fırlarken Sebastian sandalyesinden yarı kalktı, dağınık saçları akıyordu.

Arkasında. Siyah elbisesinin kıvrımları vahşî bir düzensizlikle gölgelenmişti. Kombinezonunun sarkan eteğine takılıp tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

Devony tırnaklarını masaya vurdu. Bey gümüş bir kutuyu açtı ve bir tutam enfiyeyi şişkin burnuna çekti.

Sebastian tüm bu sahneyi hayal edip etmediğini merak ederek çılgınca etrafına bakındı.

"Bunu görmedin mi?" diye sordu.

Prudence bahçenin dibindeki çitlerin arasından geçerken Tricia elindeki kâğıtlarla kendini yelpazeledi.

"Sadece Prudence öğleden sonra gezintisine çıkmış."

Devony düşünceli bir şekilde kartlarından birine dokundu. "Yürüyüş için güzel bir gün, değil mi?"

"Sindirime yardımcı olmak için günlük egzersiz gibisi yoktur," dedi Squire Blake ve eliyle hapşırdı

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Mendil.

Sebastian yavaşça sandalyesine geri yaslandı. Prudence'ın parşömende kaybolmakta ısrar etmesine şaşmamalıydı. Herkes ona sanki görünmezmiş gibi davranıyordu.

Kadın çimenleri çevreleyen ıhlamur ağaçlarının arasından gözden kaybolurken, adam elindeki kartları karıştırmış olduğunu fark ederek yere baktı.

"Biraz daha çay, efendim?" Yaşlı Balık'ın beyaz eldivenli eli bir tepsiyi tercih etti.

"Hayır!" Sebastian havladı. Cevabı niyetlendiğinden daha yüksek sesle çıktı.

Yaşlı Balık, çayı reddetme cüretini gösteren bir beyefendiyle açıkça alay edercesine burnunu çekti. "Pekâlâ, efendim.

Belki daha sonra."

Sebastian onun kolunu yakaladı. Tepsi sallandı. "Şimdi olmaz. Sonra da olmaz. Bu akşam olmaz. Yarın sabah da olmaz. Asla. *Başka çay yok.*"

Kâhyanın solgun teni biraz daha solgunlaştı. Sebastian diğerlerinin kendisine baktığını fark etti. Avuç içlerinde saç tutamları olup olmadığını kontrol etme ya da boynuzlarının başlangıcı için alnını yoklama dürtüsüne karşı koydu.

Elindeki tahrip olmuş kartları bırakarak ayağa kalktı. "İzninizle. Bacağım zonkluyor. Sanırım biraz kestireceğim."

Tricia'nın yanağındaki pudralı maskeye bir öpücük kondurmak için kendini zorladı. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak salondan çıktı ve kendisini takip eden sempatik gıdaklamalardan ürperdi.

Sebastian salonun görüş alanından çıkar çıkmaz bastonunu giriş holündeki saksılı portakal ağacına bıraktı. Ön kapıdan çıktı ve salonun penceresinin yanından geçmeye özen göstererek çimenlikte ilerledi.

Bahçelerde ve çimenliklerde Prudence'a dair hiçbir iz yoktu. İhlamur ağaçlarından oluşan korunun içinden geçti ve inişli çıkışlı bir çayırın kutsanmış vahşiliğine daldı. Ilık rüzgârın savurduğu ve düzleştirdiği uzun otlar etrafında canlandı. Peygamberçiçekleri ve düğünçiçekleri yumuşak yeşilin arasında dalgalanıyordu. Eğer yeterince hızlı ve yeterince uzağa yürüyebilseydi, kesinlikle yeryüzü Lindentree'yi ve sahibesini iz bırakmadan yutacaktı.

Kararan bulutlar güneş ışığını eleyerek çayırı gölgeye boğdu.

"Prudence?" Sadece rüzgârın uzak fısıltısının bozduğu sessizlikte çılgılığı zayıf ve kasvetli geliyordu.

Güneş bulutlara meydan okuyup çayıra dolmak için o anı seçmişti. Gözlerini siper etti. Sık bir çam ormanı, tarlaların kenarında mavi bir pusun içinde asılı duruyordu. Yakıcı huzursuzluğunu giderecek serin bir soluklanma vaadinin cazibesine kapılarak oraya doğru yürüdü. Ormana girdiğinde, bir cırcır böceğinin sabit cıvıltısıyla birlikte çamın keskin kokusu bulanık duyularına nüfuz etti. Uzun, güzel kokulu dallar hipnotik bir ritimle sallanıyor, rüzgârın mırıltısıyla sakinleşiyordu.

Sebastian'ın ödünç aldığı sükûnet, bir kadının acıklı çığlığı ormandaki sesleri sessizliğe gömünce bozuldu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abelit.html>

Tüylü bir dalın altına eğildi. Prudence, durgun bir havuzun üzerine çıkıntı yapan pürüzsüz bir kayanın üzerine diz çökmüş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

Kalbi kulaklarında çarparak onun yanına diz çöktü ve ağırlaşan omzuna hafifçe dokundu. "Ne oldu genç kız? Sorun nedir?"

Başını geriye atarak boğazının narin çizgilerini güneşin okşamasına bıraktı. Kısa koyu kirpiklerinden gözyaşları süzüldü. "Çok geç kaldım." Dehşet içinde arkasındaki tepeyi işaret etti. "Ah, Sebastian!"

Kadın kendini göğsüne doğru fırlatırken neredeyse dengesini kaybediyordu. Kadının tutkulu ifadesinin kendisi için mi yoksa kedisi için mi olduğunu bilmesine imkân yoktu. Paltosunun onun narin parmakları tarafından okşanmasının cazibesini düşünmekle meşguldü.

Kız adamın kravatına doğru burnunu çekti ve adam kızın başını avucunun içine alarak kızın gösterdiği nesneye baktı. Kaba gri kürk tutamları yosunlu oyuktan dışarı çıkmıştı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Prudence, gözlüklerin nerede?"

Adamın gerçekçi tonu onu ürkütüp susturdu. "Tuvalet masamın üzerinde sanırım. Onları unutmuşum. Aceleyle çıkmadan önce çay için giyiniyordum."

Kadının korsesini ve askılarını da unuttuğunu fark etmekten kendini alamadı. Göğüslerinin göğsüne değen skandal yumuşaklığı başının dönmesine ve hafifçe nefessiz kalmasına neden oldu.

Onun kravatıyla gözlerini sildi. "Bahçe kapısı sadece birkaç dakikalığına açıktı. Boris'in serbest olduğunu bilmeme imkân yoktu. Zavallı, sevgili Sebastian'ım," diye mırıldandı. "Ne korkunç..."

Sebastian kuru bir sesle, "Talihsiz sincap için gerçekten de korkunç," dedi.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Dudakları kıpırdadı. Yavaşça dönüp tepeden aşağı baktı; gözleri menekşe renginde parlak yarıklara dönüştü. Kedi Sebastian o anı seçerek ağaçların arasından fırladı ve geri çekildi. Bir anda

Boris onun peşinden gitti. Yavru kedi yanlara doğru sıçradı, minik bir iblis gibi tükürdü. Tüylü pençelerinden biri Boris'in parlak burnundan aşağı kıpkırmızı bir iz bıraktı. Tazı, kuyruğunu devasa arka bacaklarının arasına sıkıştırarak, yaralı bir hıçkırıkla ormana doğru geri çekildi.

Yavru kedi yan yattı ve kaba pembe diliyle kendini tımar etmeye başladı. Sebastian derin bir kahkaha patlatarak başını geriye attı.

"Ama Boris'in yemek yediğini sanıyordum-" Prudence bir elini ağzına kapattı, ama neşeli bir

sevinç çığlıkları attı. Rahatlama gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Sebastian parmaklarıyla onları sildi. "Squire Blake'in senin yavru kedini yemesi, o alçak iti yemesinden daha olası. Yaşlı adamı daha dün çay içerken tavus kuşlarına bakarken gördüm."

Bu Prudence'ı yeni bir kahkaha krizine soktu. Neşeden çaresiz, onun omuzlarına yapıştı. Adam zayıf kolunu onun beline doladı ve ona sarıldı. Dudakları yanağına değdi. İkisi de onun kucaklayışının bir amcanın kucaklayışı olmadığını çok geç fark ettiler.

Sebastian'ın ağzı elmacık kemiğinin kıvrımına doğru kayarken ve tozlanmamış teninin yumuşaklığını tadarken geçen haftanın sonsuzluğu eridi. Gözleri sanki bir şekilde inkar edebilirmiş gibi kapalıydı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Elleri çaresiz yumruklar halinde omuzlarına kapanırken bile ağzının kalıcı inişi. Kızın tüylü kirpiklerine bir öpücük kondurdu; gözyaşlarının tuzu onu yaktı. Dilini kızın ayırık dudaklarının arasına daldırarak acıyı dindirdi; ancak bu onun kasıklarında yavaş ve sürekli bir yanmayı ateşledi. Kolu kadının sırtının küçük kısmına dolandı ve kalçalarını uyluklarının ağrıyan beşiğine doğru sürükledi. Artık onun güzel ağzının içinde olmak yeterli değildi. Onun her yerinin içinde olmak istiyordu.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Bu güzel, beceriksiz, gözlüklü ispinoza umutsuzca aşık oluyordu.

Yüzünü onun boğazının korunaklı çukuruna gömdü. "Ah, genç kız, seni çok özledim."

Uzun, hareketsiz bir an geçti.

Prudence onun göğsünü itti ve sanki kayadan alevler fışkırmış gibi ayağa fırladı. Ağır saçları omuzlarına döküldü.

Sebastian ayağa kalktı, hâlâ arzudan titriyordu. "Londra'da saçlarına bir kez baksalar pudra ve peruğun neden sıkıcı olmaya başladığını anarlardı."

Kadın burnunu havaya kaldırdı ama bu, adamın gözlerindeki dehşeti görmesinden önce olmadı. "Beni takip ettin," dedi. Sesinde bir suçlama tonu vardı.

Adam bir adım öne çıktı. O da geriye doğru temkinli bir adım attı.

Ellerini sırtında birleştirmiş, tam bir taşra beyefendisi gibi görünmeye çalışıyordu. "Aceleyle gittiğinizi görünce doğal olarak endişelendim. Size bunu hatırlatan kişinin ben olmam ironik ama kırsalda hırsızlar var. Refakatsiz dışarı çıkmamalısınız."

"Ve bunu size hatırlatan kişinin ben olmam çok ironik Lord Kerr, ama teyzemin salonunda da soyguncular var. Bir yer diğeri kadar güvenli olmalı. Platon'un büstünü kafama düşürmek de beni boğmak kadar kolay olurdu, ama çok daha az düzenli olurdu."

Sebastian hâlâ kadının ne gevelediğini anlayamayacak kadar şaşkındı. Bakışları, elbisesinin düğmeleri çözülmüş boğazının açıkta bıraktığı teninde gezindi, sonra vücudunun üzerinde, yırtık çoraplarının arasından görünen çıplak ayak parmaklarına doğru kaydı. "Benim gibi adamların seni böyle savunmasız bir halde bulduklarında neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Burnunu çekti. "Bunu düşünmekten hiç nefret etmiyorsun. Tam tersine, eminim -*Sebastian Amca*," diye ekledi sırf inat olsun diye.

Kaşları birbirine çatıldı. "Beni ne tür bir alçak olarak görüyorsun?"

Onun aşağılık bir suikastçı olduğunu bilmesine rağmen, dudaklarının alaycı dokunuşundan, yüz hatlarının kusurlu güzelliği üzerindeki duyguların akıcı oyunundan hâlâ etkilenebilmesi Prudence'ı çileden çıkarıyordu.

Çenesi gerildi ve onu öldürmeye zorladığı için bir özür mırıldanmadan önce ona sırtını döndü. "Bence sen alçakların en alçağısın. Yeğenime sevgi dolu bir amca rolü oynamak istiyorsan kendine başka bir aktris bulmalısın. Kürek kemikleri arasına iğrenç dirgenini sokmadan önce dizinde oynatabileceğin ve whistte hile yapmayı öğretebileceğin aptal bir kız."

Adamın eli saçlarının altından kayarak boynunu kavradığında ürperdi. Bir çimdik atmasını tercih ederdi ya da

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu ölümcül hassasiyete bir tokat.

"Seni dizime yatırmak isterdim," diye mırıldandı. "Ya da bu konuda başka bir yerde. " Başparmağı kaydırdı

Boğazına sarılmıştı ve nabzında yarattığı tahribatı hissedebileceğini biliyordu.

Onu çekiştirerek kurtardı. "Kes şunu! Nazik olmandan nefret ediyorum."

Sebastian'ın eli kadının koluna kapandı. Kadının sözleri nihayet duygularının sıcak sisine nüfuz etmeye başlamıştı.

Prudence, adam onu yüzüne doğru çekerken ince pamuklu kolunun üzerinden dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Seni çoraplarınla boğsam karakterine daha mı uygun olur?"

Burun deliklerini alevlendiren ve alt dudağının titremesine neden olan korkuyu artık gizleyemiyordu.

Sebastian'ın elleri iki yanına düştü. Gözleri, gökyüzünde fırtına tehdidi oluşturan bulutların rengine büründü. "Tanrım, genç kız, sadece şaka yapıyordum. Benden bu kadar korkman için ne yaptım ben?"

İçinden iktidarsız bir öfke kabardı. "Henüz bir şey yok. Ama ne yapmaya niyetli olduğumu biliyorum. Sana yük olmayacağıma söz verdiğimde yaptığım küçük konuşmayı çok dokunaklı bulmuş olmalısın. Kimseye yük olacak kadar uzun süre buralarda olmayacağımı gayet iyi biliyordun." Konuşurken geriye doğru yürüdü, farkında olmadan sivrileşmiş kaya parçasına ve altında uyuyan derin havuza yaklaştı. "Dürüst olmaman beni çok üzüyor

Kendi kararının sorumluluğunu alacak kadar. Adamlarının beni başkasının öldürmek istediğini düşünmesine izin verdin, oysa her zaman bunu yapan sendin." Topuğu kayanın kenarına dokundu.

Sebastian ona doğru hamle yaptı. İçini korku kapladı ve kaçmak için arkasını döndü.

Kayanın kenarında olduğunu çok geç fark etti. Ayağı sadece havayla buluştu ve sıcak kayadan soğuk suya yuvarlandı.

Havuz onu derinliklerine sürükledi. Düşmenin şokuyla ağzı açıldı ve su boğazına doldu. Parmak eklemleri kayaya çarparak yukarı doğru ilerledi. Etekleri bacaklarına yapıştı. Bir dizinin etrafına ince bir ot parçası dolanmıştı. Tırnağıyla sıyrıp geçerken, bir acı parıltısı hissetti. Nefes alamadan boğazına düğümlenen panik, şimdi çıldırmışçasına bir dansla patlak vermiş, otu bacağına daha sıkı dolamıştı.

Bir rahatlama titremesiyle vücudu gevşedi. Yosunun kucağında yüzerken başı geriye düştü. Dünya Sebastian'ın gözleri gibi grileşene kadar suda süzülen güneş ışığının sessiz oyununu izledi.

On İkinci Bölüm

Bulut, görünmeyen bir el gibi güneşin sıcaklığını keserek onu örttü. Şimşekler gökyüzünü aydınlattı.

Sebastian havuza baktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence'in suya düşüşü, yüzeyin karanlık aynasında fokurdayan dalgalar oluşturmıştı. Büyükbabasının sözleri, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi zihninde yankılandı: "*Sürünün dağıtılmasını istiyorum. Basit bir şey. Attan düşme. Bir av kazası. Böyle şeyleri nasıl ayarlayacağını biliyorsun.*" Sebastian izlerken dalgalanmalar duruldu ve havuzda iz bırakmayan çivit rengi bir tabaka bıraktı.

"Prudence?" Belirsiz bir yankı fısıltısını ona geri taşıdı. Havuzun diğer tarafında, bir ağaç kurbağası

peltek peltek şarkı söyledi.

Sebastian ayakkabılarını çıkardı. Kızın adını tekrar söylerken sesine boğuk bir panik notası dokundu. Orman hüznü, iç geçiren bir nefes verdi. Sallanan ağaçlar gıcırdayarak cevap verdi. Havuzun derinliklerinden ise sessizlikten başka bir şey gelmiyordu. Geri dönmek, eve geri yürümek ve bu yoldan hiç geçmemiş gibi davranmak ne kadar kolay olurdu.

Bir lanetle ceketini yırttı. Dalışı en ufak bir sıçramayla suyu yarmıştı. Elleri bulanık suda saç gibi görünen bir şeye uzandı. Saçlar avucunun içinde kayboldu ve elinde kırılğan bir ot ve toprak yığını kaldı. Hâlâ yukarıdaki ışık yüzünden kör olan gözlerini görmek için zorladı. Soluk beyazın bir anlık görüntüsü kalbinin gümür gümür atmasına neden oldu.

Güçlü bedeni karanlığın yokluğuna doğru fırladı. Elleri sarsıcı bir hareketle Prudence'ın kolunun etli serinliğini kavradı. Etekleri belinde dalgalanıyordu. Saçları ipeksi bir ağ gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu. Gözleri kapalıydı, kirpikleri eğretili otları gibi yanaklarına bastırmıştı.

Sebastian sarsıldı. Hiçbir şey olmadı. Ciğerlerindeki son hava da aç beynini beslerken etrafındaki sulu dünya griye dönüştü. Elini Prudence'ın kalçasında gezdirdi ve otun derisini kestiğini hissetti. Ölen gücüyle çekiştirdi. Ot koptu. Onu yarı itti, yarı sürükleyerek yüzeye çıkardı, başını kendi başının önünde suyun üstüne itti.

Sebastian ürpertici bir nefes aldığı anda ilk yağmur damlaları havuzun yüzeyine sıçradı. Mide bulantısı midesini sıkıştırdı ve baş döndürücü bir an için bayılacağından, ikisinin de iz bırakmadan havuzun karanlığına savrulacağından korktu. Kaya, grileşen gökyüzüne karşı siyah bir gölge olarak üzerlerine çıkmıştı.

Uzuvlarını toplayarak uzak kıyıya doğru hamle yaptı. Kolu Prudence'ın boğazına dolandı, kendi başı suyun altından kayarken bile onun başını suyun dışında tuttu. Dudaklarının arasından su damladı. Ayak parmakları süngerimsi bir çamur yastığına saplandı. Çıtırdayan sazların arasından sürünerek geçti.

Ayakları sudan çıkana kadar Prudence da onunla beraberdi. Bedeni ölü bir ağırlık gibi çimenli kıyıya yuvarlandı.

Sebastian, ıslak saç tellerini yüzünden çözerken ve ona ölmemesi için yalvarırken sesinin kendi sesi olduğunu fark etmedi. Uzun zaman önce terk ettiği Tanrı'ya dua ederek, buz gibi yanaklarını avuçlarıyla sıktı ve elbisesinin korsajını yırtarak açtı. Göğsü kıpırdamadı. Onu kollarının arasına alıp şiddetle sarsarken küfürler ve yalvarışlar boğazında düğümlendi. Başı gevşek bir teslimiyetle geriye düştü ve öne doğru eğilip alnını çaresiz bir hıçkırıkla kadının boğazına dayadı.

Bir nefes fısıltısı saçlarını karıştırdı. Yavaşça başını kaldırdı ve göğsünün kasıla kasıla yükselişine hayretle baktı. Kadın usulca hıçkırdı, sonra derin ciğerlerinden gelen öksürükleri dışarı atan bir nefes çekti.

Su ile mücadelesi sona erene kadar onu kolunun üzerinde sabitledi. Kız ona doğru yığıldı ve adam onu kucağına alarak şükran dolu bir sesle adını mırıldandı. Sanki ölümün kıyısındaki bulanık dünyada hiçbir değerli özelliğini kaybetmediğinden emin olmak istercesine burnunu, yanaklarını ve kulaklarını öptü. Düzeltti

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

titreyen elleriyle saçlarını okşadı. Kollarında bir çocuk gibi yatıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Ama dudakları hafifçe aralandı.

Her nefes alışında yanaklarında güller açıyordu. "Zavallı tatlı kız, neredeyse seni öldürüyordum," diye fısıldadı.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve göğsünün her nazıkçe inip kalkışına değer verdi. Sonunda ıslak iç çamaşırının göğüslerinin yumuşak kabarıklığına nasıl yapıştığını fark ettiğinde, onu saran duyguya hazırlıksızdı. Kendini bir hırsız gibi hissederek, kızın tatlı yuvarlak göğüslerini avucunun içine aldı.

Eğilerek dudaklarını onunkilere dayadı, nefesini onunkilerle karıştırmaktan başka bir şey istemiyordu. Dudakları soğuktu. İpeksi sıcaklığının baskısıyla ayrılana kadar onları kendi dudaklarıyla ısıttı. Dili kendi iradesiyle içeri daldı ve kendisinininkiyle eşleşen şaşırtıcı bir sıcaklık buldu. Kızın dili dudaklarına değince nefesi hızlandı.

Onunla buluşmak için kıpırdandı, onu ürperten masum bir cazibeyle içine çekti.

Titreyen parmakları ince pamuğun arasından göğsünü okşadı. Göğüs uçları sertleşti ve onun uyarılmış olduğu bilgisi kalbine bir hançerden daha derin saplandı.

Adamın gözlerini açıp bakışlarıyla buluşmasını sağlayan, kadının nefes alışındaki belli belirsiz değişimden çok içgüdüsel bir hareketti. Kadının gözleri karanlık ve ışıltılıydı, şaşkın bir merakla açılmıştı ve adamın elini suçlu bir hareketin içine hapsetmişti. Boğazından yüzüne doğru bir kızarıklık fırladı ve bunun için kendinden nefret etti. Prudence'ın hangi suçu daha kötü göreceğine karar veremiyordu - neredeyse boğulmasına izin vermek mi yoksa kucağında çaresizce yatarken onu sıradan bir fahişe gibi okşamak mı?

Onun kendisini itmesini, sessiz siteminin gözlerini doldurmasını bekledi. Yağmur şimdi daha sert yağıyordu. Saçlarını yalayarak başına ve yüzüne doğru akıyordu. Kadın uzanıp kirpiklerindeki yağmuru nazikçe silerken gözlerinin önünde bulanıklaştı.

Bu şefkatli jest Sebastian'ın çöküşü oldu. Onu kendine doğru çekti ve kollarını sıkıca kavradı. Kızın kendi kolları da adamın boynuna dolandı. Sebastian onu kucaklayıp bir söğüdün korunaklı dallarının altına taşırken, küçük elleri adamın ensesine doğru yumruk şeklinde kıvrıldı. Yeşil yapraklar, yağmuru yavaşlatan parlak bir gölgelikle onları sarmaladı. Hâlâ onu tutuyordu, yüzü boğazına gömülmüştü, kaçacağı korkusuyla onu kaybetmeye isteksizdi.

"Sebastian?"

Adı dudaklarında kadifemsi bir mırıltıya

dönüştü. "Mmmm?"

"Ağaç pek de bulunulacak bir yer değil. Bize yıldırım çarpabilir."

Onu etrafında döndürdü, ayağa kaldırırken neşeyle gülüyordu. "Benim her zaman pratik Prudence'ım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Benim için artık çok geç. Yıldırımdan daha şiddetli bir şey tarafından vuruldum."

Dudaklarını onunkilere değdirdiğinde Prudence ürperdi ve bunun üşümele bir ilgisi yoktu.

"Sana sarılmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedi. Sözlerinin her biri, ağzının kıvrımları boyunca karıncalanma izleri bırakan yumuşak bir öpücükle vurgulandı. "Arkasına saklandığın o ilkel ve düzgün maskeyi düşürmeni sağlamak için."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dudakları yanağını okşarken parmakları onun nemli saçlarında kıvrıldı ve o sabah tıraş olduğundan beri uzamış olan hafif kirli sakalının tadına baktı. Pürüzlülük ve pürüzsüzlüğün kışkırtıcı bir bileşimiydi. Onun farklı dokularını, kendisini dehşete düşüren bir açıklıkla keşfetmeyi arzuluyordu.

Yumuşak bir çaresizlik sesi çıkardı. "Beni boğulmaya terk etmeliydin. Bu daha nazik olurdu."

Kızın çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Jamie seni uyarmıştı, değil mi? Bunu tahmin etmeliydim.

Delikanlı sana oldukça düşkün."

Zayıf bir kahkaha attı. "Son görüşmemizde boynumu kırmakla tehdit etti. Benden aktif olarak hoşlanmamasını hiç istemem."

"Bu Jamie'nin tarzı. Senden ne kadar hoşlanırsa, o kadar sinirleniyor. Bir Noel'de sevinçten havalara uçarken beni vuracak sandım." Geceliğini kenara itti ve köprücük kemiğine sokularak açgözlü bir dille tenindeki yağmuru yaladı. "Seni asla incitemezdim. Yapabileceğimi düşündüğün için delirmişsin."

Omuzlarına bastırdı. Adam sertleşti.

Ondan uzaklaştı. "Ama bana zarar veriyorsun. Bu delilik. Bir haftadan kısa bir süre içinde teyzemle evleneceksin. Hatırladın mı?"

Çaresizliğin verdiği cesaretle onu ağaç gövdesinin etrafında dolaştırdı. "Neden böyle küçük bir şeyin aramıza girmesine izin verelim ki?"

Kızın gözleri irileşti. Adam onun şokundan faydalandı, kollarını ona doladı ve ölümün baygınlıktan ne kadar farklı olduğu kadar karanlık bir öpücükle ağzını ezdi. Dudakları sert ve acımasızdı, ondan hiçbir kitabın hazırlamadığı bir cevap talep ediyordu. Sırtını söğüt ağacının gövdesine dayayan adamın pürüzlü kenarlarına karşı vücudunun eridiğini ve sivilaştığını hissederek ona ağzını açtı. Sarmaşığın kadifemsi yaprakları onu kucakladı.

Sebastian'ın elleri kadının sırtını okşadı, sonra aşağıya doğru kayarak kalçalarını kavradı ve şiddetli bir güçle kendi kalçalarına yaklaştırdı. Diz altı pantolon ve önlüğün sırlıslık kumaşı aralarında sadece kırılğan bir ten oluşturuyordu. Yabancı bir tatlılık Prudence'in damarlarında dolaşarak onu korku ve zevkle felç etti. Kendini ağaçtan aşağı, Sebastian'ın yarattığı karanlık, erotik bir uçurumdan aşağı, lezzetli bir teslimiyete doğru kayarken hissetti. Eğer yere birlikte ulaşırlarsa, onun iradesinin altından çıkmak için asla mücadele edemeyeceğini biliyordu.

Yumruklarını aralarında birleştirdi ve tüm gücüyle itti. Göğsü kaya gibiydi. Hiç kıpırdamadı. Adam kirpiklerinin altından ona baktı ve kadın onun rızası olsun ya da olmasın, onu yere sermekten bir nefes uzakta olduğunu biliyordu. Uzun bir süre boyunca tek ses, yapraklara çarpan yağmur ve arzusu üzerindeki zayıf kontrolünü bile yeniden kazanmaya çabalayan nefesinin törpülenmesiydi.

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü ve adamın tutuşu yumuşadı. "Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu.

"Rahatsız mı e d i y o r s u n ?" Gözlerini kaçırıldı. "Seni biraz anlık fiziksel rahatsızlık?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Avuç içleri kadının iki yanındaki ağaç gövdesine çarptı. "Bana yaptığın şey," dedi, çapakları hissedilir derecede kalınlaşarak, "anatomi kitaplarında öğretmiyorlar. Lanet olası kalbimi kırıyorsun. Ve ben bir kalbim olduğunu bile bilmiyordum."

Kolunun altından eğildi. "Lütfen, Sebastian. Yanılmışım. Bu yanlış. Bunu Tricia'ya yapamam.

Bana karşı çok nazikti. Bana bir ev verdi."

Ağırlığını ağaca dayadı. "Peki ya aşk, Prudence? Sana aşk verdi mi?"

Buna verecek bir cevabı yoktu ve söğüdün gölgesinden sessizce kaydı. Sebastian da onu takip ederek yaprak perdesini bir kenara fırlattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda karşı karşıya geldiler.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi, "ama ben teyzemin mirasının bir parçası değilim. İstedığınızı almaya alışkın olduğunuzu biliyorum ama her şeye sahip olamazsınız." Yine titriyordu ve Sebastian kollarını ona dolamak için can atıyordu. "Lütfen benden uzak dur. Teyzemin hatırı için sana karşı nazik olacağım ama bana bir daha uygunsuz sayılabilecek bir şekilde yaklaşırsan, ona senin hakkındaki gerçeği söylemek zorunda kalacağım."

Prudence'ın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Kararlılığı beyazlamış parmak eklemlerinden, omurgasının acı veren sertliğinden anlaşılıyordu. Tutacak bir şeyi olmadığını fark etmeden önce saçlarını gergin bir düğüm haline getirdi.

Elini cebine attı ve küçük bir ekose paket çıkardı. Tek kelime etmeden kadına uzattı ve kadın titreyen parmaklarıyla paketi açtı. Değerli yün parçasının içinde incilerle süslenmiş beş gümüş saç tokası vardı.

"Beni yanlış değerlendirdiniz, Bayan Walker," dedi, sesi acıydı. "Her şeye sahip olamayacağımı biliyorum. I

Bunu uzun zaman önce öğrendim. Ama hayatımda bir kez olsun, gerçekten istediğim şeye sahip olamaz mıyım?"

Kadından küçük bir hıçkırık koptu ve kadın hızla uzaklaştı. Paçavraya dönmüş yavru kedisini kucağına aldı ve çayır boyunca kaçtı; ince bir figür, çıplak ayaklı ve gevşek saçlı, sanki bir şey onu kovalıyormuş gibi koşuyordu. Sebastian'ın yumrukları yavaşça çözüldü. Yağmur gözlerine akarak onu yıkadı. Prudence yağmur perdesi tarafından yutulurken, Sebastian gök gürültüsünün alaycı uğultusuyla baş başa kaldı.

Yaşlı Balık tiksintiyle homurdanarak bastonu saksıdaki portakaldan çıkardı. Sanki bir yılanmış gibi iki parmağıyla tuttu. Ona kalsa, onu çıra olarak kullanacaktı.

Bastonunu iskele masasına dayadı ve oradaki zarf yığınını karıştırdı. Ön kapı açıldı ve yüzüne çarpan serin bir yağmur rüzgârıyla irkildi.

Prudence içeri koştu ve kapıyı omzuyla iterek kapattı. Damlayan, ciyaklayan bir canavar ona yapıştı.

Kol.

Yaşlı Balık burnunun ucuyla ona bakıyor, onun şok edici bakımsızlık halini her yönüyle not ediyordu. "Teyzenizle çay içecek misiniz, Bayan Prudence?" Sesinde kibar bir küçümseme vardı.

Tek kelime etmeden yanından geçip gitti, cilalı fayansların üzerinde çamur izleri bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Arkasından krem rengi bir zarf salladı. "Bekleyin, Bayan Prudence. Başka bir mektubunuz var..." Yatak odasının kapısının çarpmasıyla sesi kesildi.

Nankör kız, diye düşündü. Kız tam bir rezaletti. Hiç terbiyesi yok. Bastona düşünceli bir şekilde baktı. Eğer kız yeğeni olsaydı, onu iyi bir dayak atmak için kullanırdı. Elindeki zarfı inceledi. Kızıl balmumu ağır kıvrımları mühürlemiş, ona önemli bir hava vermişti.

Yaşlı Balık zarfı ışığa tuttu ama hiçbir şey göremedi. Zarfı burnuna götürdü ve kokladı, sonra kemikli omuzlarını silkerek indirdi.

Bayan Prudence hiçbir zaman önemli bir mektup almamıştı. Bu daha çok, babasının desteklediği o kafir bilimsel derneklerden birinden gelen ve bağış isteyen bir ricaydı. Bayan Prudence'ın kendi parası yoktu. Leydi Tricia'nın böyle kâfirler tarafından rahatsız edilmesini istemezdi.

Bütün mektup yığnını topladı ve salona doğru yürüdü. Ocakta ateş yakmaya çalışan meraklı hizmetçiyi görmezden gelerek mektupları çıkarın üzerine fırlattı. Ateş alevlendi. Ateşin dans eden dilleri balmumu mührünü yalayıp alevleri kan rengine boyarken, kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümseyerek ellerini ovuşturdu.

On Üçüncü Bölüm

Arabalar uzun yolda sallanarak ilerliyor, fenerleri karanlığın içinden ışık çanları saçıyordu. Liveriedfootmen yaldızlı kapıları açtı ve maskeli figürler eve doğru fırladı, pelerinleri ayaklarının etrafında beyaz sıçradı. Uçuşlarında büyüleyici bir şey vardı, sanki büyülü bir varlık bahçe heykellerine hayat üflemiş, onları çimenlerin üzerinde tökezletip güldürmüştü. Akort edilen keman ve arp sesleri, bir sonenin melodik çınlamasıyla döşeme tahtalarının arasından yukarı doğru süzülüyordu.

Prudence, aşağıdaki neşeden kırılğan bir camdan daha fazlasıyla ayrılmış olan penceresinden etrafı izliyordu. Burası başka bir dünya, başka bir galaksi olabilirdi. Tricia'nın konuklarından biri başını kaldırıp baksa, perdelerin yarı gizlediği Prudence'ı görebilirdi. Hiçbiri görmedi.

Örgüsünü bitirdi ve saç fırçasını kucağına bıraktı, ardından gece ılık olmasına rağmen gece korkuluğunun etrafına bir şal çekti. Gökyüzü, yıldızlarla süslenmiş koyu renkli bir sancak gibi açılmıştı. Tricia maskeli balosu için daha iyi bir hava ayarlayamazdı. Tanrı şüphesiz iki gün sonraki düğünü için ona güneş ışığı ve mavi gökyüzü bahşedecekti, hatta belki de Sebastian'la yeminlerini edecekleri bahçeyi kaplayacak bir gökkuşağı bile.

Prudence şalına daha sıkı sarıldı. Hayatının büyük bölümünde yalnızlık çekmişti. Ama bu yalnızlık daha derindi - bir ömür boyu sürecektikadar derin.

Arkasında, odasının kapısı yumuşak bir tıkırtıyla açıldı ve kapandı. Arkasını dönmedi. "Eğer işimi bitirmeye geldiysen, Jamie, burada bir

mektup açacağı var."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie kocaman bir iç çekti. "Bu nasıl bir karşılama böyle? Gizlice geçerken çok şeytani bir zaman geçirdim.

Yaşlı Pruneface."

"Yaşlı Balık Surat," diye düzeltti onu, sonra pencere kenarındaki koltuğa döndü.

Jamie, duvarlarının sessiz krem rengine karşı ten rengi ve kızılın parlak bir sıçramasıydı. "Sebastian seni öldürmeyecek, değil mi?"

"Evet, öyle. Çok yavaş. Yıllar sürebilir."

Jamie parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu evliliğe ben de senin kadar sevinmedim. Geri kalan günlerimi kibirli bir kontesin seyisi olarak geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Daha kötü kaderler de var."

"Evet, o kızla evlenebilirim." Pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü. Birlikte teraslar boyunca uzanan meşalelerin canlanmasını izlediler. "Mesele para değil. O kahrolası şatosuyla bile ilgili değil." Bir başka gösterişli araba konuklarını uğurlarken parmağını pencereye doğru uzattı. "Bu onlarla ilgili. Her zaman onlardan biri olmak istemiştir. Annesi gibi. MacKay'ler hepsini almasaydı Kerr'lerin olması gerektiği gibi."

"O zaman istediği her şeyi elde etmek üzere, değil mi?"

"İstedini sandığı her şeyi," diye mırıldandı Jamie. "Ama sen ne istiyorsun, genç kız?"

Adamın elini omzundan çekti. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Ve sanırım hayatında çok fazla yalnız kaldın." Şaşırtıcı bir nezaketle dizlerinin üzerine çöktü ve kızın buz gibi elini çilli pençelerinin arasına aldı. "Bana yardım etmelisin, genç kız. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Elini çekmeye çalıştı ama adam elini sıkıca tuttu. Sesini sakın tutmaya, sakinliğinin altından taşan gözyaşlarını yutmaya çalışarak, "Sebastian seçimini acı verici bir şekilde netleştirdi," dedi.

"Anlamıyorsun. Sebastian'ın hayatında pek bir şey olmadı ama her zaman özgürlüğü vardı. Kuruyacak

Burada da hapishanede olduğu gibi öleceğinden eminim."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sebastian'ın geleceği üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Jamie boğuk bir yeminle ayağa fırladı ve odayı adımlamaya başladı. "Evet, hem de parlak bir tane! Hayatının geri kalanında bir frak giyecek. Açık kırlara, yağmurun gümüşü parıltısına duyduğu açlığı bastırmak için çok içiyor. Yine de sıkıcı olmayacak, değil mi? O ve kontes, çarşafların arasında küçük kavgalarını yapacaklar - sabah olduğunda isimlerini hatırlamayacakları sevgililer." Mektup açacağını aldı ve ona doğru tuttu. "Peki ya senin geleceğin, Prudence? Sebastian büyüüp şişko bir ayyaş olduğunda seni ne bekliyor olacak? Merdivenleri çıkarken eteklerinin altından bir dikizleme mi? Bahçede sarhoş bir beceriksizlik mi? Bahse girerim bu yaşlı bir kız kurusu için yeterli olacaktır."

"Lanet olsun sana!"

Prudence'ın saç fırçası kafasına doğru gelirken eğildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Doğruldu, arkasına baktı ve ıslık çaldı. Darbenin şiddetiyle duvardan sivri bir sıva parçası kopmuştu. Prudence ayağa kalkmıştı. Gözleri menekşe rengi bir ateşle parlıyordu. "Seni küstah" -onu tanımlamak için yeterince aşağılık bir kelime aradı- "İskoç!"

Jamie'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "İyi atıştı, genç kız." Mektup açacağını kızın önünde salladı. "Sırada bunu denemek ister misin?"

"Onu senin gırtlığına gömmek isterdim, seni küçük şeytan."

Ona doğru hamle yaptı. Jamie onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti. "Hiç istediğin bir şey için gerçekten savaştın mı?"

Pru? Gerçekten bunun için dişini tırnağına mı taktın?"

"Pençe mi istiyorsun? Sana pençeleri vereceğim." Tırnakları havayı taradı ama Jamie gitmişti.

Yatağı tek hamlede sıyırdı, deli bir maymun gibi karyolanın direğinin etrafında sallanmaya başladı. "Bahse girerim tüm hayatın boyunca 'Evet efendim' demişsindir. Hayır, hanımefendi. Beni boş verin efendim. Benim bir önemim yok."

Yapmacık reverans denemesi Jamie'nin hatasıydı. Prudence tuvalet masasının altındaki tabureye sert bir tekme attı. Tabure odanın öbür ucuna uçtu ve Jamie'nin kaval kemiğine çarptı. Bir taş gibi yere düştü.

Kadın adamın üzerine atladı ve adam yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırdı. Jamie'nin yumruğunda sıkılı duran mektup açacağını yakalamaya çalıştı ama Jamie'nin acıdan değil kahkahadan inlediğini fark edince çırpınışları yavaşça durdu. Gerçekler kafasına dank ettikçe öfkesi azaldı. Kendisi, Prudence Walker, ölçülülüğün ve itidalin timsali, Sebastian'ın adamının üzerinde yatıyor, soluk soluğa kalıyor, terliyor ve cinayet işlemeye hazırlanıyordu. Tanrı aşkına ona neler oluyordu?

Doğrulup titreyen eliyle gözlerinden kaçan bir saç telini fırçaladı. Jamie yan tarafına kıvrılmış, burnundan soluyordu. Kadın ayağa kalkmaya başladığında, adamın eli uzandı ve bileğini sardı.

"Eğer kendine yardım etmeyeceksen, Pru," dedi gözleri garip bir ciddiyetle, "Sebastian'a yardım et."

Sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Onun arkasında bağdaş kurup oturdu. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Yapman gereken ilk şey kirli dövüşmeyi öğrenmek olacak. Sebastian başka bir yol bilmiyor..."

O konuşurken, becerikli parmakları çoktan kızın saç örgülerini çözmeye başlamıştı.

Aşağıdaki balo salonunda, uzun kadife pelerinler giymiş üç adam trompetlerini kaldırıp ahenkli bir şekilde üfledi. Boris iri başını geriye attı ve uluyarak eşlik etti.

Yaşlı Balık, batık balo salonuna inen dört sığ mermer basamağın tepesinde belirdi. Derin bir nefes aldı ve mırıldandı: "Yarı tanrı Pan ve yoldaşı tanrıça Diana."

"Tanrı keçilere acısın," diye mırıldandı Sebastian, yüzü gülen Squire Blake ve suratı asık Devony merdivenlerde belirdi.

OceanofPDF.com

Sahte müjdeciler uyumsuz iskambil kâğıtları destesi gibi uzaklaştı. Büyük Danua, Elizabeth döneminden kalma fırfırının içine salyalarını akıtarak onların peşinden gitti. Yaşlı Balık tırpanını topladı ve yeni kurbanlar aramaya koyuldu. Sebastian uşağı, ölüleri Styx nehrinden Hades'e taşıyan korkunç ruh Charon gibi giydirmenin Tricia'nın fikri olup olmadığını merak etti. Oldukça uygundu. Tricia kollarını Blake'lerle birleştirip onları göz kamaştırıcı bir düzen içinde Sebastian'a doğru götürürken, onun cehennemde olduğuna dair şüphesi kesinleşti. Bir kadeh şampanyayı tek yudumda içti.

Tricia kendi fermanına karşı gelmiş, bir ortaçağ bakiresi için Yunan kostümünü terk etmişti. Etekliğinin sateni, toga ve cüppelerin soluk kremleri ve fildişleri arasında bir yakut gibi parlıyordu. Gösterişli peruğunun tepesinde yüksek bir külah yükseliyordu. Sebastian, akan duvağının mum apliklerinden birinin yanında dalgalanışını her seferinde yenilenen bir ilgiyle izledi.

Squire Blake alçı toynaklarının üzerinde ona doğru ilerledi. "Sebastian! Her zaman bir zevk, eski dostum." Peruğunun tepesine tünemiş boynuzlar coşkuyla zıplıyordu.

"Her zaman," diye mırıldandı Sebastian, Devony'nin elini dudaklarına götürürken.

Bakışları onun üzerinde gezinirken kirpikleri dalgalandı; dizaltı pantolonunun zarif kesimini, bileklerindeki ve boğazındaki dantelleri, maskesinin skandal yaratacak şekilde yokluğunu fark etti. "Neden, Lord Kerr, ne kılığına girdiniz?"

Dudakları ince bir gülümsemeyle gerildi. "Bir

İngiliz." Devony ellerini çırpı. "Ne kadar zekice!"

Tricia ona suratını astı. İlk gerçek tartışmaları onun kostümü ya da kostümsüzlüğü yüzünden olmuştu.

"Çok zeki," diye yineledi silahtar. "Bir İngiliz diyorsun. Bunu asla düşünemezdim." Orkestra yeni bir melodi çalarken Tricia'nın elini tuttu. "Dans edelim mi leydim? Özgürlük günleriniz yakında

bitmiş olacak." Sebastian'a sırtıttı. "Cumartesi gününden sonra kıskanç bir kocayla uğraşmak zorunda kalacağım."

Sebastian'ın yanağı, gülümsemesinin yüz buruşturmaya dönüşmesini engellemek için harcadığı çabayla seğirdi. Squire Blake, Tricia'yı defne yapraklarının izini sürerek bir minuetin uğultulu neşeli dönüşüne doğru sürükledi. Keten togasının kıvrımları her adımda kılı karnının üzerinden aşağı doğru kayıyordu.

Devony beklenti içinde Sebastian'a baktı.

Onu omuzlarından yakaladı ve çevirdi. "Şuraya bak Devony. Şu dirgenli ve yeşil peruklu Sör Arlow değil mi? Tricia'nın yokluğunda ev sahibesi olarak hizmet edip onunla dans etmez misin? Oldukça kederli görünüyor." Onu şerifin yanına doğru itti, kızın kesik kesik itirazlarına aldırmadı.

Yine yalnız kalınca rahat bir nefes alarak mermer sütuna yaslandı. Yumruklarını ceplerine sokarak, yaklaşan düğünü için kendisini tebrik eden bir sonraki kişiye vurmamak için dua etti. Gecenin ironisi onun için boşa gitmemişti. Hayatı boyunca böyle bir odada, hareket ve ışık girdabıyla çevrili olmayı hayal etmişti. Annesinin şarkı söylediğini ilk duyduğundan beri başı böyle muhteşem bir müziği duymak için eğikti ama şimdi kemanların melodisi homurdanan bir vızıltıdan öteye geçmiyordu. Yıldızın gerçek altın olmadığını ve maskelerin sakladıkları ruhtan daha fazla öze sahip olduğunu çok geç öğrenmişti.

Prudence neredeydi? diye merak etti. Muhtemelen yatak odasındaydı ve burnunu lanet bir şeye gömmüştü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

kitap. Onu bulmak için üç kez balo salonundan yola çıkmıştı ama Tricia onu dansa sürüklemek için sürekli ortaya çıkıyordu. Onu yatak odasından kovduğundan beri Tricia'nın ilgisine hem daha muhtaç hem de daha açgözlü olmuştu. Düğünlerinden sonra artık aralarında kilitli kapılar olmayacaktı.

Kristal damlaları avizeleri süslüyordu. Binlerce mum dansçıların üzerinde ışıltılı elmaslar gibi parlıyordu. Sebastian'ın bakışları yukarı doğru kaydı. Tonoğlu tavan balo salonunu cennetin göğü gibi kaplıyordu. Gözleri her bir pervaza oyulmuş hanımeli deseninin izini sürdü.

Soğuk tahta ile yaprakları Prudence'ın teni kadar yumuşak ve kadifemsi olan gerçek çiçek arasında ne kadar büyük bir fark vardı!

Onun anlamasını sağlayacak bir belagat diledi. Eğer seçme şansı olsaydı, onu bu gece Lindentree'den götürür, köhne bir kulübe bulur ve içini bebekleriyle doldururdu. Ne servete ne de unvana ihtiyaçları olacaktı; birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaçları olmayacaktı. Ama Tricia'yla sadece zenginlik için evlenmiyordu. Tricia'yla, bağınaz büyükbabası onu Prudence gibi bir kızı sırf yüzünü gördüğü için öldürebilecek bir adama dönüştürmeden önce D'Artan'dan kaçmak için evleniyordu. Zamanı tükeniyordu. D'Artan'ın Avam Kamarası'na seçildiği *LondonObserver* gazetesinde *daha* geçen Cuma günü duyurulmuştu. Bir haftadan kısa bir süre içinde Londra'dan dönecekti.

Sebastian, Tricia'nın kocası olarak büyükbabasıyla bir daha karşılaştığında, yaşlı adamın yüzüne gülebilecek kadar zenginliğe ve güce sahip olacaktı. Babasının yüzüne güldüğü ve darbeler inerken acıdan gözyaşlarını ısırdığı başka bir zamanı hatırladı, babasının onu öldürmesine cesaret ettiğini biliyordu ama umursamıyordu.

Pomatlı kafaların ağır parfümü havada dokunaçlar gibi kıvrılıyordu. Sebastian teras kapılarına doğru ilerlemeye başladı. Kaçmak, yeniden nefes alabileceği bir yer bulmak zorundaydı.

Tricia sihir gibi onun yanında belirdi. "Beni özledin mi, aşkım? Pan'ımız beni neredeyse ölesiye toynakladı. Ayak parmaklarım oldukça ağrıyor. Daha sonra onları ovar mısın?"

O daha cevap veremeden etrafları iyi dileklerde bulunanlardan oluşan bir çemberle sarılmıştı; Blake'ler ve Sir

Aralarında Arlo da vardı.

"Muhteşem bir balo,

Kontes!" "Olağanüstü

şampanya!"

"Birlikte güzel bir hayatın önsözü."

Sözleri Sebastian'a yabancı bir dil gibi çarpıyordu. Tricia'nın onları karşılamasını izledi ve onu hoş bir arkadaş olarak bulduğu bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Aslında bu onun suçu değildi. Prudence'la hiç tanışmamış olsaydı,

Belki de Tricia'nın gülümsemesini boş değil de çekici, nefes nefese konuşmasını sığ değil de kıvrak bulacaktı.

Yaşlı Balık merdivenlerde belirdi, belli ki kıyamet habercisi rolünden zevk alıyordu. "The ..." Hepa, alışılmadık bir şekilde ne diyeceğini şaşırdı ve yanındaki figüre baktı. "Thecreature-Cupid."

Sebastian genizden gelen bir sesle irkildi. "Yaratık mı? Bu ne biçim bir giriş? Diğer her lanet herif tanrı ya da yarı tanrı olabiliyor. Nasıl oluyor da ben bir yaratık olmak zorunda kalıyorum?"

Balık geriye doğru bir adım atarak Eros'un elindeki okun tehlikeli savruluşundan kaçtı. Altına boyamak

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ucu ölümcül bir noktaya kadar sivriltilmiş gerçek bir ok olduğu gerçeğini gizlemek için çok az şey yapmıştı.

Tricia Sebastian'ın kolunu kurtardı. "Şu senin yaramaz arabacı! Balomu mahvetti." Hereyes sevinçle parladı. "Onu görevlendirmek zorundayım."

Eteklerini topladı ve yere doğru fırladı. Yarı çıplak vahşiyi parmağını sallayarak ve yanağına bir öpücük kondurarak selamlarken misafirlerinin meraklı bakışları onu takip etti. Jamie iç çamaşırını yukarı sıyırdı ve bir kızılgerdan kuşu gibi kabarmış kemikli göğsü ve gün batımı gibi parlayan pudrasız saçlarıyla onun ardından salınarak yürüdü. Endişe parmaklarını Sebastian'ın boğazında sıkı.

Jamie Sebastian'a ulaştığında, "Merhaba, efendim," dedi.

Sebastian onun saçını karıştırıyormuş gibi yaparak kulağını yakaladı ve haince büktü. "Peki sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Yaşlı adamı duydun. Ben aşk tanrısıyım, aşkın habercisi." Devony'ye baktı. Kız kıkırdadı

el.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ne yaptığınızı düşünemiyorum-"

Sör Arlo'nun sesi duyulduğunda ikisi de donakaldı. "Ona vurduğumu biliyorum Sör Marstan. Haftalardır soygun olmamıştı. O gaddar piç -beni bağışlayın hanımlar- muhtemelen ölmek için bir deliğe girmiştir. Sanırım biz onurlu insanlar, Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick'i son kez gördük."

Jamie, Sebastian'ın dikkatsizliğinden yararlanarak kıpırdanmaya başladı. Alaycı bir göz kırpışla, Devony'yi çalan valsle pek alakası olmayan bir dansa sürükledi. Yaşlı Balık merdivenlerden inmeye başladı, belli ki yaramaz şeytana göz kulak olmaya kararlıydı.

Merdivenlerin başında beliren yalnız figürü anons edecek kimse yoktu. Ama kimsenin buna ihtiyacı yoktu. Bir hizmetçi çılgık attı ve tepsisini düşürdü. Devony Blake baygınlık geçirerek yere yığıldı. Müzisyenler durma noktasına geldi. Tüm gözler merdivenlere çevrilirken dansçılar birbirlerine çarparak tökezledi.

Sebastian nefesini içine çekti. Korkunç'un ametist bakışlarıyla karşılaştığında gözleri yarıklara kadar kısıldı

Scot Bandit Kirkpatrick'in ta kendisi.

Bölüm On Dört

Balo salonunda ölüm sessizliği hakimdi. Merdivenlerdeki hayalet, Northumberland'in dört bir yanındaki ağaçlara asılmış el ilanlarından birinden fırlamış olabilirdi. Tokalı ayakkabılardan kuşaklı ekoseye kadar, İskoçya kostümü tamamlanmıştı. Sebastian'ın ekose çorapları ince baldırlara yapışuyordu. Bir tabancanın ahşap damarlı kabzası kırmızı kuşağından dışarı taşıyordu.

Kalabalıktan alçak sesle bir mırıltı yükseldi, ardından kızını yerden kaldıran Blake Bey'in sesi gürledi. "Ne muhteşem bir kostüm! Keşke bunu ben düşünseydim."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Mırıltı derinleşti. Jamie alkışlamaya başladı. Squire Blake de Devony'nin peruğunu zıplatarak alkışa katıldı. Diğer konuklar da lemmingler gibi

Oda alkış sesleriyle gürleyene kadar takım elbise giydi. Sebastian'ın bakışları onu bulduğunda, Jamie melek adaşının çıplak bir heykelinin arkasına saklandı.

Sebastian kalabalığın arasından düzgünce ve tek bir amaçla fırladı. Aşağıdaki basamakta durdu.

Prudence ve bileğini morartıcı bir şekilde kavradı.

"Beni dansa mı davet ediyorsunuz, efendim?" Sesi onu kadifemsi kanatlar gibi okşuyordu ama yatıştırıcı tonu Sebastian üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı. Meraklı bakışların üzerlerinde sabitlendiğini fark ederek omzunun üzerinden baktı. Konuşmaya cesaret edemedi, bu yüzden onu kollarının arasına almakla yetindi.

Adam onu baş döndürücü bir daire çizerek merdivenlerden süpürürken ayakları yerden kesildi. Orkestra bir valsine neşeli akorlarında yükselmeden önce bir avuç yanlış nota arasında topalladı.

Mum ışığı Prudence'ın saçlarını bordo şaraba boyamıştı. Jamie'nin onun inatçı buklelerinden kopardığı sosis bukleler kendi hayatlarıyla sırtından aşağı akıyordu. Sebastian'ın kendi siyah ipek maskesi kaymaktaşı kadar ince yanakları okşuyordu. Kalabalık, Lord Kerr'in partnerinin sadece inkâr edilemez bir şekilde kadın değil, aynı zamanda çok çekici olduğunu fark ettiğinde, en yakınlarından heyecanlı bir fısıltı yükseldi ve balo salonunun etrafına yayıldı.

Birden fazla göz Tricia'ya kaydı. Düşünceli kaşları hızla göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. Sör Arlo çenesini parmakladı, zarif çiftin odanın etrafında dönmesini izlerken kendi gözleri de şaşkınlıkla kısılmıştı.

Prudence, ekose kumaşın kıvrımları arasından bile Sebastian'ın sırtının alt kısmına doğru uzanan parmaklarının ısırarak sıcaklığını hissedebiliyordu. Sebastian onu tehlikeli bir şekilde yakınında tutuyor, ona doğru bastırıyor ve soğuk tabanca mirası bel kemeri karnına batıyordu.

Nefesi kulağına sıcak ve öfkeliydi. "Tricia sana görgü kurallarını öğretmedi mi? Dolu bir tabancayı asla çekmecene sokmamalısın."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Onlar benim çekmecem değil."

Teras kapısından sadece üç tur atmışlardı ki, Prudence'ın ekosesinden gelen bir çekiştirme onları kısalttı. Sör Arlo arkalarında duruyordu. Onun

Güler yüzölü gülümseme Prudence'in omurgasına uyarı dikenleri gönderdi.

Sebastian bir mazeret mırıldanırken, sert bakışları ona intikam sözü veriyordu. Sonra gözünü bile kırpmadan, kalabalığın arasından ustalıkla ilerleyerek, hizmetçinin tepsisinden bir bardak alırken çekici bir şekilde gülümseyerek uzaklaştı.

Sör Arlo tartanı parmakladı. "İnanılmaz bir reproduksiyon. Çok otantik."

Prudence ekoseyi etrafında daha sıkı topladı. "Her zaman elim iğneye yatkın olmuştur. Buraya bir kıvrım, oraya bir kıvrım."

Arlo togasının kıvrımlarından uyumsuz bir sınav bardağı çıkardı ve omuzundaki broşu inceledi. "Son derece büyüleyici. Ne kadar narin bir telkari. Fransız malı, biliyorsun. Tüm İngiltere'de bundan sadece bir tane olduğuna yemin edebilirim."

Flört etmek Prudence'a doğal gelmiyordu ama denemek zorunda olduğunu hissetti. Parlak bir şekilde gülümseyerek tartanı adamın parmaklarından ayırdı. "Hayal gücü, Sör Arlo. Sadece hayal gücünüzü kullanmanız gerekiyor."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Adamın keskin bakışları kadının korkularını yatıştırmadı. "Oh, öyleyim, Prudence. Öyleyim."

Devony'nin tiz kahkahası aralarındaki garip sessizliği bozdu. Prudence, Sebastian'ın başını Devony'ninkine yaklaştırdığını ve zarif parmaklarını Devony'nin çıplak omzuna doladığını görmek için ona doğru baktı. Tricias yanında başka bir misafirle ona doğru ilerliyordu.

Prudence, Arlo'nun meraklı gözlerle yüzünü incelemesine daha fazla dayanamadı. Jamiet'in onu bu deliliğe sürüklemesine asla izin vermemeliydi. Bütün bu maskaralık bir aptal oyunuydu. Ve aptal olan kendisiydi.

Parmak uçlarını şakağına dokundurdu. "Başım çatlayacak gibi. Beni affetmeniz için yalvarıyorum."

Geveze, keten giysili Musalar'ın arasından sıyrıldı ve durdurulmadan önce balo salonunu geçip kapılardan çıkabilmek için dua etti. Yine de gözlerini son bir bakış atmaktan alıkoyamadı.

Sebastian'ın zarif formunu gördüğünde nefes alış verişini durdurabilirdi. Sebastian'ın görüntüsü onu bekleme sessizliğine sürükledi.

Duruşu sertti, kaşları yasaklayıcı bir çizgide alçalmıştı. Ama ağzındaki somurtkan ifade, ona karşı duyduğu öfkenin, şu anda ona dokunan şeyin sadece bir gölgesi olduğu konusunda onu uyarıyordu. Etrafındaki hiç kimsenin onun çalkantılarının farkında olmaması onu şaşırtmıştı. Bir kahkaha tonu yükselip alçaldı. Arp sanatçısı cansızlığı içinde rahatlatıcı bir melodi çalıyordu. Tricia Sebastian'ın koluna yapıştı. Ve Prudence barut hakkında yeterince bilgi sahibi olduğundan, biri onun yakınına bir çakmaktaşı vurursa patlayacağını ve mermer fayansların üzerinde sadece için için yanan bir kül yığını bırakacağını biliyordu.

Yaklaştı.

"... ve Vikont," diyordu Tricia, "bu benim müstakbel kocam, Sebastian Kerr. Belki Cumartesi

günkü düğün için geri
dönebilirsiniz."

Kibar, Fransız aksanlı bir ses Prudence'ın ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti. "Nişanlandığınızı bilmiyordum, hayatım. Ne hoş bir sürpriz."

Sebastian, "Gece onlarla dolu gibi görünüyor," dedi.

Prudence Sebastian'ın omzunun üzerinden baktı ve yanıldığını anladı. *Başka* biri Sebastian'ın kaynakayan duygularının *farkındaydı*. Ya Prudence kötü bir karakter yargıcıydı ya da Vikont'un karanlık gözleri bastırılmış bir neşeyle parlıyordu.

Yaşlı adamın ince dudakları şaşkın bir sırıtışla büzülürken, zarif parmaklarını oynatarak balo salonunu işaret etti. "Londra'dan döndüğümde bu civarda seyahat ediyordum. Kontesin eğlenmekte olduğunu bilseydim asla davetsiz gelmezdim." Kusursuz pantolonunu ve frakını gösterdi. "Korkarım böyle bir şenlik için uygun bir kıyafetim yok."

"Yazık olmuş," dedi Sebastian. "Hayran olunacak bir Cerberus olabilirdin." Tricia yakut rengi dudaklarına dokundu. "Zeus'un oğullarından biri miydi?"

Prudence hiç düşünmeden konuştu. "Cerberus üç başlı köpekti Hades'in kapılarını korurdu. Ne zaman biri Hades'e girse, ona yaltaklanırdı, ama biri çıkmaya kalkarsa, onu yer bitirirdi.

..." Birden herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu fark edince sesi kesildi. Sebastian'ın öfkeli bakışlarında isteksiz bir gurur vardı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia onu azarlayıcı bir gıdaklamayla kovdu. "Oh, pooh! Kim köpek kostümü giymek ister? Bunun için Boris var. Paris'te kaldığım sırada Vikont D'Artan'la tanıştığımı biliyor muydun Sebastian? O iğrenç kaba köylüler mülküne el koymadan önceydi. O zamanlar Pierre'le hâlâ evliydim."

"Raynaud," diye düzeltti Prudence teyzesini dalgınca. Sadece Tricia, diye düşündü, bu uçucu ve

Fransa'daki devrimi kötü davranışlara bağladı.

Vikont'un gözleri hâlâ ona dikiliydi ve kararmış gri derinlikleri Prudence'ı tedirgin ediyordu. Elini tartanın kıvrımları arasında buldu ve kaldırdı. Dudakları şaşırtıcı derecede sıcaktı ama Prudence bir ürpertiye bastırdı.

"Yeğenim Bayan Prudence Walker," dedi Tricia sonradan aklına gelmiş gibi.

Vikont büyülenmiş gibi ona baktı. "Büyülendim. Bir keresinde babanızın Londra'daki sergilerinden birine katılma şerefine nail olmuşum. Adam bir dahiydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Prudence elini geri çekti ve eteğine silme isteğiyle savaştı.

Vikont, "Fulminiklerle ilgili çalışmaları ilgimi çekti," diye devam etti. "Bir zamanlar burada bir laboratuvarım vardı.

Varennese, kendimi bir çeşit kimyager olarak görüyorum."

Tricia bir kolunu onunkine doladı. "O korkunç ayaktakımı zavallı Vikont'u kendi ülkesinden kaçırmaya zorladı.

Tüm mal varlığını yaktılar."

"Ne talihsizlik," diye mırıldandı Prudence.

Omuz silkti. *"Hayat böyledir.* Vatandaşlarınız bana karşı çok nazik davrandı. Avam Kamarası'ndaki bir görevi kabul ettikten sonra Londra'dan yeni döndüm. Gelecek hafta babanızın işini konuşmak üzere sizi ziyaret etmek isterim."

"Eğer seyahat ediyorsanız," dedi Sebastian soğuk bir ifadeyle, "sizi alıkoymak istemeyiz."

Vikont, Sebastian'ın gözleriyle buluşmadan önce Prudence'a zarif bir selam verdi. "Tekrar görüşeceğimize inanıyorum. Çok yakında."

"Söyleyin bana Vikont," dedi Tricia, kıskanç bir şekilde tekrar dikkatini çekerek, "o korkunç hapishanelerinizi çay servisi yapılmadığı doğru mu? Marie ve Louis'in neler çektiğini düşündükçe ürperiyorum. Onlar çok hoş bir çift. Pierre bir keresinde beni onları ziyarete götürmüştü." Kadın onu uzaklaştırmaya başladı. "Yoksa Raoul muydu?"

Kalabalığın içinde eriyip giderken Vikont'un cevabı ipeksi bir mırıltıydı. Prudence Sebastian'a döndü.

Adamın buz gibi bakışları broştan çoraba kadar onu tararken sorusu dudaklarında kayboldu.

"Sanırım bana bir dans borçlusunuz, Bayan Walker. Ve bir açıklama." Kadın itiraz edemedi, adam onu bir kez daha kollarının arasına aldı.

Prudence, onu sürekli bir dönüşle döndürürken kaslarının her değişimini hissedebiliyordu. genişleyen bir çember. Adamın gri gözleri için için yanan külden erimiş çeliğe dönüşmüştü. Bir erkeğin aynı anda hem bu kadar çekici hem de bu kadar cinayete meyilli görünebileceğini hiç hayal etmemişti. Başını geriye atıp nefesini tutmak için mücadele ederken

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

giysili figürler bulanıklaşarak sise dönüştü. Artık hangi tanrıların gerçek, hangilerinin mermer olduğunu ayırt edemiyordu. Hepsinin yüzünde aynı sinsi ifade vardı, sanki her şeye gücü yeten Zeus'un onu Olimpos Dağı'ndan atmasını bekleyen Heras gibi.

Sebastian onu kapıdan çıkarıp taş döşeli trenin üzerinde dans ettirirken Prudence'ın ayak parmakları sadece yeri sıyrıyordu.

Adam onu aniden bıraktığında tökezledi, sonra kükremesi geceyi paramparça etti. "Och, lass, senin pur, aptal kafanda bir beyin yok mu?"

Gözlerini kırpttırarak ona baktı. "Pardon?"

"Dedim ki 'Och, lass, ha'e you no' a wee-" Ona sırtını döndü, öfkesini kontrol altına almak ve İngilizce diline hâkimiyetini yeniden sağlamak için ellerini taş korkuluklara dayayarak bariz bir mücadele verdi.

Balo salonunun yanan ışığından sonra teras onları serin bir karanlıkla sarmaladı. Müzik ve kahkahalar sadece kırılan bir yankı gibi görünüyordu. Merdivenlerin dibindeki çeşme kendi melodisiyle çınıyordu.

Bir dakika sonra Prudence konuştu, sesi düşünceliydi. "Birden aklıma geldi Sebastian, seni hiç gerçekten kızgın görmemiştim."

Etrafında döndü. "Bana Dreadful demiyorlar," dedi, her kelimesinde onu destekleyerek, "çünkü ben zeki bir whist partneriyim."

Sırtını karşı korkuluğa çarptı. Sertçe yutkundu. "Belki de bu senin uzak-"

Adam tabancayı belinden çekip çıkardığında nefesi kesildi, sonra dolu olmadığını unutarak kollarını havaya kaldırdı.

Silahı hızlı bir yetkinlikle kontrol etti. "Şerifin size söylediğinin aksine, silahsız kadınları öldürmeye meyilli değilim." Kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. "Ama yine de baştan çıkarıcı."

Kendini aptal gibi hissederek kollarını indirdi. Adam tabancayı geri verdi. "Takımını oldukça güzel tamamlıyor."

Adamın suçlayıcı bakışlarından kaçmak için umutsuzca arkasını döndü ve silahı korkuluğun üzerine bıraktı. Yanlış hesaplamıştı. Sebastian kızgın değildi. Öfkeliydi.

"Bir şeyi bilmek istiyorum, Bayan Walker." Onun iki yanındaki korkulukları kavradı, etkili bir şekilde

herhangi bir kaçma girişimini engelledi. Ona dokunmadı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Jamie'nin tavsiyesini hatırlayarak hafifçe omuz silkmek zorunda kaldı. İki yüzlülük ve yarım doğrular ona doğal gelmiyordu. "Bu akıllıca olmazdı, değil mi?"

"Benimle güvende olduğunu düşünüyorsan, hayır."

Cesaretini topladı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Senin yanında güvende miyim, Sebastian?"

Zayıf bedeninden sıcaklık yayılıyordu. Onun kaslarını gere n öfkenin azaldığını hissedebiliyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Daha yumuşak ve çok daha tehlikeli bir şey. Gece esintisi saçlarını karıştırdı, yasemin kokusunu ortaya çıkardı.

gevşek tellerden.

Sebastian'ın burun delikleri alevlendi. Bir parmağını kadının boğazındaki dantelli jabottan aşağı doğru çekti. "Ekosemi oldukça güzel dolduruyorsun."

İpeksi ses tonu onu büyüledi ve başını eğdiğinde iltifatı yeni bir ısırık aldı. Adamın ağzı kadınınkine değmeden önce nefeslerinin sıcaklığı birbirine karıştı. Dili dudaklarının dış hatlarını çizdi ve kışkırtıcı bir vuruşla içeri doğru ilerledi. Parmakları adamın ceketini kavrarken, ağzının onunkinin üzerindeki sabit, kalıcı baskısı onu felç etti.

Dudakları yanağından kulağına doğru ilerledi, her öpücük ayrı bir varlıktı, sert fısıltısı kadar sert ve şefkatliydi. "Highlands'de bir kadın bir erkeğin ekosesini giydiğinde bunun tek bir anlamı vardır. Kadın ona aittir."

Ağzı taze bir sıcaklıkla onunkinin üzerine kapandı. Dili onun ağzının ballı gizemlerini ararken dişleri dudaklarını sıyırdı. Bir kolunu sırtına dolayarak onu kendine doğru çekti ve göğsünü onunkine sürttü. Onun yumuşak, serbest göğüslerini hissedince inledi. Çok geç, Pruden onun kıyafetinin tüm sırlarını bildiğini hatırladı.

Eli ekosenin altından kendi gömleğinin düğmeleri arasına kaydığında, arayan parmaklarını ayıracak hiçbir korse kalıntısı yoktu.

göğsünün kabarık kıvrımı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucunun ağrıyan tomurcuğunu yakaladı ve boğazının derinliklerinden bir inilti çıkaran bir beceriyle alay etti.

Bacakları katlanma tehdidi altındaydı ama Sebastian tehlikeli bir dalışla oradaydı, avucu dizinin arkasındaki skandal yaratacak kadar çıplak teni kavuruyordu. Eli çıldırtıcı bir şekilde kalçasına doğru tırmanmaya başladı, eteği önüne itti, sonra altına kayd. Çorapların, jartiyerlerin, kombinezonların ve jüponların hikmetini ilk kez anladığında nabızı bir uyarı gibi attı. Sebastian'ın parmakları uyluğunun iç kısmındaki hassas, titreyen eti okşadı ve amansızca bacaklarının arasına sıkışmış yıpranmış pantolonlara doğru ilerledi.

Prudence korkutucu bir şokla onun kendisine dokunmasını istediğini fark etti. Ne tür bir ahlaksıza dönüşmüştü? Ama utancı onun öpücüğünün canlandırıcı sıcaklığında eridi. Elleri adamın güçlü boynunu kavradı, parmakları aç arayışlarını sürdürürken onun sarsıcı yutkunuşunu hissetti.

Adamın avuç içi onu kavradı ve çizmelerin altındaki yumuşaklığa körlemesine süründü. Başparmağı onu kasıtlı bir okşayışla okşayıp titreyen bir patlamaya yol açarken, başını geriye attı ve bir nefesi bastırdı. Vücudunun bir çiçek gibi açıldığını, hiç tanımaya cesaret edemediği ağrıyan bir boşluğun çiyiyle kayganlaştığını hissedebiliyordu. Vücudunu onunkine doladı, kollarını onun boynuna doladı, dudaklarını onun boğazındaki nabzın nefis atışına bastırdı.

Birden eli kızın üzerinde durdu. Sebastian onun saçlarını yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. Gözleri ihtiyaçtan buğulanmıştı, ona titreyerek gülümsedi.

Kara bir öfke gözlerini kararttı. Gülümsemesi kayboldu. Onu bu kadar kızdıracak ne yapmıştı? Buz gibi utanç iğneleri battı içine. Ahlaksız davranışları onu iğrendirmiş olmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Gözlerini indirdi, yanaklarını kızarıklığın sıcaklığı boyarken maskesi için şükretti.

Hırslayarak dişlerini kadının şişmiş alt dudağına geçirdi. Kadın ona karşı ürperdi, acı çekmeyi bekliyordu ama sadece zevkle karşılaştı. Adamın kavrayışında bir şeyler değişmişti; artık dişleri kadar amansız ve acımasızdı.

Aralarında yükselen karanlık tutku. Adamın kolu kadının sırtından aşağıya doğru kayd, eli kadının kalçasının etrafında kıvrılırken, ağzı kadınıkini cezalandırıcı bir sıcaklıkla yağmaladı. Dizleri onunkilerin arasından kayarak bacaklarını ayırdı ve yumuşak, bale gibi bir hareketle onu korkuluklara doğru kaldırdı. Onu kendine doğru çekti, avuçlarının yerini bacaklarının arasındaki tartanın yumuşak kıvrımlarına sürtünen daha açgözlü bir sertlik alırken kollarını onun etrafına sardı.

Keşfedilme korkusundan daha derin ve yeni arzusun kırılğan tellerinden daha güçlü bir korku karnında çılgınca atarken ondan uzaklaşmaya çalıştı. Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Sebastian, lütfen, yapma... Yapamam..."

Çenesini ısırarak iki parmağının arasına aldı ve başını geriye yatırdı. Dağınık ışık yüz hatlarında sert planlar oluşturdu. Kirpikleri aşağıya doğru indi, ama bu onun ince tavırlarının altında uyuyan aç Highland canavarını görmesinden önce olmadı. Mantıksız bir dehşet kapladı içini.

Adamın göğsüne yaslandı, adamın demirleri bir kenara itip terasta kendisine tecavüz edebileceği korkusuyla neredeyse bayılacaktı. Farkında olmadan sunduğu şeyi aldığı için onu kınamaya nasıl cüret edebilirdi? Kendi utanç verici teslimiyetini küçümsemesi paniğini daha da alevlendirdi.

"Bırakın beni!"

Geniş ellerinden biriyle onun çırpınan bileklerini yakaladı. Gözlerindeki bakış onu şaşkına çevirdi. Bu acıydı, yanaklarının çukurlarına musallat olan ve güzel ağzının etrafındaki olukları derinleştiren acı. Öyle sessiz ve yoğun bir acıydı ki bu, kendi kalbinin derinliklerinde de eşdeğer bir sızı yarattı. Elleri gevşek yumruklar halinde buruştu ve hareketsiz kaldı.

"Neye karar verdin?" diye sordu. Sesi şaşırtıcı derecede soğuk ve mesafeliydi. "Benimle güvende misin?" Kadın başını eğdi. Maske ilk gözyaşlarını emdi. Adamın sıcak nefesi kulağına dokundu. "Dans etmek istemiyorsan müziği başlatma Prudence."

Teras kapısından sızan ışık azaldı. "Sebastian? Orada mısınız?" Tricia tereddütle seslendi.

Prudence'ı serbest bıraktı ve birkaç adım ötede durmak için hareket etti. Parmaklarının izi buzdan bilezikler gibi Prudence'ın bileklerine yapışmıştı. Taş korkuluktan kaydı ve titreyen parmaklarıyla eteğini düzeltti. Gölgede kalmışlardı ama Tricia'nın ne kadar zamandır orada durduğunu bilmesine imkân yoktu.

Sebastian gece gibi kararmış gözleriyle batık bahçeye baktı. "Buradayım aşkım.

Ne oldu?"

Tricia ona doğru zıplarken eteği kaldırım taşlarını süpürdü. Eli adamın kolunun etrafında kıvrıldı. "İçeri gelebilir misin canım? Misafirler sıkılmaya başladı."

"Elbette." Dudakları Prudence'ın şakağına değdi ama bakışları onun ötesine, Prudence'a geçti. "Her şey için

sen."

Kapıya doğru yürüdüler, sonra orada durdular, altın rengi bir ışık havuzunda yıkandılar. Sebastian kasıtlı bir zarafetle öne doğru eğildi ve Tricia'nın dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Prudence'ın elleri korkuluklara sıkıca yapıştı. Balo salonuna girerlerken Tricia arkasına baktı ve yeğeninin terasta olduğunu ilk kez kabul etti. Prudence teyzesinin gözlerindeki ışıltının zafer mi yoksa kuşku mu olduğunu merak etti.

Tabancayı kuşağına soktu ve hıçkırıklara boğulmayı göze alamayacağını bildiğinden onların peşinden gitti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

yapmayı arzuluyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Ağzı morarmış ve şişmiş hissediyordu. Sebastian'ın tutkulu sevişmesinin izlerinin başkaları için kendisine hissettirdiği kadar belirgin olmaması için dua etti.

Kalabalığın arasından sıyrılıp balo salonundan çıktı, başı ciddi bir şekilde çarpıyordu. Oymalı yaldızlı kapılar arkasından kapandı ve müzik düşük bir nabza dönüştü.

Kafatasındaki sabit zonklama, Jamie'nin şeytani bir melek gibi okunu sallayarak perdeli bir oyuktan çıkmasıyla delici bir acıya dönüştü.

"Tebrikler kızım. Aferin gerçekten. Onun dikkatini çektiğini söyleyebilirim." Yürümeye devam etti. "Kesinlikle öyle. Beni küçümsüyor."

Jamie'nin yüzü düştü, sonra aydınlandı. "Üzülme genç kız. Annem ve babam birbirlerinden çok nefret ederlerdi. Ama bak ben ne kadar iyi bir çocuk oldum." Merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti ve arkasından seslendi, "Dışarıda süslü bir arabanın içinde Livingston Walker'ın kızını soran bir adam var. Bu göz olabilir mi?"

Prudence durdu. Omuzları çöktü. Şimdi olmaz, diye düşündü. Bu gece olmaz. Gururu paramparça olmuştu. Kuduz bir mucitle gümüş bileşikleri ve güherçile hakkında konuşmaya dayanamazdı. Şu anda, gizemli Fransız Vikont'la birlikte kendilerini havaya uçurmaları umurunda bile değildi.

Jamie'ye döndü ve omuzlarını dikleştirdi. "Ona burada olmadığımı söyle. Ona göç ettiğimi söyle.

Pomerania. Ona öldüğümü söyle."

Jamie okla başını kaşıdı. "Onu uzaklaştırmamı ister misin?"

"Evet Jamie," dedi yorgun bir sabırla. "Mümkün olduğunca uzağa."

Okunu yayına yerleştirip kapıdan dışarı fırlayan adamın neşeli sırtışını özlemişti.

Prudence merdivenleri çıkarken maskesini çıkardı.

İpek parçasını yanağına sürttü ve Sebastian'ın boğuk uyarı fısıltısını tekrar duydu.

Dans etmek istemiyorsan müziği başlatma Prudence.

Balo salonundan gelen müzik, çok geç başlanmış bir şarkının unutulmaz melodisiyle merdivenlerden yukarı süzülüyordu. As

Prudence ipeği avucunun içinde buruşturdu, narin yüz hatları sertleşerek kendi maskesine dönüştü.

Sebastian karanlıkta kütüphanenin penceresinde durmuş, son eğlence arabaları Lindentree'den ayrılırken çakılların çıkardığı sessiz sesi dinliyordu. Pencerenin ötesindeki çayırın zengin, nadasa bırakılmış kokusunu içine çekerken burun delikleri seğirdi. Özgürlüğün kokusunu alan bir hayvan gibi, açık pencereden içeri adım atmayı, olduğu ve olacağı adamdan kaçmayı arzuluyordu. Ama olduğu adamdan kaçmak mümkün değildi; Brendan Kerr'in kanı damarlarında zehir gibi dolaşıyordu. Ateşböceklerinin göz kırpmalarına karşı gözlerini kapattı ve Prudence'ın yumruklarının göğsüne vuruşunu yeniden hissetti.

Sadece ona bir ders vermek, Arlo Tugbert'in oyalanacak biri olmadığını göstermek istemişti.

Çalınmış bir öpücüğün ne zararı olabilir ki? Birkaç tembel okşayış neye mal olurdu? Ama bedeli daha yüksekti

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

tahmin ettiğinden daha fazla.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmaklarını pencerenin kanadına gömdü, onun aptalca, hüzünlü gülümsemesinin sıcaklığını, ellerinin boğazını sevgiyle okşayışını hatırladı. Aşkın acı verici dürüstlüğü içinde vahşi bir arzu dalgası yaratmış, deliliğe varan bir arzu sarmalına dönüşmüştü.

Onu korkutmuştu. Ona baktığında gözbebeklerinin korkuyla büyüdüğünü, ellerinin onu ittiğini gördüğünde, babasının sarsıcı feryadından ve annesinin etine inen yumrukların tekrarlanan gümbürtüsünden kaçmak için bir zamanlar gittiği o sessiz, durgun yere doğru kıvrıldığını hissetmişti.

Bırak gideyim. Prudence yalvarmıştı. Sebastian başını sallayarak bu unutulmaz yankıdan kurtuldu.

Babası annesinin gitmesine izin vermemişti. Annesi onu itip kaktığında, yalvardığında ya da çığlık attığında bile bırakmamıştı. Brendan Kerr, ancak Dunkirk'ün kulesinin penceresine doğru adım attığında, vücudu ikinci çocuklarıyla dolduğunda onu bırakmak zorunda kalmıştı. T u t u n m a y a çalışmış, kendini kulenin diğer tarafına fırlatmış ve

çılgınca eteklerine uzandı. Ama karnındaki çocuk ona cesaret vermişti. Kollarını iki yana açıp güneşe doğru adım atmış ve Dunkirk'ün altındaki fundalıkta sonsuza dek kaybolmuştu.

Sebastian o anda güneş altın sarısı saçlarının arasından süzülürken yüzündeki huzuru hâlâ görebiliyordu. Kulenin köşesinde dizlerine sarılmıştı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve özgürlüğe uçup onu geride bıraktığı için annesinden nefret ediyordu.

Sebastian inledi ve saçlarını karıştırdı. Eski yaraları deşmeyi göze alamazdı. D'Artan'ın Londra'dan neden erken döndüğü gibi daha acil endişeleri vardı.

Kurnaz yaşlı adamın Lindentree'ye gelmeye cesaret ettiğine inanamıyordu. Sebastian'ın evlenme planını öğrendiğine göre, ikisi de bir sonraki buluşmalarının son randevuları olacağını biliyordu. D'Artan bir süre surat asabilirdi ama Sebastian, Saray'a atanmasının darbenin çoğunu emmesi için dua etti. D'Artan'ın kendi emekli maaşı, Londra sosyetesine kendi girişi olacaktı. Artık torununa ihtiyacı olmayacaktı; ne para için ne de sırlar için. Fransa'yı özgürleştirmek ve İngiltere'yi havaya uçurmak için tek başına çalışabilirdi.

Sebastian ayrılıklarının dostane bir şekilde gerçekleşmesini umuyordu. D'Artan'ın kendi yapmacık tarzıyla ona düşkün olduğundan şüpheleniyordu.

Sebastian'ın şu anda tek endişesi Prudence'dı. Büyükbabasının onu gördüğünde yüzünde beliren yırtıcı ifadeyi hatırlayınca çenesi gerildi. Yaşlı adam onun çiftçinin kulübesindeki kız olduğunu biliyordu. Sebastian kendine, iki gün içinde onu koruyabilecek kadar güçlü olacağını hatırlattı. Dağınık bir kontesin beş parasız yeğeni olarak D'Artan'ın entrikalarına karşı savunmasızdı. Ama Lindentree'nin efendisi olduğunda, *yeğenin*in *karışacağı* bir kaybolma ya da zamansız bir kazanın Kral'ın gözünden kaçmayacağından emin olacaktı.

Sebastian iç geçirerek pencereyi kapattı. Prudence'ı koruyabileceğini bilmek ona aradığı huzuru vermiyordu. Merdivenleri ağır adımlarla tırmandı. Lindentree'ye geldiğinden beri uykusunda kâbus görmemişti ama bu gece farklı olabileceğinden korkuyordu. Prudence'ın odasının dışında duraklayarak parlatılmış

Meşe kapı, sanki bir şekilde serin ahşabın içinden onun kucağının yumuşak sıcaklığına ulaşabilecekmiş gibi.

Kapısını itip açmayacağına, itirazlarını bastırmak için ağzını onunkinin üzerine koymayacağına ve kendini onun körpe, genç bedenine gömmeyeceğine güvenebilir miydi? Elini yumruk yaptı ve hızla aşağı indi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

karanlık koridor.

Köşeyi dönüp batı kanadının kutsanmış mahremiyetine girdiğinde, kapısının aralık olduğunu gördü. Tek bir mumun yumuşak ışıltısı koridorda dalgalanıyordu. İçinden küfretti, Tricia'nın iğrenç yaklaşımlarını savuşturacak hali yoktu.

Kapıyı iterek açtı ve karşısındaki manzara karşısında çenesi düştü. Sandalyesinde oturan Tricia değil, Prudence'dı.

Bacaklarının arasında tuttuğu kristal sürahiyi havaya kaldırdı. "İyi akşamlar Bay Dreadful. Bir parça konyak ister misiniz?"

On Beşinci Bölüm

Prudence, yüzüne bir puro dumanı üflemiş olsaydı Sebastian bundan daha fazla şaşırmış görünemezdi, diye düşündü. Başka koşullar altında bunu komik bulabilirdi. Adam ona bakmaya devam ederken Prudence sürahiyi kavradı. Kristal, parmaklarının hassas uçlarını kesiyordu. Sebastian kapıyı kapatmaya başladı, sonra açıp itti. Sanki son derece dikkatli olmayı hak eden vahşi bir hayvanmış gibi kadının etrafında döndü.

Prudence başını eğdi. Saçlarındaki sosis buklelerini taramıştı ve saçları omuzlarında ağır bir pelerin gibi duruyordu.

Yarısı boş sürahiyi işaret etti. "Hepsini içtin mi?"

Özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Geldiğinizi duyunca yanlışlıkla tekmeledim. Korkarım Yaşlı Balık bundan hoşnut olmayacak."

Sandalyesinin yanında kararmakta olan çembere bariz bir rahatlamayla baktı. Gergin bir yudum almak için sürahiyi dudağına götürdü ama adam sürahiyi onun elinden aldı.

"Benimle sohbet etmek için konyakla güçlendirilmiş olmanız mı gerekiyor?" "Buraya seninle sohbet etmeye gelmedim."

Sanki boğazı aniden kurumuş gibi garip bir ses çıkardı.

Saten ahşap bürosunun üzerinde özenle katlanmış giysileri işaret etti. "Ekosenizi iade etmeye geldim."

Sebastian ona sırtını döndü ve sürahiyi şöminenin üzerine koymadan önce bir yudum konyak içti.

Demirlere doğru yöneldi. "Tricia seni burada bulursa neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Yapmayacak."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Arkasını döndü ve şüpheyle ona baktı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Gözlüklerinin kenarından ona göz kırptı. "Tricia'nın her gece içtiği içkisine klaudanum katmak gibi bir alışkanlığı var. Ben de fazladan birkaç damla ekledim."

Acı dolu bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Senden iyi bir kadın haydut olurdu."

"Senden daha iyi. Ben olsam sürekli vurulup atımdan düşmezdim. Ciddiye almalısın

başka bir geçim kaynağını düşünmek."

"Var. Zengin bir kontesin kocası."

Yere baktı ve gece askısını dizlerinin üzerinde düzeltti.

İç çekti. "Orada en masum melekler gibi oturuyorsun ve bana teyzeni zehirlediğini söylüyorsun. Korkarım cesedi saklamana yardım edemem. Cinayet benim uzmanlık alanım değil."

Ona yaralı bir bakış attı. "Benim de değil. Tricia'ya asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Bakışlarını kaçırdı, onun bakışlarıyla buluşamadı. "En azından kasten."

Adam onun önünde diz çöktü ve ellerini kendi elleriyle kapattı. Kadın dizlerinin titremesini önlemek için dizlerini birbirine kenetledi.

"Prudence, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Ben iyi bir adam değilim. Ben iğrenç bir suçlu ve ikiyüzlü bir alçağım. Ünvanlı bir kadın için meşhur büyükannemi bile satarım. Söz konusu siz olduğunuzda, karakteristik olmayan ahlak ve özdenetim patlamalarım her an vahim ve korkunç sonuçlara yol açabilir." Çenesini yukarı doğru kaldırdı ve en güzel gülümsemelerinden biriyle onu destekledi. "Dinliyor musun?"

Zayıf bir baş sallama ve cevap niteliğinde bir gülümsemeyle yetindi.

"Pekâlâ." Ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Kapı karşı duvara çarptı. "*O zaman al şu lanet*

yatak odamdan defol!"

Prudence bir adım havaya sıçradı. Ayağa kalktı, kapıya doğru süzülürken adamın bakışlarının üzerinde dolaştığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Üzerinde örtü yoktu. Geceliğinin yumuşak keteni peri kanatları gibi tenine değiyordu. Bu mütevazı giysi onu boğazından bileğine kadar koruyordu ama mum ışığı ve gölgenin alaycı istilasını engellemekte çaresizdi.

Sebastian'a doğru uzandı ve kapıyı kapattı.

Başının üst kısmı adamın çenesine değdi. Onun hızlı, kesik nefesini duydu.

Kravatını gevşeterek ondan uzaklaştı. Kahkahası gergindi. "Akıllı bir kıza göre çok tuhaf seçimler yapıyorsun. Evin ıssız bir köşesine geldin. Çılgılık atma mesafesindeki tek kişiye ilaç veriyorsun. Gitmeyi seçsen bile seni burada tutabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Senden korkmuyorum."

Topuklarının üzerinde dönerek ceketini çıkardı. "O zaman sen bir aptalsın. İlk şehvet düşkününü erkek ben olmazdım.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

bir kadın bağımlıdan yararlanmak için bir ilişki, yüksek elli soylularınız arasında bile değil."

Kravatını almak için eğildi ve şefkatle katladı. "Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Emin değilim. Ama ben başaramadan gitseniz iyi olur."

Umursamaz bir tavırla sandalyedeki pozisyonuna geri döndü. Sebastian gömleğinin bağlarını yırtarak açtı. Titrek mum ışığı, bir aşığın okşayışını andırırcasına, göğsünün pürüzsüz kasları üzerine serpilmiş altını buldu. Ağzı kurudu ve gözlüklerini burnunun üzerine itti.

Çaresizce ona baktı, sanki onun ortadan kaybolmuş olabileceğini umuyordu. Bir elini saçlarının arasında gezdirerek, aslansı kütleyi saten kuyruktan kurtardı. Yüz ifadesi öylesine vahşiydi ki, kadın onun anlaşılmasız bir gevezeliğe kapılmasını ya da bir İskoç savaş çılgılığıyla üzerine atlamasını bekliyordu. İkincisi rahatlatabilirdi. En azından ona karşı nerede durduğunu bilirdi.

"Söylemeye çalıştığım tek şey, genç kız," dedi, yumuşak ses tonuyla kollarındaki tüyleri diken diken ederek, "gerçekten

Beni tanıyorsun."

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Konuştuğunda sesi o kadar soğuktu ki, bir hayattan ziyade kimyasal bir formülü katalogluyor olabilirdi. "Killian MacKay seni babanın şatosundan kovamadan önce on üç yaşında Highlands'den kaçtın. Çaldığın ilk şey bir tekerlek peynirdi çünkü acıkmıştın."

Yatağın kenarına çöktü.

Devam etti. "O zamanlar şimdikinden çok daha iyi bir haydut değildin. Yakalandın ve asılmayı beklemek üzere hapse atıldın. A

Annenin bir akrabası seni buldu, serbest bıraktırdı ve Fransa'ya götürdü. Bitlerini temizledi ve sana ilk gerçek banyonu ve kısa ama kapsamlı bir eğitim verdi." Durakladı. "Nasılım?"

"Harikulade," dedi açıkça. "Devam et."

"Birkaç yıl sonra hem daha yaşlı hem de daha bilge bir şekilde İskoçya'ya döndünüz ve Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick olarak İskoç sınırı boyunca terör ve kargaşa yayarak, Highlands'e dönüp alçak MacKay'den intikamınızı alacağınız günün planlarını ve hayallerini kurarak olağanüstü görevinize başladınız."

"Dikkatli ol. Melodrama giriyorsun."

"Özür dilerim. Bu benim zayıflığım."

"Fark ettim. Hazırlıksız olduğunuz durumlara düşüncesizce atılmakla birlikte."

Prudence soğukkanlılığının azaldığını hissetti. "Bu geceki balodan sonra kaybedecek bir şeyim olmadığını hissettim."

Kedi gibi bir zarafetle yataktan kaydı. Adam sandalyesinin etrafında dönerken kadın dönme isteğine direndi.

Zarif parmakları çenesini arkadan kavradı ve başını geriye doğru eğdi. "Sen, hayatım, kaybedecek her şeyin var." Dudakları kısa ve kuru bir okşayışla onunkilere değdi.

Adam onu serbest bıraktığında ürperdi. Kafa derisi karıncalandı ve merakla adamın onu fırçaladığını fark etti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Saçlarını. Kılları yukarı doğru çekerek ipeksi telleri kaldırdı ve çatırdayan bir bulut halinde ayırdı.

Başını utangaç bir şekilde eğdi ve fırçayı saçlarında gezdirirken duyduğu lezzetli hissin tadını çıkarmaya cesaret etti. Kendisiyle ilgilenilmesinden duyduğu masum zevkten dolayı içinde çökmüş bir neşe vardı. Çocukken, babası onun dağınık saçlarını toplamak için sabırla saatler harcamıştı. Aynı güvensizlik duygusu şimdi de ona dokunuyordu, ama bu duygu

Kendisi ve bu adam arasında güvenliğin sadece kırılgan bir yanılsama olduğunun tehlikeli bilgisi. Sebastian saçlarını tepesinden yakaladı ve fırçayı uzun, kalıcı bir vuruşla geri çekti. Küçük bir memnuniyet iniltisi boğazından kaçtı ve gözlerini kapattı.

İpeksi çapağı onu okşuyor, tüm savunmalarını bırakması için onu baştan çıkarıyordu. "Demek kim olduğumu biliyorsun. Sana kim olduğumu söyleyeyim mi?"

Gözlerini açmadan gergin bir şekilde güldü. "Bunda bir gizem yok. Pusuda bekleyen haydutlarım ya da gizemli Fransız akrabalarım yok. Ben sadece Prudence Walker'ım, Tricia de Peyrelongue'un evde kalmış yeğeni ve fakir akrabasıyım."

Fırçayı kaldırdı ve narin kulağını nefesinin rahatlatıcı sıcaklığına maruz bıraktı. "Baban öldükten sonra Tricia ile yaşamaya başladın. Senin ne kadar sade, küçük bir şey olduğunu üzüntüyle anlattı ve iyi bir eş olamayacak kadar çok beynin olduğunu söyledi."

Prudence irkildi. Geri çekilecekti ama adamın eli fırçanın yerini aldı. Adamın saçlarına sahip olması onu yakalamıştı.

Adamın sesi yumuşak ama acımasız bir şekilde kadının üzerine döküldü. "Takip eden yıllarda, önünden sürekli olarak küçük oğullarını, kendini beğenmiş papazları ve yaşlı sipahileri geçirdi. *Davetlilerle* tanışmak için salona yaptığın her korkutucu girişte daha da akıllandın" -elini saçlarında dolaştırıp yüzünden sıkıca uzaklaştırdı- "ve daha da sadeleştin."

Gözleri yaşardı. Nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Saçlarını serbest bıraktı ve saçları yüzüne ve omuzlarına döküldü. Yanaklarını yakan aşağılanma duygusu renklendirirken, saçlarının koruyucu ağırlığı için minnettardı.

Ama Sebastian acımasızdı. Sandalyenin etrafından dolaştı ve kadının önünde çömeldi. "Triciat sana ne söyledi? Burnunun çok ince, dişlerinin çok belirgin olduğunu mu söyledi?"

Prudence alt dudağını ısırды ve yüzünü onun hevesli bakışlarından uzaklaştırdı.

Kadının yanaklarını avuçlarının içine aldı ve başını geriye doğru itti. Başparmakları, kaşlarının koyu renkli kanatlarını izlemek için kıvrıldı. "Senin kalın kaşlarına, solgun tenine acıyarak mırıldandı mı?"

"Kes şunu!" Ağladığını görmesine dayanamadı ve adamın ellerini kırmak için ellerini kaldırdı.

Bir eliyle kızın iki bileğini kavradı ve gözlüklerini çıkardı. Kadın gözyaşlarını kırıpıştırarak ondan uzaklaştı.

"Saklanmaktan bıkmadın mı Prudence? Bu gözlüklerin arkasında? Kitapların arkasına? Tricia'nın arkasına? Değil mi

"Bunca yıldır yalnız mıydın?"

Adamın elinden kurtulmak için çabaladı, yanaklarından süzülen gözyaşlarını durdurmakta çaresizdi. "Yalnız değildim. Sen gelmeden önce mutlu bir hayatım vardı."

"Mutlu bir hayat mı? Kitapların arkasına gömülmek. Kendi hayatınız olmadığı için başkalarının hayatlarını yaşamak. A

mutlu bir hayat? Tek bir heyecan nefesi olmadan mı?"

"Bu yüzden mi bu gece buraya geldiğimi düşünüyorsun? Heyecan için mi?" Kadın sonunda adamın elinden kurtuldu ve

sandalye. Sırtını ona dönmüş, destek için yatağın direğine tutunarak ayakta duruyordu.

Yavaşça doğruldu. "Buraya neden geldin, Prudence?"

"Çünkü bana değer verdiğini düşünmüştüm." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi usulca ekledi, "Seni terk ederdim.

yalnızdın. Bana çirkin olduğumu hatırlatmana gerek yoktu." Kahkahası sert ve alaycı bir şekilde çınladı.

Kapıya doğru kaçtı. Adam uzun bir adımla ondan önce kapıya ulaştı ve kadın adamın sert göğsüyle çarpıştı. Kız geri çekilecekken, adamın kolları onu sardı ve çırpınışları yatışana kadar ona sıkıca sarıldı. Ağzını adamın göğsünün tüylerine gömdü ve onun kollarının tadını son kez alacağı için kendini suçlamayı reddetti.

Yanağını onun saçlarına sürttü. "Söyleyin bana Bayan Walker, eğer bu kadar zekiyseniz, gençliğinin baharında kıskanç bir kadının sapkın düşüncelerine nasıl inandınız?"

Kalbi onun dudaklarında gümbürdedi. Uzun bir an için onun sözlerini anlayamadı.

"Tricia'nın kıskançlığının sana ne yaptığını göremiyor musun?" Adam yine kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve saçlarını düzeltti. "Sen hayatımda gördüğüm en sıra dışı ve en güzel kadınsın. Kırık ayak bileğime bastığın ilk andan beri seni istiyorum." Kadının gözleri buğulu bir şaşkınlıkla açıldı ve adam güldü. "Ve bana böyle baktığında, tek istediğim seni altıma yatırmak ve o güzel teninin her santimini tatmak."

Prudence'ın nefesi gıcırdayarak çıktı. "Ciddi olamazsın."

"Şunu çıkaralım da sana ne kadar ciddi olduğumu göstereyim, olur mu?" Kadının yumuşak ketenini sıktı.

gece rayını eline aldı ve yukarı doğru çekmeye başladı.

Onun omuzlarına yapıştı. "Ama beni öpmedin bile."

Dili kulağının dış kenarında gezindi. "Yapacağım," diye fısıldadı. "Her yerde."

Adamın elleri kadının kalçalarına doğru uzandı ve gece raylarını da onlarla birlikte çekti. "Mum," dedi çılgınca.

"Biliyorum. Bir mum yeterli değil. Seni balo salonuna götürmek ve avizenin altında seninle sevişmek isterdim." Parmak eklemleri kadının karnını okşadı. "Yaşlı Balık bu konuda ne düşünürdü merak ediyorum."

Onun kollarında kıvrandı. "Sebastian! Çok kötü şeyler söylüyorsun! Mumu söndürmeni kastetmiştim."

Geri çekildi, şefkatli, orantısız bir gülümsemeyle gülümsedi. "Artık saklanmak yok, aşkım. Artık maske yok." Ağzını kızın kulağına dayadı. "Lütfen sevgilim, benim için çıplak ol."

Prudence böylesine tuhaf bir istekle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Ama Sebastian'ın sevgi dolu gülümsemesine karşı koyamadı ve kollarını teslimiyetle kaldırdı. Sebastian gece korkuluğunu yavaşça başının üzerine çekti. A

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

kızarıklık tenine yayıldı ve gözlerini sımsıkı kapadı, bir çocuk gibi eğer yapabilseydi

onu göremezse, o da onu göremeyebilirdi. Yumuşak iniltisi onun yanıldığını kanıtladı.

Elleri içgüdüsel olarak kendini örtmek için havaya kalktı, ince bedenine göre çok uzun bacaklarının ve çok ağır göğüslerinin kusurlarını gizlemek için çaresizce çırpınıyordu. Adam onun ellerini yakaladı, parmaklarını onunkilere doladı ve başının her iki yanındaki kapıya dayadı. Gözleri kapalı olsa bile adamın bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Sebastian onun güzelliğini içti. Saçları mum ışığını emerek zengin ve büyüml tonlara büründü. Kadının kaymaktaşından göğüslerinin üzerine şarap gibi dökülen saçlarının görüntüsü, Sebastian'ın hem hassas şehvetini alevlendiriyor hem de merak uyandıran bir koruma arzusuyla onu yatıştırıyordu. Şüphelendiğı gibi oldu. Prudence'ın boynu bükük gururu, hanımeli yaprakları kadar değerli ve kırılğan bir çiçeğı saklıyordu.

Yüzünü saçlarının arasına sakladı. "Lütfen. Çok utanıyorum." "Neyden? Mükemmellikten mi?"

Gözlerini açmaya cesaret etti.

Birbirine bağı ellerini aşağı indirerek göğüslerinin arasındaki kremsi teni okşadı. Üzerindeki tüm insan izleri kaybolmuştu. "Şimdiye kadar sahip olduğum, sahip olmaya değer her şeyi çaldım. Birinin bana verdiği tek hediye sensin."

Avucunu dudaklarına götürdü. Prudence kapıdan bir adım uzaklaştı ve onun kucağında eridi, çıplak vücudunun elbiselerinin gevrek kıvrımlarına bastırılmasının ahlaksız duygusallığını asla unutamayacağını biliyordu. Adamın ağzı, acılı bir şefkat seliyle onunkinin üzerine kapandı.

Sebastian onun uysal bedenini karşısında tutmanın mucizesine inanmaya cesaret edemiyordu. Gerçek olduğunu kabul etmek için bunu çok sık hayal etmişti. Bir suçluluk duygusu beklentisine doğru ilerledi ama onu aceleyle uzaklaştırdı. Prudence ona kendi şartlarıyla değil, onun şartlarıyla gelmişti. Onu daha da içine çekmek için masum bir çabayla dilini emdi. Göğüs uçları adamın göğsünde sertleşti ve adam kasıklarında baş döndürücü bir tepki dalgası hissetti. Pantolonuna doğru gerildiğini, serbest kalmak için açlık çektiğini, ellerinin ve ağzının bu güzel, cömert yaratığın üzerinde dolaşmasına izin vermek için de açlık çektiğini hissedebiliyordu. Ama henüz bunun için kendine yeterince güvenemiyordu.

Dizlerini büküp göğsünü nazikçe ağzına götürürken eli saçlarının arasında dolanıyordu. Dil, esmer tepe noktasının etrafında dönüyordu ve onun derin bir ürperti duyduğunu hissetti.

"Sebastian, lütfen. Düşünemiyorum bile!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve göbeğinin narin yarığını diliyle doldurdu. "Hayatında bir kez olsun,

Prudence, düşünmeyi bırak."

Adamın saygılı elleri bacaklarının arasındaki ipeksi postu ayırırken Prudence'ın itaat etmekten başka çaresi yoktu. Parmakları altından kayarak vücudunun ballı kıvrımlarını ve oyuklarını şefkatli bir ustalıkla keşfederken, Hemuttered daha çok duaya benzeyen bir yemin etti. Gömleğini bir kenara itti ve ürpertici bir zevkle eriyen bir gerçeklikte bir madde bulmak için umutsuz bir girişimde bulunarak onun omuzlarını kavradı. Sırtına ve kalçalarına bastıran kapının serin ahşabı başka, daha akli başında bir dünyanın parçasıymış gibi görünüyordu. Ondan uzaklaşma içgüdüğü, daha ilkel bir içgüdü'nün alevleri arasında yok oldu; ona doğru eğildi, kendini onun dokunuşunun okşayıcı iknasına açtı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Başparmağı onun sıcak nektarını keşfedip kadifemsi kıvrımlarının gizlediği sızlayan tomurcuğu bulana kadar ileri doğru iterken usulca nefes aldı. Dizleri zevkten büküldü ve adam bir kolunu ona dolayarak kalçalarını kavradı ve ağzını en yumuşak öpücüklerle uyluklarının V'sindeki koyu renkli kürke gömdü.

Parmağını içine sokup, acıdan irkildiğini hissedene kadar nazik bir kararlılıkla ileri doğru bastırırken, utangaç nefesi yeni bir his içinde kayboldu. Adam geri çekilirken vücudu hayal kırıklığıyla titredi.

"Tanrım, Prudence, çok sıkısın."

"Özür dilerim Sebastian." Sesi çok kısıktı. "Öyle olmak istememiştim."

Kolunu kızın kalçalarının arkasına dolayarak onu doğruca havaya kaldırdığında inlemesi coşku doluydu. Yanağını karnının narin tenine bastırdı. Adam etrafında dönüp onu düzgünce yatağa bırakırken kadın adamın omuzlarına yapıştı.

Adam gömleğini çıkarırken, kadın çıplaklığını örtmek için saten tezgâhın bir köşesine uzandı.

"Benim tatlı Prudence'im," dedi, yatakta ona katılırken tezgah örtüsünü dizinin altına sıkıştırarak, "seni azarlamıyordum. ... um ..." Kelimeleri aradı, karakteristik açık sözlülüğünü çabayla frenledi. "... vücudunuzun nefis bir şekilde denenmemiş durumu sadece ne olduğunu göstermeye hizmet ediyor

Bana miras bıraktığın güzel ve değerli bir ayrıcalık." Bir dirseğinin üzerinde doğrulup parmağını karnının düz düzleminde gezdirdi.

Kaşları çatıldı. "Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick bunu nasıl söyler?"

Sebastian'ın yavaş ve şehvetli sırtışı Prudence'ın vücudundaki kanın ilkel bir çarpıntıyla akmasına neden oldu. Ağzını Prudence'ın kulağına bastırdı. "Skandal gibi bir şey, 'Och, lass, senin içinde hiç bir zaman bir mon olmadı, senin içinde olacağım gibi'." Parmağını kızın içine daldırdı, ballı çiyleri sürerek geçişini kolaylaştırdı. Çapağı arzuyla kalınlaştı. "Beni istiyorsun meleğim. Sıcak ve ıslaksın ve seni dolduracak bir erkeğe ihtiyacın var."

Prudence sözcükleri her zaman sevmişti ama daha önce hiç bu kadar güçlü olduklarını bilmemişti. "Alçak," diye nefes aldı, onun şefkatli dokunuşunda eriyerek.

Sebastian ona bir parmak daha sokmaya cesaret etti, sadece hazırlığın gelecek acıyı hafifletebileceğini biliyordu. Yüzünü Sebastian'ın yüzüne çevirdi, içinde filizlenen acıyı dindirecek bir şey bulmak için el yordamıyla ilerliyordu. Adam kadının nemli dudaklarından bir tutam saçı düzeltti ve ağzını onunkinin üzerine koydu. Dünya, birleşen ağızlarının ve bedenlerinin ıslak sıcaklığına daraldı. Bacakları birbirinden ayrılarak adamın elinin üzerinde hâkimiyet kurmasına izin verdi. Parmakları kendi iradeleriyle hareket etmeye başladı, dilinin her hamlesiyle eşleşiyordu. Kadının başının kendisine doğru sallandığını hissettiğinde sabrı unuttu, nezaketi unuttu, her şeyi unuttu ama parmaklarını kabaca içine gömerken parmaklarının etrafında sıkılaştıran coşku vaadini unuttu. İstemsiz bir inilti boğazından kaçtı.

Sanki geri çekilecekmiş gibi ağırlığını yarı kaldırdı. "Seni incitmeye dayanamam, genç kız."

"Bunu biliyorum." Parmak ucunu adamın çenesinin altındaki soluk, sert yara izi boyunca gezdirdi. "Bana zarar vermeyeceksin. Sen

Baban değil, Sebastian."

Ona baktı, gözleri dumanlı elmaslar kadar anlaşılmazdı. "Jamie'nin sana anlatmadığı bir şey var mı?"

Ellerini adamın kollarında gezdirirken bakışlarını kaçırdı ve kasların esnekliğinden zevk aldı. "Tricia her zaman meraklı bir bayan olduğumu söylerdi." Adamın boğazını kavradı ve dudaklarını yarasına bastırdı.

Sebastian'ın teni onun serin dokunuşuyla karıncalandı. Hayatındaki hiçbir şey onu ona hazırlamamıştı. Ne Tricia'yla tanışmadan önce yaptığı üstünkörü zevk denemeleri, ne de onu nefessiz, bitkin ve tamamen boşlukta bırakan ustaca birleşmeleri. Sebastian Kerr için, bunu yaparken aşktan çok az şey vardı. Kendisinin de babası gibi sakat olduğundan uzun zaman önce şüphelenmişti.

İşte bu masum kadın-çocuk ona yanıldığını söylemeye cüret ediyordu. Ve bunu kanıtlamak için kendini sunuyordu.

Onu kollarının arasına aldı, sanki teninin sıcaklığını ve zengin dokusunu bir şekilde kendi tenine çekebilecekmiş gibi sardı. Kadın sözsüz bir mırıltıyla ağzını adamın omzuna gömdü.

Onun saçlarını öptü. "İzin ver seni memnun edeyim meleğim," diye mırıldandı ve kremse tenine vuran mum ışığının gölcükleri arasından vücudundan aşağıya doğru kayd. Narin kokusu çıldırtıcıydı; hanımeli, yasemin ve misk kokuyordu.

Prudence'ın dizlerini birbirine kenetleme dürtüsü, daha derin bir dürtü onu sarstığı için dikkate alınmadı. Sebastian nazik elleriyle kalçalarını ayırdı. Ağzı ona dokundu, daha önce acı verdiği yerde teselli vermeye çalıştı.

Ayakta olsaydı, düşerdi. Elleri adamın saçlarına dolandı; sarı saç telleri parmaklarının arasında ipek gibi kayıyordu. Arkasına yaslandı, gözlerini kapatıp nefis hislere teslim olma arzusuyla hipnotize olmuştu. Güzel ağzı onu memnun ediyor, en ateşli hayallerinde bile hayal etmediği şeyler yapıyordu. Bunun yeniliği karanlık, gizemli ve dayanılmaz derecede tatlıydı. İçinden bir inilti koptu ve ondan hiçbir şey saklamadan ince sırtını dikleştirdi. Sebastian ağzının çıldırtıcı ritmini bozmadan parmaklarını kadının derinliklerine soktu. Kız tanımadığı bir sesle Sebastian'ın ismini haykırdı ve göz kamaştırıcı bir zevk dalgası onu sardı, nefessiz kalıp yastıkların arasında titreyene kadar tekrar tekrar doruğa ulaştı.

Gözlerini açtığında, adam ona doğru eğilmiş, sırtışı endişeyle yumuşamıştı. "Bayılmış olabileceğini düşündüm."

Kendi dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben bayılacak türden bir kız değilim."

Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Bu konuda ne yapabileceğime bakmam gerekecek."

Elini diz pantolonunun kancalarını çözmek için indirdi. Prudence titremesini engellemek için alt dudağını ısırды. Adamın korkusunu görmesini istemediği için yatağın diğer tarafına uzandı ve adam pantolonunu çıkarırken mumu söndürdü.

Karanlık onları siyah kadife bir perde gibi sarmıştı. Kızın eli onu bulmak için çırpındı. Yanağını onun göğsüne yasladı, gözleri basma perdelerin arasından süzülen ay ışığına alışırken ona sarılmaktan memnundu. Sebastian'ın sabrının bedeli kalbinin gümbürtüsüyle ortaya çıktı.

Öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı ve çıplak bedenleri baygın bir birliktelik içinde birbirine dolandı; adamın kaslı kalçası her iki bacağını da kavradı, adamın karnı kadının kine bastırdı. Kadının teni, adamın dolgun erkekliğinin zarif sıcaklığıyla şiddetle kasıldı. Adam ağırlığını dirseklerine vererek kendini onun üzerine bıraktı ve kadın kollarını adamın boynuna doladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian onun gözlerinin içine baktı, menekşe rengi derinliklerinde şu anda kendisine hatırlatılmasını en az istediği şeyi görüyordu. Suçluluğunu ve şüphesini onun güven dolu bedenine gömmek çok kolay olurdu ama bir şekilde onu sahtekârlığa sürükleyemezdi. Ona gelmişti ama bunun bedelini anladığından emin olmalıydı.

Gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. Hâlâ Tricia ile evlenmek zorundayım."

Prudence ortadan kaybolurken içindeki bencil iblis acı içinde uludu. Bu kadar basitti. Bir saniye önce oradaydı. Sonra, gitmişti. Gözlerini kırpmadan ona baktı. Aralarında erimekte olan tüm o sıcaklık, doğal olmayan bir durgunluğa dönüştü.

Sanki adamın sözleri bir şekilde kalbini delip geçmiş gibi yüzündeki kan çekildi. "Bırak beni."

Talepkâr sertliği bacaklarının arasındaki ipeksi bukleleri okşadı. Kasları, kendini onun ballı kılıfına sokma, buz gibi soğukkanlılığını sıcaklığının canlı bir hatırlatıcısıyla paramparça etme arzusuyla kasıldı. Adını bir kez daha tutkuyla haykırmasını sağlamak için.

Alnından aşağı bir damla ter süzöldü. "Benden şimdi durmamı isteyemezsin. Bu adil değil."

Prudence mücadele edemeyecek kadar akıllıydı. "Adalet hakkında ne biliyorsun?"

Çaresizlik sesine sert bir ton verdi. "Bana geldin. Bunun yolunu anladığımı düşünmüştüm."

"Bırak beni." Her kelimeyi kristal netliğinde telaffuz etti.

Sanki Prudence onu vurmuş gibi kendini onun üzerinden attı. Prudence böylesine acı veren bir boşluğu daha önce hiç yaşamamıştı.

Sebastian'ın teninin sıcaklığı onu örtmediği için kendini savunmasız hissediyor ve çıplaklığından utanıyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu, tezgâh örtüsünü göğüslerine bastırdı. "Bana değer verdiğini söylemiştin. Onunla nasıl evlenebilirsin?"

Maun test cihazına dik dik baktı, başını katlanmış bir koluna dayamıştı. "Başka seçeneğim yok. İhtiyacım olanı bana verebilir."

"Neye ihtiyacın var, Sebastian? Para mı? Bir unvana erişim? Londra'da bir şehir evi mi?"

Sesi alçak ve düzdü. "Saygınlık."

İçinden çılgınca bir kahkaha yükselirken başını geriye attı. "Saygınlık mı? Hayatım boyunca saygınlığım oldu ve sizi temin ederim ki olağanüstü bir şey değil." Avuçlarının içlerini yanan gözlerine bastırdı. "Bana bir şey söyleyin. Eğer bir mirasçı olsaydım, benimle evlenir miydin?"

Daralan bakışları ona kaydı. "Bir kalp atışında."

Yatağın kenarına doğru atladı ve tezgah örtüsünü de beraberinde sürükledi. Doğuştan bir hırsızın refleksleriyle ona doğru hamle yaptı. Kolları kadının belini sararak onu kendine doğru çekti. Saçları adamın yüzüne dököldü. Adam onu yakaladı.

Ellerinde çırpınan bilekler, toplayabildiği tüm nezaketle onu bastırdı.

"Beni dinle, Prudence. Bu dünyada çok az insanın sahip olabileceği bir mutluluk şansımız var. Ben

tüm hayatımız boyunca seninle olacağım ve sana değer vereceğim. Bırak sana ben bakayım."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Onun karşısında iki büklüm oldu. "Bana ne öneriyorsun? Tricia kendini uyuşturduktan sonra şafaktan önce birkaç saat mi? Kilerde çalıntı bir öpücük mü? Doğum günümde yeni bir elbise mi?"

Dudaklarını onun saçlarına dokundurdu. "Sana ömür boyu sürecek bir şefkat öneriyorum. Tricia bizden asla şüphelenmeyecek."

Prudence yüzünü ona dönene kadar kollarında kıvrıldı. "Ya beni hamile bırakırsan? O zaman ne olacak? Onu seyisin çocuğu diye mi yutturacaksın? Kâhyanın mı?"

Elmacık kemiklerine beklenmedik bir sıcaklık yayıldı. "Seni bundan koruyabilirim. Bunun yolları var." Onun samimi olduğunu umuyordu. Kadının bebeğiyle şişen ince bedeninin görüntüsü onu sarsan dokunaklı bir özlem uyandırdı.

Kadın kollarından kurtulup yataktan kayarken onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kadının gözlerindeki şüphe götürmez acımasızlık son umut kıvılcımını da söndürmüştü; yine de denemekten vazgeçemedi.

"Teyzeni herkesten daha iyi tanıyorsun. Sence Tricia biz evlendikten sonra hiç sevgili edinmeyecek mi?"

Onun dünyasında işler böyle yürüyor."

Prudence kapıya doğru ilerledi ve geceliğini toplamak için diz çöktü, omuzları tezgah örtüsünün ağırlığı altında bükülmüştü. "Ama benimkinde değil."

Hayatı boyunca yalvarışlarına kulaklarını tıkamış olan Sebastian Kerr usulca, "Lütfen Prudence. Beni bırakma."

Elleri hareket halindeyken durakladı. Arkasına dönüp baktığında onu, kendisine olan azalmayan ihtiyacından daha fazlasıyla çırılçıplak buldu. Perili bakışları onunkileri yakaladı ve tuttu.

Gece örtüsünü başının üzerine indirdi ve aynı hareketle çarşafın da düşmesine izin verdi. Sebastian onun tenine bir an için baktı.

Eli kapı koluna dokundu.

Yataktan sıçradı ve iki adımda odayı geçti. Kendi eli onunkini örttü. "Tricia'ya kim olduğumu söylememelisin. İkimizin de hayatı buna bağlı olabilir."

Kapıya baktı.

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Yapmayacağına yemin et."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı ve adam gözlerindeki küçümsemeden geri çekilerek b i r adım geri gitti.

"Yemin ederim." Kapıyı açtı. "Zaten aramızda hiçbir zaman yürümeyecekti. Çünkü ben

paran var. Ve sende, Sebastian Kerr, cesaret yok."

Yüzüne kapanan kapının yumuşak tıkırtısı, bir tabanca atışından daha yüksek sesle yankılandı.

Sebastian kör bir adam gibi sandalyeye doğru yürüdü. Ayak parmağı sert bir şeye dokundu ve Prudence'ın gözlüklerinin soğuk çelik ve narin camını ezmek üzereyken ayağını durdurdu. Gözlükleri dikkatle saç fırçasının yanına koydu. Kılların arasında uzun siyah bir saç, kısa sarı saçının etrafına dolanmıştı.

olanları.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yorgun bir şekilde iç çekerek çalışma masasının üzerinde düzgün bir kare şeklinde katlanmış duran ekosesine baktı. Onu aldı ve yüzünü yumuşak, cızırtılı yünlere gömdü, Prudence'ın kokusunu bir anıdan öteye geçmeden önce derin derin içine çekti.

Anahtarı kilide sokarken Prudence'ın elleri titriyordu. Alnını yatak odasının kapısına dayadı ve dönüp çadır yatağının acı veren sterilliğiyle yüzleşmek için cesaretini topladı. İşte oradaydı, şilte düzenli bir şekilde kabartılmış, kontrpanın kenarları şiltenin etrafına düzgünce sıkıştırılmıştı. Bir erkeğin ağırlığını, battaniyelerin utanmazca yayılışını, cheroot dumanının ve brendinin kokulu aromasını asla tanımayacaktı. Yatak bir tabut kadar temiz ve ilkeldi.

Sebastian'ın aşkından hâlâ güçsüz olan dizleri titredi. Dönüp kuaför masasının kenarına tutundu ve kendi yansımasıyla yüz yüze geldi. Gevşek saç tutamları yüzüne dökülmüştü, teninin beyazına karşı ürkütücü bir koyuluktaydı.

Bu gece sondu. Her şeyin sonu.

Şöminenin üzerindeki saatin boş tik takları onunla bir yalancı gibi alay ediyordu. Bu gece sadece başlangıçtı. Tricia'nın evliliğinin bitmek bilmeyen anları, dakikalar ve yıllardan oluşan bir hapishane gibi önünde uzanıyordu.

Sebastian onun soğukkanlı suskunluğundan sıkılırsa buna dayanabilirdi. Bu sadece onun en kötü şüphelerini doğrulayacaktı; onun için sadece bir oyalanma, başka bir kadının istekli kollarında kolayca unutulmuş hafif bir flörttü. Devony'yi mi yoksa Northumberland County'nin başka bir güzelini mi arayacaktı? O çok gezen bir adamdı. Şu anda bile Londra ya da Edinburgh'da bir metresi olabilirdi.

Ama kalbinin derinliklerinde Sebastian'ın merhamet etmeyeceğini biliyordu. Onun zayıf savunmasını aşkıyla hırpalamaya devam edecekti. Yemek masasında kaç tane şefkatli bakış gerekecekti? Kaç tane alaycı whist oyunu? Bahçede kaç zararsız gezinti? Kadın teslim olup onun metresi olmadan ve aşklarını değersiz bir toza mahkûm etmeden önce kaç tane tembel, güzel gülümsemesi? Onun kalbini çoktan kırmıştı. Eğer toplumun olması gerektiğini düşündüğü gibi olurlarsa, onun ruhunu da kıracaktı.

Yere baktığında tırnaklarının ceviz tuvalet masasında çirkin bir çizik açtığını fark etti. Vahşi gözlerle yansımasına baktı, ya kendisinin ya da aynanın dayanılmaz geleceğinin ağırlığı altında paramparça olacağına inanıyordu. Sebastian'ın kokusunu hâlâ teninde hissedebiliyordu. O vardı

harikulade bir şeyin eşiğine getirilmişti, sadece onun hırsı ve gururu tarafından aldatılmıştı. Kendine sarıldı, bir ileri bir geri sallanıyordu. Acının tüm sivri uçları karnına saplanıyordu. Dünyada bu acıyı dindirmeye yetecek kadar afyon yoktu.

Sebastian'ın tabancası tuvalet masasının ahşabında parlıyordu. Onu geri vermeyi unutmuştu. Pırıl pırıl namlu büyük bir özenle parlatılmıştı. Hiçbir ölüm aleti bu kadar zorlayıcı olmamalı, diye düşündü, bu kadar kusursuz güzel.

Garip bir sakinlikle kiraz ağacından kutusunun kapağını kaldırdı. Saten astar hâlâ gözlüğünün yakın zamandaki izini taşıyordu. Parmaklarını dikiş boyunca gezdirdi ve sahte taban kolayca kalktı. Deri kese ve ince çubuk, babasının bunları ona verdiği günkü gibi kadife kıvrımların arasında duruyordu. Gelecek için sigorta demişti onlara.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

Parmakları bildik rutini metodik bir hassasiyetle takip ederken, kendini çok uzaktan izliyormuş gibi hissetti. Keseyi eğdi ve barutun tek bir zerresini bile dökmeden tabancanın namlusunu doldurdu. Topu ince altın ramrodla bastırdı. Silah avucunun içinde ağır ağır durup tamamen ateşlenene kadar titremeye başladı. Boğucu sessizlikte saatin bir tik takına daha katlanamayarak sargısını sürükledi, sonra kapının kilidini açıp fırlattı.

Ateşli adımları onu merdivenlerden aşağı ve balo salonuna taşıdı. Avize karanlıktı ve uzun oda ay ışığı ve gölgelerle doluydu. Kırık bir şampanya kadehi kehribar rengi bir su birikintisinin içinde devrilmiş duruyordu. Her adımda içinde karanlık bir öfke büyüyordu. Sabah Tricia'nın geveze nişanlısı ölü yeğeninin neden Ophelia gibi soğuk balık havuzunda yüzdüğünü açıklamaya çalışırken orada olmayı diledi.

Durdu, öfkeli bir gözyaşını uzaklaştırdı. Neden kendini vursun ki? Sebastian'ı vurmalıydı. Balo salonunu boydan boya adımlamak için döndü. İki pencere arasındaki uzun iskele camı, solgun, vurdumduymaz mermer tanrılar arasında ürkütücü, telaşlı bir Medea imgesi yansıtıyordu.

Tanrı sana bir beyin vermiş çocuğum. Onu kullan.

Babam. Sakinliğinin altında gizlenen pervasız tutkuları ilk hisseden babaydı, kontrolü teşvik eden, her türlü ikilemden çıkış yolunu düşünebileceğini söyleyen de babaydı. Ama beyni bu acı ıstıraba, asla sahip olamayacağı bir şeye duyduğu bu dayanılmaz özleme adaydı. Elindeki silaha baktı, onu kullanamayacağını biliyordu.

Yine de Lindentree'de de kalamazdı. Sebastian hayatlarını küle çevirirken o çiçekli çiçeğin altında durup seyretmeyi reddetti. Yukarı çıkacak, bavulunu toplayacak ve sessizce bir sonraki otobüsle Londra'ya doğru yola çıkacaktı.

Kararlılığı onu rahatlatmadı. Hâlâ bir şeyleri parçalamak istiyordu. Teras kapılarını yırtarak açtı. Ağarmış kırmızı maske, rüzgârın parmaklarına takılarak fayansların üzerinde sıçradı.

Gölgelerin arasından gelen sesin kırılmış tonları empatiyle yumuşatılmıştı. "Büyüleyici kostümün nerede, Prudence? Onu gerçek sahibine iade etmek zorunda mı hissettin?"

Yavaşça döndü, adam uzanıp Sebastian'ın tabancasını gevşek parmaklarından nazıkçe çekerken hiçbir şeye bakmıyordu.

Maskeli balo bitmişti.

On Altıncı Bölüm

Jamie kafeslere tırmandı. Bir yağmur sisi demiri kayganlaştırdı ve pencere kanadına uzandığında ayağı kaydı. Aşağı kaydı ve dizini bir direğe çarptı. Bir yemin homurdanarak tekrar yukarı çıktı.

Kaslı bir ön kol boğazını sıktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie boğuldu. Ayakları boş havada çırpındı. Gözlerinin üzerine yarı saydam siyah bir perde inmeden önce gece grileşti. Kulaklarını dolduran sıcaklık, denizin uzaktaki kayalıklara çarpması gibi kükrüyordu. Elleri elini tutmaya çalıştı.

Çorapları, parmakları *dhu'sunun* kabzasına doğru geriliyordu.  n kolu rüzgâr borusunu kesti ve elini besleyen değerli hava aniden kesildi.

Islak  imenler onu karşılamak için çarptı. Kulaklarındaki uğultunun arasından şu sözleri duymaya devam etti: "Seni yakaladı, değil mi? Lanet olsun onun kara ruhuna! Sana ulaştı. Cevap ver bana, lanet olası!"

Güçlü eller omuzlarını kavradı. Başı çimenlerin üzerinde sekerken, Jamie çimenlerin günün kasvetli yağmuru yüzünden yumuşamış olmasına şükretti. Öfkeyle buruşmuş yakışıklı yüz hatlarına göz ucuyla baktı, gözleri karanlık bir suçlamayla kararmıştı.

Sebastian'ın bir açıklama yapamadan onu  ld rebileceğinden korkan Jamie, elindeki tek silahı kullandı. Ağzını açtı ve acı bir çığlık attı. Sebastian öfkesinden bile irkildi. Tüm Lindentre halkı başlarına  ş şmeden önce Jamie'yi sarsmayı bırakıp eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı.

Jamie'nin üzerine uzandı ve onun kıvranışını durdurdu. "O piç sana ne kadar teklif etti?"

Jamie karışık bir cevap mırıldandı. Sebastian tekrar edebilmek için elini kaldırdı. "Bin pound."

Sebastian'ın gözlerinde dehşet verici bir şaşkınlık vardı. "Aman Tanrım. Elli tanesi için kendi annelerini öldürecek adamlar tanıyorum."

Jamie  ılgınca Sebastian'ın kollarını kavradı. "Beni dinle. Genç kızı öldürmeye gelmedim. Onu uyarmaya geldim. Bugün onu görmeye çalıştım ama o balık suratlı uşağın bana söylediği tek şey, başının ağrıdığından dolayı kilitli bir odada olduğuydu."

Sebastian'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. Jamie'nin anlattığı hik yenin bu kısmı doğruydu. Prudence'ın gözlüklerini geri vermek için defalarca yaptığı girişimler kilitli bir kapının arkasından gelen buz gibi bir sessizlikle karşılaşmıştı. Kuşluk vakti, gözlükleri kütüphanede bulunduğuna dair bir hik ye uydurarak alaycı bir Yaşlı Balık'a vermişti.

Jamie huzursuzca kıpırdandı. "O güzel hanımefendi seni kendi arabacınla çimenlerin üzerinde yuvarlanırken yakaladığında yapman gereken bir açıklama olacak."

Sebastian onu serbest bıraktı ve ikisi de zor nefes alarak doğrulup oturdular.

Sebastian eteğindeki ot lekesini ovuşturdu, dalgınca tartana bulaştırdı. "Durmayacak, değil mi?" dedi. Sesi garip bir şekilde mesafeliydi. "Tüm İngiltere'nin kralı olsam bile. Değerli randevusu onun için kızın hayatından daha önemli. Onun öldüğünü görmek istiyor."

Jamie huzursuzca kıpırdandı. "Ne yapacaksın?"

Sebastian kuşağından bir tabanca çıkardı ve soğukkanlılıkla şarjörü kontrol etti. "Ne yapmam gerekiyorsa."

Islak çimenler birden serinledi ve Jamie titredi.

Sebastian ona baktı, onu ilk kez gerçekten görüyordu. Dirseğini sert bir şekilde kavradı. "Ben dönene kadar eşyalarını topla ve gitmeye hazır ol." Bakışlarını parlak boşluğa kaldırırken gözleri yumuşadı

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence'ın penceresinin camları. "Ona git. Bavulunu hafif hazırlamasını ve yola çıkmaya hazır olmasını söyle."

Jamie'nin sade yüzü bir sırtışıla ikiye ayrıldı.

Sebastian ayağa kalktı ve tabancasını kuşağına geri soktu. "Eğer gece yarısına kadar dönmezsem, onu al ve bensiz git. Burada güvende olmayacak. Tiny'den başka kimseye güvenme." Durakladı. "Ve ona onu sevdiğimi söyle."

"Evet, öyle yapacağım. Kimse Jamie Graham'a güvenemeyeceğinizi söylemesin."

Sebastian kemikli omzuna kısa bir dokunuş yaptıktan sonra ahırlara doğru koşarak gözden kayboldu. Jam o sisin içinde gözden kaybolana kadar izledi, sonra kurnaz kafeslere tırmanmak için döndü. Amaç duygusu reflekslerini keskinleştirdi ve bir aksilik olmadan başardı. En üst basamakta dengede durarak, kirli tırnaklarıyla pencereye vurdu. İçerideki oda karanlıktı. Daha da sert bir vuruşla yanıt alamayınca kanadı itti. Pencere kilitli değildi. Ses çıkarmadan yukarı kaydı.

Bacağını pervazın üzerinden atıp odaya tırmandı.

"Pru?" diye fısıldadı.

Onu sessizlik karşıladı. Gözleri, hayatının çoğunu karanlıkta çalışarak geçirmiş birinin hızıyla alıştı. Bir ürperti ona dokundu. Oda boştu.

Prudence'ın fırçası ve aynası tuvalet masasının üzerinde simetrik bir hassasiyetle duruyordu. Küçük çadır yatak temiz ve buruşmamıştı. Oda sanki uzun süredir boşmuş gibi görünüyordu. Jamie kıllı bir şey ayak bileğine sürdüğünde neredeyse çığlık atacaktı.

Küçük kediye kucağına alıp göz hizasına getirdi. "Senin gibi küçük dostları kahvaltıda yerim, bilirsin.

Onları sevmiyorum."

Sebastian-kedi korkmamıştı. Jamie'nin omzuna tırmandı ve burnunu Jamie'nin omzuna soktu.

Jamie'nin keçeleşmiş saçları.

Jamie boş odayı inceledi ve başını salladı. "Ben de bundan hoşlanmadım. Hem de hiç."

Soğuyan topraktan şeritler halinde sis yükseldi. Sebastian dizginleri koyunun boynuna vurdu ve cesaret edebildiği kadar aceleyle onu sık ormana doğru sürdü. Islak yapraklardan bir demet yüzüne çarptı ve soğuk su boynundan gömleğine damladı. Nemli ekoseyi boğazına daha sıkı sardı. Kuşağındaki tabanca ağır bir şekilde kalçasına yaslanmıştı. Maskesini indirdi. Bu gece Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick son yolculuğuna çıkacaktı.

Parlak bir daldan sıyrıldı, zihni atın toynak vuruşlarıyla aynı anda yarışyordu. D'Artan'la ilişkisini bitirme zamanı gelmişti. Bu onun seçeceği bir şey değildi ama kurnaz yaşlı adam ona başka seçenek bırakmamıştı. Sebastian hiç beklenmedik bir anda büyükbabasını ilk gördüğü anı hatırladı.

Güneş ışığı Jedburgh'daki pis hücrenin demir parmaklıklı penceresinden içeri girmiş, D'Artan'ın frakının altın sarısı rengini parlatmıştı. Fırfırlar ve dantellerle dolu bir mırıltıyla Sebastian'ın üzerine eğilmişti. Bir kadın gibi mırıldanıyor, diye düşünmüştü Sebastian. D'Artan iki parmağıyla çenesini kavradı,

Sanki ellerini kirletmeyi umursamıyormuş gibi. Sebastian'ın yüzünü kolaylıkla kendi yüzüne doğru eğdi, çünkü Sebastian'ın kırılğan, beyaz teninin altında

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

parmakları çelik gibiydi. Sebastian'ın ağzı korkusunu gizlemek için isyankâr bir çizgiyle gerildi. Onu asacaklardı. Muhafızların meşhur Jedburgh yasası hakkında güldüklerini duymuştu -suçluyu önce idam edin, sonra yargılayın.

Yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaştığında içini daha derin bir korku kapladı. "Michelline'imın gözleri. Kızım sana onun gözlerini verdi."

Annesinin adı, annesinin dilinde söyleniyor.

Sebastian o öldüğünden beri hiç Fransızca duymamıştı. Melodik notalar üzerine bal gibi dökülüyordu. Büyükbabasıyla ilgili diğer her şey gibi bu balın da bozuk olduğunu çok sonraları anlayacaktı.

D'Artan onu uygarlığa dair her şeyle tanıştırmıştı; baş döndürücü, acı-tatlı bir baştan çıkarma. Anılar Sebastian'ın üzerinden akıp geçti. İlk sıcak banyosunda çenesine kadar batıyordu. İlk purosunu içerken. Dilindeki koyu, acı konyak tadı. İlk kadını. Lisette o kadar temizdi ve o kadar güzel kokuyordu ki, onun bir prenses olması gerektiğine inanmıştı. Ancak düello meydanında onurunu savunan bir adamı öldürdükten sonra onun bir fahişe olduğunu, D'Artan'ın ona verdiği diğer her şey gibi boş bir maskeden ibaret olduğunu anlamıştı.

İlk kadının ardından ilk tabanca setinin cilalı zarafeti ve İskoçya'ya dönüşü geldi. Görevi yeterince basitti. İngilizleri soymak. Büyükbabasının kasasını, Fransa'daki devrimcilere barut ve silah göndermeye yetecek kadar altınla doldurmak. Sebastian, İskoçya sınırında vızıldayan ve İngiltere'nin dikkatini Fransa'dan ve yaklaşan devrimden başka yöne çeken küçük bir sinekti. D'Artan, otoyol soygunculuğu kariyerinin İngilizler için devasa bir şaka olduğunu keşfetti. Yaşlı adam Büyük Britanya ile savaşın çıkacağı günü bekliyordu.

Devrimden sonra D'Artan'ın entrika ağı Sebastian'ın boynuna bir ip gibi dolandı. Her zaman önünde, bir sopanın ucundaki havuç gibi sallanıyordu.

Highlands'e dönme ve MacKay'den Dunkirkback'i alma umuduyla. Ama ne kadar zorlarsa ip o kadar geriliyordu.

Sebastian atı, yağmurun bir damlayı kabartarak sığ bir yanardağa dönüştürdüğü bir vadiden geçirdi. Dar bir patıkaya çıktı ve atı dörtnala koşturmaya cesaret etti. Çamur parçaları doru atın toynaklarından uçtu. Ay, hızla akan bulutların arasından süzülüyor, ışınlarını incelmış ağaçların üzerine düşürüyordu.

Işık, ıslak yaprakları gümüş rengine boyuyordu. Bir zamanlar Sebastian yağmura lanet ederdi. Şimdi derin derin nefes alıyor, Prudence kadar temiz ve taze bir kokunun tadını çıkarıyordu. Onu tekrar kucağına alma düşüncesiyle nabızı hızlandı. Onu böyle bir yere getirecekti. Onu sisli bir tepenin yamacına yatıracak ve bağışlayıcı yağmurun tenlerini yıkamasına izin verecekti. Sonra gidecekler ve ona bir ev inşa edecekti. Hiçbir yerin kıyısına tünemiş eski, cereyanlı bir şato değil, bir gölün masmavi sularının kıyısında yer alan güzel bir kulübe. Güneşli günlerde dışarıda oturur ve çocuklarının çimenlerde yuvarlanışını izlerlerdi.

Dunkirk ve MacKay'in canı cehenneme.

Bir gölge ay ışığını bulanıklaştırdı. Gözünün ucuyla belli belirsiz bir hareket yakaladı. Ağaçların arasında uçan bir yarasa ya da erken bir ölüme doğru dönen bir yaprak olabilirdi ama Sebastian'ın içgüdüleri jilet hassasiyetinde bilenmişlerdi. Çalılıklar gümüşü damlacıklar ve kabaran at etleri halinde patlarken topuklarını koyun yanlarına gömdü. Üç karanlık şekil peşinden fırladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian atının boynuna doğru eğildi. Kaba yelesi, dar patikadan aşağıya doğru kayarken Sebastian'ın gözlerine yaşlar doldurdu.

D'Artan.

Öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Yaşlı adam bir kez daha onu pusuya düşürmüştü. Bu kadar mı tahmin edilebilirdi? Kuşağından bir tabanca çıkardı, horozu kaldırdı ve ateş etmek için döndü.

Yol boyunca uzanan ip onu göğsünden yakaladı. Silahı sarsıcı bir gürültüyle patladı ve adamın üzerinde bir ışık yayı oluşturdu.

Öğrenciler. Attan süzüldü, uçuşu başının arkasına çarpan bir taşın çıkardığı donuk gümbürtüyle sona erdi.

Çamur onu kucakladı. Bir dal kalçasını dürttü. Ölmemiş olmalı, diye düşündü. Ama kol ve bacakları işbirliğine yanaşmayan bir su birikintisine yayılmıştı. Kötü ayak bileği zonkluyordu. Etrafında dönen sisin kafasının içine girmesini engellemek için çaresiz bir şekilde orada yatıyordu. Rahat bir rehavet onu ele geçirmişti. D'Artan'ın adamlarından birinin kafasını uçurmasını beklerken bulutlar solgun ayın üzerinden hızla geçiyordu.

Bir çift çizme yere vurduğunda bir at kişnedi. Ay ona doğru süzüldü. Sebastian gözlerini kırptırdı ve endişe maskesiyle buruşmuş hoş bir yüz dikkatini çekti.

"Çok üzgünüm, eski dostum." Uzun aristokrat parmaklar başının arkasını yokladı, sonra kanla bulaşmış olarak yeniden ortaya çıktı. "Korkarım sabah başın çok fena ağrıyacak."

"Tugbert," diye fısıldadı Sebastian.

Kirpikleri, sisin serin parmaklarının taşıdığı merhametli unutuluşu müjdeleyerek aşağıya doğru dalgalandı.

On Yedinci Bölüm

Nemli hücreden çıkarılırken Sebastian'ın ayak bileği ağrıyordu. Ellerini arkadan bağlayan ip çiğ tenini acıtıyordu. Çenesi kaşınıyordu. İlk kirli sakalı pençelemek için can atıyor ve bunun onu rahatsız etmesi için ne kadar uygarlaştığını sıkıntıyla düşünüyordu. Ağzının tadı paslı çivi yemiş gibiydi ve zonklayan başı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu.

İnce koridorun sonundaki ışık çitasına ulaştıklarında Tugbert onu belirgin bir şekilde itti. Sebastian tökezledi ve şüpheli sabrı sona ermiş bir halde dönüp durdu. Sert bakışları, ip olsun ya da olmasın, Tugbert'in geri adım atmasına yetmişti.

Sonra şerifin gözleri sırtan bir eğlenceyle arkasındaki bir şeye takıldı.

Sebastian yavaşça döndü. Boşluğu küçük, tozlu odayı olduğundan daha büyük gösteriyordu. Pencereden sulu bir şafak sızıyordu. Uzun bir süre boyunca tek ses, kendi yağında boğulan sönmüş bir mumun tıslaması ve püskürmesiydi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian, ağrıyan kafasının arkasına ittiği kuşku buz gibi bir kesinliğe dönüştüğünde sesli bir nefes çekti.

Prudence rustik, baston arkalıklı bir sandalyede oturuyordu, Edinburgh'daki bir çay salonunda Hepplewhitechair'e tünemiş gibi ilkel ve düzgündü. Duruşu mükemmeldi, eldivenli elleri kucağında ağırbaşlı bir şekilde kavuşturulmuştu. Sulandırılmış ipekten lavanta rengi elbisesi açık tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Saçları, parlak bir başlıkla başının narin kemiklerine oturtulmuştu. Bir tutam bile yerinde değildi.

Başını kaldırdı. Gözlüklerinin camından yansıyan ışık gözlerini siliyordu. Titremeye başladı.

Sert kahkahası sessizlikte homurdandı. "Sana güvenmekle aptallık ettim, değil mi?"

"Bana başka seçenek bırakmadın." Sesi sakın ve kararlıydı.

"Yemin ettin."

"Yeminimi bozmadım. Tricia'ya hiçbir şey söylemedim."

İğrenç bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki yeminini bozmadın. Sen saygıdeğer bir kadınsın."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru hamle yaptı, ona ulaşırsa ne yapabileceğinden kendisi de emin değildi.

Tugbert iki kolunu ona doladı ve onu geri çekti.

Prudence beyaz eldivenli elini kaldırdı. Sabit sesine rağmen o el titriyordu. "Arlo, lütfen. Her şey yolunda. Onu bırakabilirsin."

"Bunun akıllıca olacağını pek sanmıyorum-"

Sebastian ondan uzaklaştı. "Bayan Walker'ı duydun, *Arlo*. Ellerim bağlıyken bayanı zor boğarım."

Şerif geri adım atarak kapının yanındaki duvara yaslandı, kollarını kavuşturmuş, gözleri tetikteydi. Sebastian bacaklarını gererek odada dolaştı.

"Neden, Prudence?"

Derin bir nefes aldı. "Tricia ile evlenmen yanlış olurdu. Onu sevmiyorsun."

Bir tabureye tekme attı. Duvardan sekti ve parçalandı. Sonra ona döndü, öfkesi patlıyordu. "İpin ucundakini bile kabul edecek kadar bir erkeğe muhtaç mısın?"

Tugbert gerildi. Prudence başını eğdi. Boynunun tatlı kıvrımlarında zorlukla algılanabilen bir kızarıklık belirdi.

"Onunla evlenmene izin veremezdim," dedi. "Anlamıyor musun? Sonunda hepimiz mahvolurduk."

"Yani beni ölü mü görmek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Asılmayacaksın. Mahkemeye bile çıkarılmayacaksın."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Alaycılık çapağını kalınlaştırdı. "Bunu nasıl başardın? Kral'a muhasebecilik hizmetini mi teklif ettin?"

Tugbert'e baktı. Sebastian'ın bakışları ikisi arasında dolaştı, sonra ağzı buruştu, gülümsemesi açık bir küçümseme silahıydı.

"Demek ikiniz her şeyi yoluna koydunuz. Ne kadar rahat! Belki de ilk çocuğunuza

Ben."

Tugbert öne çıktı. "Hilekârlılığınızın bu iyi genç kadını hangi derinliklere sürüklediğini bir bilseniz-"

"Arlo! Söz vermiştin." Prudence'ın sesine bir panik notası dokundu. Sebastian bir an için

Soğuk ifadesinin altında bir şey vardı, korkulu ve tutkulu bir şey.

"Eğer bir centilmen olmasaydım..." Tuğbert kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. Kül rengi saçları ensesinde düzgün bir sıra halinde toplanmıştı. Peruğu olmadan o kadar da züppe görünmüyordu. "Northumberland'den ayrılacak ve Highlands'e döneceksin, Kerr. Eğer seni bir daha İngiliz sınırına yakın bir yerde *yakalarsam*, asarım." Durakladı. "Zevkle."

Sebastian pencereye doğru yürüdü ve demir parmaklıklardan dökülüp pencere kenarına düşmüş olan pasa kör bir şekilde baktı.

Bir süre sonra Tugbert'le konuştu ama Prudence'a tehlikeli bir bakış fırlattı. "Bana onunla bir dakika izin ver."

"Bence değil, efendim. Eğer yeterince deli olduğumu düşünüyorsanız-"

"Ne diyorsa onu yap." Prudence'ın sesinde sessiz bir emir notası vardı. "Lütfen."

Tugbert öfkeyle kustu. "Pekala o zaman. Kapının dışında olacağım. Kapının *hemen* dışında."

Sebastian karanlık bir eğlenceyle onun gidişini izledi. "Onu bir kukla gibi dans ettiriyorsun. Tricia seninle gurur duyardı."

Tam önünde durmak için geldi. Yumuşak çocuk eldivenleriyle oynadı.

"Bana bak."

İsteksizce başını kaldırdı.

"Bana bak dedim," diye tekrarladı, bu kısa rica bir kükremeden daha etkiliydi.

Bir an durakladı, sonra gözlüklerini çıkarıp cebine koydu. Başını geriye eğdi ve kalın kirpiklerinin arasından onu inceledi.

Çenesi gerildi. "Unutacağını mı sanıyorsun, Prudence? Gelecek soğuk kış gecelerinde tek başına yatarken, seni öpüşümü, sana dokunuşumu unutacağını mı sanıyorsun?"

Kadın gözlerini indirdiğinde, adam onun önünde çömeldi. Kadın yüzünü çevirdi.

"Beni unutmayacaksın. Yemin ederim. Yalnız ve sefil hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacağım. Sen bile

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tugbert'le evlenirseniz ve o uzun geceliğiyle kızarak yatağınıza gelirse, sizce kimi görürsünüz?

Gözlerini kapatır mısın? O olmayacak. Ben olacağım." "Kes şunu! Anlamıyorsun."

Ağzı şefkatli gülümsemesinin gölgesinde kıvrıldı. "Bir şeyi anlıyorum. Seni yatağımdan çıkarmakla aptallık ettim. Bebeğinin babasına ihanet ederken iki kere düşünmeliydin." Ona doğru eğildi, ağzını kulağının yanına koydu. "Yolumdan çekil, Prudence Walker. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Ona bakmayı reddederek duvara doğru yürüdü. Kadın ayağa kalktı, omurgası dimdikti. Kapıya ulaşana kadar bacakları titremedi. Adam arkasını döndü ve çıldırtıcı bir an için kadının yığılacağını sandı. Yere yığılsa bile onu yakalayamazdı. Yine de toparlandı, kısa bir süre sallandı. Kız yanından geçerken, hanımelinin unutulmaz kokusu burun deliklerini gıdıkladı.

Sebastian gözlerini kapattı, Tugbert'in ağladığını görmemeye kararlıydı.

Prudence Arlo'yu görmeden yanından geçti. Yüzündeki bir şey onu durdurmasını engellemiştir. Eteklerini eldivenli elleriyle topladı ve çamurlu yoldan Lindentree'ye doğru ilerlemeye başladı.

Ilık rüzgâr kuru gözlerini yakıyordu. Doğu ufkunda, sessiz grinin arasından şeftali rengi çizgiler yükseliyordu. Güzel bir gün olacağı benziyordu; bir düğün için güzel bir gün. Ayak parmağı bir yere takıldı. Tökezlediğini gören olup olmadığını kontrol etmek için hapishaneye dönüp bakmadı, onun yerine adımlarını hızlandırdı. Lindentree'ye geri dönmeliydi. Orada ona ihtiyaç vardı, çünkü Tricia damadının kaçtığını öğrendiğinde teyzesinin buharlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Tricia ona güveniyordu. Güçlü olmalıydı. Kendi histerilerine yenik düşmeyi göze alamazdı.

Başına bir acı iğnesi battı. Parmakları şakaklarına doğru uçtu.

Yüzünü buruşturmayı kes canım. Tricia'nın yankılanan gıdaklamaları yakındaki bir alakarganın çığlığını bastırdı ve Prudence eteklerini indirip koşmaya başladı.

Yapman gereken ilk şey kirli dövüşmeyi öğrenmek. Sebastian başka bir yol bilmiyor.

Jamie şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Sebastian gece yarısı yaptığı gezintiden dönmemişti ve Jamie bir şeylerin fena halde ters gittiğini fark etmeyecek kadar zeki biriydi. Eteklerini çamur sıçratarak bir su birikintisine doğru sürükledi.

Beni unutmayacaksın. Sebastian'ın sesi kafatasının içinde gürledi. *Yemin ederim. Sana musallat olacağım.*

yalnız, sefil hayatının geri kalanı için.

Acıyı durdurmak için boşuna bir çabayla saç tokalarını kopararak saçlarını tırmaladı. Saçları yüzüne dökülüyordu ve tek gerçeklik bir ayağının diğerinin önüne çarpması ve nefes alış verişinin sert uğultusu haline gelmişti.

Uykulu tavus kuşlarının meraklı bakışlarını görmezden gelerek kapıdan geçti ve çimenlikte kaçtı. Kafatasını avuçlarının arasında ezdi, çığlık atan seslerin suçlayıcı kabalığını susturmak için çaresizce

zihninden geçti. Ayakları kaygan çimlerin üzerinde kaydı ve yüzüstü düştü. Kalçası çatırdadı

cebindeki gözlüklere karşı.

Uzun bir süre yattı, gözleri kapalıydı, parmakları nemli toprak tutamlarını yırtıyordu. Hapishanede bir dakika daha kalsaydı, Sebastian'ın ayaklarının dibinde diz çökmüş, anlaması için yalvarıyor, kendisini de alıp götürmesi için yalvarıyor olacaktı.

"Ah, Sebastian, bunu bana neden yaptırdın?" diye fısıldadı. "Senden nefret ediyorum."

Ama acı gözyaşlarıyla çimenleri vaftiz ederken, kollarının son bir kez daha ona sarılması için son nefesini verebilirdi.

Prudence parmaklarını çeşmenin suyunda gezdirerek ölü yaprakları ayırdı, sonra tekrar bir araya gelmelerini izledi. Ağaçlardan yapraklar, sarı ve kırmızı renkte durgun damlalar halinde süzülüyordu. Ona göre bahçe hoş bir bulanıklıktı. Harap olmuş gözlükleri tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Yeni gözlükleri Londra'dan henüz gelmemişti. Umurunda değildi. Dünya onlarsız daha güzel görünüyordu.

Ekim rüzgârının serin esintisi, yaprakları bir derviş gibi döndürdükten sonra tarlaya savurdu. Şalını daha sıkı çekti ve sırttan Apollon'un yanından geçti. Cılız örtüleri, mermer formunun abartılı erkeksiliğinin üzerine düşüyordu. Dizlerinin arasına şişman, kıllı bir örümcek ağ örmüştü.

Prudence ürperdi, Tricia ile orada yalnız başlarına yaşlandıkları, örümcek ağları ağaran saçlarını süsleyene kadar bahçede kol kola gezindikleri ürkütücü hayalini kovamadı.

Tricia kapıda bir hayalet gibi belirdi. Kalın bir sesle, "Burada sizi görmek isteyen bir adam var," dedi.

Prudence'ı gerçekten dehşete düşüren şey, teyzesinin yakışıklı nişanlısının ortadan kayboluşunu, daha önceki yedi kocasının zamanında ölümünden daha zor karşılamış olmasıydı. Tricia'nın gözlerinin kenarları kırmızıydı, burnu parlaktı ve peruğu çarpık ve pasaklı görünüyordu. Bu Prudence'ın kendi suçlu hayal gücü müydü yoksa teyzesinin gözlerinde yaralı bir suçlama mı vardı?

"Eğer yine Vikont'sa," dedi, "ona yarın arayabileceğini söyle. Eğer Sör Arlo ise, ona hâlâ hasta olduğumu söyleyin."

İnatçı Fransız'la kimya tartışmak gibi bir arzusu yoktu. Ve Sör Arlo, kendi hatası olmaksızın, ona hayatının en karanlık anında neredeyse girdiği korkunç yolu hatırlatıyordu.

"Vikont geldi," dedi Tricia, "ama sizinle işi olduğunu söyleyen bir adam getirdi."

Prudence kaşlarını çatı. "Benimle mi? Benimle kimin işi olabilir ki?"

"Nereden bileyim? Ona Lindentree'nin metresi olduğumu söyledim ama o sizi görmekte ısrar ediyor." Burnunu çekti.

"Bana kalırsa biraz kendini beğenmiş biri."

Prudence isteksizce Tricia'yı takip etti. Taze sonbahar rüzgârından sonra ev bayat ve kapalı geliyordu. Prudence haftalardır içeride kalmaya dayanamıyordu. Ev boş bir kabuk gibiydi. Sıcak, erkeksi bir kahkaha patlaması ya da parke zeminde bir bastonun şakırtısını duymayı beklemeden bir köşeyi bile dönemiyordu. Tricia koridoru takip ederek salona doğru ilerlerken Prudence, teyzesinin konukları kütüphaneye yerleştirmemiş olmasına şükretti. Prudence son iki yılda oraya sadece bir kez gitmişti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

aylar. Çerot dumanının kalıcı kokusu onu gözyaşlarını tutamayarak bahçeye çıkarmıştı.

D'Artan ve arkadaşı salona girdiklerinde ayağa kalktılar. Yabancı, bir yüzyıl önce bir misafir odasında rahatça oturabilirdi. Frakının kollarından ve yakasından danteller fışkırıyor, Prudence'ın elini kibar bir selamla eğerken özenle yapılmış peruğundan pudralar uçuşuyordu.

"Bayan Walker, sanırım?"

Prudence, o daha doğrulamadan bir hapşırığı bastırdı. "Öyleyim."

Vikont Tricia'ya sert bir bakış attı. Salondan itaatkâr adımlarla çıkarken dudaklarında eski somurtkanlığının bir izi belirdi. Terliklerinin tıkırtısı kapının hemen dışında durakladı.

D'Artan Prudence'ın elini dudaklarına götürdü. "Her zamanki gibi güzel."

Arkadaşı Sheraton koltuğuna tekrar oturduğunda, narin bacaklar tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. D'Artan onu tanıştırdı ama Prudence tüm dikkatini onun ismine veremeyecek kadar narin sandalyenin onun örnek iskeletini taşıyıp taşımayacağını görmekle ilgileniyordu. Lord Pettiwiggle mı yoksa Periwinkle mı olduğundan emin değildi. D'Artan kanepeye çöktü, memnun bir kedi gibi gülümsüyordu.

Diğer adam gümüş bir enfiye kutusunu açtı ve bir tomarını burnuna soktu. D'Artan bir tutam aldı ve Prudence bir an için adamın kendisine de ikram edebileceğini düşündü ama adam bu hareketi kontrol etti. Kutu paltosunun hacimli kıvrımları arasında kayboldu.

Arkasına yaslanırken sandalye gıcırdadı. "İngiltere Kralı 3. George adına buradayım." Sesi sanki tüm hayatını önemli şeyler söyleyerek geçirmiş gibi gür çıkıyordu.

"Kral mı?" diye tekrarladı. "Kral'ın benimle ne işi olabilir ki?"

"Babanızın verdiği bir dilekçe yakın zamanda Kral'ın dikkatini çekti."

Durdurmaya fırsat bulamadan, kadınlara yakışmayan bir homurtu koptu. "Sence de biraz geç değil mi? Babam öleli neredeyse sekiz yıl oldu."

D'Artan öne doğru eğildi ve saten giysili bacak bacak üstüne attı. "Bildigine eminim canım, Kral bir süredir rahatsızdı."

Bir Mart tavşanı kadar deli, diye düşündü acımasızca.

"Kral dilekçesini inceler incelemez babanızın yerini tespit etmeye çalıştık." Lord Pettiwiggle-Periwinkle üzüntüyle başını salladı. "Üzücü ve trajik bir durum. Sizi Londra'daki lojmanınıza kadar takip ettik ama gittiğinizi öğrendik. Lindentree'ye gönderdiğimiz mektuplara yanıt a l a m a d ı k . "

"Ama ben hiç-"

Sanki o hiç konuşmamış gibi azarlayıcı ses tonuyla devam etti. Belli ki söyleyecekleri onun ekleyebileceği her şeyden daha önemliydi. "Ajanlarımızdan biri birkaç ay önce buraya gönderildi, ancak oldukça huysuz bir yaratık tarafından Pomeranya'ya göç ettiğiniz ve daha sonra orada öldüğünüz bildirildi. *Bu korkunç yaratık* arabaya ok atmaya başlayınca ajanım malikânenen kaçmak zorunda kaldı. Pomeranya'daki araştırmalarımız bir sonuç vermeyince-"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie. Prudence kucağına baktı ve gülümsemesini bastırdı. Bir nostalji dalgası görüşünü bulanıklaştırdı.

"-Bu konuyu kendim araştırmaya karar verdim. Kral aradan geçen zamanın uzunluğundan dolayı dehşete düşmüş durumda. Kendisi ve Başbakan bu üzücü olaydaki rollerini düzeltmek için olağanüstü tedbirler aldılar."

Ceketini sıvazladı ve krem rengi bir zarf çıkardı. Prudence Kraliyet Mührünü tanıdı ve uzun ve sıkıcı bir resmi taziye için kendini hazırlayarak sandalyesine geri oturdu.

"Kral'ın, babanızın olağanüstü bilimsel çalışmalar yaptığından ve yaşasaydı kraliyete faydası olurdu."

Mırıldanarak onayladı.

Boğazı guruldadı. "Livingston Walker'ın soyundan gelen tek kişi olan siz Bayan Prudence Walker'a bu asalet nişanını vermekten büyük bir memnuniyet duyuyor ve Kral'ın onayını almak istiyorum. Bundan böyle ilk yaratılan Winton Düşesi olarak bilineceksiniz."

Kapının diğer tarafından gelen şok edici bir gıcırtı hızla bastırıldı.

Adam devam etti. "Teyzenizin sevgili dostu Vikont, kısa bir süre önce Kral'ı, parasal bir karşılık olmadan unvanın kâğıttan öte bir değeri olmadığına ikna etmeyi başardı."

D'Artan uzanıp Prudence'ın elini okşadı. Prudence itiraz edemeyecek kadar şaşkındı.

"Eminim size söylemiştir," diye devam etti adam, "Vikont Edinburgh'daki laboratuvarında sizinkine benzer ilgi alanlarını takip ediyor. Kral, babanızın fulminik araştırmalarıyla ilgili olarak ikiniz arasında yapılacak bir bilgi alışverişinin tüm İngiltere'nin yararına olacağına inanıyor. Bu yüzden kraliyete yaptığınız bu hizmet için size yıllık bin sterlinlik bir emekli maaşı vermeye karar verdi."

Prudence donmuş gibi oturuyordu. "Artık düşes olduğumu mu anlamalıyım?" diye sordu çok kısık bir sesle.

Adam cevap veremedi D'Artan yumuşak bir sesle, "Orta derecede zengin bir düşes, hayatım," dedi. Büyük bir törenle tek dizinin üzerine çöktü ve parmaklarını soğuk ellerinin arasına aldı. "Majesteleri."

Tricia iki ayı aşkın süredir duymadığı bir sesi, Prudence'ın kahkahasının zengin, kadifemsi notalarını duyunca kapıdan kafasını uzatmaktan kendini alamadı. Prudence sandalyesinde geriye doğru sallandı ve elini ağzının üzerine kapattı. Hem D'Artan hem de Lord Pettiwiggle-Periwinkle ona sanki yaşlı Kral George kadar delirmiş gibi bakıyorlardı. Ama çılgın kahkahalarını, yüzünden akan gözyaşlarını durduramadığı kadar durduramıyordu.

İkinci Bölüm

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dikenli ağacından bir gül

kopardım.

Ve sevgilim gülümü çaldı. Ama

dikenî yanımda bıraktı.

Robert Burns 1791

On Sekizinci Bölüm

Edinburgh, İskoçya 1792

Winton Düşesi pervazlı pencerenin önünde durmuş, yağmurun pırıl pırıl camlardan aşağı süzülüşünü izliyordu. Elindeki küçük camdan buhar iplikçikleri kıvrılıyor ve mermer topraktan sıcaklık yayılıyordu ama yine de titriyordu. Soğuk, derinlerinden yukarı doğru süzülüyordu. Isıtılmış likörden bir yudum aldı. Boğazından aşağı süzüldü, pencerenin dışındaki gece kadar karanlık ve acı bir rahatlıktı.

Sokak lambaları Charlotte Meydanı'nın parıldayan kaldırım taşları üzerinde puslu ışık haleleri oluşturuyor. Eski Edinburgh'un kalabalık caddeleri, Yeni Edinburgh olarak adlandırılan bu zarif park ve cadde simetrisinden bir galaksi uzakta olabilirdi. Ferforje kapılar ve hırlayan taş aslanlar, tuğla evlerin düzgün sıralarını koruyordu. Parkın karşısında, diğer konakların ışıkları uzaktaki yıldızlar gibi göz kırpyordu. Parlak bir araba hızla geçti. Yün pardösülü bir adam, buz gibi yağmura karşı omuzlarını kamburlaştırmış, telaşla yürüyordu. Prudence, Sebastian'ın dışarıda bir yerlerde, soğuk, ıslak ve yalnız olup olmadığını merak etti.

Sebastian'la çamur, yağmur ve korku seli içinde birbirlerine sarıldıkları o fırtınalı gecenin anısıyla sarsılarak gözlerini kapadı. Tüm sıcak konforunu bir şans için takas edebilirdi.

O nemli, tozlu çiftçi kulübesine geri dönüp her şeye yeniden başlayacaktı. Sebastian'ı bu rahat salonda güven içinde hayal etmek çok kolaydı; piyanonun başına kayıtsız bir zarafetle yaslanmış, o uzun, zarif parmaklarıyla Tricia'nın koluna yapışmış, Devony'ye göz kırparken müşfik bir kocanın timsali olmuştu.

Prudence'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudakları gerildi. Sebastian seçimini yapmıştı. O da kendi seçimini yapmıştı.

Karanlık camdan bir yabancının gözleri ona doğru parlıyordu.

Penceredeki şık giyimli kadın kimdi? diye merak etti. Gülüşen insanlarla uğuldayan ve dönen bir odada Prudence, olmayı seçtiği kadınla tamamen yalnız hissediyordu. Kendini kadife kadar yumuşak ve çelik kadar sert dantel ve ipekten bir zırha büründürmüştü.

Kalbini Sebastian Kerr'e sunmaya cesaret eden garip, hüzünlü kız. Teni porselen, kalbi buz gibiydi ve kendi kırılğan kahkahası onu binlerce parçaya ayırsa bile kimse bunu bilmez ya da umursamazdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bir yağmur damlası camdan aşağı süzüldü, yanağından geçen serseri bir gözyaşı gibi dalgalandı. Parmağını soğuk cama dokundurdu.

Nefes nefese bir fısıltı hayalini böldü. "Sevimli bir yaratık, değil mi? Nereden geldi bu kız?"

"Tricia onu taşrada bir yere saklamıştı," diye cevap verdi başka bir kadın sesi. "Leydi Gait onun bir

Hapsburg prensesi. Teyzesi bir zamanlar onların prenslerinden biriyle evliydi, biliyorsunuz."

"Tricia de Peyrelogue neredeyse herkesle evlendi," dedi üçüncü bir kadın. "Bu kadın onun yolundan gitmek için hiç acele etmiyor. Noel'den bu yana üç evlilik teklifi aldı ve hepsini geri çevirdi. Teyzesinin çok üzüldüğünü de eklemeliyim. Tricia sonuncusundan sonra epey bir sinir krizi geçirdi. Belki de kız kendisi de bir prens bekliyordur."

"Benim zevkime göre biraz zayıf. Onu yemek yerken hiç görmedim. Bir büstiyer giydiğini düşünebilirsin."

Prudence kaskatı kesildi. Edinburgh sosyetesinde geçirdiği üç aydan sonra, homurdanmalara ve bakışlara alışmış olmalıydı ama yine de bunlar onu rahatsız ediyordu.

Şampanya kadehlerinin kırılğan tıngırtısını yeni bir fısıltı izledi, bu seferki alçak ve erkeksi bir fısıltıydı. "Şiirlerinin ahlakiliği konusunda onunla tartışmaya cüret ettikten sonra Burns bile ona aşık oldu. Ve yaşlı Romney'nin onun resmini yapmayı teklif ettiğini söylüyorlar. Hiçbir şey için."

"Hiçbir şey için mi? Ya da üzerinde hiçbir şey yokken? Onun yeni Emma Hart'ı olabilir."

Prudence pencere aralığından uzaklaşırken kahkaha dalgaları kesildi. Boynundaki zincirde asılı duran altın gözlüklerini gözlerine kaldırdı ve onlara, ona bu güne kadar çok şey kazandırmış olan o buz gibi bakışlarını yöneltti.

"Kış Düşesi" lakabını almıştı. Kadınlardan ikisinin aynı gözlükleri taktığını sıkıcı bir eğlenceyle fark etti. Düz camlı gözlükler, "gizemli genç düşes" Edinburgh'da ilk kez sahneye çıktığından beri moda olmuştu. Bu körü körüne öykünme Prudence'ı hem ürkütüyor hem de büyülüyordu.

Onun meydan okuyan bakışları altında kadınlar, parfümlerinin misk kokusunu havada bırakarak uzaklaştılar. Kendisinin çok zayıf olduğunu söyleyen kızın dolgun kalçaları eteklerinin altında sallanıyordu. Prudences onun da büstiyer giymediğini düşünüyordu.

Arkadaşları, uzun, dağınık saçlı, utangaç bir genç adam, bir pardon mırıldandı ve kayarak uzaklaşmaya çalıştı. Kadın ona ince bir parmak salladı.

Garip bir şekilde başını salladı ve elini buklelerinin arasından geçirdi. "Majesteleri?"

"Lord Desmond-Ned. Ned, değil mi?"

Hatırlamış olmasından saçma bir şekilde memnun görünüyordu. Prudence bir utanç titreşimini bastırdı.

"Ned, hizmetinizdeyim leydim. Sizin için ne yapabilirim?"

Ondan başının üzerinde durmasını ve ayak parmaklarıyla bir şarap kadehini dengelemesini istemeyi düşündü ama bu acımasız dürtü geçti. Parmaklarını onun keten koluna koydu. "Dün gece siz ve genç Bay Cotton arasında duyduğum bir bahsi konuşmak istiyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Lord Desmond'ın rengi güzelleşti. "Cotton bir serseri ve halktan biri. Ona aldırmayın." Hedis bir önceki geceki arkadaşlarını tembel tembel panoya yaslanan beyefendilere bakarak aşağıladı. Onlar da komik bir hassasiyetle kadehlerini kaldırmış, izlemiyormuş gibi yapıyorlardı.

Prudence onu pencerenin korunaklı kasvetinden uzaklaştırıp avizenin mumlarından dökülen ve şeftali rengi şamdan duvarlarda parıltıyan ışık pınarına götürdü.

"Asalet patentimin kaynağını ilk önce hanginizin keşfedebileceğini tartışıyordunuz," dedi. Bay Cotton, Kral için gizli bir hizmette bulunmuş olabileceğimi, örneğin onu bir suikastçının önünden çekebileceğimi öne sürdü. Siz ise efendimiz için farklı bir hizmette bulunmuş olabileceğimi iddia ettiniz."

"Ama ben yapmazdım. Ben asla . . . Yemin ederim öyle demek istemedim..."

Prudence, adamın kolunun kolunun altında daha da ısındığına yemin edebilirdi ve kadın dudaklarını büzerek kaşlarını çattı. "Sonra da Bay Cotton'la yüz sterlinlik bir bahse girdiniz, bu gece benden ilk gülümseyen siz olabilirsiniz diye."

Ocağa ulaşmışlardı. Genç adamlar doğruldular ve gösterişli bir şekilde kravatlarını çekıştirdiler.

Çilli Bay Cotton fildişi enfiye kutusuyla oynuyordu.

Prudence yaltaklanan esirini serbest bıraktı. "Üzgünüm Lord Desmond, ama arkadaşınıza yüz pound borçlusunuz."

Bu sözlerin ardından ince omuzlarını reverans yaparak eğdi ve ağzı açık kalan Bay Cotton'a ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. Gülümsemesinin yüz hatlarını yumuşattığını, ama bu çocuk-adamların karşı konulmaz buldukları melankoli havasını yok etmediğini biliyordu. Onlardan ayrılmak için döndüğünde Ned inledi ve Bay Cotton zafer çığlıkları atarak onu sırtından tokatladı. Prudence eteklerini kaldırdı ve onların hayran bakışlarının sıcaklığını çıplak omuzlarında hissederek oradan uzaklaştı. Onlar üzerindeki gücü onu baş döndürücü bir heyecana sürükledi.

Sebastian bu gücü onun ellerine bırakmış ve asla gelmeyecek bir dokunuş için hazırlanmış dolu bir tabanca gibi orada bırakmıştı.

Gülümsemesi soldu, onların aptalca oyunlarındaki suç ortaklığı ağzında acı bir tat bıraktı. Daha pratik olan yanı onların ilgisini gülünç buluyordu. Ama alaycılığını zekâ, melankolisini de sofistike sanıyorlarsa, onları aydınlatacak olan kimdi? En azından aptalmış gibi davranmak zorunda değildi. İçindeki ihmal edilmiş küçük kız, onların hayranlığının değişken sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Dansçılarının arasından süzülürken ipek çorapları baldırlarına fısıldıyordu. Piyanodan bir Bach kantatının hüznü notaları dökülüyordu. Bir hizmetçinin tepsisinden bir likör daha aldı ve sanki sıcaklığı kalbinin etrafını saran buzlu pençeyi çözebilecekmiş gibi bir yudumda içti. Şubat ayı yaklaşıyordu ama sanki bahar hiç gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Boş bardağını iskele masasının üzerine bıraktı, kaçmak için can atıyordu. Ama kalabalık salonun öbür ucundan, Tricia'nın sallanan yelpazesi onu durdurdu. Teyzesinin özenle hazırlanmış elbisesine bakan Prudence neredeyse gülümseyecekti. Tricia'nın Fransa'daki devrimden esinlenen daha sade modaya verdiği son ödün, daha dar panniers idi. Artık bir odaya girmek için yan dönmek zorunda kalmıyordu.

Tricia'nın yanında iki adam gördü ve iç geçirdi. Başka bir tombul yaşlı kont olmasın diye dua etti. O zamandan beri

Prudence'in alışılmadık mirası, Tricia yeğeninin evlendiğini görmek için eski kampanyasını yenilemişti. Hayır.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence sadece onun tüm dikkatini çalmakla kalmamış, aynı zamanda affedilmez bir günah işlemişti.

Tricia'yı soylular sınıfında geride bıraktı.

Vikont D'Artan, Tricia'nın dirseğinin yanında duruyordu. Campbell'ların kasaba evinde kalmaları için davet edilmelerini o ayarlamıştı. Tricia'nın kayıp nişanlısıyla ilgili olarak avukatları sorgulamasına yardım ederek ve hatta Tricia'nın seçilmiş yol arkadaşları olarak Boris ve Blake'lere tahammül ederek, geldikleri günden beri onlara sürekli eşlik etmişti.

Prudence kalabalığın arasından geçerken bir ürpertiye kovdu. Hem laboratuvar da hem de laboratuvar dışında, yaşlı Vikont onun duygularına bir baba kadar saygılıydı. Araştırmaları sonuçlanana kadar babasını öldüren formülü tam olarak açıklamayı reddettiğinde bile ona karşı acı verici bir sabır göstermişti. Ama Prudence, D'Artan'ı her gördüğünde hissettiği ıssızlık duygusunu yok edemiyordu.

Vikont hayatına girmiş ve Sebastian gitmişti. Yine de bunun kendi suçu olduğunu kendine hatırlattı. Suçu Vikont'a atmak

Yaptığı şeyi değiştiremezdi. Yaptığı şeyi hiçbir şey değiştiremezdi.
Donmuş kalbini bir acı yumağı sıkı.

D'Artan'ın dikkati şu anda onun üzerinde değildi. Tricia'nın yanındaki adama ters ters bakarken kaşları gümüşü bir çizgiye dönüşmüştü.

Prudence onu görünce garip bir acıyla nefesini tuttu. Siyah ve yeşil kuşaklı bir ekose geniş omuzlarına örtülmüştü. Beringli eli gururla claymore'unun kabzasında duruyordu. Belinde bir deriporran asılıydı.

Tricia onun bileğindeki fırfırlara tutundu. Prudence yaklaşırken, "İtiraf etmeliyim ki İskoçların mizah anlayışı bana göre değil," dedi. "Dün görüştüğümüz korkunç avukat nişanlının benim çılgın hayal gücümün bir ürünü olduğunu söylemekten başka bir şey yapmadı."

"Bir hayalet değil leydim, belki de sadece bir alçak." İskoç'un sert sesine bir dokunuşla

Edinburgh sosyetesinin yapmacık İngilizcesi tarafından henüz yok edilmemiş müzikal çapak.

Prudence o devam ederken açlıkla dinledi.

"Düşünmesi ne kadar zor olsa da, senin güzelliğindeki bir kadını avlayacak erkekler var."

Ve zenginlik, diye ekledi Prudence sessizce. Adam çekici olduğu kadar nazikti de.

Tricia burnunu çekti. Bir çift mendil ortaya çıktı. İskoçyalı'nın elindeki dantelli mendili aldı ve parlayan bir gözyaşını sildi. "Bunu kabul edemem. Nişanlım bana tapardı. Kaçırılmış olmalı. Beni asla isteyerek terk etmezdi."

Prudence aralarına karıştı ve Tricia'nın dirseğine nazikçe dokundu. "Fidye talebi almadık teyze. Onu burada bulamazsak hayatına devam edeceğine söz vermiştin."

Tricia onun elini itti. "Bunu söylemek senin için yeterince kolay. Sevdiğin adamı kaybetmedin."

Prudence yanaklarına sıcaklık yayılırken başını öne eğdi. Sebastian'ın odasına gittiği geceyi, Sebastian'ın ona söylediği şefkatli sözleri, ona nasıl dokunduğunu çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Utanç ve pişmanlık birbirine karıştı ama her seferinde saten örtünün üzerinde birbirine dolanmış bedenlerinin görüntüsü aklına geldi.

Tricia'nın titreyen dudakları cesur bir gülümsemeye kıvrıldı. "Beni affedersiniz, değil mi?" dedi etekli yabancıya.

"Dağlık bölgeden geldiğiniz için Laird hakkında biraz bilgi sahibi olacağınızı umuyordum.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dunkirk."

Adam viski bardağını tek yudumda boşalttı. "Evet, öyle, Leydi Tricia.
Ben Laird'im

Dunkirk ve neredeyse on beş yıldır da öyle."

Prudence'ın karanlık düşünceleri, bakışlarını kaldırıp Killian'ın parıldayan gözleriyle buluştuğunda paramparça oldu

MacKay.

Bahçe duvarının gölgeleri arasından bir adam süzüldü, bakışları yumuşak tuğlanın derinliklerinde parlayan ışık karelerine takılmıştı. Yağmur şapkasının kenarından dökülüyordu. İşaret verdi ve beş karanlık şekil duvarın üzerinden atladı. Konağın arka taraflarında bir yerde bir kapı açıldı ve bir viyolanın zengin, parlak notaları bahçeye döküldü.

"Bu süslü insanlar gayda diye bir şey duymamışlar mı?" diye mırıldandı kulağına bir ses. "Biz İskoçya'dayız

Tanrı aşkına, Paris olmaz."

"Sessiz ol," diye tersledi Sebastian. "Eğer dilini tutmazsan hapse gireceğiz."

"Edinburgh'a gelmek benim fikrim değildi."

"Yaylalarda açlıktan ölmemizi mi tercih ederdin?" Sebastian Jamie'nin başındaki çuvalı düzeltti.

bir sarsıntıyla. "Kendi babaninki hariç oradaki tüm kirkleri soyduk."

Jamie burnunu çekti, sıkıntısı çuval bezi tabakası tarafından bastırılmıştı. "Her şey için hazırdım. Vazgeçen sendin."

"Baban yerine büyükbabamı soymayı tercih ederim. Bankadaki tüm hesaplarımı donduran o.

Kraliyet Bankası. Eğer paramı bulabilirsem, bahara kadar Highlands'de saklanabiliriz."

"Ama seni önce fark ederse, Highlands'e ihtiyacın olmayacak, değil mi? Hapiste ya da cehennemde, nerede olursa olsun

seni göndermeyi seçti."

Tiny arkalarından inerken çamur sıçradı. "Eğer ikiniz bütün gece tartışacaksanız, biz de etrafta dolanıp ön kapıyı tıklatabiliriz. Belki uşak bizi içeri alır."

Jamie, Tiny'nin kemerinden bir şişe çıkardı, maskesini yukarı itti ve uzun bir yudum aldı. "Aaah! Bir adamı eritmek için İskoç viskisi gibisi yoktur. Tüm iyi yanlarım donmuş durumda."

Tiny homurdandı. "Edinburgh fahişeleri için büyük bir kayıp değil." "Bu senin fikrin, onların değil," diye karşılık verdi Jamie.

Yandaşlarından birinin kahkaha atması üzerine Sebastian arkasını döndü ve onu susturmak için tısladı. Tabancasını çekerek onları evin yan tarafına götürdü, sadece pantolonunu gül ağacından kurtarmak için durakladı. Kasa pencerelerinin aydınlık kareleri ona satenler ve ipeklerden oluşan bir dünyanın parıltılı görüntüsünü veriyordu. Bu dünya, bir İskoç lordunun yoksul oğluna hiçbir şey vermek istemeyecek bir dünyaydı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian bu dersi son birkaç ayda yeniden öğrenmişti. Buzlu derelerde yıkanmak. Bütün gece eski püskü battaniyelerde titremek. Tadına bakmak için saatlerce çiğnemek zorunda kalacağı kadar sert kurutulmuş et yemek.

Gösterişli haydut gitmiş, geriye sadece ipek bir maske ve cebinde bir mezar taşı olarak buruşturulmuş ekose bir paçavra kalmıştı. Onun yerinde sıradan bir hırsız ve aç bir adam vardı. Sebastian Kerr'in istediği şeyi, Sebastian Kerr almak zorundaydı. Prudence Walker ona bu kadarını öğretmişti. Artık vahşi dürtülerine boyun eğmeyi göze alabilirdi, çünkü bir kadın ona özgürlüğünden ... ve hayatından başka kaybedecek bir şey bırakmamıştı.

Uyuşmuş parmakları tabancasının kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Çuval bezinden maskesinin altından soğuk bir şekilde gülümsedi.

Prudence gözlerini Killian MacKay'e diktiğinde, yanaklarındaki renk geldiği gibi hızla kayboldu.

Tricia'nın şaşkın itirazları yerini gürültülü bir vızıltıya bıraktı.

Bu adam hain bir kambur değil, gür beyaz saçları olan uzun boylu bir beyefendiydi. Kösele gibi alnında derin yaralar vardı ama omuzları bükülmemişti ve yaşına göre şaşırtıcı derecede genişti. Adam şaşkınlığını fark edemeden gözlerini indirdi. Bakışları adamın ağır ekosesinin üzerine serpilmiş beyaz tüylere takıldı -kendi tüyleri değil, uzun, kabarık kedi tüyleri. Bu gerçekten de Sebastian'ı evinden kovan kalpsiz köpek olabilir miydi?

"Yani kendisine Sebastian Kerr diyen bir adamı hiç duymadınız mı?"
D'Artan'ın sesi Prudence'ı

aniden konuşmaya geri döndü. Vikont'un dudaklarında belli belirsiz bir küçümseme belirdi.

MacKay kısa bir an için tereddüt ederken iki adam arasında gümüşü bir gerilim oluştu. "Asla," dedi.

Prudence gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. Killian MacKay onun soğuk, meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştığında, ikisi de yalan söylediğini biliyordu. Ama aynı zamanda, Prudence teyzesinin nişanlısından her bahsedildiğinde neden renk değiştirdiğini açıklamak istemediği sürece, sessizliğini koruyacağını da biliyorlardı.

Prudence elini MacKay'in kolunun arasına sokup ona gülümserken Tricia şaşkınlıkla baktı. "Belki de teyzeme iyileşmesi için zaman vermeliyiz.

Böyle bir şoktan. Campbell'ların kütüphanesini ziyaret ettiniz mi? Oldukça kapsamlı. Bir tur atmak ister misiniz?"

"Çok isterim." MacKay Tricia'nın gevşek elini dudaklarına götürdü, sonra D'Artan'ın önünde eğildi, gülümsemesi

Alaycı. "Vikont, her zaman bir zevktir."

Salonun ılık kalabalığı, birbirini takip eden çiftin önünde dağılırken D'Artan'ın gözleri gümüşü yarıklara dönüştü.

Kütüphanedeki lambalar yanmıyordu, ancak çıtırdayan bir ateş havaya sedir ağacının sıcak kokusunu yayıyordu.

Yağmurla parlayan pencereler, cilalı cevizden yapılmış karanlık duvarları çevreliyordu.

Prudence dar bir kanepeye oturup kızılırcık rengi elbisesinin eteklerini titizlikle düzeltirken saten kombinezonu etrafında uçuşuyordu. MacKay onun karşısındaki kanatlı deri koltuğa oturdu. Çünkü

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Uzun bir süre sessizce birbirlerini incelediler.

MacKay genç bir adam olarak kadın modası konusundaki bilgisiyle gurur duyuyordu. Kız Londra ve Edinburgh'u kasıp kavuran daha yumuşak, daha doğal tarzların hakkını veriyordu. Kusursuz tenini bir seruse tabakasının altına gömmek, saçlarını bir peruğun altına saklamak kadar büyük bir suç olurdu. Koyu renk kütle yukarı doğru savrulmuş ve boğazında ağır sarmallar halinde düzenlenmişti. Geniş bir kuşak, pembe saten ceketle uyum içindeydi ve ince belini vurguluyordu. İlkel tavırları başka bir kadına komik gelebilirdi ama asaleti onu tuhaf bir şekilde dokunaklı kılıyordu. MacKay güzel bir kadınla böylesine sıcak, karanlık bir yakınlık içinde yalnız kalmanın onu heyecanlandıracağı yaşı geçmiş olmayı diledi.

Prudence gerginliğini belli eden bir hareketle gözlüklerini yukarı kaldırdı ve bu çılgınca hayale kapılmasına neyin sebep olduğunu merak etti. "Bu kadar açık sözlü olduğum için beni bağışlayın, Laird MacKay, ama İskoçya'nın kuzeyinde küçük bir mülk arıyordum. Dunkirk dediğiniz bu kale

- satılık olabilir mi?"

MacKay sandalyesinde doğruldu. Genç kız basit bir gerginlikten daha fazlasını ele veriyordu. Çizim odasındaki hiç kimse ona adıyla hitap etmemişti. "Dunkirk yıkık dökük bir harabeden biraz daha fazlası. Neredeyse hiçbir değeri yok."

"O zaman ondan kurtulmak size yük olmaz."

Ayağa kalktı ve sanki onun soğuk bakışlarından uzakta bir sıcaklık arıyormuş gibi şömineye doğru yürüdü. Prudence, karısının çenesinde, gelinini çalan adamdan intikam almadan önce on altı yıl beklemesine izin veren inatçı sabrın bir anlık görüntüsünü yakaladı. Adamın geniş omuzlarının ateş ışığında silüetini görünce kalbi garip bir şekilde çarptı.

"Dunkirk satılık değil" dedi.

Sesine dokunan yalvarma notasına engel olamadı. "Siz varlıklı bir adamsınız. Strathnaver'ın çoğunun size ait olduğunu biliyorum. Sizin gibi bir adam için eski bir harabenin ne değeri olabilir ki?"

Gözlerini alevlere dikti. "Manevi bir değeri var. Değer verdiğim bir kadın bir zamanlar orada yaşıyordu."

Ve orada mı öldü? Bu sözler Prudence'ın zihninde net bir şekilde yankılandı. Korkunç bir an için, onları yüksek sesle söylediğini düşündü.

MacKay onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözlerinde öfke ya da acı bir azarlama yoktu, sadece bir nezaket vardı. "İsteklerini yerine getiremediğim için üzgünüm, hayatım. Ama gördüğün gibi, Dunkirk satmak için gerçekten benim değil. Onu bir başkası için emanet olarak tutuyorum."

Obuanın ağlamaklı tınları odanın içine süzüldü. Müzik hem karanlık hem de dayanılmaz derecede tatlıydı, yağmurun pencerelere vuran sabit pıtırıtılarına yabancı bir karşılıktı.

Prudence ayağa kalktı. "Bağışlayın beni, Laird MacKay. Kesinlikle haklısınız. Size ait olmayan bir şeyi satmanızı isteyemem."

Alaycı bir reveransla onu ocağın önünde ayakta bıraktı. MacKay sandalyenin arkasına uzanırken elleri titriyordu. Michelline'in ölümünden bu yana geçen kısır yıllar boyunca Killian MacKay sık sık bağışlanmak için dua etmişti. Ama görünüşe göre Tanrı bir merhamet ruhu değil, menekşe gözlü ve viski sesli bir intikam meleği göndermeyi uygun görmüştü. Boğumlu parmakları

Sessizce dua ederek başını eğip merhamet değil, cesaret isterken şık deriyi ısırdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian tabancasını geri çekti ve kabzasını kırılğan cama sapladı.

Bileğini ustaca çevirerek uzun çift pencerenin kilidini açtı. Müzisyenler uyumsuz bir şekilde duraklamadan önce o içerideydi.

Altı yüz­süz, iri cüsseli kütle odaya dökülürken, tiz bir çığlık toplantıyı ölüm sessizliğine sürükledi.

"Silahlar yere, beyler," diye seslendi Sebastian, sesini bir törpü ile gizlemişti.

daha inandırıcı hale getirdi.

Emrinde sadece bir tabanca, bir avuç baston ve bir şemsiye vardı. Mavi saçlı bir kadın kocasının kollarında iki büküm oldu.

"Şimdi daha önemli bir bağış istiyoruz," dedi. "Tüm mücevher, altın ve paralar çuvallara lütfen Çok güzel. Evet, bu çok işe yarar Peki, teşekkür ederim," diye ekledi, köstekli saatlerin ve altın zincirlerin şingirtısı gergin sessizliği doldururken.

Adamları onlara öğrettiği gibi hareket ediyor, çuvalları açık bir şekilde bir gruptan diğerine geçiyor, asla göz teması kurmuyor ve sessizliği bozmuyorlardı. Sebastian'ın D'Artan'ın orada olmadığını anlaması için hızlıca bir göz atması yetmişti. Acı bir hayal kırıklığı boğazında düğümlendi.

Sıcak hamur işlerinin iştah açıcı kokusu burnuna geldi. Bakışlarını keklerle dolu gümüş rengi çay arabasından özenle kaçırdı. Karnı sanki omurgasına değiyormuş gibi hissetti. Ağzı sulandı. Midesi gurulduyordu. Bir kek bile yese, hepsinin önünde diz çökecek, bu güzel insanların şüphesiz onun olduğunu düşündüğü açgözlü bir canavar gibi ağzına kek tıkacaktı.

Dağınık saçlı genç bir adam aile yadigârı yüzüğünü çıkarmak için tereddüt etti. Sebastian açık bir tehdit hareketiyle tabancasını salladı. Yanındaki çilli genç adam onu iterek itaat etmesini sağladı ve fildişi bir enfiye kutusu ile kalın bir keseyi çuvalın içine fırlatarak müzikal bir şangırtıyla yığının üzerine bıraktı. Sebastian çilli adamın kaşlarına yansıyan aciz öfke karşısında istemediği bir empati duygusu hissetti. Gece bitmeden ikisini de vurmak zorunda kalmayacağını içtenlikle umuyordu.

Bakışları tekrar pastalara kaydı. Altı ay önce böyle bir toplantıya konuk olur, şampanyasını yudumlar ve ufalanan tatlı bir pastayı kemirirdi. İçine bir anı yumağı gömüldü; parmağının ucuyla Prudence'ın dudaklarını izliyor, dilinde eriyen kremanın tatlılığını hissediyordu. Ama bu başka bir dünya ve başka bir adamdı. Bir çift hain ametist gözün kendisini büyülemesine izin verecek kadar aptal olan bir adam.

Yukarıdaki sahanlıkta bir gölge kıpırdandı. Sebastian'ın bakışları yukarı doğru kaydı. D'Artan merdivenin kıvrımında durmuş, gülümsüyor, elini hafifçe korkuluğa dayamıştı.

Sebastian merdivenlere doğru üç uzun adım atmıştı ki, misafir odasının sonundaki bronz kapı açıldı ve Prudence Walker farkında olmadan soygunun tam ortasına girdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

On Dokuzuncu Bölüm

Tiny sessizliğini bozarak saygıyla, "Yüce İsa," dedi.

Jamie istavroz çıkarmaya başladı ama sonra Katolik olmadığını hatırladı. Sebastian'ın kapı aralığındaki görüntüyle yüzleşmek için merdivenden uzaklaştığını görünce şaşkınlığı yerini dehşete bıraktı.

Zaman durdu. Sebastian'ın parmağı sarsılarak tabancasının tetiğini sıktı. Eğer horozu kurulu olsaydı, kendini ayağından vurabilirdi.

Kapının yaldızlı ahşabı, büyükbabasının en sevdiği ressamlardan birinin tablosu gibi Prudence'ı mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Gainsborough mu yoksa Reynolds mı? Mum ışığından bir hale, Prudence'ın yüzünden usulca dökülen, sonra kıvrılıp boğazının ince sütununu çerçeveleyen saçlarındaki ışıltıyı canlandırdı. Dantel fistosunu göğüslerinin arasındaki zambak beyazı yarığa tutturan elmas broştan ışık göz kırptı.

Sebastian bu tenin yumuşaklığını, kırılganlığını ve zarafetini biliyordu. Ama bu, en son Northumberland'deki kirli bir hapisanede gördüğü o asil, gururlu kadın değildi. Bu, fantezilerinin ele avuca sığmaz yaratığıydı, son derece güzeldi ve özlem dolu vaatlerle doluydu. Sera çiçeği solmamış, onun yokluğunda çiçek açmıştı. Bunun farkına varmak ona birden fazla yönden kaba ve sert hissettirdi.

Prudence şaşkınlık içinde dudağını ısırarak odanın etrafına baktı. Tricia'yı göremedi. D'Artan güzelce bayıldıktan sonra ona yukarı kadar eşlik etmiş olmalıydı. Kukuletalı figürler donmuş misafirlerin etrafında dönüyordu, çuvallar genişçe açılmıştı. Bu ne yeni bir oyundu? Olduğu yerde donup kalması mı, kukuletalı figürleri atlatmaya çalışması mı, yoksa orijinal bir Hogarth gravürüne sahip tek gözlü bir cüceyi aramaya çıkması mı gerektiğinden emin değildi.

Devony bir palmiye saksısının arkasında duruyordu. Prudence ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Ne oynuyoruz? Heykeller mi? Kör adamın blöfü mü? Çöpçü avı mı?"

"Soygun," dedi Devony sıkılmış dişlerinin arasından. "Soygunculuk oynuyoruz."

Prudence bu oyunun kurallarını hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Onların tüm çocukça eğlencelerini takip etmek neredeyse imkânsızdı. Odayı inceledi ve çuvallı adamların bellerine soktukları tabancaları ilk kez fark etti.

"Oh. Soygun." Arkasına baktı, dışarı çıkıp bir polis memuruna koşmanın ne kadar akıllıca olacağını ölçüyordu.

Artık çok geçti. Soygunculardan biri onu fark etmişti ve ona doğru geliyordu. Tricia'nın elmas kulak memelerini çekiştirerek çıkardı ve itiraz etmeden teslim etmeye hazırlandı.

Adam yaklaşmaya devam etti, her adımı bir vals gibi ölçölüydü. Çuval bezinden yapılmış kaba bir maske yüzünü gizliyordu. şapkasının geniş kenarı gözlerini ve ağzını gölgede bırakıyordu. Kirli keten gömleği geniş omuzlarını geriyordu. Adamın yolu aralarındaki kalabalığı eritirken diğer soyguncular donup kalmış, çuvallarını açmışlardı. Prudence'ın kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

Gelmeye devam etti. Nefes nefese kaldığı bir an boyunca, adamın onu kapıya yaslayacağını düşündü. Sonunda durdu ve aralarında sadece birkaç santim bıraktı. Vücudunun sıcaklığı hissediliyordu, gömleğine sinen tütün kokusu kadar erkeksi bir şeydi. Göğsüne dik dik baktı, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Nefes alıyordu. Korkuyordu ama aynı zamanda adamın küstahlığı yüzünden öfkeliydi. Diğer konukların hiçbir

böyle duygusuz bir şekilde davranıldı.

Tabancasını pantolonunun içine soktu ve çuvalını açtı. "Mücevherleriniz, leydim."

Adamın çakıllı sesi kadının omurgasında bir korku dalgası yarattı. Kulak çubuklarını torbaya attı ve inci kolyesini saçlarının üzerine çekti.

Yaseminin en hafif nefesi Sebastian'ı sarstı. Duyuları sarsıldı. Sanki onsuz geçirdiği aylar onu delirme noktasına getirmiş gibi onun kokusunu ve tadını alabiliyordu.

"Hepsini. Yüzüğün de," diye tersledi hışımla.

Ve elbisen. Ve kombinezonun. Ve jartiyerini. Ve çoraplarını. Ve kombinezonun." Hismind onun önünde soyunması fantezisiyle sendeledi, onu kapıya yaslayıp Lindentree'deki o uzun gecede başladıkları işi bitirene kadar her bir giysiyi itaatkâr bir şekilde çuvalına attı.

Prudence, değer bir peni bile etmeyen mercan serçe parmağındaki yüzüğü çıkardı ve adam karşısında kıpırdamadan durunca ne yapacağını şaşırdı. Adamın düşmanlığı onu hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. Omuzları

salonun geri kalanını dışarıda bıraktı. Sanki tüm dünya sadece ona ve bu vahşi yabancıya dar gelmişti.

Adam çuvalı bırakıp ellerini saçlarına gömdüğünde ve gümüş tokaları acımasızca söküp aldığı anda irkildi ve gözlerini kapattı.

Sebastian onun saç tokalarını istemiyordu. Parmaklarını onun saçlarının ipeksi bulutuna daldırmanın cazibesine karşı koyamadı. İğneleri çuvala attı, sonra bakışlarını küstah bir cesaretle kızın dantel ve ipek fistanının üzerinde kaban göğüslerinde gezdirdi.

Prudence'ın yanaklarına sıcaklık doldu. Broşuyla boğuşurken artık korkudan değil, öfkeden titriyordu. İğne ipeğe takıldı, sonra bir göğsünde ince, kırmızı bir çizgi çizdi. Küçük bir acı sesi duydu. Sonra adam oradaydı, sıcak elleri onunkilerin yerini almış, şaşırtıcı bir sabırla iğneyi narin malzemedен çıkarıyordu. Elleri oyalandı. Nasırlı eklemleri göğüslerinin arasındaki hassas deriyi ürpertici bir incelikle sıyırdı. Karnında tuhaf bir düğüm sıkıştı. Ellerinin arkasına dağılmış kumral saçları inceledi, başını kaldırıp bakamayacak kadar sarsılmıştı.

Sert vücudundan bir ürperti geçti. Broşu dikkatsizce çekiştirerek değerli ipeği parçaladı.

Adam onu aşağılayıcı bir çabuklukla başından savarak arkasını döndüğünde, "Bekle," diye bağırdı.

Tek topuğu üzerinde dönerken kalabalık nefes nefese kaldı, yüzü olmayan, temkinli bir figür.

Gözlüklerini çıkardı ve altın zinciri başının üzerinde salladı. Gözleri parlıyordu ve her kelimesinde küçümseme yazıyordu. "Bunları istemiyor musun? Bunlar gerçek altın. Bir parça mercan ya da bir avuç saç tokası gibi değersiz değiller. Sana iyi bir fiyat getirirler."

Kadın gururla ona baktı, saçları yüzüne dökülüyordu, yırtık fistanı açık pencerelerden esen rüzgârda dalgalanıyordu. Hırsızın parmakları, altın gözlüklerin etrafından dolanırken kadının parmaklarına dokundu. Gözlükleri ondan aldı ve nazikçe burnunun üstünden geçirdi.

Beklenmedik nezaket karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Öne doğru eğildi ve ağzını kızın kulağına dayadı. "Sizde kalsın, Bayan Walker." Adamın sert çapağı kadının ensesindeki tüyleri kaldırdı. "Altın size çelikten çok daha yakışıyor."

Sonra, belli belirsiz bir işaretle, o ve onunla birlikte diğerleri de gittiler. Buz gibi bir yağmur tabakası pencerelerin yanındaki mermer zemini dövüyordu. Salon hareketlenirken, Prudence Walker kızılıcık sateninden bir su birikintisinin içinde yere yuvarlandı.

Nasırlı bir el saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Prudence dudaklarını ona yaklaştırdı ve "Sebastian" diye mırıldandı.

El geri çekildi ve kadın garip bir sessizliğin farkına vardı. Yavaşça gözlerini açtı. Killian MacKay ona bakıyordu, nazik gözleri dikkatli bir değerlendirmeye kırıışmıştı. Ne yaptığını anladığında dehşete kapıldı.

Bakışları yatak odasında gezinirken, Tricia'nın Leydi Campbell ve Devony ile merhametli bir şekilde meşgul olduğunu gördü. Bir hizmetçi kız elbisesini bir sandalyenin arkasına örtüyordu. "... tek kelimeyle skandal," diyordu Tricia, solgun elleri kuşlar gibi çırpınarak. "En sevdiğim kulak tokalarımı sanki sadece bir bibloymuş gibi onun çuvalına attığını biliyor musun?"

Leydi Campbell yatağa endişeli bir bakış atarak kendi tombul ellerini sıktı. "Umarım iyileşir. Narin bir genç kız için büyük bir şok. Kendimi çok sorumlu hissediyorum. Bu hafta başında meydanın karşısındaki iki ev soyuldu ama bize saldıracakları hiç aklıma gelmezdi. Dempster'ım parlamento üyesi!"

"Uyandı, anne," dedi hizmetçi, pazene sarılı sıcak tuğlayı masanın altına koyarken.

Prudence'ın ayaklarının dibinde.

Etrafında toplandılar, kanopili bir galaksideki meraklı uydular gibi ona bakıyorlardı.

Tricia büzüştü ve Prudence'ın yanağındaki yastığı öptü. "Bizi epey korkuttun genç bayan. Laird MacKay seni keşfettiğinde

çöktü, sizi buraya, odanıza taşıyacak kadar nazikti."

"Bedenin kapıyı kapatıyordu," diye ekledi Devony, diğer konukları rahatsız etmeseydi onu orada bırakabilecekleri izlenimini vererek. Kadın nazikçe titredi. "Bayıldığın için seni suçlayamam. O alçağın saçındaki tokaları nasıl kopardığını görmeliydin. Seni omzuna atıp götüreceğini düşündük. Ya da tam orada, kapının önünde ırzına geçeceğini."

Prudence'ın rengi Sebastian'ın sert ustalığını hatırlayınca yeniden soldu. Laird MacKay bir bezle otları ıslattı ve Devony'ye kar gibi kirpiklerinin altından buz gibi bir bakış fırlattı. Leydi Campbell'ın alt dudağı titredi.

"Oldukça utanıyorum," dedi Prudence. "Daha önce hiç bayılmamıştım."

MacKay'in hafif çapaklı sesi onun üzerine aktı. "Özür dilemene gerek yok, genç kız. Korkunç bir deneyim yaşadın."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia parmaklarını onun geniş omzuna dayadı. Prudence'ın sarsılmış gözlerine pençe gibi göründüler. "Sanırım hepimiz yeğenim için en iyi şeyin dinlenmek olduğu konusunda hemfikiriz. Oturma odamda sıcak bir içki içmek için bana katılmak ister misiniz lordum?"

MacKay sandalyeye yerleşti ve uzun bacaklarını önüne uzattı. "Sanırım bir süre daha oturacağım.

Genç kız kendisine göz kulak olacak bir erkek olduğunu bilerek daha rahat uyuyabilir."

Tricia'nın gözleri yeğenine bakarken belli belirsiz kısıldı. Prudence bu bakışın bela anlamına geldiğini biliyordu. Sabahleyin gözden geçirmesi için yaltaklanan yeni bir talipler geçidi olacağından kuşkusu yoktu. Şimdilik Tricia'nın itaat etmekten başka çaresi yoktu. Prudence kendi itirazını yuttu. Laird MacKay ekose bir dağ kadar kararlı ve hareketsiz görünüyordu.

Kadınlar, hizmetçiyi açık kapının hemen içinde uyuklarken bırakarak dışarı çıktılar. Prudence gözlerini kapadı, uyuyormuş gibi yaptı ama bakmaya kalktığında MacKay onu inceliyordu, kukuletalı gözleri bir şahininki kadar parlak ve ihtiyatlıydı.

"Sebastian buralar için alışılmadık bir isim, değil mi?" diye sordu usulca.

Kendini yastıklara yasladı, aynı derecede temkinli hissediyordu. "Sebastian adında bir kedim var."

Eğildi ve yatağın altına umutla baktı. İhtiyacı olduğunda tüylü küçük canavar neredeydi? Bir gün hiçbir türden bir erkeğe bel bağlamaması gerektiğini öğrenecekti.

Doğruldu, yüzü kızardı ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. "Serada yine Leydi Campbell'ın kakadularını korkutuyor olmalı."

"Eğer güzel, gri bir delikanlıysa, büyük olasılıkla yan taraftaki evimin mutfağında

Cook'un tabağından krema alıp Bella'ma kur yapıyorum."

Prudence, Bella'nın ekosesinin üzerindeki suçlayıcı kedi tüylerinin sahibi olduğunu düşündü. Onu hayal etmek kolaydı; kabarık ve beyaz, pembe dili sarkık, beyinsiz. Bir tür kedi Devony Blake. "Korkarım Sebastian'ım önüne çıkan her güzel bıyığın peşinden koşmaya başladı. Tipik bir erkek," diye mırıldandı.

"Bu kadar genç biri için biraz bıkkınsın, değil mi? Belki de teyzenin o çapkınla yaşadığı talihsizlik

fikirlerinizi renklendirdi."

MacKay'in sözleri kızın yanaklarını renklendirdi. MacKay belli belirsiz gülümsedi ve kadın sessizce haince yüz ifadesine lanet okudu. MacKay daha fazlasını söylemek istermiş gibi görünüyordu ama o anda hizmetçi kız büzülmüş dudaklarının arasından bir horlama sesi çıkardı.

MacKay, Prudence'ın yastığını kabarttı. "Geç oldu, genç kız. Güzel bir akşam geçirdin. Yarın konuşabiliriz." Gözlerini kaçırarak bakışları, aklındaki sıradan bir sohbetten fazlası olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Hizmetçiyi uyandırdı ve gitti. Kapı arkalarından kapandığında Prudence titremeye başladı. Tezgâh örtüsünün altındaki sıcak tuğlayı bulmak için ayağını kaldırdı. Sebastian ona gelecek miydi? Cesaret edebilir miydi?

Kendini yan tarafına atarak teras kapılarına baktı. Gerçekten çıldırmış olmalıydı. Eğer Sebastian gelirse, muhtemelen önce onu vuracak ve daha sonra hoşbeş edecekti.

OceanofPDF.com

Nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Kaba maske saçlarının parlaklığını ve gözlerinin dumanlı çeliğini gizlemiş olabilirdi ama delicesine çarpan kalbi onu uyarmaya çalışmıştı. Sebastian, kirli giysileri içinde bile Edinburgh sosyetesinin kaymak tabakasına bir soyguncu prens, bir korsan kral gibi hükmediyordu. Birkaç dakika içinde, pahalı mücevherlerden çok daha fazlasını çalmıştı. Kadının değerli sofistikeliğini, aylardır onu hiçbir şey hissetmekten alıkoymak için geliştirdiği soğukkanlı soğukkanlılığını çalmıştı - ne keder, ne pişmanlık, ne de şimdi onu tehdit eden ezici suçluluk duygusu. Ellerinin terapötik sıcaklığı tüm sinirlerini karıncalandırmış ve onu Devony Blake kadar akılsız hale getirmişti.

Onu nasıl da hor görüyor olmalıydı! Onu tüm güzel planlarından mahrum bırakmış, en derin nefretini beslediği bir adama ihanet etmişti. Ama o akşam parmaklarının kızın tenini sızlayan bir şefkatle sıyırdığı o kısacık anı nasıl açıklayabilirdi? Bir zamanlar Tricia'nın mutfağının yıkıntıları arasında un benekli bir kıza gösterdiği aynı şefkatle gözlüğünü burnuna yerleştirdiği o an?

Prudence görkemli battaniyelerin içine daha da gömüldü, buz gibi yağmur sessizce kara dönüşürken ince geceliğinin içinde titriyordu.

Sebastian'ın botları terasta ıslak izler bırakıyordu. Kar, derinin çatlaklarından süzülüyor, yün çoraplarına değdiğinde eriyordu. Ağır, ıslak taneler dümdüz aşağı düşüyor, tuğlaları kaplıyor, terası çevreleyen çobanpüskülü ağaçlarına yapışıyor ve Sebastian'ın saçlarına kabarık beyaz bir ağ örüyordu.

Soğuğa aldırış etmiyordu. Parmak uçlarını bir Fransız kapısının buzlu camına bastırarak ötesindeki odaya baktı.

Azalan ateş, yatak örtülerinin altında kamburlaşan yumuşak bedene sıcacık bir parıltı yayıyordu. Soğuk terasta bile ateşin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Kendini bir çocuk gibi hissetti, kirli parmaklarını bir şekerçi dükkânının camına bastırdı ve bir yemin mırıldandı.

Prudence'ı bir daha görmeyi hiç istememişti. Ne İngiltere'de, ne de Edinburgh'da. Onun saçlarının ağırlığını avuçlarında yeniden hissetmeyi ya da kremi tenini parmak uçlarıyla okşamayı hiç düşünmemişti. Kendisini boğmakla tehdit eden şefkatle savaşırken elleri yumruk haline geldi. Lanet olsun ona! Lindentree'de ona geldiği geceden beri rüyaları onun narin şekli, ballı öpücüğü tarafından ateşlenmişti. O gece onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermişti ama şimdi bir daha kendisinden uzaklaşmayacağına yemin etmişti.

Cebinden incilerini çıkardı, parıldayan ipi soğuktan çatlamış ve boğulmuş parmaklarının arasında dolaştırdı. Tıpkı onun gibiydiler - kırılğan ama kalıcı bir iplikle bağlı, ilk bakışta soğuk ama tenini ısıtan, dokunuşuyla opalesan bir ateşle canlanan inciler.

Kapıya doğru döndü, sonra durdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. Lindentree'deki o geceden beri kendi hassas kalbine yüzlerce kez lanet okumuştı. Onu buraya sadece ona tekrar ihanet etmek için mi getirmişti? Elbette onun buğulu gözlerine bir anlık bakış, nemli kayalıklarda titreyerek geçirdiği, kanuna yakalanma korkusuyla ateş yakamadığı ayları silemezdi. Prudence'a duyduğu öfke, erimiş bir alev gibi hırpalanmış bedeninden akıp geçene, uyanırken ve rüyalarındaki tüm düşüncelerini sıcak ve yaratıcı intikam fantezileriyle tüketene kadar somurtkan bir düğüm halinde uyumuştı.

Soğuk karda diz çöktü ve saç tokalarından birini Fransız kapısının kilidine soktu. Daha önce

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yine de, uyuşturan bir alev boğazını yaktı. Onu yalnız mı bulacaktı? Zarif parmaklarında ne nişan yüzüğü ne de alyans vardı. Ama onun bu dönüşümünü başka nasıl açıklayabilirdi ki? Bir erkek olmalıydı; onu elmaslar ve satenlerle süsleyecek, ince boğazına mücevherler takacak zengin bir erkek. Hem hayatını hem de tatlı vücudunu paylaşan bir adam.

Sebastian'ın parmakları sarsılarak sıkıştı. Kolye koptu ve inciler zıplayıp uçarak kar örtüsüne iz bırakmadan battı.

Doğruldu ve ağırlaşan omuzlarını duvara dayadı, parmaklarından sarkan kırık ipliğe kör bir şekilde baktı.

"Sende zerre kadar zarafet yok, seni sakar, aptal çocuk."

Sebastian'ın yüz hatları sertleşti. İlk başta bunun babasının sesi olduğunu düşündü, viskiden kalın, hor görmeden kısık. Ama babası Fransızca konuşmuyordu. Başını kaldırdığında babasının değil, gür kunduz pelerinin altında titreyen büyükbabasının hayaleti ile karşılaştığında yağan kar kirpiklerini dondurdu.

D'Artan kibirliydi ama tek başına gelecek kadar kibirli değildi. Sebastian çitlerin arkasında gizlenen karanlık şekilleri hissedebiliyordu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi D'Artan. "Öngörülebilirliğin neredeyse sıkıcı." İnce burun delikleri alevlendi. "Kızgın bir dişinin peşindeki geyik gibi onun peşinde kokuyorsun. Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Tıpkı baban gibisin. Bu senin kanında var."

Sebastian bu sözlerin D'Artan'ı ne kadar derinden yaraladığını göstermeyi reddetti. "En azından damarlarımda kan dolaşıyor. Buzlu su değil." Büyükbabasına doğru bir adım attı. "Sanırım seninle yapmamız gereken bir iş var."

"Evet, öyle görünüyor."

D'Artan'ın eğlenen bakışları ve ılık bir hava akımı Sebastian'ı uyardı. Arkasını döndüğünde Pruden'in Fransız kapılarının hemen dışında durduğunu gördü. Yemini son derece saygısızca ve bir özür kadar yumuşaktı. Tanrım, diye düşündü, küçük aptal yalınayaktı.

"Sebastian? Sen misin?"

Sesi uykudan boğuk çıkıyordu ve ince ipek bir şalın içinde titriyordu. Uyanık olup olmadığı bir yana, nerede olduğunu bile bilmiyormuş gibi görünüyordu. Kar taneleri süzülerek koyu renk saçlarını tozlandırıyordu. Her yeri yumuşak ve dağınıktı, buruşuk bir rüya canlanmıştı. Sebastian ondan nefret etmeye çabalasa da, artık omuzlarına saracağı ekosesinin olmadığını unutarak ona doğru ilerledi.

İkinci karanlık şekle odaklandığında şişkin gözleri kısıldı. "Vikont mu?"

Sebastian'ın soğuk sesi onu bir anda kendine getirdi. "Odana geri dön, Prudence.

Şimdi."

D'Artan'ın dudaklarının seğirmesi gülümsemekten çok yüz buruşturmaydı. "Oh, kalın, *ma cherie*. Parti daha yeni başlıyor. Ne yazık ki bu kadar kısa sürecek."

Sebastian eğlenerek dudak büktü. "Dağınık cesetlerimizi açıklamakta zorlanmayacak mısın?

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Campbell'ların tertemiz çimleri mi?"

Prudence sanki ikisi de delirmiş gibi iki adama baktı.

D'Artan omuz silkti. "*Tam tersine*. Kötü kalpli soyguncu, büyüleyici bulunduğu genç kadının ırzına geçmek için gece geri döner. Ama onun ilgisi biraz ..." Büzülmüş dudaklarına vurdu, "...kaba diyelim, ve onun küçük ölümü trajik bir şekilde kadının büyük ölümü oldu. İçeri daldım, genç kızımı kurtarmak için çok geç kalmıştım ama zalim saldırgana karşı adaleti sağlamak için çok geç kalmamıştım."

Prudence'in rengi kar rengine dönmüştü. Sebastian akıcı bir hareketle onu arkasına itti.

Eli pantolonundaki tabancaya doğru kaydı.

"Çığlık at, Prudence," diye emretti.

Nefesini tuttu, çığlığını bekledi, yarı umutla gelmesini bekledi. Koşmaktan yorulmuştu, soğuk ve açlıkla boğuşmaktan yorulmuştu.

"Ne diye bağırayım?" diye sordu aptalca.

Adam ona saldırdı. "Kahretsin, genç kız, sadece çığlık at!"

Tıslayarak verdiği emir Prudence'in sıçramasına neden oldu. Dudaklarını ıslatmak için dili dışarı fırladı. Ondan gelecek bir çığlık evi başlarına yıkacaktı. Sebastian asılacaktı. Tek bir ses bile çıkarmadı. Orada öylece durdu, karda yalınayak.

"Büyüleyici, değil mi?" D'Artan söyledi. "İhanet etmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğini düşünmek

bir çılgınlıkla..."

Sebastian'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Prudence'ın gözlerinde kendi karanlık fantezilerinin bir yansımasını okuyabileceğinden korkarak gözlerini kaçırdı.

D'Artan gümüşü bir kahkaha attı. "Ne kadar aptalsınız! Şimdiye kadar ikinizi de bin kere öldürebilirdim."

Sebastian'ın eli tabancasının üzerinde duruyordu. "Kendi beyaz zambak pençelerini kirletmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Gerçekten seni öldüreceğimi mi sandın?" D'Artan hafifçe hırıldayarak taş bir bankın üzerine çöktü. Nemli dudaklarını zarif bir dantel mendille sildi. "Kendini kaptırmış, beceriksiz bir aptal olsan bile, yine de benim torunumsun."

Sebastian kaşlarını çattı ama elini silahından çekti.

Prudence aniden alçak teras duvarına oturdu. Kar, şalının üzerinde ıslak bir daire oluşturacak şekilde erimişti ama Prudence bunu hissetmiyor gibiydi. Gözlerinde şok edici bir farkındalık belirdi. "Biriniz bana bundan bahsetme zahmetine girebilirdi," dedi şaşkınlıkla. "Basit bir tanışma iyi olurdu. Örneğin, 'Merhaba Prudence, seni büyükbabamla tanıştırmak istiyorum,' ya da 'Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Walker. Torunum sizden büyük bir saygıyla bahsetti.'"

İkisi de onu görmezden geldi. D'Artan pelerininden deri bir kese çıkardı ve Sebastian'a fırlattı. Sert bir çınlamayla ayaklarının dibine düştü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian küçümseyerek bir kaşını kaldırdı. "Senin kanlı paranı istemiyorum. Ona zarar vermeyeceğim."

D'Artan Prudence'a bir bakış attı. "Oh, bence yapardın. Sana yaptıklarından sonra, parmaklarını onun ipeksi boğazına geçirip sıkmayı hayal etmediğini bana söyleyemezsin-"

Prudence dalgınca onun boynunu okşadı.

"Kes şunu, yaşlı adam!" Sebastian ellerini kalçalarına koyarak arkasını döndü, Prudence'ın dikkatli bakışlarından onun

kendine ihanet etti. Büyükbabası onu hâlâ çok iyi tanıyordu.

D'Artan'ın sesi huysuzluğa dönüştü. "Ama o kadar güzel bir boğaz ki. Son birkaç aydır ben de onun güzelliğini takdir etmeye başladım. O büyüleyici bir arkadaş. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" Hepa, Sebastian'ın tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emindi. "Prudence'ınız ve ben birçok ilgi alanını paylaşıyoruz. Kimya gibi."

"Kimya mı?" Sebastian yankıladı.

"*Evet.* Görünüşe göre sevgili kızımız, babası öldüğünde üzerinde çalıştığı fulminik patlayıcıların formülünü bilen tek kişi. Ama yanlış yönlendirilmiş asaletinden dolayı bunu benimle paylaşmayı reddediyor. Barut kıtlığı devrimcilerimizi felce uğrattıyor. Özellikle yeni rejim İngiltere'ye savaş ilan ettiğinde böyle bir ikame paha biçilmez olacaktır."

Prudence ayağa kalktı, bu ani sırlar yağmurunu düşünmesine izin verecek kadar uzun süre durdurmak istiyordu. "Devrimciler mi? Senin kralcı olduğunu sanıyordum."

Sebastian'ın kahrkahası alçak ve tatsızdı. "Büyükbabam pek çok şey olabilir ama kralcı olmak bunlardan biri değil."

D'Artan Sebastian'a doğru yürüdü ve onu susturmak için tısladı. Altın kesesini aldı ve içine soktu.

Sebastian'ın elini. "Al şunu!"

Sebastian keseyi dikkatsizce havaya fırlattı ve diğer eliyle yakaladı. "Neden? Eğer senin için dirisi ölüsünden daha değerliyse, neden onu öldürmemi istiyorsun?"

Prudence Fransız kapılarına doğru geri çekildi, bakışları Sebastian'ın yüzüne sabitlenmişti. Şeytan'ınki kadar güzel ve acımasızdı.

D'Artan kaşlarını çatarak Sebastian'a baktı. "Onu öldürmeni istemiyorum, seni aptal. Onunla evlenmeni istiyorum."

Yirminci Bölüm

Kese Sebastian'ın avucunun üzerine düştü. İcini bir ürperti kapladı. Bakışları Prudence'inkilerle buluştu ve öylece kaldı.

Sanki adam kalbine bir bıçak saplamış gibi görünüyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

D'Artan aceleyle devam etti. "Bir düşünün. Hem onun sessizliğine hem de işbirliğine sahip oluruz. Bu gece ikinizi Paris'e kaçırabilirim. Gündüzleri senin sadık küçük karın olabilir. Ama gece, ah, gece..." Gözleri çarpık bir coşku içinde yuvarlandı. "İntikamını bir kez değil, her seferinde alabilirsin."

Soğğun bunu imkânsız kılması gerektiği halde, Sebastian'ın kasıkları gerildi. Beyninde bir Caracci gravürü kadar soğuk ve acımasızca erotik bir dizi görüntü yanıp söndü. Ama bunların üzerine bir ustanın narin fırça darbeleriyle çizilmiş başka görüntüler vardı: Prudence tabancasıyla çamura çömelmiş, bir şeytan gibi sırtıyordu; Prudence kirpiklerindeki yağmuru fırçalıyordu; Prudence altın gözlüklerini ona doğru itiyordu, gözleri mum ışığında ametist renginde yanıyordu.

Şimdi onun gözlerinde ne okuyordu? Pişmanlık mı? Özlem mi? Korku mu? Ona doğru uzandı. Eli koluna saplandı, nasırlı parmakları şalının şeffaf kumaşına takıldı. Umutsuzluk onu soğuk kanatlarla fırçaladı. İpek ve kremadan oluşan bir şekerleme gibi, asla sahip olamayacağı her şeyi simgeliyordu. Asla olamayacağı adamı. Annesinin güzelliğinin ruhani cazibesi karşısında babası da böyle mi hissetmişti?

Hiçbir zaman gerçekten sahip olamayacağı bir şeyi ezmek zorunda mı hissetti?

Hiçbir uyarı olmadan Prudence'ın yanaklarından aşağı yaşlar döküldü. Onları diliyle yakalamak, kendi ağzının viski kokulu sıcaklığıyla karıştırmak istedi.

Boğazının derinliklerinde inledi ve onu sertçe salladı. "Lanet olsun sana, genç kız. Gözyaşlarını Tugbert'e ya da diğer süslü sevgililerine sakla. Benim üzerimde işe yaramayacaklar."

Yine de konuşurken bile onu sert bir kucaklamanın içine çekti, yüzünü omzuna yasladı, böylece ifadesini göremedi. Onu nazikçe salladı, ağzını saçlarının kokulu yumuşaklığına bastırdı, ona sarılmak ya da kahkahasının boğukluğunu duymak için can attığı tüm soğuk, yalnız geceleri hatırladı. Bu, kırılgan bir sosyete güzeli ya da olduğuna inanmak istediği kalpsiz bir orospu değildi. Bu Prudence'dı. Titriyordu ama yalvarmıyordu. Adamın içinde, kalbinde canlı bir kömür gibi sakladığı kin dolu hayranlık hâlâ yatıyordu. Onun inatçı, aptal, cesur Prudence'ı.

Prudence en son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. Ama Sebastian'ın gölgeli gözlerine baktığında, gömmek için savaştığı tüm duygular bir sel gibi yükseldi ve onu gözyaşlarıyla boğdu - kendi ihanetinden duyduğu utanç ve başarısızlık duygusu, Tricia'nın servetini aşkına tercih ederek onu ne kadar derinden incittiğini anlamasını sağlama ihtiyacı, onsuz hayatının boşluğu. Ama kelimeler onu terk etti ve tek yapabildiği bir çocuk gibi burnunu çekmek oldu.

Sebastian kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Gözleri sisle örtülmüş yıldızlar gibi buğulanmıştı. Büyükbabasını unutarak, her şeyi unutarak dudaklarını onunkilere dokundurdu. Ağızları birleşti, dilleri kelimelerin ötesinde bir belagatle birbirine dolandı.

"Devam et," diye fısıldadı D'Artan, sesi iblis yumuşaklığındaydı. "Onu odaya geri götür. Satın almadan önce tadına bakmak istediğin için seni suçlayamam. Ben nöbet tutacağım. Çılgılık atma konusunda fikrini değiştirirse, bunu kullanabilirsin."

Sebastian yavaşça başını kaldırdığında D'Artan'ın mendilinin yaşlı adamın parmaklarının arasından fırladığını gördü. Prudence onun kucağında kaskatı kesildi ama kollarından çıkmak yerine kendini ona daha da yaklaştırdı, göğüsleri onun sert göğüs kaslarına karşı sıcak ve yumuşaktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kızın kalkık yüzünü inceledi. Çenesinde bir kas seğirdi. Ona böyle güven dolu gözlerle bakmaya nasıl cüret ederdi? Onun nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyor muydu? Onu kapıya doğru sürüklerse ne yapardı? Çılgılık mı atacaktı? Mücadele mi ederdi? Ve eğer ikisini de yapmazsa, ama onun çalışmasına izin verirse

Onun tatlı genç bedeninde arzuladığı karanlık kötülüğü, bir daha kendisiyle yaşayabilecek miydi?

Onu yakmış gibi itti, başka bir görüntüyle kendini çelikleştirdi -Rudence güzel bir yaz sabahına doğru uzaklaşıyor, onu Tugbert'in hapishanesinin pis kokusu ve hapsinde bırakıyordu.

Büyükbabasına döndü, yüz ifadesi dumanı tüten bir tabanca kadar tehlikeliydi. D'Artan farkına varmadan geri çekildi.

Yaşlı adam tuzağını şeytani bir özenle kurmuştu, diye düşündü Sebastian. Bir elindeki altın kesesini tartarak kaç tane sıcak çörek alabileceğini hesapladı. Düşündükçe midesi düğümleniyordu.

Prudence'a bakmayı reddederek keseyi fırlattı. D'Artan'ın göğsüne tam isabet etti. "Madem ona bu kadar düşkünsün, neden onu Paris'e götürmüyorsun? İkiniz büyüleyici bir çift olursunuz."

Prudence boğuk bir nefes çekti. Sebastian onlardan uzaklaşırken, Prudence'ın sessiz sözleri dar sokakta yankılandı. "Elinizi hafife aldınız Vikont. Sebastian'ın sevgisi ucuz değildir."

Sebastian durdu, geri adım atıp onu odasına itmenin ve şafağa kadar ona sevgisinin nelere mal olacağını göstermenin tehlikeli eşiğindeydi. D'Artan'ın uşakları çitlerin arasında hışırdadı. Tekrar yürümeye başladı, kürek kemiklerinin arasına bir tabanca mermisinin girmesini bekliyordu. Ama arkasından sadece yağın karın fısıltısı geliyordu.

Sebastian karla kaplı gecenin içinde kaybolurken, Prudence kendine sarıldı. Vücudu zonklamaya başlamıştı. Islak giysisi kalçalarına yapışmıştı. Uyuşmuş ayaklarına sanki başka birine aitlermiş gibi baktı.

D'Artan parmağını dudaklarına götürdü. "Sessiz ol canım. Teyzeni uyandırmamalısın. Nişanlısının başına gelenleri öğrenmesini istemem. . .patavatsızlıklar diyelim. Onun bu yüzden asılmasını görmekten nefret ediyorum."

Prudence buz gibi kapı kolunu arkasından el yordamıyla aradı. Soğuk boğazını yakıyordu. "Eminim sen *de* kendi kabahatlerin yüzünden asılmayı çok istiyorsundur."

"Birbirimizi anladığımızı çok sevindim." Kusursuz bir zarafetle eğildi. "İyi uykular, Majesteleri."

Sanki gece yarısı gezintisi için bahçeyi seçmiş gibi gecenin karanlığına karıştı. Arkasından üç karanlık şekil eridi. Prudence kapıya yaslanarak titredi, tek sıcaklığı Sebastian'ın ona dokunduğu yerdeki teninin karıncalanmasıydı.

Prudence kitapçıdan çıktı ve ellerini pardösüsünün içine soktu. Retikülü kalçasında sallanıyordu. Soğuk rüzgâr yanaklarına güller savuruyordu ama çocuk botları uzun ve huzursuz adımlarla karı ezerken, kısa sürede ısındı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sonunda Eski Edinburgh'un geniş sokaklarında özgürdü! O ve Laird MacKay, Tricia uyurken çocuklar gibi gizlice dışarı çıkmış, hem Tricia'nın hizmetçi sürüsünden hem de D'Artan'ın huysuz gölgesinden kaçmışlardı. Vikont'un ağının yapışkan lifleri arasında bir an daha sıkışıp kalan Prudence, Campbell'ların evinden çığlık çığlığa kaçmış olabileceğine inanıyordu.

Geçen hafta tam bir sefalet içinde geçmişti. Laboratuarda çalışmamak için başının ağrıdığını söylediğinde, D'Artan şefkatli bir hayalet gibi peşini bırakmamıştı. Salon soğuk olduğunda şalını getirmiş, sıcaklığını kontrol etmek için parmağını çayına daldırmış, Diderot *Ansiklopedisi'nin* nadir bir baskısını ve folyoya sarılmış bir kutu çikolata hediye etmişti. Kadın, gülümsemesinin ardında dişlerini sıkarak onun şefkatli lütuflarını kabul etmişti. Tricia ve Leydi Campbell, Prudence'ın çikolataları Boris'e yedirdiğini ve çayı kanepenin arkasındaki sarkık defne ağacına döktüğünü fark etmeden birbirlerine eğlenen bakışlar atmışlardı. Fas derisiyle ciltlenmiş paha biçilmez *Ansiklopedi'yi* sadece Devony'nin hoşuna gidebilecek iğrenç bir romanla takas etmişti.

Ara sokaktan fırlayan bir topu kovalayan iki küçük çocuktan kaçmak için küçük bir sıçrayış yaptı. MacKay'le buluşmaya karar verdiği yere doğru yürürken, gördüğü her yüzde Sebastian'ın izini aramamak için kendini zor tuttu. Kaybetmişti. Terk edilişinin acısı

onu. Elini her kaldırdığında, onun kendisine sırtını döndüğünü, gecenin karanlığına doğru yürüdüğünü ve kendisini D'Artan'ın huysuzluklarına terk ettiğini görüyordu. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Kendisi de ona sırtını dönmemiş miydi? Karlı terastaki öpücüğünün şefkati, titreyerek ve ağlayarak uyanıncaya kadar rüyalarına girdi, gece rayı bacaklarına dolanmıştı.

Dumanları tüten kestanelerini şarkı ritminde satan solmuş yaşlı bir kadının yanından geçti. Bir kahve odasından sıcak kahkahalar yükseldi. Kavrulan çikolata çekirdeklerinin kokusu burnuna geldi. Soluk gün ışığında, dükkân sahipleri camdan duvarlar gibi parlayan pencerelerde mumlar yakıyordu. Londra'da bir kış arifesinde babasıyla el ele Fleet Caddesi'nde yürüdüklerini, paralarının yetmediği ve alamadıkları malların ısıltılı vitrinlerini hayranlıkla seyrettiklerini özlemle hatırladı. O zamanlar hayat çok daha basitti.

Yün bir atkıyla sarınmış bir lambacı ona hızlıca başını salladı. Hızla ilerledi. Karanlık yaklaşıyordu. Arkasından, sinsiyak seslerinin çıtırtısını duydu. Arkasına baktı ve lambacıyı gördü, derinleşen karanlığa karşı isli bir gölge.

Bir köşeyi döndü ve Laird MacKay'ın bir sokak lambasının halesi içinde duran sağlam figürünü görünce rahatladı. İçini bir sevgi seli kapladı ve neşesi yerine geldi. Sert İskoçyalı geçen hafta onun kurtuluşu olmuştu. Her gün Campbell malikânesine sadakatle uğruyor, asık suratlı Vikont'u yanından uzaklaştırıyordu. Prudence artık hem D'Artan'ın hem de Sebastian'ın ondan neden nefret ettiklerini biliyordu. D'Artan'ın değerli kızını ve Sebastian'ın annesini Brendan Kerr'e kaptırmıştı. Ama soygun gecesinden beri, Prudence sık sık başını kaldırıp onun dumanlı bakışlarının kendisine kilitlendiğini görmesine rağmen, cannylaird Sebastian adında bir adamdan bahsetmemişti.

MacKay onun yaklaştığını duymadı. Elektrik direğine yapıştırılmış bir kâğıt parçasına bakıyordu. Sheslipped onun yanına geldi.

Onu büyüleyen şeyin ne olduğunu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonunda biri Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick'i yakalamıştı - mükemmel bir sanatçı. Maske hâlâ yüzünün üst kısmını örtüyordu ama çenesinin eğimli kıvrımı, ağzının etrafındaki alaycı parantezler ve boğazının geniş düzlemleri Sebastian'a aitti.

Prudence hipnotize olmuş gibi uzandı ve bir parmak ucuyla MacKay'in ağzının somurtkan çizgisine dokundu. MacKay

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

Bir nefes çekti ve kendine ihanet ettiğini anladı.

Postadaki ilanı kaptığı gibi avucunun içine itti. "Aptal yetkililer. Böylesine güzel bir şehri bu çöplerle kirletmemeliler."

MacKay onun bileğini güçsüzlükten başka bir şey olmayan bir kavrayışla yakaladı. "Onu gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözleriyle buluşmayı reddederek kendini geri çekti. "Kimden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Yandaki direkte bir krem dalgası gözüne çarptı. Ona doğru ilerledi. MacKay sporranını karıştırdı ve kâğıt hışırtısı onu olduğu yerde dondurdu.

Kadın döndü. MacKay kollarını uzatmış, avucunda buruşmuş bir avuç banknotla duruyordu. Rüzgâr bir tanesini yakaladı ve sokağa doğru savurdu.

Gözleri yalvarır gibiydi. "İstersen onu yok edebilirsin. Ama benim yıkabileceğimden daha hızlı dikeyyorlar. Biri ona ihanet etti, genç kız ve bahse girerim ki bu o sefil büyükbabasıdır."

Prudence uzun cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı ve her direğin esrarengiz benzerliklerden birine sahip olduğunu çaresizlikle fark etti.

Sesi histerik bir tonda yükseldi. "Neden ona yardım etmek istiyorsun *ki*? Senin kim olduğunu biliyorum. Babasının cesedi daha soğumadan onu Dunkirk'ten kovdunuz."

MacKay aralarındaki mesafeyi iki adımda geçti. Burun delikleri alevlendi. "Bu bir yalan. Ben Dunkirk'ü aldığında çocuk kaçmıştı ve Brendan Kerr'in kara ruhu çoktan cehennemde kavrulmaya başlamıştı." Sanki yüz hatlarına kazınmış acıyı bir şekilde silebilecekmiş gibi elini gözlerine götürdü. "Küçük delikanlıyı arazimde kaçak avlanırken göürdüm, vahşi bir hayvan gibi çalılar arasında gizlenirdi.

Yaratık. Ama ona asla yaklaşmadım. Annesinin gözlerinin o kirli, morarmış surattan dışarı baktığını görmek nasıl bir şeydi biliyor musunuz?"

"Yine de onun kıymetli Dunkirk'ünü elinden aldınız."

MacKay'in omuzları çöktü. "Kerr öldüğünde delikanlıyı kovmazdım. Kalmasına izin verirdim. Onunla ilgilenirdim. Onu besler, giydirir, okula gönderirdim. Ama bunu ona söylemem için bana hiç fırsat vermedi. Benden hiçbir şey istemedi. Onu yakalayamadım bile!"

Başını öne eğdi. Bu adamda bir şeyler vardı, Prudence'ın tanıştıkları ilk andan itibaren hissettiği tanımlanamaz bir nezaket. Sanki birbirlerini daha önceden tanıyor gibiydiler.

Koluna hafifçe dokundu. Gözlerinde umut parlıyordu. "Umutsuzluğa kapılmayın, Laird MacKay. Belki Webboth çok uğraşırsa onu birlikte yakalayabiliriz."

Yaşlı parmaklarıyla kızın yanağındaki bir damla yaşı silerken bakışları yumuşadı. "Eğer sana karşı koyabiliyorsa, delikanlı babasından daha aptal demektir."

Ona kollarını açtı. Prudence sırlardan çok yorulmuştu ve MacKay'in omuzları, tıpkı babasınıninki gibi, en kötü sırları bile taşıyabilecek kadar güçlü görünüyordu. Prudence yanağını MacKay'in ekosesinin cızırtılı yumuşaklığına yasladığında, lambacı direkte asılı bir el ilanını yırttı ve geniş omuzlarını soğuğa dayayarak karanlığa karıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia kuş tüyü yastıklarının arasında bir kraliçe gibi uzandı. Prudence yatağa yaklaşırken teyzesi altın yaldızlı bir kutuyu karıştırdı ve ağzına bir çikolata attı. Prudence avuçlarını eteğine sildi ve teyzesinin öğleden önce kalkmasını gerektirecek kadar vahim bir durumun ne olabileceğini merak etti.

Perdelerin arasından süzülen tül gibi kış ışığı, uzak duvardaki bir Gainsborough tablosunun yemyeşil tonlarını canlandırıyor. Yazışma parçaları Tricia'nın saten tezgâhının üzerine saçılmıştı.

"Günaydın canım. Umarım iyi uyumuşsundur." Tricia tembel bir kedi gibi dudaklarındaki çikolatayı yaladı.

Prudence gözlüklerinin şişmiş gözlerini sakladığını umuyordu. "Bir bebek gibi," diye yalan söyledi.

"Dün gece oldukça geç emekli oldunuz."

Prudence'ın tedirginliği azaldı. Ne de olsa geç kaldığı için azar işitecekti. "Laird MacKay beni bir kahvehaneye götürdü. Konuşmaya başladık ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Tricia kusursuzca çizilmiş bir kaşını kaldırdı. "Halka açık bir kahvehanede yabancı bir adamı ağırlamanız biraz skandal, öyle değil mi?"

Prudence, Tricia'nın ot odasında ağırladığı tüm yabancı erkeklerle ilgili merhametsiz bir düşünceyi bastırdı. "Ben öyle düşünmüyorum. Ne de olsa yüzyılın dönümüne yaklaşıyoruz. Laird MacKay hem hoş bir arkadaş hem de bir beyefendi."

"O da sizi hoş bir arkadaş olarak görüyor olmalı." Tricia esrarengiz bir şekilde gülümseyerek dizinin üzerindeki kırışık bir kâğıt parçasını düzeltti. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm, bu sabah iki evlilik teklifi aldım."

Prudence'ın gülümsemesi solgundu. "Kahvaltıdan önce iki teklif mi? Bu senin için bile büyük bir başarı."

"Onlardan birini kabul etmeye karar verdim."

Prudence'ın gülümsemesi soldu. Sebastian ilk ortadan kaybolduğundan beri bu anı bekliyordu. Tricia yeniden evlenmeye ve evde kalmış yeğeninden kurtulmaya hazırdı. Sorun değildi, diye kendini temin etti Prudence. Hayatta kalabilirdi. Artık küçük bir evi, birkaç hizmetçiyi ve kendi kitaplarını karşılayabilirdi. Yalnız yaşamaktan memnun olacaktı. Ve Laird MacKay hayatına cesur ve uzun zamandır unuttuğu bir unsur, geleceğe dair umudu geri getirmişti. Emrinde bir ordu adam olan zengin bir adamdı. Onun yardımıyla belki Sebastian'ı bulabilir ve bir şekilde hatasını telafi edebilirdi.

Tricia'nın sözleri onu tekrar şimdiki zamana döndürdü. "İlk teklifi incelemeye ancak vakit bulabilmişim ki, sizin küstah laird öyle ateşli bir ricayla içeri daldı ki, onu dinlemekten kendimi alamadım."

Prudence kaşlarını çatı. Laird MacKay önceki gece böyle bir niyetten hiç söz etmemişti. Onun Tricia'ya kur yaptığını bile fark etmemişti. "İyi bir adama benziyor," dedi zayıf bir sesle. "Ondan hoşlanmak kolay olurdu."

"Böyle hissetmen beni rahatlattı. Görüyorsun ya Prudence, teklifler benim elim için değildi. Onlar

Senin. Ve vasin olarak, evlenme vaktinin çoktan geçtiğini düşünüyorum. Daha fazla tahammül edemeyeceğim.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

tereddüt ediyorum. Bir karar vermenizde ısrar ediyorum. Hafta sonundan önce."

Prudence gözlerini teyzesine dikmiş, sormaya korktuğu soru aklına takılmıştı. "Eğer Laird

İkinci teklifi MacKay yaptı, ilk teklifi kim yaptı?"

Tricia masum bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. "Tahmin edemedin mi?" Prudence sessizce başını salladı,

Tricia ağzına bir çikolata daha attı. "Neden, sevgilim, Vikont D'Artan, tabii ki!"

Yirmi Birinci Bölüm

Sebastian Kerr çaresiz bir adamdı. Atı dağın yamacından aşağı yuvarlanırken, öne doğru yuvarlanmamak ve hayvanın tüylü toynaklarının altında ezilmemek için ağırlığını geriye atarak atının dizginlerini tuttu. Kaba maskesi diğer atlıları görmesini engelliyordu ama nal seslerinin gürültüsüyle yer sarsıldı. Çuval bezinin boğucu kalınlığından bile korkularının kokusunu alabiliyordu. Kendi nefesinin sert sesi kulaklarını dolduruyordu. Maskeyi yırtıp atmak için can atıyordu. Deliklerle kesilmiş bir çuvaldan biraz daha fazlasıydı - bir korkuluğun takabileceği türden bir maske, yakalandığında celladın şefkatle başının üzerinden geçireceği türden bir maske.

Atı şişmiş bir yanıktan geçerken çizmelerindeki deliklere buzlu su sıçradı. Peşlerindeki Fransızlar atlarını uçurumun kenarına kadar sürdüklerinde, takipçilerinin telaşlı bağırışları küfürlerin yankısına dönüştü, ancak avlarının vahşı ve kayalık arazi için yetiştirilmiş atların sağlam kanatlarında taşınarak ortadan kaybolduğunu fark ettiler.

İlk duran Sebastian oldu. Maskesinin iplerini tırmalayıp çekerek çıkardı ve soğuk, temizleyici havayı derin bir nefesle içine çekti.

Kıllı bir el dizginine dolandı. "Tanrı aşkına Kirkpatrick, Fransızlar ne yapıyor burada?

Highlands?"

Sebastian sesini kasıtlı olarak soğuk tutarak tüylü patiye küçümseyici bir bakış attı. "Ben nereden bileyim? Neden atına binip onlara sormuyorsun, Angus?"

Koca Gus McClain'in öfkeyle bakan gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Haydutun diğer gözünü kirli bir yama örtüyordu.

Koca Gus Sebastian'ın dizginini çözdü ve yanığa tükürdü. "Uykunda Fransızca mırıldanıp duruyorsun, bunu senin bilmen gerektiğini düşündüm."

Rüzgâr yön değiştirdi; McClain'in pis kokusu Sebastian'a doğru yayıldı ve onu banyo yapmak için kaşındırdı. Bir çiftçinin karısından aşırđıęı değerli sabun yumağını alıp gitmeyi arzuluyordu.

Tiny bineğini iki adamın arasına itti ve çapkınca sırtıttı. "Fransızların güzel müziği sevdiğini herkes bilir."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jamie'nin genizden gelen kahkahası çınladı. Diğer adamlar endişeyle kıs kıs güldüler. Fransızlar yaklaştığında küçük bir kiliseden bir org sөküyorlardı.

"Ya da belki sadece sıradan kilise müdavimleridir." Sebastian'ın gülümsemesi kibarca vahşiydi. Bu, Koca Gus'ın, yumuşak dilli, temiz kokulu dış görünüşünün altında kendisinden çok daha tehlikeli bir adamın yattığına dair şüphelerini artırdı.

McClain düşünceli bir ifadeyle, "Evet. Düzenli kilise müdavimleri," diye yineledi. "Belki de öyleydiler."

Adamlar Sebastian'a yarı meraklı, yarı hayran bakışlar fırlatmaya cesaret ederken, atları suyu buz gibi köpürterek harekete geçti.

Koca Gus ve adamları Highlands'in belasıydı. Sör Arlo Tugbert'in titiz standartlarına göre bile, Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick ve adamlarını çay partisindeki züppeler gibi gösteriyorlardı. Sebastian, ününün verdiği tehditle onların saflarına kabul edilmişti ama çok yakında bir bakireye tecavüz etmez ya da birini soğukkanlılıkla vurmazsa, kendi cesedinin Edinburgh Tıp Derneği'ne açık artırmayla satılabileceğinden kuşkulanıyordu. Kendini vurmanın sayılıp sayılmayacağını merak ediyordu.

Diğer adamların toynak seslerinin gürültüsü azaldı. Sadece Tiny kalmıştı. Sebastian'ın bakışları sırtın sert çizgisine kaydı. "Bir şeyler ters gidiyor, Tiny. Bir şeyler fena halde ters gitti, yoksa onları peşimden göndermezdi. O piç bu sefer pes etmeyecek. Ya fikrini değiştirip onun ölmesini istediğine karar verdiyse?"

"O zaman ölü bir kız, değil mi?" Sebastian'ın irkilmesi üzerine Tiny'nin sesi sertleşti. "Unut onu. Onu gördüğün andan itibaren boynuna geçirilmiş bir ilmikten başka bir şey değildi. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Duygular Sebastian'ın gözlerini çelik gibi keskinleştirmişti. Tiny bu bakışı daha önce de görmüştü, gecenin geç saatlerinde diğerleri yataklarında horlarken Sebastian karamsar bir şekilde kamp ateşinin sönmekte olan alevlerine bakıyordu.

"Ona bir şey borçluyum. Ve eğer onu bir daha elime geçirirsem, bunu ona vereceğim."

Bineğine bir tekme atarak dörtümla koşturdu ve maskeyi avucunun içinde buruşturdu. Böyle bir maskeyle yaşayacak ve ölecekti. Eğer D'Artan onu yakalayamazsa, cellat yakalayacaktı. Güzel bir kızın şuh kahkahalarının kendisini başka türlü düşünmeye sevk etmesine izin verecek kadar zavallı, kandırılmış bir aptaldı.

Sebastian maskeyi başına geçirdiğinde, ilk kar taneleri solgun gökyüzünden süzülmeğe başladı.

Hafif bir yokuş dik bir yokuşa dönüşürken Prudence arabacının omzuna sarıldı. Elini pelerininden çıkarıp Sebastian'ın gümüşü kürküne gömdü ve soğuktan kaskatı kesilmiş parmaklarını esnetti. Sağlam redingotunun rüzgârdan koruduğu Sebastian onu hayranlık dolu bir mırıltıyla selamladı.

Bir kar fırtınası bile onu arabanın küflü sınırlarına geri götüremezdi. Edinburgh yolculuğunun ilk ayağını Devony'nin yan tarafına batan kalçaları, Squire Blake'in kulağının dibinde horlaması ve Boris'in dizine salyalarını akıtmasıyla tamamlamıştı. Son durakta Tricia'nın gönülsüz itirazlarına aldırmadan yerini Boris'e bırakmış ve MacKay'in lakayt İskoç arabacısının arkadaşlığını seçmişti.

Arabacı, bir başka çukurda sarsılarak ilerlerken kolunu uzatıp onu sakinleştirdi. Prudence'in zaten

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Hırpalanmış kalçası demir bir cıvataya çarptı ve irkildi. Daha önce iki kez durmak ve hantal aracı beklenmedik Şubat yağmurlarının aşındırdığı donmuş çukurlardan itmek zorunda kalmışlardı. Son denemede arabacının, iki atlı sürücünün ve burnundan soluyan Devony de dahil olmak üzere arabanın tüm yolcularının ortak çabası gerekmişti. Sadece Boris'in arabada kalmasına izin verilmişti. Büyük Danua, ziyarete gelen bir devlet görevlisi gibi şık kafasını pencereden dışarı çıkarmıştı.

Dağın yamacına oyulmuş bir yamaçtan yukarı çıkmaya başladıklarında, önden gidenlerin atlarının dövmeli toynakları ince kar yorganına çarpıyordu. Prudence briskair'in içine sıcak bir nefes bulutu gönderdi. Bu yabancı toprakların güzelliği karşısında göğsünde ilkel bir heyecan uyandı. Pürüzlü dağlar, puslu mavi ve gümüş tepeleriyle gökyüzünü yarıyordu. Vadinin karşısındaki bir yamaçta, meraklı siyah yüzleri gökyüzüne dönük, krem rengi bir koyun sürüsü toplanmıştı. Çok aşağıda, dar bir vadinin içinden kıvrıla kıvrıla geçen bir dere, dönen bir kar perdesinin altında kalıyordu.

Sebastian'ın oralarda bir yerde, dağların vahşi görkeminde kaybolduğunu düşünerek ürperdi. Ama eğer MacKay'le birlikte sundukları yemi yutarsa, uzun süre kaybolmayacaktı.

Prudence, planlarının Devony'nin iğrenç romanlarından birine layık olduğunu düşünüyordu. D'Artan'ın teklifi sadece onları zorlamıştı. Bir hafta içinde en nefret ettiği düşmanı Killian MacKay'le evlenmek üzere yola çıktığını öğrendiğinde Sebastian'ın vereceği tepkiyi hayal ederken kıkırdasa mı ağlasa mı bilemiyordu.

Strathnaver'a ve MacKay'in kalesine vardıklarında plan basitti. Sebastian onu bulana kadar arabacı onu MacKay'in arabasında yalnız ve korumasız bir şekilde dolaştıracaktı. Sonra tek yapması gereken sakın ve mantıklı bir şekilde onu MacKay'in inandığı gibi kötü bir dev olmadığına, sadece hayatı boyunca pişmanlıklarla boğuşmuş iyi kalpli yaşlı bir adam olduğuna ikna etmektir. Sebastian'ın hem büyükbabasının gölgesinden hem de geçmişinden uzakta yeni bir hayat kurmasına yardım edebilecek zenginlik ve kaynaklara sahip bir adam. Ve eğer isterse ondan da özgür olacaktı. Soğukkanlı planı bu noktada her zaman sekteye uğrardı. Kedisi Sebastian'a zor anlar yaşattı. Çılgın planları işe yaramazsa, MacKay ile paylaşacakları tek şeyin pişmanlıkları olacağından korkuyordu.

Sebastian'ın İskoçya'yı tamamen terk etmiş olabileceğini düşünmeyi bile reddetti.

D'Artan ya da kanun. Ya da açıklamaya fırsat bulamadan onu boğabileceğini.

Araba bir dalış yaptıktan sonra uğursuz bir sonla durduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tricia şemsiyesini arabanın tavanına çarptı. "İleri, şoför. Atlara kafalarını verin."

Arabacı, "Onlara kelleni vermek isterdim," diye mırıldandı.

Tünediği yerden indi ve özür dilemek için şapkasını Prudence'a doğru eğdi. Prudence da onun peşinden aşağı indi.

Sebastian-kedi bir koluna sarılmış.

Arabacı kapıyı kırarak açtı. "Herkes dışarı," diye bağırdı. "Şu salyalı hayvan da."

Ortaya ilk çıkan Boris değil, utangaç bir şekilde gözlerini ovuşturan Squire Blake oldu.

"Şey, ben asla-" Tricia, Devony'nin eteklerine basmasıyla birlikte hışımla dışarı çıktı.

Tricia'nın Leghorn şapkasının kurdeleleri rüzgârda uçuşuyordu. Kış ışığı tenine karşı nazik değildi. Yanaklarında ve burnunda telaşlı renk lekeleri vardı. Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz yarıklarda pudra toplanmıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Arabacı arabanın içini işaret etti. "O da, yoksa itmem." Tricia, "Ama benim büyük dostumun küçük patileri kirlenebilir," diye mırıldandı.

Prudence'in morali bozuldu. Yürümek zorunda kalırlarsa, Tricia şüphesiz ondan köpeği taşımasını isteyecekti.

Boris de arabacı kadar inatçı olduğunu kanıtladı. Squire Blake zümrüt işlemeli tasmaını çekiştirdi ama köpek yerinden kımıldamadı. Sonunda sadece Tricia'nın ikna çabaları onu harekete geçirdi. Prudence, çay bisküvilerinin sonuncusunun da onun esneyen ağzında kayboluşunu kederli bir sessizlik içinde izledi. Dışarı çıktı ve Sebastian-kedi'yi kokladı, sonra da lastik gibi olmuş pirzolarlarını yaladı. Prudence çok uzun süre yiyeceksiz kalmayacaklarını umuyordu.

Öncülerin yardımıyla, arabayı sallanma hareketine geçirmeyi başardılar. Mide bulandırıcı bir gıcirtıyla tekerlekler yana yatarak arabayı çukurun derinliklerine fırlattı.

Tricia arabacıya küfretti. Arabacı da ona böğürerek karşılık verdi. Boris arabacının kuyruğunu sararmış dişlerinin arasından yakaladı ve çekiştirdi. Squire Blake hepsini yatıştırmaya çalışırken Devony gözyaşlarına boğuldu ve İskoçya'da kışlamanın şimdiye kadar akla gelmiş en saçma fikir olduğunu söyleyerek feryat etti. Eğer Prudence bir İskoç vahşisi yerine o kibar Vikont'la evlenmeyi seçmiş olsaydı, şu anda Fransa'nın güneyinde geziyor olabilirlerdi.

Prudence bir kayanın üzerine çöktü. Buz gibi rüzgâr hançerleri alnındaki teri kuruttu. D'Artan'ın anısıyla ürpererek omuzlarındaki pelerini sıkıca çekti.

Killian MacKay ile nişanlandığının açıklandığı gün, Vikont'un yüzüne soluk bir maske düşmüştü, gerginliği sadece

dudaklarının etrafındaki kırıksıklıklar. Aynı gün öğleden sonra eşyalarını toplayıp Campbell'lardan ayrılmıştı.

Dağların üzerinde ürkütücü bir çığlık yankılandı. Prudence kaskatı kesildi. Diğerleri sessizliğe gömüldü. Boris'in sırtındaki tüyler diken diken oldu.

"Bir yaban kedisi mi?" Prudence umutla sordu.

Arabacı onunla göz göze gelmeyi reddetti. Süvariler atlarına binip kendi silahlarını çekerken o deri koltuğun arkasından hırpalanmış tüfeğine uzandı. "Evet, genç kız. İçlerinde en vahşisi. Arabaya binin hanımlar."

Squire Blake, Tricia ve Devony'nin peşinden atladı. Arabacı pantolonunun kemerini yakaladı ve onu geri çekti.

Yaverin titreyen eline bodur bir bıçak tutuşturdu. "İskoçyalılar İngilizlerden hoşlanmazlar, ama İngiliz kadınlarından hoşlanırlar, demek istediğimi anlıyorsanız. O süslü yük parçalarının hak ettiklerini almaları benim için önemli değil, ama o güzel küçük kızın bir İskoç haydut sürüsü tarafından parçalandığını görmekten nefret ederim."

Döndüğünde Prudence'ın arkasında durduğunu gördü, yüzünün rengi solmuştu ama gözleri heyecanla parlıyordu. Arabacı tek kelime etmeden onu arabaya bindirdi.

Kapı çarpıldı. Boris'in gözleri karanlığın içinden ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Prudence Sebastian-cat'i redingotunun derin cebine soktu. Bir zamanlar olduğundan çok daha sıkı bir sıkıştırmaydı bu. Büyük Danimarkalı kükreyerek yakın havayı kirletti. Dağın buz gibi saflığından sonra, Prudence kendini annelik yapıyormuş gibi hissetti. Tricia yüzü ifadesiz bir şekilde önüne bakıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Babamı İskoçya'ya gelmememiz gerektiği konusunda uyarmıştım."

Devony dedi ki. "Muhtemelen o Korkunç İskoç Haydut tarafından yine ırzıma geçilecek."

Prudence sakın bir sesle, "Elimden bir şey gelmezse," diye cevap verdi. Kalbi vahşi bir şarkıyla göğüs kafesine çarptı.

Umut.

"Hatta bütün bir haydut çetesi tarafından ırzıma bile geçilebilir!" Devony neşeyle ekledi.

Tiz bir feryada bir başkası, sonra bir başkası cevap verdi. Toynak sesleri daha da yaklaştı. Bir tüfek çatırdadı.

"Hayır," diye fısıldadı Prudence.

Dramatik bir "Dur ve teslim ol" haykırışının ardından teslim olmayı hayal etmişti. Sebastian'ın adamlarının arabacıyı vurabileceği ya da daha kötüsü arabacının Sebastian'ı vurabileceği hiç aklına gelmemiştir.

"Hayır!"

Arabanın kapısını hızla açarak Tricia'nın eteklerini çılgınca avuçlamasından kurtuldu.

İç eteklikleri birbirine karışarak yola döküldü. Toynakları başının üzerindeki havayı pençelerken elleri yüzünü örtmek için havalandı. Yana doğru yuvarlandı, Sebastian-kediyi ağırlığından kurtardı, sonra bir atın savrulan ön ayaklarından ve bir diğerinin şişen karnından kaçarak sürünerek uzaklaştı. Pis bir el saçlarının arasından geçti. Eğilerek uzaklaştı. Adam bir küfür savurdu.

Gözlükleri bir kulağından sarkıyordu. Onları kaptı ve ayağa fırladı, sarışın bir devi, havuç kafalı bir elfi ya da ekose etekli gösterişli bir haydutu görebilmek için bir aşağı bir yukarı zıplayarak arbedeyi taradı.

Hantal goblinler bir o yana bir bu yana savruluyor, küfürler savuruyor ve tabancalarını havaya ateşliyorlardı. Öncülerin atlarından biri, artık binicisizdi, yamaçtan aşağı yuvarlandı. Arabanın tekerleklerinden birinin yanında hareketsiz bir dantel yığını yatıyordu. Prudence bunun Squire Blake olduğunu dehşetle fark etti. Arabacı kör bir sopanın darbesiyle yere yığıldı. Bodur bir yaratık atından sıçradı ve arabanın kapısını menteşelerinden söktü. Arabanın içine daldı ve omzuna atılmış çığlık atan bir Devony ile yeniden ortaya çıktı. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Prudence, acımasız bir el saçlarını yakalayana kadar kendi kendine bağırıldığını fark etmedi. "Çığlık atmayı kes kızım, yoksa Koca Gus sana çığlık atacak bir şey verir."

Adam kadının başını geriye itti ve yüzünü kadının yüzüne dayadı. Adamın nefesinin pis kokusu onu boğdu. Prudence şekilsiz maskenin altında gözleri göremedi, sadece soğanlı, sütlü bir film tabakası vardı. Boğazından yeni bir çığlık koptu. Kedi Sebastian pençelerini cebinden çıkarıp atların çırpınan bacakları arasına daldı. Saçlarındaki yırtılma baskısına aldırmadan onun peşinden atıldı.

Tabancanın kabzası başının arkasına indiğinde, Prudence yanlış haydutu yakaladığını çok geç fark etti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm Yirmi İki

Karnının altındaki atın sarsıntısıyla uyuşan Prudence, bilincini kaybedip durdu.

Sallanma durduğunda ve sırtının küçük bir kısmına demirleyen sert el kaybolduğunda uyanmaya başladı. Başına gelenleri hatırladıkça şaşkınlığı yerini ürpertici bir dehşete bıraktı. Tüm korkuları geri geldi, bulanık karanlık, soğuk ve garip erkek seslerinin kaba adımlarıyla yoğunlaştı.

Eli içgüdüsel olarak boynundaki zincire gitti. Neyse ki gözlüğü hâlâ oradaydı, saçlarına dolanmıştı.

Onları giydi. Yırtık pırtık bir İskoçyalı bir çalı yığınının önünde çömelmişti. Ata baktı ve onun kasvetli bakışlarını yakaladı. Alaycı bir sırıtış ağzını büktü. Alevlerin ilk çıtırtısı yüzüne ışık saçarak burnunun olması gereken yerde büzülmüş bir yarığı aydınlattı. Prudence kendini attan aşağı atarken adam tehditkâr bir kahkaha attı.

Koşmaya başladı. Tricia ya da Devony'yi aramak için bir adam kümesinden diğerine kaçarken İskoçyalıların ve ağaçların korkunç karanlık şekilleri birbirine karıştı. Alaycı kahkahalar onu takip etti. Ağaçların arasındaki açıklıklardan yükselen ateş, haydutların kampının üzerine ürkütücü bir gölge ve ışık ağı atıyordu. Yuvarlanmış bir battaniyenin üzerinden tökezleyerek geçti.

Ayak bileğini kavrayan elin sadece budaklı bir dal olduğunu fark etmeden önce tiz bir çığlık attı. Etrafında döndü ve geniş bir göğse çarptı.

İri yarı bir dev dirseklerini yakaladı ve dudaklarını içten bir şaplakla ıslattı. Sağ gözünü bir yama kapatıyordu. "Beni özledin mi, sevgilim? Koca Gus hemen dönecekti. Battaniyelerimizi sermek istedim. Senin gibi güzel bir şey yerde uyumak zorunda kalmamalı."

Koca Gus'ın arkasındaki adam kahkahalarla güldü. Başparmağını yamaçtaki, üzeri dağınık kürk perdeyle örtülü bir deliğe doğru salladı. "Bundan hoşlanmayacak. Bir şey yaymadan önce ona söyleyen iyi olur."

Prudence bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama Koca Gus'ın ifadesi daha da çirkinleşti. "Haydutu lanetle, Jordy. Bizimle yağmaya çıkamayacak kadar sarhoştı. Öylece arkasına yaslanıp ganimetin tadını çıkaracağını mı sanıyor?"

"Hayır," dedi başka bir adam. "Ganimetlerin arkasına yaslanıp keyfine bakacağını sanıyor." Kıkırdadı

sinirli bir şekilde.

Koca Gus'ın iyi gözleri zehirli bir yarığa dönüştü. Prudence onun somurtkan bakışlarını takip ederek mağaraya doğru döndü. İçerideki fenerin zayıf ışığı mağaraya doğüstü bir parlaklık veriyordu.

Koca Gus, Prudence'ın elini yaralı pençelerinden biriyle yakaladı ve kolunun altına sıkıştırdı. Tabancasının kabzası Prudence'ın kaburgalarına saplandı. "Güzel delikanlının canı cehenneme. Bu küçük İngiliz kızını yakaladım ve Tanrı şahidim olsun ki onu elimde tutacağım."

Prudence'ın kamptaki uçuşu onlara epey bir seyirci toplamıştı. Koca Gus'ın cesur

Anons yapıldığında, ağız açık kalan adamlar hızla eğilerek battaniyelerini açmaya ya da kurumuş bir parçayı mızraklamaya başladılar.

ateşin üzerinde geyik eti. Ama mağaraya doğru kaçamak bakışlarını engelleyemediler.

Prudence içerideki adamla karşılaşmayı umursamadı. Bu vahşiler herhangi bir adamı

Koca Gus, Lucifer'in ta kendisi olmalı.

Derin bir nefes aldı. "Affedersiniz, efendim." Koca Gus'ın parmaklarını çekti. "Efendim, sizinle konuşmak istiyorum."

Kızın saçlarını karıştırdı ve omzunun üzerinden arkasındaki adama göz kırptı. "Ne kadar tatlı, değil mi? Genç kızları severim."

Adamın elinin altından sıyrıldı ve kendini tam boyuna çekti. "Ben hevesli bir genç kız *değilim*. Ben Prudence Walker, Winton Düşesi ve Strathnaver Laird'i Killian MacKay'in nişanlısıyım. Eğer ona bir mektup gönderirseniz, eminim ki benim ve ekibimin güvenli bir şekilde geri dönmesi için yüklü bir fidye göndermeye razı olacaktır."

"Gus, seni uyarıyorum. Bunun için boğazını sıkacak," dedi

Jordy. Koca Gus sadece sırttı.

Prudence parmağını onun şişkin burnunun altında salladı. "Sizi de uyarmalıyım Bay Koca Gus. Eğer herhangi birimize zarar gelirse bunun sonuçları ağır olur."

"Genç kız beni uyarıyor. Sanırım aşık oldum." Onu çenesinin altından kucakladı. "Üzülme, benim küçük Prudie'm. Partinin geri kalanı halledilecek. Tıpkı Koca Gus'ın seninle ilgileneceği gibi. Süslü lordunun düğün gecesinde bulması için hiç yara bere bile bırakmayacağım."

Kendinden geçmiş haydut iri kollarını açarak Prudence'ı yağlı bir ayı kucaklamasıyla sardı.

Çenesi gevşedi. Kollarını indirdi. Ama o geriye doğru adım atana kadar diğer adamlar bunun nedenini anlayamadı.

Kendi tabancasının namlusu karnının dolgun yastığına saplandı.

Prudence'ın sesi de tabancayı tutuşu kadar sert ve sarsılmazdı. "Seni vurmak zorunda kalmak benim için çok nafoş olurdu. Bana grubumun geri kalanını nerede bulabileceğimi söylemenizi tercih ederim."

Koca Gus boğazını temizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Sadece şaka yapıyordum, küçük kız. Koca Gus sana zarar vermez."

Tabancayı kurdu. Klik sesi sessiz kampta yankılandı. "Bu yeni bir redingot. Her tarafını kana bulamak istemem."

Koca Gus teslim olmak için ellerini kaldırdı ve bir adım uzaklaştı. Prudence göz ucuyla bir hareket yakaladı ve tabancasını geniş bir kavis çizerek savurdu. "Yerinde olsam bunu denemezdim," diye uyardı.

Adamlar sanki birbirlerine kenetlenmiş gibi geri çekildiler ve tedirgin bakışlar attılar. Prudence'ın silahı tutuşundaki zarafet dikkatlerden kaçmadı. Ağ eldivenli elinde saten bir retikül kadar rahat duruyordu.

"Bu doğru," dedi. "Ben bir tabanca tutarak doğdum. Benim babam bir _"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Mühimmat uzmanı mı?"

Yumuşak ses, omurgasında bir şok etkisi yarattı. Bir adam ortaya çıkıp kürk perdeyi tembel bir zarafetle kenara iterken başını mağaraya doğru salladı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Yıpranmış ipek maskesi, biçimli dudaklarının hafifçe eğlenen kıvrımını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Uzun, kalın kirpikleri pırıl pırıl gözlerini örtüyordu.

Prudence'ın omuzları rahatlayarak çöktü. Kolu düştü ve silah sallandı. Sonra Sebastian'ın arkasında bir gölge hareket etti. Kıvrımlı bir kol Sebastian'ın beline dolandı ve buruşuk sarışın bir baş, kedi merakıyla omzunun üzerinden ona baktı. Prudence küçük, ince kemikli bir elin bir viski şişesini kavradığını, mavi gözlerin şehvetli bir rehavetle yarı kapalı olduğunu, pembe dudakların

nemli ve şişmiş. Zavallı, talihsiz partisinin ilk üyesini bulmuştu-Devony.

Bakışları tekrar Sebastian'a kaydı. Şömine ışığının parıltısı onun yüzünü acı veren bir rahatlığa kavuşturmuştu. Kumral saçları dağılmıştı. Gömleği açıktı. Pantolonunun ilk iki düğmesi, karnının kaslı düzleminden aşağı dökülen altın sarısı saç çizgisine davet edercesine çözülmüştü.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Prudence'a en tatlı gülümsemesini verdi.

Kolu sabitlendi ve kendi etrafında dönerek tabancayı doğrudan Sebastian'ın kalçasına doğrulttu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sebastian hayatında birden fazla kez bir tabancanın namlusunun ucunda ölümle yüz yüze gelmişti ama nefesini hiç bu kadar soğuk hissetmemişti. Prudence onu vurmak istiyordu. Bunu gözlerinde, duruşunda, yırtık redingotunun altındaki göğsünün kabarışında görebiliyordu. Onu öldürmek istiyordu.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Sonunda onun soğuk dış görünüşünün altındaki alevleri kükremeye kadar körüklemeyi başarmıştı. Bir tutam saç gözlerinin üzerine düştü. Başını arkaya atarak karışık saçlarını zengin bir çağlayan halinde omuzlarına döktü. Adamlar gevşemiş çeneleri ve donuk gözleriyle ona bakıyorlardı, sanki Tanrı aralarına bir melek düşürmüştü - bir intikam meleği.

Sebastian gözlerini Prudence'tan ayırmadan Devony'nin dirseğini yakaladı ve onu öne doğru itti. "Bana babanla yalnız olduğunuzu söylemiştin."

Devony viski şişesinden bir yudum aldı, sonra nazikçe geçirdi. "Yalnızdık. Prudence atlayıp kaçtı ve bizi o vahşilerin insafına bıraktı. Sonra kontes o güzel Viking beyefendisi tarafından götürüldü."

Sebastian maskesini sanki bir şekilde yüzünün kemikleriyle birleştirebilecekmiş gibi düzeltti. "Kontes mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

"*Heraunt.*" Devony dalgın bir parmağını gül goncası dudaklarının arasına sıkıştırarak hafifçe dokundu. "Unuttum mu

Kontes'ten bahseder misiniz?"

Prudence buz gibi bir sesle, "Sana bu şansı verdiğinden şüpheliyim," dedi.

Sebastian bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Prudence haklıydı. Viskiden sırlıslık olmuş puslu havasından ancak eski maskesini takacak kadar sıyrılabilmişti ki, Devony üzerine düşmüş, ırzına geçilmekten bahsediyordu. Kendisini baştan çıkarmaya niyetli olduğunu tahmin edememişti. Ama kolları sıcak, ağzı sıcak ve ıslaktı. Adam daha itiraz edemeden Devony onun pantolonunun düğmelerini karıştırmaya başlamış ve kulağına çok ilginç şeyler fısıldamaya başlamıştı; ona yapmak istediği, onun da kendisine yapmasını istediği şeyler.

Rüya görüyor olmalı, demişti kendi kendine. Devony Blake'in dağlık bir mağarada ne işi olabilirdi ki? Ve bu, Prudence ellerinde kül olurken durmadan ona uzandığı o rüyalardan daha güzel değil miydi?

Ama işte Prudence karşısında duruyordu, kül değil, et ve kan kaynıyordu, bacaklarını iki yana açmış, tetiği çekmek için sabırsızlanan bir el tabancanın ahşap kabzasını kavramıştı.

Devony'yi kenara itti ve tepeden aşağı ona doğru yürüdü. Adamlardan biri nefesinin altında bir yemin mırıldandı. Koca Gus alnındaki yağlı ter damlalarını sildi.

Sebastian yaklaştıkça tabanca sallanmaya başladı. Prudence tabancayı sabitlemek için diğer avucunun topuğunu bileğine vurdu. Silahın soğuk ağzı göğsünün sıcak tenine değene kadar ilerledi.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kadının iki elinin de tabancayla meşgul olduğu gerçeğini görmezden gelerek nazik bir el uzattı. "Kendimi tanıtmama izin verin, bayan. Bana Kirkpatrick diyebilirsiniz."

Narin burun delikleri alevlendi ve ona söylemeyi tercih edeceği şeyler olduğu konusunda onu uyardı.

"Belki de kimse size yasalarımızı açıklamamıştır," diye devam etti. "*Bizler* haydutuz. *Biz* taşırız

silahlar." Elini avuç içine doğru çevirdi. "Tabanca, aşkım."

Sebastian'ın bu sıradan sevecenliği karşısında kadının içini bir ürperti kapladı. Sebastian yanlış hesap yapmadığını umuyordu. Eğer yanlış hesapladıysa, artık ölü bir adamdı.

"İsteğimi duydunuz *Bay* Kirkpatrick," dedi. "Geri kalan arkadaşlarımın nerede olduğunu bilmek istiyorum.

Parti. Teyzem. Arabacı ve atlılar. Squire Blake." Sesi dalgalandı. "Ve benim kedim."

Sebastian onun çatlamak üzere olduğunu görebiliyordu ve gözlerinden akan yaşlara karşı kendini siper etti.

"Pekâlâ. Onların güvenliğini kendim sağlayacağım." Yumuşak bir sesle ekledi, "Bu konuda sana söz veriyorum."

Pek de kibar olmayan bir homurtu çıkardı.

Jordy öne çıktı. "Kirkpatrick, bilmen gereken bir şey var. Genç kız ait olduğunu iddia ediyor-"

Prudence silahı ona doğrulttu. Bir metre boyunda sırttan bir erkekle neredeyse burun buruna durmak, Sebastian'ın nişanlanmasına vereceği tepkiyi öğrenme hevesini kırmıştı. Sebastian'la mantıklı bir konuşma yapma hayali şimdi sadece pek olası değil, aynı zamanda tehlikeli derecede safça görünüyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jordy kalabalığın arasına dalarak arkasındaki adamın ayak parmaklarına bastı. "Boş ver. Önemli değildi."

Sebastian uzandı ve silahı yavaşça elinden aldı. Kadın adamın göğsüne baktı.

Artık tehlike geçtiğine göre, Koca Gus kendine geldi. "Bir dakika bekle, Kirkpatrick. Onu buldum. Onu tutmak istiyorum."

"O bir köpek yavrusu değil, Angus." Sebastian doldurulmuş silahı ona doğru fırlattı.

Koca Gus eğildi. Arkasındaki adam silahı iki parmağının arasında yakaladı.

"Onun köpek yavrusu olmadığını biliyorum. O bir genç kız. Hem de çok güzel bir kız."

Sebastian sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Prudence'ın yüzüne baktı. Burnu kırıştı. "Senin zevkine göre biraz sade, değil mi?"

Prudence ona karanlık bir bakış fırlattı.

Koca Gus başını kaşıdı. "Ben fark etmedim."

Sebastian saçlarından bir avuç yakalayıp ustalıkla başının üstünde düğümlerken kıvranıyordu. Diğer eliyle kızın yanaklarını kavradı ve sıktı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Bir serçe kadar sade."

Koca Gus, baştan çıkarıcı kadın bir ringa balığına dönüşürken kaşlarını çattı. "Onu yakaladığımda ışık pek iyi değildi."

Prudence güçsüz bir öfkeyle sarsıldı ve yamaçtan aşağı inmeye başladı. Sebastian onu kolayca yakaladı ve kollarının arasında döndürdü. Adamın sert ön kolu beline dolanırken Prudence'ın sırtı adamın göğsüne çarptı.

Topuklarını Sebas'ın kaval kemiğine geçirdi. "Lanet olsun sana, Sebas-"

Bir eliyle kızın ağzını kapattı. Öfkeli fısıltısı kulağını ısıttı. "Bana öyle deme. Bu adamlar ateşli Bach hayranları değil." Kavrayışı sıkılaştı. "Koca Gus'ı daha fazla oyalayamam. Belki de onun yatağını mı yoksa benimkini mi paylaşmak istediğine karar vermenin zamanı gelmiştir."

Kızın çırpınışları azaldı. Kadının lezzetli vücudu kollarında uysallaşırken, Sebastian'ın kucaklaması da belli belirsiz değişti. Sadece parmak uçları dudaklarına değene kadar tutuşunu yumuşattı.

Titrek bir nefes aldı ve adamın parmaklarına karşı konuştu. "Korumanızın bedeli nedir? Bedeli olmayan hiçbir şey yapmadığınızın farkındayım."

Beline doladığı kolunu gevşetti. Avucunu kadının karnının kıvrımına bastırdı ve hafifçe eğilerek kalçalarının zarif

kıçının kıvrımı. "Ne kadar ödemeye hazırsın?" "Piç," diye mırıldandı, yenilgiyle gözlerini kapatarak.

"Öyleyim. Diğer şeylerin yanı sıra." Kadının elini dirseğinin altına sıkıştırdı ve mağaraya doğru geri çekildi.

"Senin dolgun sarışınlardan hoşlanan bir adam olduğunu sanıyordum," diye seslendi Koca Gus'a.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sarışınları severim," dedi Koca Gus umutla.

Sebastian Devony'nin omzuna kardeşçe bir el koydu ve onu tepeden aşağıya doğru nazikçe itti.

"Ama Kirk," diye sızlandı, "gideceğimize söz vermiştin-"

"Koca Gus'ı seveceksiniz, Bayan Blake. İsmi düğüne aldım." İkisi de kekeleyerek ayrıldı,

Sebastian kürkü bir kenara attı ve Prudence'ı mağaranın içine çekti.

Kız kendini toparlayamadan, adam onu bir tabureye itti ve önüne çömeldi.

Parmakları kadının omuzlarına saplandı. "Ben diğerlerini kontrol etmeye gidiyorum. Koca Gus ve arkadaşlarıyla daha yakından tanışmak istemiyorsan, ben dönene kadar burada kalmanı öneririm. Anladın mı?"

Yeni gözlükleri gözlerini kocaman gösteriyordu. Kadın sessizce başını salladı ve adam onu isteksizce serbest bıraktı.

Adam arkasını döndüğünde, kadının ince omuzları çöktü. "Seni vurabilirdim, biliyorsun."

Saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırdı. "Biliyorum. Bir an için neredeyse insan olduğumu düşündüm."

Başka bir şey söylemeden mağaradan çıktı ve onu yalnız bıraktı.

Prudence sert taburenin üzerinde kıpırdandı, üzücü araba yolculuğunun acısı hâlâ geçmemişti. Canlandırıcı öfkesi geldiği gibi çabucak kaybolmuş, geriye sadece korkunun ekşi ağırlığı kalmıştı. Yorgun düşünceleri daireler çiziyordu. Tricia güvende miydi? Sebastian-kedi ezilmiş miydi? Sebastian, Squire Blake ve arabacıyı ölü bulursa ne yapacaktı?

Bakışları kendi iradesiyle, sönmekte olan fenerin yanına serilmiş buruşuk battaniyelere kaydı. Sebastian Devony'ye, onun kendisine dokunduğu gibi dokunmuş muydu? Güzel ağzı Devony'nin vücudunda da onunkinde dolaştığı gibi dolaşmış mıydı? Devony'nin uzun bacaklarının Sebastian'inkilerle sarmaş dolaş olduğunu görünce kaburgalarının altından keskin bir acı saplandı. Bu ilk kez olmazdı, değil mi? Ağlamamak için mağaranın tavanına baktı.

Mağara, uçurumun kenarından oyulmuş ve taş bir çıkıntıyla korunmuş bir hayvan ininden biraz daha fazlasıydı. Parlayan bir kömür yatağının yanında bir şişe viski duruyordu.

Omuzundaki pelerinin inci düğmelerini çözdü ve redingotundan dışarı çıktı. Yolculuk, elbisesinin güvercin grisi satenini ıslatmıştı. Eteğindeki uzun bir yırtıktan ipek çorapları ve dantelli bir jartiyeri görünüyordu.

"Yüce Tanrım, bu sensin!"

Perdenin altından paçavralara bürünmüş bir figür sürünerek geçerken çığlık attı.

Mağaranın karşısına geçti ve bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Kes şu zırlıtyı, genç kız. Glasgow'a kadar duyacaklar." Eşarbını çözdü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Jamie!" diye bağırdı onun tanıdık, sade yüzünü ve kızıl saçlarını görünce. Bir aylık pislik bile yok.

Karmakarışık saçlarının ışıltısını azaltabilirdi.

"Hayır, Bonnie Prince Charlie Culloden'i almak için geri döndü." Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Beni takip edin.

Jordy'nin MacKay hakkında bana söyledikleri doğruysa, fazla zamanımız yok."

"Zaman mı?" Prudence inatla tabureye tutunarak tekrarladı. "Sebastian burada kalmamı söyledi. "Sebastian burada kalmamı söyledi mi?

seni beni almaya mı

gönderdi?" "Seni

kurtarmaya geldim."

"Buna gerek yok. Sebastian beni çoktan kurtardı."

Jamie gözlerini göğşe doğru yuvarladı. "Tanrım, bana güç ver. Ona ihtiyacım olduğunda Tiny nerede? Geldim

Sebastian'dan *kurtarıcı*, seni aptal herif."

Prudence kaşlarını çatı. Sebastian'ın saçına attığı dağınık düğüm yüzüne döküldü. "Bana bir tür fiziksel zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

Alaycılık Jamie'nin aksanını olgunlaştırdı. "Aklından bile geçirme! Muhtemelen Killian MacKay'le evliliğinizi kutlamak için küçük bir çay ısmarlayacaktır. Lale şeklindeki küçük tereyağı parçalarını servis etmesi için Yaşlı Balık'ı gönderelim mi?"

"Güller," diye dalgınca düzeltti onu. İç geçirerek saçlarını geriye attı ve çenesini elinin üzerine koydu. "MacKay'in teklifini kabul etmek zorunda kalmam onun kendi hatası. O adamla evlenmek gibi bir niyetim yok. Bunu açıkladığımda, Sebastian'ın bu konuda makul davranacağından eminim."

Jamie onun yanında diz çöktü. "Sana açıklama şansı vereceğini düşündüren nedir?" Kadın yüzünü Jamie'nin ela gözlerindeki gözünü budaktan sakınmayan dürüstlüğe çevirdi ama Jamie onun çenesini yakalayıp geri çekilmeye zorladı. "Onu hiç böyle görmemiştim, genç kız. Seni incitmek istemeyebilir, hatta sonra üzülebilir, ama o zaman ikiniz için de çok geç olur. Anlamıyor musun?"

"Çok iyi anlıyor, eğer saygıdeğer şerifi haydutlar konusundaki eğitimini tamamladıysa, şüphelendiğim gibi

var."

Çok geç, gecenin soğuk rüzgârı tenlerine çarptı.

Suçlu çocuklar gibi başlarını kaldırdıklarında Sebastian'ın başlarında durduğunu gördüler; kolları, Prudence'ın kendi sandığı olarak tanıdığı, yenmiş battaniyeler ve küçük bir sandıkla doluydu. Ne kadar zamandır orada durduğunu merak etti.

"Suçlarımı bir zamanlar bana tarif ettiği gibi sıralayayım mı?" Battanileri ve sandığı yere attı. "Ben hem İskoçya'nın hem de İngiltere'nin yüzüstü dehşetiyim. Uygur insanın kalbinde gizlenen vahşetin acımasız bir hatırlatıcısıyım. Soyarım, kaçıyorum" -ona dumanlı bir bakış fırlattı- "ve ırzına geçerim."

Jamie doğruldu. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Dışarı, Jamie."

Jamie umutla sırtıttı. "Siz ikiniz yeniden tanışırken ben de biraz oturayım dedim."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian ona bakmadı bile. "Dışarı. Şimdi."

Jamie, Prudence'a çaresiz bir bakış fırlattıktan sonra kürkü sallanır halde bırakarak mağaradan çıktı.

Sebastian ona sırtını döndü ve battanileri silkeledi.

"Diğerleri?" diye sordu usulca.

"Hepsi güvende. Tricia, Boris ve Sebastian-cat Tiny'nin geniş kanatları altında. Devony, Koca Gus'ın cazibesini eksikliklerinden daha güçlü buldu ve arabacınız ile Squire Blake arabada bırakıldıklarında hayattaydılar. Onları kontrol etmesi için bir adam gönderdim."

"Teşekkür ederim."

Cevap olarak homurdandı.

Eteğiyle oynadı. "İtiraf etmeliyim ki suç hayatına geri döndüğünü fark etmek biraz tedirgin ediciydi."

Omuzlarını İskoç'tan çok Galya'ya özgü bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Lindentree'de kaldığım süre içinde yemeğe karşı belli bir düşkünlük geliştirdim. İslahevlerinin hepsi doluydu ve kendimi bir manastıra a d a m a k için Presbiteryen ve tırmıkçı olmuştum."

Battaniyeleri düzeltmek için çömeldiğinde, ev yapımı pantolonu dar kalçalarının kavisine yapıştı. Prudence onun parlak eteğine ne olduğunu merak etti ama sormaya korktu. Bu adam bir yabancıydı. Buz gibi tavrında Prudence'ın hatırladığı o nazik mizahtan eser bile yoktu. Aralarındaki garip sessizlik daha da derinleşti. Ona yeni keşfettiği sofistikeliğini göstermek, artık hatırlaması gereken beceriksiz, aşık aptal olmadığını kanıtlamak için çaresizdi.

"Edinburgh'dan beş teklif aldım," diye ağzından kaçırdı.

Topuklarının üzerinde dönerek kibar bir kaşını kaldırdı. "Aralarında düzgün olan var mı?" "Sadece üçü," diye itiraf etti, keşke çenesini kapalı tutsaydı.

Görevine geri döndü. "Sanırım toplamda beş kişi oldu. Üçü de iffetsizce, seni metresim yapma teklifim de buna dahil elbette."

Kadının soğukkanlılığı, onun şefkatli ifadesinin bu kadar kaba terimlere indirgendliğini duyunca sarsıldı. Sandığın deri kayışlarını çözdü. Bir kâğıt parçasını yetersiz ışığa tuttuğunda, yumuşak kahkahası onu ürpertti.

"Mükemmel bir benzerlik. Sevgililerinizden hangisi ressam? Tugbert? Sokakta seni okşarken gördüğüm İskoç mu? Yoksa bu sizin kendi eseriniz mi? Çizim yapmanın ilgi alanlarınız arasında olduğunu hatırlamıyorum ama siz pek çok yeteneği olan bir kadınsınız."

"Beni gördün mü? Sokakta mı?"

"Evet. O civardaydım."

Sert ses tonu onu yanıltmamıştı. MacKay'le karşılaştığı akşamlarda lambacının ısrarlı gölgesini hatırladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Sebastian onu D'Artan'ın merhametine bırakmamıştı. Onun hilesi

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

terastaki kayıtsızlığı sadece bu kadardı. Onu takip etmişti. Onu izlemişti. Hatta belki de ona değer veriyordu. Ama şimdi sert bakışları sevimli sırıtışını yalanlıyordu. Koruyucu melekten çok alaycı Lucifer gibi görünüyordu.

Adamın maskesini çıkarmasını diledi. Gözlerine düşürdüğü gölgeler onu tedirgin ediyordu. Adamın solgun ellerinin aranan ilanı düzeltmesini izledi,

Onu kendisinden korkutmaya çalıştığı onca zamanı hatırlıyordu.

Güçlü ellerdi, bir çığlığı daha başlamadan bastırabilecek kadar becerikli ve hızlıydılar. Ona her gece yastığının altında o el ilanıyla uyuduğunu söylese ne derdi? Onun dokunuşuyla buruşmuş ve yumuşamış olduğunu? Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, onun kahkahasının alaycılığına dayanamadı.

"Hadi ama, alçakgönüllü olma canım," dedi. "'Canlı veya Öldüğüne Dair Kesin Kanıt Bulunduğunda Verilecek Ödül' ifadesi senin melodram yeteneğinle örtüşüyor. 'Gri Gözlü ve İyi Tercih Edilen'? Ne iltifat ama! Gözde olduğumu nereden biliyorsun? Tricia mı söyledi? Yoksa Devony mi?"

Prudence'ın dudakları gerildi. Sebastian onun inkâr etmeyeceğini ya da savunmaya geçmeyeceğini anlayınca sırtışı soldu. Fenerin üzerine eğilmiş, alay ediyordu. Fenerin yönünü değiştirirken Prudence'ın bakışları adamın sırtındaki acımasız çizgilere kilitlendi.

Sofistike olmak tam bir fiyaskoydu. Belki de dürüstlüğü denemeliydi.

Eteklerini dizlerinin üzerinde düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Seni özledim, Sebastian."

Parmakları kıpırdadı, fenerin sıcak bacasına dokundu. Bir küfür savurdu ve dönerek maskesini çıkardı. Prudence'ın nefesi kesildi. Artık onda Tricia'nın kibar nişanlısından pek az iz vardı. Onu gören herkes doğma büyüme bir İskoçyalı olduğuna yemin edebilirdi. Saçları uzundu. Saçlarının uçları omuzlarına doğru kıvrılıyor, rüzgâr ve havanın kararttığı teninde kum gibi parlıyordu.

Daha geniş, daha kaslı ve sonsuz derecede daha tehlikeli görünüyordu. Vahşi tavrı, yakışıklılığına yıkıcı bir keskinlik katıyordu; bu keskinlik, yüzündeki saf küçümseme ifadesiyle ölümcül bir keskinliğe ulaşmıştı. Bu ifadenin altında irkilmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Hapishanedeki öfkesi, bu yeni acıyla karşılaştırıldığında sadece can sıkıcıydı.

Prudence bir hayvanın inine girdiğini çok geç fark etti; kurnaz, vahşi ve aç bir yırtıcının.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Beni baştan çıkarabileceğine inanıyorum!" Prudence hem inançsızlık hem de şaşkınlık içinde konuştu.

Sebastian'ın dudakları çapkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kalbinin vahşi çarpıntısı daha yavaş, daha sarsıcı bir atıma dönüştü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Yapmasaydım pek de haydut sayılmazdım, değil mi?" dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Sen

Eve döndüğünüzde çay içerken Sir Arlo'ya söyleyecek hiçbir şeyiniz yok."

Bakışları adamın battaniyelerden yaptığı rahat yuvaya kayd, sonra da mağaranın girişinde dolaştı. Mahremiyetlerinin aldatıcı olduğunu biliyordu. Koca Gus'ın adamları yamacın hemen aşağısında yatıyordu, hırsız kulakları her dal çatlağına ayarlanmıştı.

Sebastian komplocu bir fısıltıyla, "Bir çılglık hoş bir dokunuş olurdu," dedi. "Bu benim

saygınlığı ölçülemez. "

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Doğal merakı korkusuna galip gelmişti. "Daha önce hiç birinin ırzına geçtin mi?"

"Hayır." Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Ama dua et söyleme. Bunun duyulmasından nefret ederim. Bunu eskimiş bir gelenek olarak düşünmeye çalışıyorum. Korsanlar, haydutlar, Amerikalılar, her türden kötü niyetli alçak bu cazibeye kapıldı."

Gözlüğünü çıkardı ve gözlerini kısarak ona baktı. "İçki mi içiyordun?"

"Bolca. Ama o narin küçük elinizde tuttuğunuz tabancanın namlusuna bakmak

beni ayılt."

"Belki de bunu yarın ayık olduğunuzda konuşmalıyız," dedi ve gözlüklerini masanın üzerine bıraktı.

Katlanmış redingot.

"Peki. Zaten tartışma havasında değildim."

Ona doğru yürümeye başladı. Kadın adamın kolunun altından eğildi ve kömürlerin yanından sıcak şişeyi kaptı.

"Bir içki daha ister misiniz?" diye sordu. Biraz şansla, diye düşündü, belki de

kendini içkiye verdi.

Şişeden uzun bir yudum aldı ve ağzını elinin tersiyle silerek memnuniyetle iç geçirdi. "Viski beni her zaman güçlü ve şehvetli hissettirir."

Şişeyi adamın elinden kaptı ve kendi dudaklarına götürdü. Şimdi şanslı olmaya başlaması için mantıklı bir neden yoktu. Sebastian şişeyi aldı ve omzunun üzerinden fırlattı, şişenin mantarının açılmış olmasına aldırmadı.

Sıcak parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun?"

Sinirli bir şekilde battaniyelere baktı. "Hesaplamalarım doğruysa yaklaşık on beş dakika."

Onu vücudunun boyun eğmez uzunluğuna doğru çekti. "Yine yanılıyorsunuz, Bayan Isaac Newton."

Prudence ürperdi. Sebastian ona pek çok kez şefkatle dokunmuş, erkeksi gücünün sert yanını kontrol altında tutmuştu. Sebastian'ın kendisinden ne kadar güçlü olduğunu fark etmek şok ediciydi. İçinden tehlikeli bir beklenti ürpertisi geçti.

Parmakları adamın göğsüne dökülen kıvrıcık saçları yoğurdu. Bakışlarının dudaklarına kaymasından korktuğu için adamın yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. "Alçaklık size hiç yakışmıyor Lord Kerr."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Seninle tanışmadan önceki kadar kötü değil." Şeytani bir kaşını kaldırdı. "Pratik yapıyordum." O

onu düzgün bir daire şeklinde döndürdü ve battaniyelere doğru geri götürdü.

Gözlerini kapattı, ilkel dansları ve adamın göğüslerinden yayılan sarhoş edici sıcaklık başını döndürmüştü. "Daha önce hiç ırzıma geçilmedi," dedi sesi titreyerek. "Bu işte iyi olamayacağım."

"Gerçekten hiçbir şey yok. Sen sadece bağır ve çırpın. Gerisini ben hallederim."

Ayağını bileğinin arkasına doladı, aynı hareketle hem ona çelme taktı hem de onu yakaladı.

Onu battaniyelerin üzerine yatırdı ve kaçınılmaz bir zarafetle onu takip etti.

Elleri başka birine ait gibiydi. Nasıl olmuştu da göğsünün solgun tüylerine bu kadar dolanmışlardı? Kirpiklerinin arasından ona bir bakış fırlattı. "Jamie haklı mıydı? Sonrasında pişman olacak mısın?"

Çenesi gerildi. "Muhtemelen." Feneri söndürmek için ona doğru uzandı. "Ama o sırada değil."

Adam kızın üzerinde bir gölgeden biraz daha fazlasıydı, ama karanlık sadece adamın sıcaklığını ve sesinin boğuk yankısını artırıyordu. Parmakları acımasız bir ustalıkla ot bitinin küçük inci düğmelerinde ilerliyordu.

Sebastian elbiseyi kadının omuzlarından iterken, kasıtlı sertliği onu hayal kırıklığına uğrattı. Kızın köprücük kemiklerinin ne kadar narin ve belirgin olduğunu, altındaki oyukların ne kadar kırılgan olduğunu unutmuştu. Kadının hassas tenini zedelemek için çok az güç kullanması gerekecekti. Tutuşu yumuşadı. Başparmakları ona ihanet etti, deri ve kemiğin ipeksi birleşimini okşadı, boğazının dibinde dudaklarını bastırmayı arzuladığı kadifemsi çukuru buldu. Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Kız çok güzeldi, çok hoştu. Ona kaba saba elleriyle dokunmaya hakkı yoktu. Arkasına yaslandı, koyu renkli yün battaniyenin üzerindeki teninin porselen ihtişamı onu baştan çıkarmıştı.

Sert nefes alışları sessizliği doldurdu. Adamın ifadesi arzu ve şaşkınlık arasında gidip gelirken Prudence kendi nefesini tuttu.

Bu bakışı daha önce de görmüştü. Lindentree'deki terasta onu itip kaktığında. Şimdi onu iterse, o indenden çıkıp gidebilir ve bir daha geri dönmeyebilirdi. Onu istemediğini fark etmek onu hayrete düşürmüştü.

gitmek istiyordu. Sebastian'ın sert yüzünün ardında kalan şefkatli bir ipucu, ona *dair* kışkırtıcı bir fısıltı aramak istiyordu.

Cesaretini toplayarak, sanki evcilleştirmeyi umduğu tehlikeli bir hayvanmış gibi onun tıraşsız yanağına dokundu. Parmaklarını onun boynuna doladı ve ensesindeki tüylü buklelerin arasında dolaştırdı. Kirpikleri aşağı doğru indi. Göz ucuyla adamın diğer elinin kalktığını, parmaklarının umutla göğsüne doğru kıvrıldığını gördü.

"Hayır!" Omuzları duvara değene kadar geri çekildi ve sanki devam etmek isterse onu tutabilecek gücü varmış gibi iki parmağıyla bileğini yakaladı. "Bana dokunma," diye emretti, cesareti onu şaşırtmıştı. "İrzıma geçilmesini istemiyorum. Baştan çıkarılmak istiyorum. İstersen beni öpebilirsin," diye ekledi kibarca.

Kaşları eriyerek alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Her zamanki gibi inatçısınız, değil mi Bayan Walker?"

Ama eli onunkiyle birleşti, başını eğerken avucunu avucuna bastırdı. Sıcak, kuru dudakları onunkilere dokundu. Dilini ağzının derinliklerine sokacakken, kadın dişlerini ona karşı kapattı. Adam

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu, ama kendi dili dudaklarının dikişini keşfederken, bu bir iniltiye dönüştü. Bu enfes işkencenin sonsuz bir anından sonra, her seferinde biraz daha içine girmesine izin verdi, çok açgözlü olduğunda geri çekildi.

Sebastian onun oyununu çabuk kavradı, dilini ağzının sıcak, ıslak sığınağına soktu, sonra dudaklarının hassas iç derisini ısırarak ve kızdırmak için geri çekildi. Çok hızlı yakalamıştı. Prudence kendini onun eline yapışmış buldu, gezinmesini engellemek için değil, ama zevk ve beklentinin değişen kumlarında bir madde bulmak için. Adam öne doğru eğildiğinde onu durdurmayı unuttu. Adam sadece ağızları, elleri ve kasıkları birbirine değene kadar ona doğru bastırdı. Dilinin derinleşen her hamlesiyle, uyarılmışlığının sert çıkıntısını aralarında sıkışıp kalan elbisenin şık satenine sürttü.

"Bekle," dedi Prudence. Titremesini kontrol etmek için mücadele ederek ondan uzaklaştı. "Şunu söylemelisin

şimdi güzel bir şey."

Dudakları kadının boēazını okşadı. "Elbiseni ıkar."

"Hayır. Gerçekten güzel bir şey."

İ çekerek dudaklarını kızın kulaēına bastırdı. "Saçların iekler gibi kokuyor." "Mmmm. *Bu* güzeldi," diye fısıldadı.

Dilini kulaēına sokmak için onun onayından yararlandı. Uyluklarının arasından gelen sıcaklık seline hazırlıksız bir şekilde nefesini tuttu.

Diliyle kulak memesinin üzerinde gezindi. "Başka güzel bir şey duymak ister misin?"

Başını salladı, adamın elinin onunkinden ayrıldıēını ve gizlice elbisesinin altına doēru ilerlediēini fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Sesi boēuk bir fısıltı gibiydi. "Beni her geri ektiēinde, ben de sana aynısını yapacaēım. Seni peceēim ve seni sevmem için bana yalvarana kadar seni kızdıracaēım."

Onun niyetli bakışlarıyla buluşmak için başını eēdi, gözleri arzu ve şüpheyle parlıyordu. Dudakları tam onunkilerle buluřtuēu anda, parmakları ipekli donuna girdi ve onunkilerin altındaki kadın kadar sıcak ve tatlı bir bala daldı.

Prudence, adamın sıcak, sert parmakları onu yaēmalarken titredi, eşit zarafetle yatıştırdı ve ıldırttı.

Yüzünü onun omzuna gömdü. "Korkuyorum, Sebastian."

"Ben de meleēim. Ben de korkuyorum."

Ama korkusu onu soyup kaba battaniyelerin üzerine yatırmasına ve yeminini yerine getirmeye hazırlanmasına engel olmadı. Prudence, cızırtılı battaniye çıplak teniyle buluřtuēunda bir ürpertiyle savaştı. Gözlerini kapattı, bir zıtlıklar denizinde yüzüyordu. Sebastian'ın tıraşsız çenesi yanaēını sıyırdı. Gēs kılları binlerce altın filament gibi gēslerinin aērıyan uçlarını okşuyor, karnının çılgınca kasılmasına neden olan elektriksel bir tepkiyi ateşliyordu.

Pantolonunu çıkarırken kömürlerin pembe ışıltısı tenini bronzlaştırıyordu. Ağzına, çenesine, burnundaki belli belirsiz çillere, gözleri ya da çok daha aşağısı hariç her yerine baktı. Görünüşe göre

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Birdenbire bir yabancı, yabancı ama acı veren bir erkek ve içinde özlemini çektiği boşluğu hafifletmeye kararlı

Korkusuna rağmen.

Elleri göğüslerini kavradı ve parmak uçları arasında bir meme ucuyla oynadı. Adamın dudakları diğer göğsünün gergin tepesinin etrafını sararken kadın bir iniltiyi bastırdı. Diliyle onu yaladı, sonra doymak bilmez bir açlıkla emdi. Kadın parmaklarını adamın ipeksi saçlarına doladı ve zevkten uyuşmuş bir halde adamın altında kıvranmaya başladı. Ona doğru uzandı, ama adam onu geri itti, elleri nazik ama kararlıydı, kendi ihtiyacının sert ağrısını görmezden gelmek için savaşıırken.

"Senin oyununu oynadık," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Şimdi benimkini oynayacağız."

Dudakları kızarmış teninde gezindi ve kulak arkasındaki satenimsi yumuşaklığı, dirseğinin iç kıvrımı boyunca uzanan narin kıvrımı, karnının pürüzsüz düzlemini acımadan kemirdi.

Adam titreyen kalçalarını ayırırken kadının nefes alış veriş hızlandı. Çevik parmakları ipeksi bukleler arasında yuvalanmış küçük tomurcuğu okşadı. Prudence kendini onun eline bıraktı ve asla kelimelere dökemeyeceği parmaklarından sessizce iyilik diledi. Karanlık, gizli bir zevk damarlarında titredi. Çok yakınındaki diğerlerini hatırlayarak iniltilerini adamın omzuna bastırdı.

Sebastian için ona dokunmak, bir kadına ilk kez dokunmak gibiydi. Bir kadının vücudunda oylanmanın, tüm tatlı, misk kokulu yarık ve oyukları parmaklarıyla, sonra da dudakları ve diliyle keşfetmenin ne büyük bir zevk olduğunu unutmuştu. Daha önce hiç bu kadar tatlı, bu kadar sarhoş edici bir şey tatmamıştı. Paris'te ya da Londra'da Prudence'ın harikasıyla kıyaslanabilecek bir zevk bahçesi yoktu. Isıtılmış odayı dökmek istedi.

viskiyi tenine damlattı ve damla damla yalayarak uzaklaştırdı. Boğazından bir inilti koptu.

Her ikisi için de sınırı zorladı, enfes zevki neredeyse acı verene kadar uzattı.

Prudence onun dokunuşunun parıldayan acısı altında utanmaz, ahlaksız bir yaratığa dönüştüğünü hissetti.

Yüzünü saçlarına çevirdi ve "Lütfen, lütfen, Sebastian" diye inledi.

O zaman ona dokunmayı bıraktı, tamamen bıraktı ve öleceğini düşündü.

"Ne istiyorsun Prudence?" diye sordu kısıp sesle. "Söyle." Zorbalık ettiğinin farkındaydı ama

umursamadı. Kelimeleri duymak için çok uzun süre beklemişti. Sesi kırıldı. "Seni istiyorum."

Parmak ucunun bir hareketiyle onu coşkunun uçurumundan aşağı itti. Onu takip etmeye hazırlandı ama tereddüt etti, Edinburgh caddesinde bir yabancıyla kucaklaştığını gördüğünden beri aklını kurcalayan sorunun cevabını öğrenmek üzere olduğunu biliyordu. Başka bir adam var mıydı? Ve eğer varsa, Sebastian, ona olan tutkusunun acı kıskançlığının önüne geçmesine izin verecek kadar güçlü müydü?

Gözlerini kapadı ve kendini onun ipeksi kılıfına bastırdı. Vücudunun ılık ciyleri, zayıf bir dirençle karşılaşana kadar geçişini kolaylaştırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti ve zonklayan boyu kadının kadifemsi sıcaklığına gömülene kadar ilerledi.

İçinden bir memnuniyet iniltisi kaçtı. Başka bir adam ona elmaslar ve inciler verebilirdi ama sadece Sebastian Kerr'in ona verebileceği bir şey vardı. Tırnakları sırtına battı. Gözlerini açtığında onun yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördü.

Parmak uçlarıyla onları sildi, kızın acısının ona böyle bir coşku vermesinden utandı. Kadın

alt dudağını utangaç bir şekilde dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Seni uyarmalıydım," dedi hışımla. "Gerek yoktu. Babamın anatomi kitapları vardı."

"Peki acıyı hafifletmek için ne öneriyorlar?" Cesur adamı onu sakinleştirmeye çalışırken

Güzellik soruyu düşündü.

Gözleri parladı. "Pratik mi?"

Kadın kalçalarını zarif bir daire çizecek şekilde kavislendirirken adam şaşkın bir homurtu çıkardı. ona karşı. Sesi bir oktav fazla tiz çıkmıştı. "Her geçen an babamı daha çok seviyorum."

Kalçalarını neredeyse onu terk etme noktasına kadar geri çekti, sonra şaftını onun titreyen bedeninin derinliklerine batırdı. Prudence gözlerini kapadı ve kendini onun tatlı, sonsuz dolgunluğuna teslim etti. Dudakları açlıkla boynunu öptü, dilinde nektar gibi ter boncukları yakaladı. İnlemeleri ve fısıltılı, sözsüz yalvarışları onun gırtlaktan gelen inlemelerine karşılık geliyordu.

Böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti. Ele geçiriliyordu ama aynı zamanda çok değerli bir hediye kazanıyordu. Sebastian ona karşı sertçe sallandı, dili kusursuz bir ritimle ağzının içini okşadı. İçindeki zevk dalgaları gittikçe kabarıyor, sonunda onu aşip enfes bir zevkle dolup taşana kadar yükseliyordu. Nefes nefese adamın dudaklarına yapıştı, elleri adama yapıştı.

Adamın vücudu kaskatı kesilince, kadın içgüdüsel olarak adama doğru eğildi ve sonunda hayatındaki tüm boşlukları doldurarak sarsıcı bir doruğa ulaştığında ona sıkıca sarıldı.

Çaresiz bir feryat, küçük mağaranın lamelli duvarlarında çınladı.

Sebastian uyandı ve bir lanetle yuvarlandı, elinin tersini gözlerinin üzerine attı ve aynı hareketle battaniyeyi Prudence'a siper etti. Prudence dizlerinin üzerinde doğrulup battaniyeyi burnuna doğru çekti. Sebastian'ın sıcaklığı üzerini örtmediği için kendini çıplaktan beter hissediyordu.

Fener alçaldı. Tiny'nin saçları çılgın bir İskandinav tanrısının halesi gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

Jamie, Tiny'nin omzunun üzerinden baktı, eliyle gözlerini kapattı. Sanki hastalanacakmış gibi inledi. "Çok geç kalmadık, değil mi? Bana çok geç kalmadığımızı söyle." Kemikli parmaklarının arasından Prudence'ın kocaman gözlerini ve battaniyenin yıpranmış kenarının üstündeki dağınık saçlarını süzdü. "Hepsi bir arada gibi görünüyor, değil mi?"

"Seni elime geçirdiğimde olacağından daha fazla," diye hırladı Sebastian, bir battaniye daha sararak

beline doladı. "Bu iyi olsa iyi olur."

Tiny gürleyen sesiyle, "Bilmen gereken bir şey var, delikanlı," dedi.

Prudence'ın midesinde bir uyarı kanadı çırpındı.

Sebastian bacaklarını paletin kenarına doğru salladı. "Bundan şüpheliyim. Sen içeri dalmadan önce gayet iyiydim.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

içeri."

Tiny zorlukla yutkundu. "Bu MacKay. Korkarım korkunç bir hata yaptık ve müstakbel gelinini kaçırdık."

Prudence battaniyeyi yukarı doğru sıyırdı, uygun bir an gelirse başının üzerine çekmeyi planlıyordu.

"MacKay'ın gelini mi?" Sebastian ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Battaniye tehlikeli bir şekilde kalçalarına kadar inmişti. Volta atma girişimi, mağaranın boğucu büyüklüğü ve Tiny'nin muazzam varlığı tarafından engellendi. Battaniyenin etrafında dönerek kendini tatmin etmek zorunda kaldı. Zayıf, kaslı bir baldır sırtına değince Prudence irkildi.

Sebastian onu şaşırtarak başını geriye attı ve güldü. "Bunca yıl geçti ve inatçı ihtiyar hiç evlenmedi. Tricia'nın cazibesini hafife almış olmalıyım. Onu geri göndersek iyi olur. Onu geri göndersek iyi olur.

..kesinlikle bize saldıracak. Lanet olası İngilizlere yaranma konusunda babasından da beter."

Tiny'nin suçlayıcı bakışları üzerindeyken Prudence sertçe yutkundu, kendini lanetlenmekten daha kötü hissediyordu. Jamie'nin şemaları endişeli bir nefesle şişti.

Tiny kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu işin sonu değil."

"Bu onun için." Jamie, Tiny'nin dirseğini kavradı. "Onu duydun. Fikrimi değiştirdim. Seninle geliyorum."

Tiny onu sallayarak uzaklaştırdı. Fener duvara sallanan gölgeler düşürdü. "Dahası da var."

"Daha fazla mı?" Sebastian hafifçe sordu. "Dua et, söyle. Sonsuz sabrım tükeniyor."

Tiny Prudence'ı işaret etti. Parmakları battaniyenin etrafında dondu.

"O genç kız Koca Gus'a tüm fidye taleplerini nişanlısı Laird Killian MacKay'e havale etmesini söyledi.

Strathnaver."

Uzun bir süre boyunca tek ses Tiny'nin elinde asılı duran fenerin gıcırtısıydı.

Sebastian yavaşça dönerek Prudence'la yüzleşti. Gözlerinde soğuk bir ışık belirdi.

Duvara doğru büzüldü. Omuz silkerken yanlışlıkla battaniyeyi çıplak omzundan çıkardı. Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Sana söyleyecektim Sebastian. Gerçekten söyleyecektim."

"Ne zaman?" Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Sen ve MacKay şatoya yerleştikten ve bir sürü peynir altı suyu suratlı, ağzı salyalı velet yetiştirdikten sonra mı?" Gözleri gümüş yarıklar halinde kısıldı. "Önce şerif. Şimdi de MacKay. Böyle asık suratlı bir kız kurusuna göre çok ilginç bir hayatın var, değil mi canım?"

Yüzünün renginin solduğunu hissetti. "Bu hiç adil değil. Anlamıyorsun-"

Sebastian'ın r'leri yuvarlanmaya başladığında Tiny geriye doğru bir adım attı. "Her şeyi çok iyi anlıyorum. Dunkirk için ruhumu sattım ama yine de kazanamadım. Hepiniz

Yapmanız gereken içeri girip o zavallı MacKay için güzel kirpiklerinizi kırptırmaktı."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gözyaşlarına karşı koyarak battaniyelere baktı. Nişanlanmasının onu MacKay'e karşı tuzağa düşürmek için bir oyun olduğunu itiraf etmeli miydi? Sebastian'ın ona güvenmemek için her türlü sebebi vardı. Ne de olsa ona Tugbert'e ihanet etmişti. Ona başka bir düşman için ihanet ettiğine inanırsa, bunu telafi etmek için asla şansı olmayabilirdi. Ama ona bakarken, artık bunu istediğinden emin değildi. Merhamet meleşini oynayıp sonra da uysalca kendi hayatına geri çekilme yönündeki tüm asil niyetleri, onun bakışlarındaki kınayıcı sıcaklıkta eriyip gitmişti.

"Kiminle evlendiğim neden umurunda olsun ki?" diye sordu, sesi acıyla sertleşmişti. "Evleneceğim kişi sensin.

beni büyükbabana teklif etti."

Parmakları kadının çenesini ısırdı. "O gece seni Paris'e götürmemi mi tercih ederdin? D'Artan'ın lanet formülünü almak için seni duyarsızlığa sürüklememi mi?"

Sarsılarak adamın elinden kurtuldu. "Seni vurmalıydım," dedi buz gibi bir sesle. "Keşke vursaydın."

"Şu anda senin için güzel bir servet değerinde olmalıyım. Fidyeye notunu yazmana yardım edeyim mi? İster misin

MacKay'e kulağımı ya da belki birkaç ayak parmağımı göndermek ister misiniz?"

Öfke dolu bakışları, karmakarışık saçlarından buruşuk battaniyenin altından görünen küçük ayak parmaklarına kadar onu içine çekti. "Seni şimdi isteyeceğinden emin misin? MacKay kullanılmış mallara pek düşkün değildir."

Jamie'nin boğuk protesto sesi neredeyse onu mahvediyordu, ama bakışlarını eşit bir şekilde karşılamayı başardı.

"Özellikle Kerr erkekleri tarafından kullanılan mallar."

Sebastian'ın yüzü bembeyaz oldu. Eli kıpırdadı ve bir an için ona vuracağını sandı. Bunun yerine, uzandı ve

battaniyeyi omzunun üzerinden attı.

Bir damla gözyaşı burnunun kenarından aşağı süzüldü. Sebastian tiksintiyle homurdanarak battaniyenin altına uzandı ve kucağına bir parça tartan attı. Yumuşak yünü başparmağı ve el parmakları arasında ovuşturdu. Sebastian'ın yıpranmış ve yer yer neredeyse kelleşmiş ekosesinden geriye kalanlardı bunlar. Sebastian'ın ona gösterdiği şefkatli özeni, ona dokunurken duyduğu saygılı gururu hatırladı. Bu Kerr ekosesiydi, onun tek ekosesiydi ve başka bir ekoseye parasının yetmeyeceğini söylemişti.

Gözlerini kaldırdı, pişmanlık ve acıma duygularıyla ona baktı. Ağzının etrafındaki parantezler bir an için derinleşti, sonra yüzü nefret etmeye başladığı kusursuz cilaya büründü. Pantolonunu ve botlarını kaptı.

"Onu koru," diye emretti Tiny'ye, Jamie'ye karanlık bir bakış atarak. "Eğer biri ona ulaşmaya çalışırsa, bir el ateş et.

havada. Kaçmaya çalışırsa" -düzgün bakışları Prudence'inkilerle buluştu- "vur onu."

Perdeyi kenara fırlattı ve şafağa doğru eğildi. Tiny de onu takip etti. Jamie arkada kaldı, Tiny'nin eli onu yakasından tutup dışarı çekene kadar gözleri sessiz bir özürle doldu. Prudence dizlerine sarıldı ve yanağını kaba battaniyeye yasladı.

Bakışları sandığın üstünde duran el ilanına takıldı. Edinburghlu ressam da onun kadar aptaldı. Sebastian'ın ağzının sıcak vaadini, asık suratlı tehdidini hiç göstermeden yakalamıştı. Onun için tehdit artık bir vaade dönüşmüştü.

Eğer adamları goblinse, Sebastian Kerr de onların kralından aşağı kalmıyordu. Yan tarafına yuvarlandı ve

Hıçkırıklarını bastırmak için tartan parçasını ağzına götürdü.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sebastian karanlık çam çemberinden çıkıp tepeye tırmanırken maskesini çıkardı, ayak bilekleri şafak soğuşunda zonkluyordu. Tiny mağaranın yanında uyukluyordu, tüfeğini dizlerinin üzerine koymuştu. Sebastian onu dürttü. Tiny suçlulukla gözlerini kırıştıtararak ayağa kalktı.

Sebastian yumuşak bir sesle, "Git, Edinburgh'a dönüş için arabalarını hazırla," dedi. Tiny tepeden aşağı inmeden önce onun omzunu kısa bir süre sıktı.

Sebastian mağaranın duvarına yaslandı ve ferahlatıcı dağ havasından derin bir nefes çekti. Paris ve Londra'da sürgünde geçirdiği gecelerde, şehrin isli havasını temizleyecek bu saf havanın bir kokusu için sahip olduğu her şeyi verebileceği zamanlar olmuştu.

Devony ile yaptığı konuşma kararlılığını pekiştirmiş ama zihnini temizlemek için pek bir şey yapmamıştı. Prudence'a vurmak istediği o sarsıcı anı unutamadan kaba ellerine baktı. Yumruğunu kaldırıp kendini beğenmiş suçlamayı onun güzel yüzünden söküp atmak istemişti. Brendan Kerr'in oğlu olduğunun hatırlatılması, babasının yapacağı gibi karşılık vermek istemesine neden oldu. Yumruklarıyla.

İç çekerek kollarını indirdi. Belki de babası haklıydı. Beceriksiz ve aptaldı ve aşk ile yapmacıklık arasındaki farkı anlayacak kadar bile zeki değildi.

Prudence onu Tugbert'e ve MacKay'e ihbar etmişti. Bu intikam onu bir hayvan gibi bağlayarak İngiltere'den kovmaya yetmemişti. Onu sonsuza dek Highlands'e hapsedmeye çalışmış, MacKay'in müşfik gelini olarak yerini almasını ve babasının ona bıraktığı tek miras olan Dunkirk'e sahip çıkmasını izlemek zorunda bırakmıştı, çok kez kırılmış bir burun dışında.

Mağaraya girerken kaşları çatılmıştı.

Prudence tabureye oturmuş, eldivenli ellerini kucağında birleştirmişti. Tertemizdi ve buz gibi suda hızlıca ovulduğu için kızarmıştı. Saçları kendi yıpranmış saten kurdelelerinden biriyle arkadan bağlanmıştı. Acı tatlı baştan çıkarmasına böylesine hevesli bir tutkuyla karşılık veren kadından hiçbir iz göremedi.

Karnı önseziyle sıkıştı. Prudence'ın soğukkanlılığı onun için hiç iyi olmamıştı.

Adam yaklaştığında kadın temkinli bir şekilde gerildi. "Eğer beni baştan çıkarmaya geldiyse, elbisemi başımın üzerine at ve işini bitir."

Redingotun altındaki göğüslerinin çekici kabarıklığına baktı ve hınzırca sırıttı. "Kesinlikle cazip bir teklif, ama yeni ve büyüleyici giysilerinizi bozmak istemem. Nişanlınızdan bir hediye miydi?"

Başparmağını bir hırsızın değerlendirici dokunuşuyla kızın omuz pelerininin yemyeşil tilkisinin üzerinde gezdirdi. Parmak eklemleri

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Boğazını sıktı ve bakışlarını suçlulukla adamın dudaklarından çekti. Gözleri buluştu ve kızardı, belli ki

En ufak bir dokunuşunun onda böylesine ahlaksız bir tepki uyandırmasından utanıyordu.

Pantolonunun yıpranmış keteni kasıklarında gerildiğinde Sebastian kendi tuzağına düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Uyarıya kulak vererek leğene gitti ve yüzüne soğuk su sıçrattı, bu sırada da neşeli bir şekilde ıslık çaldı.

Prudence gözlüklerini takarak aralarındaki kırılğan bariyerlerden birini daha kaldırdı. Gözlüğünün kenarından Sebastian'ın dağınık saçlarına, göğsünü ıslatan su damlalarına, kalçalarına kadar inen pantolonuna baktı. Onun saf erkek güzelliği ilkel bir şeydi, hem tehdit hem de cazibe.

Kargaşasını kısık ses tonunun ardına gizledi. "Tricia sabahları sana nasıl bakıyordu? Neşeli ve *muhteşem*. Göz korkutucu bir kombinasyon olmalı."

"Basit. Tricia asla öğleden önce kalkmazdı. O zamana kadar benim gözlerim kararmış ve ahlakım bozulmuş olurdu."

"Dün gece olduğun gibi mi?" "Kesinlikle."

Gözleri buluştu ve ikisi de birden onun dün gece olduğu diğer pek çok şeyi hatırladılar; şefkatli ve sert, yaramaz ve hassas, sabırlı ve cüretkâr.

Ona sırtını döndü ve başka bir gömlek çekti. Gömleğin yamalı haline bakarak, seçiminin çok sınırlı olduğunu düşündü.

Adam elinde tabancayla dönerken eğilme dürtüsüne direndi. "Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?"

Yüzünde bir gülümseme belirirken tabancayı pantolonunun içine soktu. "Çok hızlı."

Omzunun üzerinden bir ip geçirdi. "Beni asmak mı?"

"Çok merhametli."

Ona doğru ilerlemeye başladı. Kadın sertçe yutkundu. "Beni dövmek mi?"

Onun önünde çömeldi. "Seni gerçekten mutsuz etmenin tek bir yolu var. Seninle evleneceğim,

Düşes."

Sözleri zihninde çılgınca yankılandı, sonra uyumsuz bir notaya takıldı: *Düşes*. Sanki kollarını ona dolamasını ve yüzünü öpücüklere boğmasını bekliyormuş gibi ona gülümsedi.

Yumruğu bir anda ortaya çıktı ve Tiny'yi bastıracak bir güçle çenesine çarptı. Adam geriye doğru düşerek, çizmelerinin tabanlarının tatmin edici görüntüsünü ona ikram etti.

Ayağa kalktı, çenesini hınçla ovuşturdu. "Babanın boksör olmadığına emin misin?"

Ayağa kalktı, gözleri kısılmıştı ve yumrukları hâlâ sıkılıydı. "Benimle aşk için evlenmezsin ama

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abelit.html>

Benimle bir unvan alacak kadar çabuk evleneceksin, değil mi? Seni kara kalpli, iyi niyetli olmayan, açgözlü, alçak-" O

tutarsızlık içinde tükürdü.

"Alçak mı?" diye sordu ayağa kalkarken. "Haydut mu? Muzzy kafalı hödük? Beni yaraladın, sevgilim.

Dün gece paylaştığımız hassas anlardan sonra, benim için onurlu bir şey yapmak isteyeceğini ummuştum."

"Hassas anlar, telaşım. Sana arka çıksa bir keçiyi bile tepelersin."

"Tsk, tsk, tsk. Ne dil ama! Bunu babanın anatomi derslerinden birinden öğrenmedin herhalde.

kitaplar."

"Dün gece aklınızda evlilik yoktu, değil mi?"

Çenesi gerildi. "Yanılmıyorsam senin de aklında evlilik yoktu. Killian MacKay'le evlenmeyi düşünmediğiniz kesin."

Burun delikleri aciz bir öfkeyle alevlendi. Ona sırtını döndü. "Benimle evlenerek ne kazanacağını sanıyorsun? Ailende delilik var mı?"

"Delilik değil. Pragmatizm." Ellerini hafifçe kadının omuzlarına koydu. "Sen benim karım olduğun sürece MacKay kırmızı ceketlileri üzerimize salmaya cesaret edemez. Eğer böyle bir aptallık yaparsa, ellerinde hiçbir şey kalmaz. Siz, benim tatlı düşesim, hem MacKay'den hem de büyükbabamdan istediğimi almak için ihtiyacım olan zamanı bana kazandıracaksınız."

Başını eğerken titrek bir şekilde güldü. "Sevginizi böylesine nazik bir şekilde ifade ettiniz lordum. Çok duygulandım."

Sebastian ensesinin çok solgun olduğunu fark etti. İçindeki pişmanlık duygusunu hızlı bir amacın ardına sakladı.

"Hiç kağıdın var mı?"

Tek kelime etmeden sandığına doğru yürüdü. Yüzü ifadesiz, LondonTimes'dan bir sayfayı ona uzattı. Sayfanın üst kısmına kalın harflerle nişan duyurusu yazılmıştı. Eğilip bir tüy kalem ve bir şişe mürekkep çıkardı.

"Kastettiğim o tür bir kâğıt değildi," dedi öfkeyle.

Prudence kurnazca omuz silkti. Adamın çenesinin duruşu, onu yemlemenin ne kadar akıllıca olduğunu merak etmesine neden oldu.

Kadın ona kırtasiye malzemelerinden krem rengi bir kâğıt uzatmadan, adam üzerinde kendi resminin bulunduğu el ilanını kaptığı gibi ikiye böldü. Kadından kederli bir ses çıktı ama bunu öksürük olarak gizledi. Bir kaya parçasını masa olarak kullanan Sebastian öfkeyle bir şeyler karaladı. Kadın onun omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarında durdu.

Kalemi mürekkebe batırdı, bir şeyler yazdı, sonra öfkeli vuruşlarla çizdi. "'İşkence' nasıl yazılır?" diye mırıldandı.

Tatlı bir şekilde "T-o-r- c-h-e-r" diye cevap vermeden önce dudakları isyankâr bir surat ifadesiyle gerildi.

Kaşlarını çattı. "Garip görünüyor. Oh, pekala. Önemli değil. D'Artan'ın umurunda olmaz." Yazmaya devam etti.

Yaklaştı. "Ne yapıyorsun? Formülü teslim etmem için tırnaklarımı sökmeyi mi teklif ediyorsun?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dudaklarını büzdü. "Mükemmel bir fikir." Bir satır daha karaladı, sonra kâğıdı katlayarak bir paket haline getirdi.

Sebastian'ın ikinci notu yazması çok daha uzun sürdü. İmzalamadan önce tereddüt etti, sadece onun değil kendi kaderini de mühürlemek üzere olduğunu biliyordu. Tüy kalem kâğıdın üzerinde asılı duruyordu. Prudence arkasından yaklaştı, o kadar yakındı ki nefesinin yumuşak fısıltısını ensesinde hissedebiliyordu. Tüy kalemi daha sıkı kavradı ve düzensiz bir karalamayla kâğıda bastırdı.

Sebastian o kadar hızlı döndü ki Prudence üzerine basmamak için geriye doğru sendelemek zorunda kaldı. "Şimdi Ineed'in tek istediği sana sahip olduğumu kanıtlayacak bir şey."

Çenesini okşadı. Bakışları onu taradı. Adam botundan fitilli *dhu'yu* çıkarmak için eğildiğinde gözleri büyüdü. Ayak parmakları ayakkabılarının içine doğru kıvrıldı.

Geri çekildi. "Ayak parmaklarım hakkında. Sadece şaka yapıyordum. Laird MacKay'in ayak parmaklarımı tanıyacağından bile şüpheliyim. Onları hiç görmedi."

Sebastian ona doğru ilerledi, hançer elindeydi, yüz ifadesi kararlıydı.

"Ya da kulaklarımı. Onları da hiç görmedi. Tricia bana o korkunç kulakları taktırdı. Neden, ben

Boris'in kulaklarıyla benim kulaklarımı ayırt edemeyeceğine bahse girerim..."

Taş duvar omuzlarına batarken sesi soluklaştı. Sebastian'ın sarhoş edici yakınlığı karşısında dizlerinin bağı çözüldü. Adam uzanıp saten kurdeleyi çekince irkildi. Saçları ipeksi bir ağ gibi omuzlarına döküldü.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Ah, saçım. Tabii ki. İsteddiğiniz kadar alın. Bu oldukça imkânsız. Onunla akıllıca bir şey yapamam."

Parmakları kafa derisini taradı, yumuşak kütleden başıboş bir tutamı kurtarmak için derinlere indi. Saçı yanağına doğru çekti, ipeksi tutamdan büyülenmiş bir halde, saçları yüzünün etrafını saran bordo bir ağ gibi, ona binmiş olduğu hayalinde kayboldu.

Öne doğru eğildi, bir dizini onunkinin arasına koydu, başı onunkine doğru eğildi. Yanağını okşamak için bir elini kaldırdı. O anda hançeri ve onun korkunç amacını hatırladı.

"Ah!" Adamın parmakları saçlarını sıkıca sararken Prudence feryat etti. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Hançerin keskin kenarını yumuşak tele dokundurdu. Bıçak bastırdı ve narin ipliklerin ilkinin kopardı. Parmak eklemleri kabzaya karşı bembeyaz oldu.

"Tanrı aşkına!" diye patladı. " Kes şu lanet şeyi. Kadın saç kesmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Hançeri kadının eline tutuşturdu,

Sonra da neşeyle adamın seçtiği kilidi keserken yüzünü buruşturdu. "O kadar da değil, olur mu? Kel bir gelin istemiyorum."

"Bu *benim saçım*," diye hatırlatarak saçını ona doğru itti. Adamın saç demetini ayırmasını ve

Her notaya yarısını sıkıştırdım.

"Ben ne olacağım Sebastian?" diye sordu. "Rehinen mi yoksa gelinin mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Onu sertçe öpmeden önce dudaklarını ıslattı. "İkisini de. İkisini de."

Maskesini taktı ve buz gibi bir etkinlikle yetersiz eşyalarını topladı, Prudence'ı duvara yaslanmış bir şekilde bıraktı. Dışarıdaki soğuk kalbine yayılan korkutucu buzla kıyaslanamayacağını bilerek sert parmaklarıyla omuz pelerininin düğmelerini ilikledi.

Prudence mağaradan ayazın üzerinde göz kamaştırıcı bir güneş ışığı patlamasıyla çıktı. Sabah sisinin son dalları ağaçların arasından süzülüyordu. Aşağıdaki açıklıkta Sebastian iki sağlam atı eyerliyordu, yüzü konsantrasyonunu kaybetmiş, eski topallığı daha da belirginleşmişti. Maskesi gözlerini gölgeliyordu.

Haydutların bakışları teninde gezinirken tepeden aşağı inmeye başladı. Açıklığa ulaştığında, Tiny ağaçların arasından muzaffer bir edayla ilerledi, bir yumruğunda dağınık, damlayan bir pislik vardı. Korkunç bir an için bunun ölü bir fare ya da daha kötüsü kopmuş bir kafa olduğuna inanarak geri çekildi.

Tiny ödülünü havaya kaldırdı. "Bu küçük kontes, üzerindeki pudra ve boyayı yıkadıktan sonra çok güzel temizleniyor."

Prudence, Tricia'nın peruğunu tanıdığında daha da dehşete kapıldı. Şüphesiz sadece ölüm ayırabilirdi

Tricia peruğundan!

Sebastian bariz bir kayıtsızlıkla bir kelepçeyi sıktı. "Sen benden daha iyi bir adamsın, Tiny. O aptallıklardan asla kurtulamadım."

"O alıngan bir şeytan, öyle. Bundan hiç hoşlanmadı. Onu göle atmak zorunda kaldım."

Sebastian kaşlarını çattı. "Göletin donmuş olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama onu içine atmadan önce buzda bir delik açtım."

"Ne kadar düşüncelisin," diye mırıldandı Prudence, Tiny peruğu sevgiyle sallarken bir su sıçramasından kaçarken.

Tricia elinde yırtık pırtık şemsiyesiyle öfkeli bir çılgılık atarak açıklığa daldığında sırtışı soldu.

Şemsiyeyi Tiny'nin kaya gibi sert karnına sapladı ve öfkeli bir kedi yavrusu gibi ona tükürdü. "Peruğunu ver, seni aşırı büyümüş barbar! Bunun için seni Newgate'de görecekim, eğer bu yaptığım son şey olursa!"

Prudence ağzı açık kaldı. Tricia'nın kendi babasına ne kadar benzediğini hiç fark etmemişti. Teyzesinin solgun yanaklarında çiller vardı. Kumral saç telleri yüzünü kaplamıştı.

Tiny kahkahalarla gürledi ve peruğu Tricia'nın ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Bir boğaya havlayan at gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı, sonra da şemsiyeyle onu sallamaya başladı.

Sebastian kahkahasını bastıramadı. Tricia kimin kendisiyle dalga geçmeye cüret edeceğini görmek için arkasını döndü ve maskeli hayduta ters ters baktı.

Sebastian, Prudence'ın sert bakışlarını gözünü kırpmadan karşıladı ve cesaretiyle Prudence'ı şoke etti. Bu gerçeğin anıydı. Tricia sevgilisinin sesini uyku sersemliğiyle tanıyordu ve ayın yarı ışığının altında parmak ucuyla yüz hatlarının izini sürmüştü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu düşünce Prudence'ın kalbinin yakınlarına keskin bir sızı verdi. Ne de olsa Tricia'nın Sebastian'ın seçeceği eş olduğunu kendi kendine hatırlattı. Bir keresinde Prudence'ın onun müdiresi olacak kadar iyi olduğuna karar vermişti ama gelini olamayacağına. Tüm eski yetersizlik duyguları geri geldi. Farkında olmadan, olmayan saçlarını düzeltmek için bir elini kaldırdı.

Tricia burnunu havaya kaldırdı. "Seni alçak herif! Yeğenimin nişanlısı seni yakalarsa Tanrı sana merhamet etsin. O güçlü bir adam ve sana söz verebilirim ki intikamı yavaş ve acı verici olacaktır."

Prudence, Sebastian'ın vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti. "Kiminle nişanlısın?" diye fısıldadı ona. "Tanrıyla mı?"

"Neden, eğer kendi nişanlım burada olsaydı..." Tricia burnunu çekerek merhametle bu tehdidi yarım bıraktı.

Sebastian Tiny'ye döndü, sesini Prudence'ı ürperten çakıllı bir brogue ile gizledi. "Kontesi arabasına geri götürün. Diğerleri hazır ve bekliyor."

Tricia, Prudence'a, "Gel canım," diye emretti, yırtık pırtık şemsiyesini döndürerek. "Görünüşe göre o ahmak

uyarımı dikkate al. Gidelim mi?"

Prudence fark edilmeden kaçma şansının ne olduğunu merak ederek teyzesine doğru ilerledi.

Sebastian'ın sıcak eli kızın dirseğinin üzerine kapandı. "Genç bayan benimle kalacak."

Hem Tricia hem de Tiny dönüp onlara baktılar. Prudence gururunun bir parçasını kurtarmaya kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Adamı duydunuz. Onunla kalıyorum. Sıkıldım. Küçük bir gezintinin mizacıma iyi geleceğine karar verdim. Highland havasının baş ağrısı için birebir olduğunu söylerler."

"Gezinti mi?" Tricia yankıladı. "Acımasız bir haydutla mı?"

Prudence gözlüklerini çıkardı. Saçları yüzünün etrafında kara bir bulut gibi dalgalanıyordu. "Ben iyi olacağım,

Teyze. Gerçekten yapacağım. Bana zarar vermeyecek." Birçok yalana bir yenisi daha eklendi, diye düşündü.

Tricia yeğenine sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyor, Prudence'ın menekşe rengi gözlerindeki kararlılıktan büyüleniyordu. "Ama Laird MacKay? Nişanınız mı? Nişan kağıtları imzalandı. Evlilik ilanları asıldı."

Prudence belli belirsiz gülümsedi. "Anlayacak biri varsa o da Killian'dır."

Sebastian'ın eli kızın dirseğinde sıkılaştı. Ona baktığında gözlerinin fırtınalı yarıklara dönüştüğünü gördü.

Tiny koruyucu kolunu Tricia'nınkine doladı. "Gelin, küçük kontesim." Sebastian'a başının üzerinden karanlık bir bakış attı. "Gençlerin sillynoggin'lerinde bir fikir edindiklerinde ne kadar inatçı olduklarını bilirsin."

Tricia ona baktı, yüz hatlarını yumuşatan bir şaşkınlık vardı. Adam onu götürürken, Tricia farkına varmadan adamın koluna yapıştı. "Bu kız nasıl bu kadar nankör olabilir? Sonunda yaşlı bir keçiyi onunla evlenmeye ikna ettim ve o bir haydutla kaçtı. Ona göz kulak olursun, değil mi? Hayatı boyunca burnunu bir kitaba gömdü. Zavallılıkta zerre kadar sağduyu yok."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet leydim," dedi Tiny yatıştırıcı bir sesle. "Zavallı annemin mezarı üzerine yemin ederim. Genç kıza göz kulak olacağım.

o benim tatlı kızımdı."

"Kıvrınmayı kes kızım, yoksa seni vurmak zorunda kalacağım." Prudence'ın çırpınan dirseklerinden biri

onu karnından yakaladı.

Dişlerini sıktı. "Yemin töreninden sonraya kadar bekle, olur mu? Böylece kocam mirasa konabilir." Akick'i Tiny'nin kaval kemiğine doğrulttu. Bir meşeye vurmak gibiydi.

Prudence sanki bir ömür boyu ata binmiş gibi hissediyordu. Dağdaki yorucu yolculuk yüzünden vücudundaki her kas zonkluyordu. Sonunda eyerde yığılıp kalmıştı ki Tinys'in onu attan kapmasıyla uyandı.

Toprak yol ıssızdı. Küçük köyde bir yerde, bir kapı son bir gümbürtüyle çarptı.

Tiny kızın dirseklerini avuçlarının içine aldı ve onu dar bir evin eşiğine doğru kaldırdı. Minik, büyük boy bir bez bebek gibi avuçlarının arasında asılı dururken, çilli sansar bir adam merakla ona göz kırptı. Kız ona dişlerini gösterdi ve adam yanından uzaklaştı, uzun, düzensiz bıyıkları titriyordu. Bu adam ancak Jamie'nin babası olabilir, diye düşündü ve minik Jamie'nin bu kadar ürkek bir babaya yaşattığı dehşeti düşününce ürperdi.

Suluk gözlerine odadaki herkes hayvan gibi görünüyordu. Jamie, en ufak bir tehlike kokusunda kaçmaya hazır, sinsi bir tilki gibi içeri girip çıkıyordu. Jamie'nin babası, Sebastian'ın parşömene kalemini batırabilmesi ve onları karı koca olarak bağlayacak belgeyi imzalayabilmesi için kemikli sırtını bir masa olarak sundu. Ateş ışığı Sebastian'ın yüzünün zayıf hatlarında oynasıyordu. Kumlu bir panter gibiydi, hem çekici hem de tehlikeliydi.

Ne tür bir hayvan olabileceğini merak etti. Sebastian kasayı ona uzatıp parmaklarının arasına bir tüy kalem sıkıştırdığında, cevap aklına geldi.

Akşam yemeği.

O bir yemek hayvanıydı.

İçini acı bir hayal kırıklığı kapladı. Bu, bir zamanlar hayalini kurmaya cesaret ettiği şefkat ve kutlama anı değildi. Bu gece son sevgi umuduna da veda ediyordu. Lindentree'de teyzesinin kocasının sevgili metresi olarak daha mutlu olabilirdi. En azından Sebastian ona dokunduğunda, bu en iyi ihtimalle sevgiden, en kötü ihtimalle şefkatli bir şehvetten olacaktı ama asla kibirden olmayacaktı. Belki de bu alay sona erdiğinde, saygınlığının bir parçasını kurtarması için onu İngiltere'ye geri gönderecekti. Alt dudağını çiğnedi, herkesin önünde çocukça gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Jamie'nin babası hışımla diz çökmelerini istedi. Tiny, Prudence'ı dizlerinin üzerine çöktürdü. Dua kitabı papazın titreyen ellerinde hışırdadı. Tiny ayaklarını sürüyerek yürürken Jamie babasının gömleğinin düğmelerini çözdü ve eteklerine vurdu.

Peder Graham bir duayı beceriksizce okurken Sebastian gelinine bir bakış attı, kalçasının kendi kalçasına yaptığı hafif baskının farkındaydı.

Göğsü her asık suratlı nefeste düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Gözleri kısıktı, göz kapakları ağlamaktan şişmişti. Güzelliğini azaltmaktan ziyade, ona

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yüzünde boğucu bir olgunluk, yanağının keskin kıvrımında ve dudaklarının isyankâr eğiminde kıpırdanıyordu.

Bütün gün ondan uzak durmuş, kasıtlı olarak onun arkasından gitmiş ama bakışlarının onun ince omuzlarına kaymasına engel olamamıştı. Neden şimdi bu kadar suratsız görünüyordu? Onunla evlenme ihtimali bu kadar iğrenç miydi? Bir zamanlar onu istemişti. Ama bu, sosyetenin cilalı zarafetine ve şıklığına girmeden önceydi, diye hatırlattı kendine. Belki de Edinburgh'da geçirdiği zaman gözlerini daha zengin ve gösterişli bir dünyaya açmıştı. Belki de MacKay'le ya da onun gibi bir adamla evlenmeyi gerçekten istiyordu. Onu mücevherler ve servetle donatacak ve dünyanın her yerine götürebilecek bir adamla.

Ama kalbini kuşuklarla zırhlandırırken bile Sebastian'ın aklından, onu bedeninin yumuşak kanatlarına almaya cesaret ettiği zamanki şefkati, kendisini sevmesi için yalvardığı zamanki sesindeki boğuk tını çıkmıyordu.

Vücudu istenmeyen bir arzuyla kaskatı kesildi. Şiddetli bir sahiplenme dalgası onu sardı. Kadının eli eteğinin kıvrımlarında duruyordu. Uzandı ve kendi eline aldı.

Prudence onun rüzgârdan çatlamış parmak eklemlerine bakarken, bakanın sözleri bir vızıltıya dönüştü. Sebastian'ın sivri parmakları Prudence'ın kılere dolandı. Tırnakları temiz ve düzgün kesilmişti. Ama elleri, güçleri ve hatlarıyla bir ressamın elleri olabilirdi. Başparmağı avucunun karıncalanan merkezini çok iyi tanıdığı bir ritimle okşadı.

"Peki, genç kız, yemin ediyor musun, etmiyor musun?"

Elini geri çekti. Bakan burnunun ucuyla ona bakıyor ve açıkça hoşnutsuzluk gösteriyordu. Tiny'nin tabancasının sert namlusu omuzlarını dürttü.

"Yemin ederim," diye bağırdı, vurulmaya mı yoksa evlenmeye mi yemin ettiğini bilmiyordu. Alaycı bakışlardan

Sebastian'ın gözlerindeki ışıltı, hangisi olduğu pek fark etmezdi. Yumuşak, derin sesi yeminini hiç duraksamadan tekrarladı.

Sonunda Jamie'nin babası ayağa kalkmalarını emretti. "Yüzük var mı?"

Jamie, içinde çalıntı mücevherlerin şingırdadığı kirli bir çuvalı açtı. Prudence ona ters ters baktı. Koyun gibi omuz silkerek çuvalı kapattı.

Babası elindeki dua kitabını sıktı. "İstersen gelinine bir düğün öpücüğü verebilirsin."

Sebastian'a soğuk bir yanak çevirdi. Sebastian onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü kendine doğru eğdi. Dili dişlerini ayırıp ağzını tüy gibi okşarken gözleri genişledi. Adam uzaklaşırken kadın ürperdi. Dumanlı kirpiklerinin altından ona attığı bakış, evliliklerinin sadece sözde kalmasına izin vereceğine inandığı için aptal olduğunu gösteriyordu.

Prudence ağzına bir ekmek tıktırdı, bisküviyi dişleriyle parçaladı, tıpkı küçük, kötü gözlü bir hayvana dönüştüğünü hissediyordu.

Bir duvara yaslanmış, buruşuk redingotuna sarınmış ve birbirine dolanmış saçlarının arasından dünyayı seyrediyordu. Sahne bir rüyanın gerçekdışılığına sahipti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Şöminenin üzerindeki saatin çatlak yüzü ona saatin gece yarısını çoktan geçtiğini söylüyordu. Köylüler omuzlarında bira fiçileri, ellerine yapışmış uykulu çocuklarıyla gelmeye devam ediyorlardı. Hepsi de gelini kaçırان ve silah zoruyla evlendiren damat Kirkpatrick'i tebrik etmeye gelmişti. Bu, dünyanın bu bölgesinde sık rastlanan bir olay gibi görünmüyordu ve damadın kurnazlığı ve cüretkârlığının kutlanmasını gerektiriyordu.

Tiny kupasını kadeh kaldırarak kaldırdı ve Sebastian'ın saçlarına bira sıçrattı. Sebastian kehribar damlalarını silerken ona sahte bir hırıltı verdi.

Soluk bir kanepeye yayılmış olan kır saçlı yaşlı İskoçyalı, Sebastian'a kalın bir çapakla bir şaka yaptı. Sebastian'ın karşılık veren sırtışı Prudence'a hiç ihtiyacı olmadığı bir anda yeni kocasının ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu hatırlattı.

Tırnakları parke zemine takırdayarak salona giren bir koyun gibi ayaklarını geri çekti. Ateşin önüne çöktü. Nemli yününden buhar tülleri yükseldi.

Jamie'nin annesi mutfağa girip çıkıyor, kaynayan haggis kaselerini taşıyor ve şamatacı ve sarhoş Tiny'nin fırlattığı çay fincanlarından kaçıyordu. Jamie'den uzak duruyor ve ona her "anne" dediğinde yüzünü buruşturuyordu.

Prudence, küçük hazinelerini hırsızlarla dolu salonun açgözlü gözlerinin altından kaydırırken onu izledi. Kalaylı bir yüksük, fokurdayan bir haggis kâsesinin içine battı. Kafası olmayan porselen bir inek eteklerinin altında kayboldu. Gümüş bir çatal sandalye minderinin altında kayboldu. Jamie, kız koşarak geri dönene kadar bekledi.

çatalı çıkarıp ısırmadan ve koluna sokmadan önce mutfağa gitti. Prudence'ın

onaylamayan bakışlarla ona göz kırptı. Bir çay fincanı burnunun yanından uçup geçerken eğildi.

Prudence'ın söyleyebildiği kadarıyla, bir eş olmanın fakir bir akraba olmaktan pek farkı yoktu. Kimse onu tebrik etmeye gelmedi. Sebastian onu görmezden geldi. Hiç olmadığı kadar görünmezdi. En azından Lindentree'de başının ağrıdığını söyleyip odasına kaçabiliyordu. Elinin tersiyle bir esnemeyi bastırdı. Koyun, sanki daha çok eğlenmesi gerekiyormuş gibi sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. Arkasına baktı, yünlü böğrünün ne kadar yumuşak ve davetkâr görüldüğünü düşündü.

Yanağına geçici bir çizik attı. Adam burnunu onun avucuna dayadı. Bu sevecenlikten çok etkilenen kadın arkasına yaslandı, başını onun karnının yumuşacık alt tarafına yasladı ve yünün nemli, sıcak kokusunu derin derin içine çekti.

Sebastian ayağını oynattı. Ayak bileği de geri kalanıyla birlikte uykuya dalmıştı. Sırtüstü yuvarlandı ve eli soluk

kanepenin brokarları. Parmak eklemleri sertçe yere vurdu. Kanatlı çay fincanları; babasının gömleğinin eteğine burnunu sokan Jamie; akrobatlar gibi battaniyesine girip çıkan kadınlar gibi tuhaf görüntüler zihnini doldururken inledi, tembelce gerindi. Yüce Tanrım, diye düşündü, hain viskiyi dürüst bir İskoç birasıyla takas etse iyi olurdu! Gözlerini yumdu, esnedi, sonra dondu, tüm düşünceleri Prudence'ın saçları dağılmış, bacakları havada, gözlerinde cinayet ve elinde bir silah olan görüntüsüyle çıplak kaldı.

Doğruldu ve kanepenin arkasından baktı ve içini bir şefkat dalgası kapladı.

Prudence tombul bir koyuna yaslanmış, gözleri kapalı, bacaklarını açmış ve çenesini göğsüne yaslamıştı. Saçları yüzüne dökülmüştü. Gölgeler gözlerinin altındaki deriyi lekeliyordu. Gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Özenle giydirilmiş, sonra terk edilmiş, kırık dökük bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

düşüncesiz bir çocuk tarafından terk edilmişti. Koyun mutlu bir şekilde omuz başlığının tüylerini çiğniyordu.

Sebastian horlayan Jamie'nin üzerinden geçerek ayağa kalktı. Ateş sönmüştü ama serin havanın yarattığı şok, gördüklerinin rüya değil anı olduğunu keşfetmenin yarattığı şokla kıyaslanamazdı.

Onun yanında diz çöktü, bir çay fincanının eteğinden sıyrıldı. Ateş ışığı yüzünün narin hatlarına vuruyordu.

"Karım," diye mırıldandı, bu kadar kısa bir süre için çaldığı kelimeyi bağrına basarak.

Onu kollarının arasına aldı. Koyun isteksizce pelerinini tükürdü. Prudence ellerini onun boynunun arkasına bağladı ve kucağında daha derine sokuldu. Prudence'ın katı sıcaklığı ona onun beceriksiz kucaklamasında paramparça olabilecek bir porselen bebek değil, eğilip bükülebilecek ve yumuşak kıvrımlarını kendi formuna göre şekillendirebilecek güce sahip bir kadın olduğunu hatırlattı. Suçluluk ve arzu karnında uykulu kanat çırpıyordu.

Onu kanepeye yatırdığında, büzülmüş dudaklarının arasından yumuşak bir nefes üfledi ve bir fısıltıyla saçlarını karıştırdı.

Ağzını onunkine bastırdı.

Prudence, pürüzsüz dudakları viski ve tütün tadıyla tozlanan dudaklarına **değdiğinde kıpırdandı**.

Gözleri çırpınarak açıldı.

"İyi geceler Bayan Kerr," diye fısıldadı Sebastian.

Tekrar Jamie'nin üzerine tırmandı ve onun gözlerindeki şaşkınlığa aldırmadan koyunun yanına uzandı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tiny büyük sandığı bir homurtu eşliğinde Sebastian'ın ayaklarının dibine bıraktı. "İşte burada. Hepsi burada. Jordyd sana iyi davrandı."

Tiny'nin arkasındaki kır saçlı haydut bu övgü karşısında kızardı.

Soluk gökyüzünden süzülen sütlü güneş ışığı köy yolunu bulanık bir griye boyuyordu. Kar, çamurlu lekeler halinde eriyordu. Prudence ısınmak için ayak parmaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Graham'ların dar kulübesinin önündeki yolda durdular. Uykulu gözlü küçük bir kız, ince kolları soluk bir tunikten dışarı taşmış bir şekilde yan taraftaki basamaktan onları izliyordu.

Tabutun yanında diz çöken Sebastian'ın vücudundaki her gergin çizgide heyecan yazılıydı.

Prudence ayak parmağıyla dürttü. "Ne oldu?"

Adam ona sıırttı. "Çeyizin."

"Benim eyizim o kadar ağır olmaz. Bana onursal bir asalet miras kaldı, bir hazine değıl."

Deri kayışları çözdü. "O zaman bunu sevgili büyükbabamdan bir düğün hediyesi olarak kabul edin."

Kapağı geri fırlattı. Prudence'ın nefesi kesildi. Altın paralar müzikal bir akışla kasadan dökölürken Tiny hayranlık dolu bir ısıık çaldı. Sebastian ellerini altınlara daldırdı. Parmaklarının arasından parıldayan sütunlar halinde dökölüdüler.

Jamie kendini dizlerinin üzerine attı ve bir avuç dolusu topladı. "Bunlardan birkaçıyla kendime iyi bir midilli alabilirim."

Sebastian saçlarını karıştırdı. "Bana kalırsa İskoçya'daki en iyi atı satın alabilirsin. Sevimli büyükbabam tüm hesaplarımızı dondurmayı uygun gördü."

Tiny başını kaşıdı. "O yaptı. Yaşlı piç gerçekten yaptı. Sen ne yaptın? Ona ilk oğlun için söz mü verdin?"

Sebastian'ın sırtıtışı soldu. Sebastian'ın gözleri Prudence'ınkilerle buluştu ve Prudence'ın yanaklarında yavaşça bir kızarma belirdi.

Jordy gömleğinden kalın bir tomar parşömen çıkardı. "Diğeri bunu gönderdi."

Sebastian zarfı açtı, elleri pek sağlam değıldi.

Prudence gözlüklerini düzeltti ve beklenmedik bir ıssızlık çökerken sesini soğuk tutmak için mücadele etti. "İstediniizi aldınız mı? Beni şimdi geri gönderecek misiniz?"

Hepsi ona boş boş baktı.

Sebastian zarif karalamayı taradı ve kaşlarını çattı. "Seninle daha yeni evlendim genç kız," dedi dalgınca. "İsend seni neden geri göndersin ki?"

"Şu MacKay tuhaf biriydi." Jordy şakağına vurdu. "Sanırım biraz kafası karışıklı."

Sebastian'ın gözleri soğuk ve temkinliydi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Notunu okuduğunda güldü. Öyle bir kustu ki kriz geçiriyor sandım."

Prudence topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Belki de hecelemeni eğlenceli bulmuştur."

Sebastian ona ters ters bakarak zarfı kapattı. "Ne yazık ki kriz geçirmiyordu. Mutlu bir MacKay beni sinirlendiriyor." Sporrana altın döktü, sonra da kasanın kapağını kapattı. "Koca Gus'a misafirperverliği için ödeme yapsam iyi olacak. Sonra eve gidiyoruz. Dunkirk'e."

"Sebastian?" Prudence yumuşak bir sesle konuştu.

Topuklarının üzerinde döndü, neşesi dağıldı ve bir kedi kadar gergin olduğu ortaya çıktı.

Prudence mantığının kırıntılarını topladı. "Neden beni serbest bırakmıyorsun? Artık istediğin şeye sahipsin. Bir düşesle evlisin. Altın bir servetiniz ve değerli şatonuz var. Artık bana ihtiyacın yok."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Çarpık sırtışı, bir zamanlar sevgi dolu olan gülümsemesinin unutulmaz bir yankısıydı. Bir işaret parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Başparmağı kızın alt dudağını, içinden ürperti geçiren bir incelikle sıyırdı. "Senin için bulduğum numaralara şaşıracaksın."

Arkasını döndü, çamurlu yolda sanki oranın sahibiymiş gibi adımlarla ilerledi. Diğerleri arkasından takip etti. Prudences, çenesini ellerinin arasına alarak eğildi.

Yan kulübedeki küçük kız yaklaştı. Hayran bakışları Sebastian'ı takip ediyordu. "Çok iyi biri, değil mi?"

Prudence'ın gözleri kısıldı. Rüzgâr ve güneş Sebastian'ın kumral saçlarını yaldızlara boyamıştı. "O çok güzel.

Ve eğer akıllıysan, tanıdığın en çirkin adamı bulacak ve seninle evlenmesi için ona yalvaracaksın."

Çocuk Prudence'ın bacağına yaslandı, onun alaycılığından yılmamıştı. "Annem onun Robin gibi olduğunu söylüyor.

Hood. Zenginden alıp ihtiyacı olana vermek."

Prudence kendi masum sözlerinin böylesine çocukça bir inançla yankılandığını duyunca irkildi. Erkekler ve para. Her ikisinden de aynı hararetle nefret etmeye başlamıştı. Laird MacKay bile onun içinde bulunduğu durumu eğlendirici buluyordu. Ve Sebastian her zaman zenginliği ona tercih etmişti. Onun güçlü ve emin parmaklarından dökülen altını bir kez daha gördü. Ona hiç böyle sevgi dolu bir zarafetle dokunmuş muydu?

Çocuk boksör burnunu Prudence'ın pelerininin tüylerine gömdü. Prudence acı düşüncelerine daldığı için kızın çıplak ayaklarını ve acı verecek kadar ince bacaklarını fark etmemiş olmaktan utanarak aşağıya baktı.

Ona sıkıca sarıldı. Saçlarını ağırlaştıran ve tenini matlaştıran kir tabakasının altında bile bir çocuk gibi kokuyordu. Prudence etrafına bakındı, görkemli Cairngorm dağlarının çorak yamacına tünemiş köyü ilk kez gerçekten görüyordu. İslı kulübelerin kepenkleri eğri büğrüydü. Bacalar, sazdan çatıların sert kış rüzgârları tarafından uçurulduğu boşluklara çökmüştü. Bahar yakında gelecekti ama bu köy için yeterince erken değildi.

Bakışları sonunda ayaklarının dibinde duran deri ciltli sandığa takıldı. İçi kanlı parayla, D'Artan'ın kanlı parasıyla doluydu. Dudakları kıpırdadı.

Küçük kızı sıktı. "Bana şu Robin Hood'undan biraz daha bahset canım."

* * *

Sebastian geri döndüğünde, Prudence sandığın üzerinde oturuyor, etrafı kıkırdayan, yuvarlanan bir çocuk kitlesiyle çevriliydi. Sebastian gördüğü manzaranın cazibesine kapılıp olduğu yerde durdu. Prudence'ın saçları dağılmış, yüzü gülmekten kızarmıştı. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi.

Onu dizinde başka bir çocukla hayal etmek ne kadar kolaydı! Ciddi, mor gözlü ve boğuk kahkahalı, sarı saçlı küçük bir kız. Ya da belki de ince siyah saçlı ve matematiğe meraklı bir oğlan.

Jamie arabasıyla neredeyse onu ezip harekete geçirecekti ki Sebastian'ın gülümsemesi soldu. Birlikte geçirdikleri gecenin meyve vermiş olabileceğine dair vahşi ve bencilce bir umuda kapılmayı göze alamazdı. O yaklaşırken, çekik başlı bir çocuk Prudence'ın boynuna sert bir kol attı ve kıskanç gözlerle ona baktı.

Sebastian ellerini sırtının alt kısmında birleştirdi. "Ne güzel bir yavrun var, genç kız. Hepsisi de

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

senin mi?"

Prudence tombul bir bebeği dizinde zıplattı. "Sadece en uslu olanlar."

Bebek kendi başparmağını kaybetti ve Prudence'ın parmağını ağzına soktu.

Jamie karnını kaşıyarak arabadan indi. "Eğer bu hepsini yenmezse. Onları da ben mi yükleyeceğim?"

Sebastian sanki karar Prudence'ınmış gibi bir kaşını kaldırdı.

"Tabii ki hayır," diyerek çocukları eteklerinden çözdü ve bebeği kendinden büyük bir çocuğa verdi

ciddi gözlerle. "Şimdi hepiniz evinize koşun."

Kahkahaları rüzgârda yankılanarak hızla uzaklaştılar. En son giden ince sarışın bir kızdı. Dudaklarını Prudence'ın yanağına bastırdı ve tutkuyla fısıldadı, "Seni asla terk etmeyeceğim, Hizmetçi Marian. Asla. Yirmi yaşına kadar yaşasam bile."

Kızın şaşkın bakışları Sebastian'ı botlarından saçlarının tepesine kadar yuttu. Koşarak uzaklaşmadan önce gergin bir reverans yaptı.

Sebastian onun gidişini izlerken kaşları merakla çatıldı. "Hizmetçi Marian mı?"

Prudence eteklerini düzeltti. "Sadece oynadığımız bir oyundu."

Jamie beklentiyle ona bakıyordu. Gevşek saç tutamlarını kuyruğunun arkasına sıkıştırdı, ayakkabılarının tozunu aldı ve redingotunu çekti.

Jamie gözlerini devirdi. "İzninizle Prenses Prudence, altını yüklemem gerekiyor."

"Ah." Ayağa kalktı ve kasadan uzaklaşmadan önce tembel bir kedi gibi gerindi.

Jamie deri saplardan birini yakaladı ve çekiştirdi. Hiçbir şey olmadı. Prudence bir İspanyol fişegini söndürdü.

Sebastian'a kötü kötü baktı. "Yapılacak bir iş varken kendi kulübesine kaçmak tam Tiny'ye göre."

Sebastian ona yardım etmek için uzanamadan Jamie sandığı iki eliyle kaldırdı. Kollarında tel tel kaslar vardı.

"Lanet şey sanki taşla doluymuş gibi geliyor," diye hırıldadı. Prudence ani bir öksürük nöbetine tutuldu.

Jamie kasayı arabaya bağladı ve kendi kendine yüksek sesle mırıldandı. "Sterlin isteme nezaketini bile göstermedi. Lanet olası bir korsan gibi bir sandık dolusu altına sahip olmak zorundaydı." Sesi yükseldi. "Tam bir İskoçsun Sebastian Kerr, hep de öyle oldun!"

Jamie sandığın üzerine çöktü, zor nefes alıyordu. Prudence'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu asla unutma, genç kız.

İlk Jamie Graham söyledi. Bir İskoç kadar sıkı bir adam."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Prudence ayaklarını çıkıntıdan sarkıttı ve kuzeydeki dağlardan süzülen karı izledi. Yaylalarda hava durumu Sebastian'ın ruh hali kadar değişken görünüyordu. Mart ayının yaklaştığına kim inanırdı ki? Dağlardan Sebastian'ın çocukluğunun geçtiği eve doğru ilerlerken, karla karışık yağmur yerini kara bırakmış, rüzgârı yumuşacık beyaz taneleriyle yumuşatmıştı.

Deri botlar yanındaki donmuş toprağı çıtırdattı. "Çok güzel, değil mi?" Sebastian ayağını taşlı kayaya dayadı.

Küçümseyerek burnunu çekti. "Katlanılabilir, sanırım." Güneş batıdaki gökyüzünü yarmak için o anı seçti, kara bulutları parçaladı ve puslu tepeleri altın rengine boyadı. Güneş ışığı ve kar vadiye yayıldı. Kar taneleri Prudence'ın kirpiklerine takıldı. Gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı ve içini kaplayan garip coşkuyla savaştı. Böyle bir diyara aşık olmak ne kadar kolay olurdu! Yüce zirveleri sanki onların efendisiymiş gibi seyreden adama aşık olmak ne kadar kolaysa, ona aşık olmak da o kadar kolaydı.

kendi.

Bulutlar vadinin üzerinde hızla ilerliyor, güneş ışığını boğuyor ve dağın soğuk gölgesini uzatıyordu.

Prudence bir ürperiyi bastırarak omuzlarındaki pelerini sıkılaştırdı.

Sebastian bağdaş kurup oturdu ve bir muşamba paketi açtı. Durakladığında bir koyun eti şeridi dudaklarının yarısına kadar gelmişti.

Prudence'a bakarken gözleri parladı. "Bayan Graham'ın bunu hazırlamasına yardım ettin. Bir şeylere afyon katmaya olan düşkünlüğünüzü bildiğimden, belki de ilk tadımı siz yapmalısınız." Eti Prudence'ın dudaklarına götürdü.

Ona bakarken gözleri şaşı oldu. "Peki ya arsenik için afyonu bıraktıysam?"

Omuz silkti. "O zaman evlenmek için başka bir düşes bulmam gerekecek. Her zaman Dük var.

Gleicester'ın dul eşi. Biraz tombul ve pasaklıdır ama uysaldır."

Prudence dişleriyle adamın elindeki eti kopardı, neredeyse adamın iki parmak ucunu koparıyordu. Themutton bir kaya gibi boğazına yapıştı.

Köpükler içinde kıvranmaya başlamadığında, Sebastian yetersiz yemeği bir çırpıda mideye indirdi.

Prudence iştahını kaybettiğini fark etti. "Arlo'nun seni asmasına izin vermeliydim."

"Sen bunun için fazla medenisin. Fazla İngiliz. Tabii ki, İskoçların boğazını kesenlerin medeni İngilizler olduğunu asla unutmamalıyız.

Culloden meydanında yaralandı." Ona sıırttı. "Eski klan yasalarına göre seni gelinim olarak değil, kölem olarak kabul etmeliydim."

Buz gibi gözleri bu kelimenin barındırdığı sayısız olasılığa karşı onu uyarıyordu.

Kızarmış burnunu pelerininin içine soktu. "O zaman şu anda İngiliz yasalarına tabi olduğumuz için şanslıyız."

"Tekrar bak meleşim."

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve bakışlarını karla kaplı tepelere doğru yönlendirdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Caledonian çamı ve bir gölün çivit rengi şırıltısı.

Nefesi ona karşı sıcaktı. "Artık benim kanunlarım altındasın."

Alacakaranlık gökyüzünde soluk bir ay yükseldi ve dağlar yaklaşan gecenin kadifemsi griliğinde eridi. Sebastian'ın atını dik patikadan yukarı doğru takip ederken eyer Prudence'ın kalçaları arasında sallanıyordu. Kayalık bir çıkıntıya çarptıklarında Dunkirk'ü ilk kez gördü.

Öfke onu sardı ve ardından uyuşturan bir ıssızlık hissi geldi. Sebastian nasıl olur da aşkını paramparça bir harabeyle değiş tokuş edebilirdi?

Hayatı boyunca İngiltere'nin inişli çıkışlı yeşil tepeleri ve Northumberland'in sisli kıyıları arasında yaşamış olan Prudence'a bu sert kaya bir gulyabani ininden farksız görünüyordu. Ay ışığı, gölgesini gümüş bir renkle yıkıyordu. Zirvesindeki kalede rüzgârın ne kadar çılgınca esiyor olabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Tüylü binekleri kayalık yamacı tırmanıp avluya girdi. Küçük kalenin üzerinde, sanki bir daha geri dönmeyecek olan bir efendinin sevgi dolu dokunuşunu bekliyormuş gibi bir boşluk havası hakimdi. Ölü likenler yıkık dökük taş duvarlara tırmanıyordu. Jamie'nin arabası avlunun bir köşesinde duruyordu ama Jamie'den hiçbir iz yoktu.

Sebastian ürkütücü sessizliği bozmadan atından indi ve ona elini uzattı. Prudence bacaklarını esnetirken, Sebastian çakmak taşını ateşin fitiline dokundurdu.

Bir mum izmariti. Soluk ışıık yakışıklı yüzünde titreşti, ıssız kale gibi kapalı ve hareketsizdi. İlk kez onun ne düşünüyor, ne hatırlıyor olabileceğini merak etti. Kırık menteşeleri gıcırdayan meşe bir kapının altından geçerken, varlığına şükrederek onun yanına sokuldu.

"Büyük salon" bu kavernöz konut için fazla nazik bir tanımdı. Ok yarıklarından süzülen hastalıklı ay ışığı, taş denizinin üzerine sıçramış kuş pisliklerinin eflatun ve beyaz renklerini aydınlatıyordu. Kemirilmiş kemikler ve en iyisi isimsiz bırakılmış şeylerin küflü parçaları yığınlar halinde toplanmıştı. Salonun her iki ucundaki ikiz ocaklarda gri kül yığınları dışında hiçbir şey yoktu. Örümcek ağları meşale apliklerinin kararmış bronzunu örtmüştü.

Prudence'ı garip bir duygu kapladı. Sebastian'ın Tricia'nın masasında, gündelik ama şık bir ihtişam içinde yemek yediğini hayal etti. Ceketinin üzerine düşen bir kırıntıyı bile fırçalamadan uzaklaştırmamıştı. Uygarlığı hem baştan çıkarıcı hem de tuzak olarak görmesi şaşırtıcı mıydı? Böyle bir sefaletten sonsuza dek kaçmak istediğı için onu kim yargılayabilirdi ki?

Adam kadının parmaklarını nazikçe ayırdı ve kadın onun eline yapışmış olduğunu fark etti. Elindeki mumu avucuna bastırdı ve bir duvardan yukarı doğru kıvrılan taş merdivenleri işaret etti.

"Sen git. Ben atlarla ilgileneceğim."

Geniş omuzlarının rahatlığından vazgeçmekte tereddüt ederek onun peşinden gitti. "Yardım edebilirim."

Başını salladı ve onu nazikçe merdivenlere doğru itti. "Korkma."

Boğuk çapak sesi kelimelere bir tılsım, omurgasını dikleştiren ve kararlılığını keskinleştiren büyülü bir efsun etkisi verdi. Korkmuyordu. Dehşete kapılmıştı. Ama bunu ona belli etmeyecekti.

Kapı arkasından açıldı ve soğuk bir rüzgâr salonun soğuğunu derinleştirdi. Sonra kapı kapandı ve Prudence titrek mum ışığında yalnız kaldı. Acaba onun yerinde başka bir kız mı vardı diye düşündü, elleri titriyordu, gri gözleri korkudan yaşlarla dolmuştu, yabancı bir ülkede acımasız bir yabancıyla yalnızdı. Prudence kendini hayallerinden sıyırdı. Sebastian onun babası değildi. Ve Prudence Walker daha sert bir yapıya sahipti.

Prudence Kerr, diye hatırlattı kendine.

Mumun sıcaklığı avucunun içinde eridi. Yakında bir şamdan bulamazsa, eli donyağı içinde yüzecekti. Merdivenlere doğru ilerledi, ayakkabısı küçük ve narin bir şeyi ezerken yüzünü buruşturdu.

Zayıf ışık, her bir çökmekte olan basamağa hayalet gölgeler düşürüyordu. Tökezledi ve kendini sabitlemek için duvara uzandı, sonra parmakları nemli küfe batınca elini geri çekti.

Merdivenlerin tepesinde koridor yoktu, sadece tek kapılı dar bir sahanlık vardı. Kule, beş yüzyıl önce olduğu gibi, tüm şatonun uyku odası olarak hizmet vermeliydi.

Bileğine bir damla sıcak iç yağı sıçradı. Prudence derin bir nefes aldı ve kırılan kapıyı itti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Prudence nefesini tuttu, yarı yarıya pencerenin demir parmaklıklarla çevrili olduğunu ve bir fare sürüsünün onu selamladığını görmeyi bekliyordu.

Onun yerine, sahanlığa sıcaklık ve ışık yayıldı. Gözleri kamaştı. Duvar apliklerine yerleştirilmiş meşaleler, temiz süpürülmüş taş zemine ışık gölcükleri saçıyordu. Çatırdayan alev dilleri ocaktaki bir porsuk kütüğünü yalıyordu. Ateşin üzerinde kaynayan bir demlik ot, havayı keskin çam kokusuyla kokulandırıyor. Pencere pervazına bir çobanpüskülü serpiştirilmişti, kırmızı meyveleri parlıyordu.

Parlak yeşilin ortasındaki yakutlar gibi. Cılız karyolanın üzerine örtülmüş kendi gece örtüsünü gördüğünde gözleri yaşardı.

Kuleye bir uyurgezer gibi süzülerek girdi, konfor ve karşılama için böylesine ustaca hazırlanmış bir odaya karşı koyamadı. Sebastian'ın Jamie'yi neden önden gönderdiğini şimdi anlıyordu. Odanın baştan çıkarıcı rahatlığı inkâr edilemezdi. Yatağına gelenin acımasız bir paralı asker değil de, onu memnun etmeye niyetli bir sevgili olduğunu düşünmek kolay olacaktı.

Soyundu ve titreyen elleriyle gece korkuluğunu taktı.

Pencereye doğru ilerledi. Pırıl pırıl bir buz örtüsü çarpık camı örtüyordu. Pencerenin mandalını açtı ve çekerek açtı. Buzlu rüzgâr gözlerine yaşlar doldurdu. Odanın köşesi uçurumun üzerine çıkıntı yapıyor, ona havada asılı duruyormuş gibi tuhaf bir izlenim veriyordu. Rüzgârdan bir nefes aldı, düşüyormuş, çaresizce aşağıdaki vadiye doğru dönüyormuş hissiyle savaştı. Jamie bir keresinde ona Dunkirk'ün cennetin kenarında olduğunu söylemişti. Cehennemin cennetin kıyısında gizlendiğine inanmak daha kolaydı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

karanlık uçurumun dibinde.

Aşağıdaki vadinin yazın sayısız yeşilliğiyle sırlıslıkla olduğunu hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapattığında neredeyse funda kokusunu alabiliyordu, aroması bir yaz esintisiyle pencereden içeri süzülüyordu. O zaman kule aşıklar için bir yuva, sert tepelerin ve inişli çıkışlı vadinin üzerinde nöbet tutan rahatlatıcı bir sığınak olacaktı.

Moors.

Kalçasını pencere pervazına dayadı ve soğukla pek ilgisi olmayan titremeleri kucaklayarak uzaklaştırdı. Korkusu daha önce bildiği her şeyden daha derindi. Hayatı boyunca kontrol için savaşmış, tutkularını yutmuş ve hiçbir erkeğin kıramayacağı buzdan bir kabuk inşa etmişti. Ta ki gri gözlü bir haydut atından yuvarlanıp kalbine girene kadar.

Sebastian ondan ne istiyordu? Artık onun için saygınlığa giden bir yoldan başka bir şey değil miydi? Bir eş mi yoksa bir düşes mi istiyordu? Bir rehine mi yoksa

Sevgilisi mi? Yüzyıl öncesinin muzaffer İskoç reisi gibi onu kuleye mi hapsedecekti? Gece yarısının karanlık, kadifemsi kıvrımlarında ona gelecek, dizlerinin üzerine çökene kadar erotik büyüsünü dokuyacak, direnmek için çaresiz kalacak ve ona doğru fırlatabileceği herhangi bir şefkat kırıntısı için yalvaracak mıydı?

Rüzgâr saçlarını yüzünden savurdu. MacKay'le birlikte planlarını uygulamaya koyduklarında riskler olduğunu biliyordu. Ama kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissetmişti. Kendinden başka hiçbir şey.

Pencereden daha da uzağa eğildi, berrak havayı içine çekti, ihanet ve korkunun bayat sisini temizlemek için otların arasından esmesine izin verdi.

Sebastian merdivenleri yorgun adımlarla çıktı, eve dönüşünün zaferi kasvetli bir anılar yığınyla gölgelenmişti. Babasının kahkahasının dar merdiven boşluğundan yuvarlanarak indiğini, zalimliğin ısırtısıyla yankılandığını duymayı bekliyordu.

Kapıdan içeri süzülüp odacığın karşısındaki pencereyi gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi.

Paniği onu utandırmadan önce çılgın adımları onu kulenin yarısına kadar götürmüştü. Prudencelay hala yapılı yatağın üzerindeydi, koyu renk saçları ince funda kenarında dalgalanıyordu, kirpikleri yanaklarıyla aynı hizadaydı. Ona doğru yürüdü, kol ve bacaklarının masum yayılışından etkilenerek ona baktı. Sadece hayal mi ediyordu yoksa kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış mıydı? Gecelik uzun bacaklarının etrafına dolanmıştı. Yumuşak pamuk göğüslerini kavırıyor ve belinin ince kıvrımlarını belirginleştiriyordu.

Karıştırdı. Funda kenelerinden hafif bir koku yayılıyordu. Kendini onun üzerine bırakmak, bedenini kendi bedenine katmak için yanıp tutuşuyordu. Kadın onun geliniydi. İngiltere ya da İskoçya'daki hiçbir erkek ona sahip olmasına karşı çıkmazdı. Ama onu alabilecek güce sahip olmak ona bu hakkı veriyor muydu? Soğuk bir rüzgâr sırtına vurdu. Prudence kendi içine kıvrıldı. Adam kalın yorganı onun üzerine çekti ve çenesinin altına sıkıştırdı. Dudakları şakağına değdi ama Prudence yine kıpırdamadı.

Pencereyi kilitlemek için döndü. Ne zamandır bu anın hayalini kuruyordu? Merak etti. Kendi kalesinin burcunda durmak. Prudence'ı yatağına almak, onun yumuşak saçlarını iğnelerle engellemek, nefis vücudunu kombinezonlardan, korselerden ve askılardan kurtarmak. Yüzünü saçlarına gömmek ve onu çarpan kalbine sımsıkı sarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Onu ister miydi ki? Onu düzenli konforundan uzaklaştırmış ve bu pis deliğe getirmişti. Onu aşağılamış, utandırmış ve uyuyan bir sürü hırsızın birkaç adım ötesindeki bir hayvan ininde, kaba bir battaniyenin üzerinde onun değerli masumiyetini çalmıştı.

Yine de kız onu iterse daha kötüsünü yapmayacağına söz veremezdi. Yaklaşımları öfkeyle ya da daha kötüsü korkuyla karşılaşırsa, onu kollarına alıp korkularını nazikçe yatıştıracak cesareti bulabilecek miydi? Yoksa hem sağduyuyu hem de ahlakı yok eden tensel bir açlığın büyüüne kapılarak yoluna devam mı edecekti? Şiddetli bir aciliyet onu sarstı. Zaman, celladın ilmiği gibi başının üzerinde sallanıyordu. Ona ne kadar süre sahip olacaktı? Bir hafta mı? İki hafta mı? En aşağılık dürtüleri onu ona gitmeye, pürüzsüz kalçalarını ayırmaya ve onu kürk yatağındaki tutsak bir prenses gibi, istediği zaman, istediği kadar ve istediği sıklıkta almaya itiyordu.

O artık senin karın, delikanlı. Ona kadınların ne için yaratıldığını göster. Benim anneni yalvarttığım gibi yalvart onu." Brendan Kerr'in sesi kafasının içinde gürlerken, Sebastian'ın parmak eklemleri pencere pervazında beyazlaştı.

Eskiden o pencerenin altında uyurdu, yataktan gelen sesleri bastırmak için başını güve yeniği bir battaniyenin altına sokardı. Ama onları hâlâ duyabiliyordu. Şimdi bile.

Prudence'a bir kez daha bakmaya cesaret edemeden, hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Yarı yolda adımları durakladı. Dunkirk'e şeytanlarını kovmak için gelmişti ama onları kafasının etrafında dolanırken bulmuştu. İç çekerek tozlu bir basamağa çöktü ve parmağını çenesinin altındaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

Prudence'ın burnu kırıştı, çünkü burun deliklerine doğru yayılan çayın kışkırtıcı kokusu onu uyanıklığa sürüklemişti. Yatağın içine sokuldu. Vücudunun sıcaklığı onu sıcacık bir yuvaya dönüştürmüştü. Uykunun baştan çıkarıcı rahatlığına sarıldı, birisinin saçlarını ısırmasının verdiği tuhaf hissi görmezden gelmeye çalışarak sırt üstü yuvarlandı. İğne gibi keskin bir pençe dirseğine battı. Bir çığlık attı. Gözlerini açtığı anda, çadır yatağının kolalı örtüsünü değil, gri taştan isli bir alanı görünce şaşırıldı.

Bir çift yeşil-altın göz görüşünü doldurdu. Ayağa kalktı, rüya görmediğinden emin olmak için ayaklarını oynattı. Gri tüylerden ve kaslardan oluşan bir top bacaklarından aşağı sallanıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir aslan hızıyla ayak parmaklarının üzerine atlıyordu.

Güldü ve Sebastian-kediyi kucağına alarak yanağına doğru tuttu. Bir pençesi saçlarına vurmak için dışarı fırladı. Sebastian'ın karnındaki tüylü şişliğe bir öpücük kondurduktan sonra utangaç bir ifadeyle kuleye baktı. Demir ızgarada iyi tüten bir ateş çıkırdıyordu.

Ayıldı ve kedinin kabarık tüylerini okşadı. "Görünüşe göre gizemli hayırseverimiz kimliğini gizli tutmak istiyor."

Ayaklarını yere doğru salladı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. Soğuk, gri bir yağmur perdesi pencere camından aşağı süzülüyordu ama kule sıcak ve rahattı. Çayın dayanılmaz kokusunu, alevlerin üzerindeki demir şişte asılı duran pirinç çaydanlığa kadar takip etti. Yontulmuş bir porselen fincan ocağın taşları üzerinde ısıniyordu. Cömertliğin zenginliği karşısında başını salladı.

Yağmur pırtırtılarının altında, yavaş yavaş başka bir sesin farkına vardı -Metalin toprak üzerindeki sabit sürtünmesi. Pencereye doğru yürüdü. Sıcak nefesi camı buğulandırdı ve iki parmağıyla silerek temizledi. Hâlâ aşağıdaki uçurumdan başka bir şey göremiyordu. Sadece pencerenin mandalını açıp dışarı eğilerek

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

kalenin arka tarafındaki çamurlu düzlüğü bir an için görebildi.

Sebastian öfkeyle kazıyor, küreği toprağın derinliklerine saplıyor, çamur ve kar parçalarını omzunun üzerinden fırlatıyordu. Üzerinde palto yoktu. Yağmurdan ıslanmış gömleği omuzlarına yapışmıştı. Saçları nemli bir şekilde

yüzünün etrafında sarmallar. Gözlerini silkelediğinde su uçuştı ve kaşları koyu bir çatıklıkla aşağı çekildi.

Prudence, Sebastian'ın yanında duran deri ciltli sandığı görünce eli boğazına gitti. Ama Sebastian geri çekilip sandığa doğru koşmaya başlayınca merakı telaşını bastırdı. Bir kez kaydı ve dizini çamura sapladı. Ayağını küçük sandığa dayadı. Büyük bir hamleyle tabutu topraktaki yarığın içine itti.

Prudence histerik bir kıkırdamayla pencereyi çarparak kapattı. Onu gömüyordu! Jamie'nin kılıçları zihninde yankılandı. *Bir İskoç kadar sıkı. Bunu asla unutma.*

Çamurdaki demirin sabit gümbürtüsü devam etti. Şimdilik endişelenecek bir şey kalmadı, diye düşündü. Sebastian sandığı çamurlu mezarından çıkardığında MacKay'den istediği her şeyi almış olacak ve D'Artan'ın haram parasına ihtiyacı kalmayacaktı. Ya da ona.

Melankoli boğazına donuk bir ağırlık gibi oturdu ve ocağın üzerine çöktü. Sebastian-kedi başını onun bacağına çarptı. İç çekerek boş yatağa baktı. Sebastian geceyi geçirmek için gelmemiştir. Ona hâlâ kızgın mıydı? Yoksa mağarada geçirdiği gece onunla yatma konusundaki merakını mı gidermişti? Belki de onu beceriksiz ve sakar bulmuştu. Tricia'nın bir erkeğin bir geceden fazla ilgisini çekeceğine yemin ettiği o sofistike numaraların hiçbirini bilmiyordu.

Parmakları sıcak porselen fincanın etrafında kıvrıldı. Tricia Edinburgh'daydı ve o da buradaydı. Dunkirk'te yalnızdı. Sebastian'la birlikte. Ve Tricia'nın tüm yasadışı randevularının ona asla öğretmediği bir yeteneğe sahipti: kendini vazgeçilmez kılmak. Tricia'nın bunak kocalarında işe yaramıştı ve babamda da işe yaramıştı. Daha üç yaşındayken bile, babasının yanlış yere koyduğu gözlüklerini tombul elleriyle tutarak yukarı tırmandığı biliniyordu. Gözlüğü saklayan kişi o olduğunda bu yeterince basit bir görevdi.

Prudence çayının geri kalanını Sebastian-cat'e verirken ağzının kenarlarında hınzır bir sırıtma belirdi ve giyinmek için ayağa kalktı.

Sebastian çamurlu avludan geçerken omuzları yağmurun ağırlığına karşı bükülmüştü. Kazarken sarf ettiği efor onu ısıtmıştı ama

Şimdi kış soğuşu iliklerine kadar işliyordu. Heskir babasının mezarına hiç bakmadı. Bakışları taş kuleye kaydı, sıcak, çıtırdayan bir ateşin ve funda kenesinin derinliklerinde yuvalanmış Prudence'ın siren anısının cazibesine kapıldı. Gözlerine yağmur damladı. Heb onu uzaklaştırdı. Bir yastık. Jamie'den ona bir yastık çalmasını istemesi gerekecekti.

Titreyerek nemli koridora eğildi, elleri ıslak gömleğini çıkarmak için uğraşıyordu.

Ocağın üzerindeki bir avuç çubuğu yalayan cılız alevi görünce donakaldı. Islak odun tısladı ve püskürdü.

"Tanrı'nın bıyıkları!" Bu kibar yemin, bakışlarını çürük bir bankın üzerine çekti.

Prudence onun sırtında parmak uçlarında durmuş, bir tomar örümcek ağıyla taçlandırılmış uzun bir sopayla örümcek ağlarını temizliyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Saten kombinezonlara benzeyen bir kumaştan yapılmıştı. Eski kahverengi elbisesi ağlarla süslenmişti. Gevşek saç buklesinden nemli saç tutamları kaçmıştı. Yüzünü buruşturarak dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Cereyanlı salondan eski bir çiftçi kulübesindeki yaz sabahına, hanımeli kokulu ve arıların tembel uğultusuyla canlı bir sabaha geri dönerken elleri iki yanına düştü.

Prudence, inatçı bir ağı yerinden oynatmak için ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Bank tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Hayallerinden sıyrılan Sebastian üç adımda koridoru geçti ve bank parçalanmış bir bacağın üzerine çökerken kollarını Prudence'ın beline doladı.

Onu yavaşça indirdi, sıcak bedeninin kendi sert, ıslak uzunluğuna doğru tembelce kayışının tadını çıkardı.

Bir eliyle hâlâ sopayı tutuyordu. Diğer eli ikisinin arasında yumruk şeklinde kıvrıldı ve onu itti.

Uzakta.

"Bank için özür dilerim," dedi, biraz soluk soluğa.

Kaşlarını çatarak tekmeledi. "Bankın bacağı senin bacağından iyidir. Yangını nasıl başlattın?"

"Bir ejderha yakaladım ve kuyruğunu çektim." Sebastian'ın kaşlarını çatması hafiflemeyince Prudence itiraf etti: "Ben

kendi ateşimden bir çubuk taşıdım." Bir parmağını dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Elini tuttu ve açtı. Parmak eklemünde parlak pembe bir yanık vardı ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki pürüzsüz ağda bir kabarcık büzüşmüştü. Kız elini geri çekip eteğinin kıvrımlarına sıkıştırdığında eli dudaklarının yarısına kadar gelmişti.

Ona ters ters baktı. "Şu andan itibaren, ateş yakılmasını istiyorsan bana geleceksin. Anladın mı?"

Bir reverans yaptı ve şeytani bir ustalıkla onun aksarıyla alay etti. "Evet, lordum. Nasıl isterseniz."

Sebastian gülümsemesini gizlemek için yanağının içini ısırdı. Keşke samimi olsaydı! Tek istediği onu omzuna atıp yatağa geri götürmek ve bütün sabah boyunca onunla ateşli, lezzetli bir sevişme yapmaktı.

Sanki onun ışıltılı gözlerinden düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bakışlarını indirdi.

Birden gözleri çılgına döndü; dudakları öfkeyle titredi ve boğazından bir çığlık koptu.

Kadın sopayı a r a l a r ı n d a sallayıp ucunu göğsüne s a p l a y ı n c a Sebastian geriye doğru sıçradı.

"Dışarı! Hemen buradan çıkın!"

Adam geri çekildi, kadının ani tutkusu karşısında şaşkına dönmüştü. İç etekli bir eş tarafından öldürülen tek İskoç lordu o mu olacaktı?

Onun peşinden yürüdü. "Bu ne cüret? Şuna bir bak! Vahşi bir hayvanın alışkanlıklarına sahipsin. Bu bir utanç, bir rezalet, bir ..."

Tutarsızlık içinde kekeleyerek asayı indirdi ve adamın botlarına doğru çılgınca salladı.

Yere baktı, yarı yarıya bacağına dolanmış bir yılan bulmayı bekliyordu. Çatlamış deri çamurla kaplanmıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tabanlar ve mükemmel bir yapışkan izi yeni süpürülmüş zeminde kapıya kadar uzanıyordu.

Kadın onu avluya doğru geri iterken ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Ağır kapı yüzüne çarptı.

Kapı koluna uzandı, tamamen içeri girmeye ve çamurlu ayak izini daha uğursuz bir yere bırakmaya niyetliydi. Botları eğimi emiyordu. Onlara ters ters baktı, sonra da çıkarmak için eğildi. Verandadaki su birikintileri yün çoraplarına battı. Kapıya doğru ilerledi, uyarı sesini duydu ve tek ayağının üzerinde zıplayarak çoraplarını çıkardı, bu sırada küfür ediyordu.

Kapıyı açtı ve orada durdu; ıslak, öfkeli, yalınayak bir İskoç. Prudence başını kaldırıp bakmadı bile.

Sarkık sehpa masasının yanına bir varil sürüklemiş ve sanki bir Chippendalechair'miş gibi üzerine tünemişti. Ayakları yerden birkaç santim sarkıyordu ve adam beyaz çoraplarının tabanlarının Dunkirk'ün zemini tarafından siyaha boyandığını görebiliyordu. Saçlarına örümcek ağları serpilmiş olmasına rağmen o kadar soğukkanlı ve sakin görünüyordu ki, onu dışarıda kovalayan çılgın cadalozdan farklı bir kadın olabilirdi. Tüylü bir tüy kalem mürekkep kabına daldırdı. Sebastian yapacak başka bir şey bulamadı ve tatmin edici bir gürültüyle kapıyı çarptı.

Tek bir buyurgan kaşını kaldırdı ve gözlüklerinin kenarından onu inceledi. Başını hafifçe sallayarak işine geri döndü, yırtık pırtık bir zarfın arkasındaki hassas figürleri çiziyordu.

Bir küfür savurmak için ağzını açtı ama kadının yumuşak, kültürlü ses tonu sessizliği doldurdu.

"Temin etmeniz için yiyecek ve malzeme listesi üzerinde çalışıyorum. Başlangıç olarak, bir yayık, bir torna tezgahı, bir paspas, bir çapa ve kürek, biraz kül suyu, beş

kovalar, iki keçi ve üç tavuk." Ayağa kalktı ve masanın önünde volta attı. Sebastian onun eteklerinin zarif salınışına bakakaldı.

Listesine gözlerini kısarak baktı. "Ayrıca ne kadar arazimiz olduğu ve bunlarla ne yapmayı düşündüğünüz konusunda ayrıntılı bir muhasebeye ihtiyacım olacak. Bugünden sonra belirli bir rutin oluşturmamızı tercih ederim. Kahvaltı saat altıda, öğle yemeği saat ikide ve akşam yemeği saat yedide servis edilecek. Eğer bu yemeklerden herhangi birine katılamayacaksanız, en az iki saat öncesinden bana haber verin, sizin için bir kova hazırlayayım. Eğer uygunsa, tabii ki?" Nefes almak için durakladı ve yanıtını kontrol etmek için ona yan yan baktı.

Sebastian ne diyeceğini şaşırmıştı. Prudence'ın bir kerede bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştı. Ağzı bir karış açık öylece durdu, gülünç görüldüğünün farkındaydı ama bakışlarını Prudence'ın burnunun ucundaki büyüleyici kir lekesinden çekemiyordu.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ o zaman. Eğer yapacak başka bir şeyiniz yoksa, tezgahı ve masayı onararak ve biraz odun keserek başlayabilirsiniz. Yarın, eğer yağmur yağmazsa, mutfağın çatısında çalışmaya başlayabilir ve ahırın arkasındaki çiti onarabiliriz. Sonra Pazartesi, düşündüm ki-"

Sebastian bir kahkaha çılgılığıyla başını geriye attı.

Prudence kızardı ve burnunu havaya kaldırdı. "Seni eğlendirecek bir şey mi söyledim?"

"Yaşlı Fish'in şu anda küçük uysal hanımını görebilseydi nasıl büzüşeceğini hayal ediyordum."

Başını eğdi, ama bu onun isteksiz gülümsemesini görmeden önce değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kızın kirli burnunun ucunu öpme isteğini bastırdı ve listeyi ondan aldı.

"Köye gidip ne bulabileceğime bakacağım." "Sebastian?"

diye mırıldandı o arkasını dönerken.

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak geri döndü.

"Yeni komşularınız tarafından saygın bir laird olarak algılanmak istiyorsanız, size bir öneride bulunabilir miyim?"

"Oh, lütfen yap."

Parmak uçlarında durdu ve adamın kulağına fısıldadı, "Eşyaların parasını öde. Onları çalma."

Sör Arlo'yu gururlandıracak bir yay çizerek hayali şapkasını çıkardı. "Evet, Yer

Grace. Nasıl isterseniz."

O daha kapıya ulaşmadan Prudence elleri ve dizleri üzerine çökmüş, eteğinin ucuyla kararmış toprağı ovuyordu. Kapıyı yavaşça kapattı ve gülmekten zayıf düşmüş bir halde kapıya yaslandı.

Jamie ahırdan şatoya doğru kasıla kasıla yürürken akan gözlerini siliyordu. Sebastian kolunu kapıya doğru uzattı. "Yerinde olsam yapmazdım. Dinlemek için altı ayın, çalışmak için de altı ayın yoksa."

Sebastian "Once I Loved A Bonnie Lass" şarkısını ıslık çalarak çamurlu avluda ilerlerken Jamie başını kaşdı. Üçüncü nakaratta botlarını ve atını unuttuğunu fark ettiğinde köyün yolunu yarılamıştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yayla yağmurları yerini şaşırtıcı bir bollukta erken bahar güneşine bırakmıştı. Kuzey rüzgârları halsiz olanlar için hâlâ çok sert esiyor olabilirdi ama Prudence yeni kocasına soğuğu hissetmesi için çok az fırsat verdi.

Prudence'ın sevgi dolu elleri altında Dunkirk çiçek açtı. Kendi evine sahip olmanın zevkini daha önce hiç tatmamıştı. Londra'da kiraladığı lojmanlarda ve ardından Tricia'nın aşırı büyümüş bebek evinde yaşamak onu Dunkirk'ün içinde uyandırdığı sıcak gurur ışıltısına hazırlamamıştı. Sebastian her gün ona yeni eşyalar getiriyordu: yırtık pırtık bir paspas, meşe bir kova, değerli bir kül suyu keki. Bunlar onun için elmaslardan ya da incilerden çok daha değerliydi.

Jamie'nin gevezeliklerinin müziği eşliğinde çalışıyorlar, kendi söylenmemiş sözleri ise aralarında asılı kalıyordu. Sebastian'ın varlığı Prudence'ı ayakta tutuyor, her gününe umut katıyordu. Onu odun keserken, teni terden altın sarısı bir parıltıyla öpülürken, yanakları pembeleşirken izlemenin keyfini çıkarıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

rüzgârın ısırtığı. Dudaklarını onun boğazına bastırmak, parmaklarını terden ıslanmış saçlarına dolamak ve onu kollarının arasına almak için yanıp tutuşuyordu. Ama yine de merdivenleri tırmanıp onun yalnız yatağına gitmedi. Ahırları ve Jamie'nin arkadaşlığını tercih ediyor olması gerektiği düşüncesi uykusuz gecelerinde aklından çıkmıyordu.

Prudence'ı güçlendiren aynı fiziksel yakınlık Sebastian'ı yavaş yavaş delirtiyordu. Prudence saçlarını gevşetmeye ya da iki tarakla geriye doğru toplayıp boğazının narin kıvrımlarını ortaya çıkarmaya başladığında, Sebastian'ın kanı efordan çok daha fazla kaynıyordu. Dışarı çıkıp zonklayan bedenini başka bir angaryanın içine atıyor ve battaniyesine uzanıp rüyasız bir uykuya dalacak kadar yorulmak için dua ediyordu. Ama çoğu zaman rüyalarına gırtlaktan gelen bir kahkaha ve parmaklarının arasından kayan bordo saçların verdiği his giriyordu.

Bir gece ateşin önünde oturmuş Prudence'ın dikiş dikmesini izliyordu, gözleri tembel ve dalgındı. Prudence'ın işinin rahatlatıcı akışından, iğnenin gömleğinin yırtık keteninde zarifçe gezinmesinden keyif alıyordu.

Ona baktı. İğne parmağına battı. Parmağını pembe dudaklarının arasına sıkıştırdığında, memnuniyetinin kırıntıları dağıldı ve yerlerine vahşi bir huzursuzluk, onun ince kemikli profilinden veya saçlarının alaycı kokusundan daha fazlasını bilmek için doyumsuz bir arzu bıraktı.

Ama MacKay'den her an bir haber gelebilirdi. Prudence hain şeytanla yaptığı pazarlığı öğrendiğinde, onu geri göndermekten başka çaresi kalmayacaktı.

Aniden ayağa kalktı ve Prudence'ı arkasından bakakaldı, kapının çarpma sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Prudence saçlarıyla oynadı, ağır bir tutamı isteksizce kıvırdı, ancak bıraktığında dümdüz düşmesini izledi. Umutsuzca bir aynaya bakmayı dileyerek içini çekti. Çarpık pencere camındaki yansımasından anlayabildiği kadarıyla saçları Jamie'ninki gibi tirbuşon buklelerden oluşuyor olabilirdi. Yüzünü buruşturdu, sonra serin bir nefes almak için pencereyi açtı. Bulutlu bir gökyüzü bütün gün dağların üzerine çökmüştü, Sebastian'ın son zamanlardaki ruh hali kadar acımasız ve amansızdı. Rüzgâr şimdi hızlanmıştı ve doğuda kara bulutlar yükseliyordu.

Eteklerini kaldırdı ve alaycı rüzgârın kalçalarının üzerinden esmesine izin verdi. Mutfaktaki ateşin sıcaklığı nemli kulede bile tenine vuruyordu.

Eteklerini indirerek lavanta ipeğini endişeli parmaklarıyla düzeltti. Edinburgh'daki günlerinden kalan tek güzel elbise buydu. Gözlüğünü taktı, sonra çıkarıp cebine koydu. Dantel fistosunu düzeltti ve yirminci kez pencereden dışarı eğildi. Sonunda avluda yürüyen yalnız bir figürle ödüllendirildi, adımları yavaştı ama gerginlikle kenetlenmişti.

Kalbi kaburgalarına çarptı. Pratiklik ve verimlilik şeytan işi! diye düşündü. Bu gece Sebastian'ın onu hâlâ isteyip istemediğini öğrenmek için evin ve ocağın tüm cazibesini kullanmaya kararlıydı.

Eteklerini topladı ve merdivenleri yarılamıştı ki eşleşen lavanta rengi terliklerini hatırladı. Onların peşinden koştu ve koşarken onları giydi. En alt basamağa ulaştığında kombinezonunun üzerinden düştü ve salona giren Sebastian'la neredeyse çarpışıyordu.

Kız yanından geçerken onu dirseklerinden yakaladı. "Merhaba, genç kız. Bu acelen ne?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Garip bir reverans yaptı. "İzninizle. Mutfakta bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Acı içinde gözlerini kısarak yanından geçti. Bugün hiçbir şey yolunda gitmeyecek miydi? Jamie'nin hâlâ orada ne işi vardı? Küstah herif ayaklarını onun masasına uzatmıştı. Ama ona ikramından bir dilim vereceğine söz vermişti. Onu azarlayamazdı.

O mu? Böbreği *kimden* aldığına dair bitmek bilmeyen şakalarına rağmen, onun için yumuşak böbreği temin edecek kadar nazikti.

Yüksek parlaklıkta cilalanmış ve köpüklü birayla doldurulmuş iki pirinç kadehle salona döndü.

Sebastian hâlâ istenmeyen bir misafirmiş gibi kapının yanında duruyordu.

Ona bir göz attı, sonra iyi yakılmış ateşi ve saten örtülü masayı inceledi, gözleri okunmuyordu. "Gerçekten aç değilim. Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

Prudence tüm dikkatini kadehleri masaya yerleştirmeye vermiş, onun dürüstlüğünün ne kadar derinden yaralandığını gizlemeye çalışıyordu. "Seni bekledim. Akşam yemeği yemedin. Açlıktan ölürsün diye düşündüm." Sıcak bir gülümsemeyi başardı.

Homurdandı, belli ki kabalığını daha fazla sözel alana taşımak istemiyordu.

Kadın mutfığa doğru kaçarken Jamie bıçaklardan biriyle dişlerini karıştırmayı bıraktı, ayağa fırladı ve Sebastian'ın sandalyesini bir hamleyle çekip çıkardı. "Malikânenin lordu için bir taht."

Sebastian ağır ağır sandalyeye çöktü. "Yine aşk tanrısı mı oynuyorsun, Jamie?" Jamie gizemli bir şekilde gülümsedi. "Aptalı oynamaktan daha akıllıca."

Mutfaktan bir dehşet çığlığı yükseldi. Sebastian ayağa kalktı ama Jamie elini onun koluna koyarak Sebastian'ın bir zamanlar ona yaptığı uyarıyı yaptı. "Yerinde olsam yapmazdım."

Prudence birkaç dakika daha ortaya çıkmadı. Geldiğinde elinde yontulmuş toprak bir tabak ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Tabağı Sebastian'ın önüne koydu.

Siyah, pörsümüş yumruya baktı ve boğazını temizledikten sonra usulca "Ne oldu?" diye sordu.

"Suet pudingi," diye yanıtladı.

Jamie ona baktı. "Pudingden çok is var gibi görünüyor."

Sebastian ona karanlık bir bakış attı. Bıçağıyla sefil lokmayı dürttü, dumanı tüten çekirdeği ortaya çıkarmak için kesmeyi umuyordu. Lokma fırladı, tabağından sekerek masanın diğer tarafına geçti.

Prudence utanç içinde çenesini sıktı. "Biraz siyah çörek ister misiniz?"

Sebastian başının üzerinden Jamie'nin şiddetli uyarı dalgasını yakaladı.

"Hayır, teşekkür ederim." Ama o kadar üzgün görünüyordu ki, "Belki sadece bir tane" diye ekledi.

Jamie gözlerini devirdi ve parmağını boğazına götürdü. "Gitsem iyi olacak," dedi, şapkasını çıkararak. "Köydeki tatlı kıza uğrayıp ona bir iyi geceler öpücüğü vereceğime ya da izin verirse belki daha fazlasını yapacağıma söz verdim."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"İyi geceler Jamie," diye araya girdi Sebastian.

Jamie nazik bir şey söylemek istermiş gibi Prudence'a baktı. Yanaklarındaki telaşlı renk onu sessiz olması için uyardı.

Jamie geceye dalarken Prudence, "Ben ekmeği getireyim," dedi. Dudakları titriyordu. Cesaret edemedi

Sebastian'ın gözleriyle tanış.

Sebastian pudingini kurtardı ve bıçağıyla kesti. Açlıktan ölüyordu ama Prudence'ın düşündüğü gibi değil. Onun dudaklarının tadına bakmak, mağarada paylaştıkları o şefkatli coşkudan bir yudum almak için yanıp tutuşuyordu. O tatlı lokma sadece daha fazlası için iştahını kabartmıştı.

Burnuna sedir ağacı kokusu geldi. Prudence her kapının üzerine güzel kokulu dallar asmıştı. Hel döndüğünden beri ilk kez kaleyi gerçekten görerek etrafına bakındı.

Salon daha bir hafta öncesinin örümcek ağlarıyla süslü dehşetinden tanınmaz haldeydi. Yerler temiz ve süpürülmüştü. Ocağın önünde örgülü bir kilim seriliydi. Üzerinde iki sandalye, sanki sırlarını fısıldar gibi rahatça oturuyordu. Prudence'ın nazik cılası, ağır ve eski halının güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

meşe ve kiraz mobilyalar. Babasının çizmelerinden kalan çirkin oyukların, kendi çocukluğunun dikkatsiz yara izlerinin altındaki zarafeti bulmuştu. Sevgi dolu ellerinin dokunuşu her yerdeydi.

Onun dışında.

Bıçağını pudingin içine daldırdı, kömürleşmiş kabuğu deldi ve içinin gevrek, siyah pullar halinde yanmış olduğunu gördü.

Bahar geldiğinde hâlâ orada olsaydı, diye düşündü, salonunu çiçeklerle doldururdu -yasemin, hanımeli ve çançiçekleri- ta ki onların kokusu olmadan yaşama düşüncesi dayanılmaz olana kadar. Sanki onun karanlık düşüncelerine cevap verircesine, gökyüzü tehditkâr gürültüsünü bir gök gürültüsüyle indirdi.

Prudence elinde tuzlanmış geyik eti ve kızarmış ekmekle dolu bir tabakla döndü. Geyik etini elinin tersiyle itti ve bir lokma puding yuttu.

"Sebastian, bunu yemeni beklemiyorum."

Acımasızca çiğnedi. "Ben beğendim."

Kız tekrar itiraz etmeye başladığında, adamın gözleri şeytani bir bakışla kısıldı

Tabakla birlikte masanın kendi tarafına çekildi. Adam pudingin son lokmasını da mideye indirdikten sonra üzerine bir yudum bira içerken gözlerini kaçırmamaya çalıştı.

Prudence, fichu'sunu bir arada tutan cameo ile oynadı. Sebastian aç bakışlarını ondan uzak tutmak için mücadele etti ama savaşı kaybetti. Mum ışığı Prudence'ın saçlarının üzerinde parıltıyor, saçlarına şeri şarabının zengin parlaklığını veriyordu. Eflatun ipek elbisesi teninin solgun narinliğini derinleştiriyordu. Çamurlu pantolonu ve ter lekeli gömleğiyle kendini kaba bir köylü gibi hissediyordu.

Kadehini kaldırdı. "Jamie bana bugün köyde sizi soran iki Fransız olduğunu söyledi.

Nedenini biliyor musun?"

Sorusu Sebastian'ı şaşırtmamıştı. Sadece sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı. Belki o da cevaptan kendisi kadar korkuyordu.

"Muhtemelen D'Artan'ın buldoglarıdır. Yaşlı adam formülü ona göndermem için bana iki hafta süre verdi. Eğer

MacKay sözünü yerine getirirse, daha fazlasına ihtiyacımız kalmayacak." "Killian sana ne söz verdi?"

Sebastian onun MacKay'in Hristiyan adını kullanması karşısında irkildi. Sesinde hem şefkat hem de saygı vardı.

"Affedersiniz," dedi sert bir sesle. "MacKay, Kral'la görüşme talebinde bulunmak için Londra'ya gitti. Majestelerinin Avam Kamarası'nda ne tür bir yılanın gizlendiğini bilmekten memnun olacağını düşünüyor."

Prudence'ın dudakları kıpırdadı. O ve Laird MacKay yardım etmek için daha iyi bir yol düşünemezlerdi.

Sebastian eğer bu konu üzerinde aylarca düşünmüşlerse.

Gülümsemesini gizlemek için çatalını dudaklarına götürdü. "Peki karşılığında ona ne söz verdin?"

Sebastian biranın geri kalanını boşalttı.

"Sen." Çatalı hareketsiz kaldı.

Sebastian sessizliği doldurmak için acele etti ve çöreğinin yanmış kabuğunu büyük bir ilgiyle inceledi. "Evlenmek için vasinizin yazılı onayını almadığımıza göre, bir İngiliz mahkemesi derhal evliliğin feshine karar vermelidir. Elbette, bir skandaldan kaçınmak için, bir yargıcı birlikteliğimizin hiçbir zaman tamamlanmadığına ikna etmeniz en iyisi olacaktır."

"Bunun sebebinin ne olduğunu ona söyleyeyim mi?" Sesi garip bir şekilde düzdü.

Neden bu konuda bu kadar sakin olmak zorundaydı? diye merak etti. Kendisi de bir şeyler kırmak istiyordu. Ekmeğin yarısını kasıtlı bir kabalıkla ağzına tıktı. "Umurumda değil. Ona ne istersen söyle. Çok sesli horladığımı söyle. Yeterince sık yıkanmadığımı. Erkekleri kadınlardan daha çok sevdiğimi."

Gözlüklerini taktı.

Oh, kahretsin, diye düşündü. İşte geliyor. Çörek boğazında bir kaya gibi asılı kaldı.

Gözlüğünün kenarından ona baktı. "Öyle mi?" Adam kaşlarını çattı. "Ne yapıyor muyum? Horluyor muyum? Kokuyor muyum?"

"Erkekleri kadınlardan daha mı çok seviyorsun?"

Kirpiklerinin altından ona uzun uzun baktı. Birdenbire kavga etmek için can atmaya başlamıştı, kendisini hırpalayan kargaşadan kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu. Bu duyguyu daha önce de tatmıştı ama dumanlı meyhanelerde ve gürültülü birahanelerde kendisinden başka kimseye zarar vermeden kavga edebiliyordu.

Bıçağının kabzasını masa örtüsüne doladı, aşağı baktı ve aradığı kavgayı buldu.

Kumaşın kenarını kaptı ve boş kadehini bir gümbürtüyle devirdi. "Bu senin elbisendi, değil mi? Seni soyduğum gece Campbell'larda giydiğin pembe elbise."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Her santimi çıldırtıcı bir "Kış Düşesi" gibi ona baktı. "Cranberry."

"Cranberry?" diye kükredi.

"Elbise kızılıcık rengiydi. Pembe değil."

Ayağa kalktı ve masanın üzerindeki örtüyü çekerek altındaki çirkin, yaralı ahşabı ortaya çıkardı. Tabaklar taş zemine çarparak parçalandı. "Fuşya olması umurumda değil. Bana hizmet etmek için tüm güzel kıyafetlerini kesip biçmeni beklemiyorum. Seni görmediğimi sanma! Kombinezonunla toz alırken. Çoraplarından krem süzerken. Bunu senden hiç istemedim."

"O kıyafetlere burada ihtiyacım yok. Kullanışsızlar. Eski elbiselerim yeterli."

Masanın etrafından dolandı ve kadının ellerini kucağından çekerek mum ışığına doğru çevirdi. Nasır, hassas pedleri sertleştirdi. Avuç içleri

çatlamış ve kızarmış.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Eski ellerin de yeterliydi. Bir de şimdi bak! Güvercinler kadar yumuşak ve beyaz oldukları zamanları hatırlıyorum."

Gözlerini masaya dikti. Dolup taşan gözlerinden tek bir damla yaş döküldü ve yanağından aşağı süzüldü.

Kendini küçümseme dalgası Sebastian'ı sardı ve onu daha da öfkeliendirdi. Parmakları kadının bileklerine saplandı.

"Kahretsin, kadın! Seni buraya kölem olasın diye getirmedim!"

Ayağa kalktı ve adamın elinden kurtuldu. "O zaman Tanrı aşkına beni buraya neden getirdin? Kesinlikle karın olmak için değil!" Avuçlarını masaya vurdu ve onunla burun buruna geldi. "Bu ellerin nesi var? Senin için çok mu lekeli? Çok mu sert? Tricia'nın ya da Devony'ninki kadar yumuşak ve bembeyaz değiller mi?" Ellerini ikisinin arasında tuttu. "Ben bunlarla gurur duyuyorum. Çay servisi yapmaktan ve kitap açmaktan daha fazlasını yaptılar. Hiç bu kadar güzel olmamışlardı. Bu şatoyu sizin için bir tür yuva haline getirmek için çalışarak her kabarcığı, her kallusu ve her kıymığı hak ettim."

Öfkeli tutkusunun ihtişamı karşısında sersemlemiş bir halde ona uzandı ama elleri boş havada kaldı.

Çoktan onun ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekiliyordu.

"MacKay geldiğinde çok sevineceğim, seni nankör zavallı," dedi. "Keşke bu gece gelse. Sözde arabacınızla yatmayı tercih edecek kadar karınızı tatsız bulduğunuzdan, bir yargıcı ikiyüzlülüğüne ikna etmekte hiç zorlanmam. Bana kalırsa sen ve kıymetli Dunkirk'ün cehennemin en derin çukurlarına kadar yolunuz var!"

Bu sözlerle birlikte gözyaşlarına boğuldu, ellerini yüzüne kapattı ve merdivenlerden yukarı koştu.

Sebastian sandalyesine ağır ağır çöktü. Çenesini dik tuttuğu ellerinin üzerine dayadı.

"Seni aptal piç," diye fısıldadı.

Bir gök gürültüsü, babasının sesinin alaycı yankısı gibi kalenin içinde yuvarlandı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

Prudence yumruklarıyla yastığını yumrukladı. Bir yastığı kuru funda ile doldurmayı kim duymuş ki? diye merak etti. Eğer çalı çırpı ve karaçalıların üzerinde uyumak isteseydi, aşağıdaki ıslak, kasvetli bozkırda yatarı. Sebastian'ın yastığı dikenlerle doldurmamış olmasına şaşırmıştı. Lanet İskoçlar herkesin söylediğı kadar medeniyetsizdi ve Sebastian Kerr içlerinde en kötüsüydu! İskoçlar hakkında duymuş olduğı tüm iğrenç şeyler kafasından bir küfür deryası halinde aktı. Kulede şimşekler çaktı. Gök gürültüsü devasa bir taşın kalbi gibi çatırdadı. Yastığın altına daldı, funda kokusu peşini bırakmıyordu.

Yılın bu erken döneminde fırtına olduğunu kim duymuştu ki? Bu ilkel topraklarda Tanrı'nın kanunları bile ters gidiyordu. Güvenebileceğı hiçbir şey yok muydu? Görünüşe göre, Dunkirk'ün efendisinin küçük ihanetinden başka bir şey yoktu. O ve MacKay böyle bencil bir zavallıya yardım edebileceklerine inanarak aptallık etmişlerdi.

Yastığın altındaki boğucu hava onu boğdu. Kendini sırt üstü yere attı ve bacaklarına dolanmış yün battaniyeyi tekmeledi. Canavar bir İskoç'un mum ışığının ve saten masa örtülerinin medeni cazibesini takdir etmesini nasıl bekleyebilirdi? Kendini bir hayvan derisine sarması gerekirdi. Ateşin önünde oturup parmaklarıyla çiğ böbrek eti yiyebilirlerdi. Şimşek gökyüzünde sivri bir çizgi oluşturdu. Tırnakları avuçlarına küçük hilaller çiziyordu.

Bir gök gürültüsü kuleyi sarstı. Rüzgâr pencerelerde uğulduyor, eski camları öfke yumruklarıyla sarsıyordu. Duvardaki gölgeler kendilerine has bir hayatla dans ediyordu. Prudence battaniyeyi başının üzerine çekti. Fırtınalar genellikle onu neşelendirirdi ama bu gece korkuyordu. Sanki fırtına kulenin etrafında şiddetleniyor, bir mıknaş gibi kendi öfkesine ve mutsuzluğuna doğru çekiliyordu.

İstemedenden de olsa diğerkızın, Sebastian'ın annesinin varlığını hissetti. Onun da aynı battaniyelerin altında, dumanlı gri gözlerini sımsıkı yummuş bir halde kıvrandığını hayal etti. Prudence sanki o kızın yerindeymiş gibi hissetti ve her

Brendan Kerr'in ağır çizmelerinin merdivenlere vuruşu gök gürültüsünü andırıyordu. Onun için geliyordu. Yumruklarını kulaklarına bastırdı, sesi bastırmak için boş yere Pisagor sayılar teoremini mırıldandı. Gök gürültüsü tekrar patladı ve kadın dimdik oturdu, her yeri titriyordu, geceliği dehşet verici bir ter tabakasıyla vücuduna yapışmıştı.

Beyaz bir ışık patlaması maddeyi gölgeye, gölgeyi de maddeye dönüştürdü. Pencerenin yanındaki o karanlık şekil. Daha önce orada değildi, değil mi? İri omuzlarının üzerindeki ekose örtü ve etli yumruklarıyla kaldırdığı gümüş parıltısı bir claymore değil miydi?

Parçalayıcı bir gürültüyle rüzgâr pencereyi yakaladı ve fırlatarak açtı.

Prudence çılgılık attı. Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü tiz sesi bastırdı. Yağmur kulenin içine dolmuş, taş zemini dövüyordu. Yataktan fırladı ve kapıya doğru koştu. Karanlığın kalp atışları arasında bir şimşek çakmasıyla bir sonrakinin çakması arasında kapıyı gözden kaybetti. Kapana kısılmış bir kuş gibi duvarlara vurarak etrafta dönüp durdu. Bir şimşek daha odayı aydınlattığında, titreyen parmakları demir kilidin etrafına dolandı. Dolambaçlı merdivenlerden aşağı kaçtı, beyaz gece rayı arkasında dalgalanıyordu. Kulenin yankılanan kâbusundan kaçtığı sürece şeytanın kendisiyle karşılaşması umurunda değildi.

Son basamağın dibinde ayağı yumuşak ve sağlam bir şeye çarptı. Ayağı takıldı ve yayıldı.

Acı dolu bir homurtuyu boğuk bir yemin izledi. Ani sessizlikte metalik bir klik sesi yankılandı. Prudence saçlarını gözlerinden çekince kendini Sebastian'ın tabancasının namlusuna bakarken buldu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sebastian gömleksiz, bacaklarını iki yana açmış ve tek gözünü tabancanın uzun namlusuna dikmiş bir halde onun üzerinde duruyordu.

Prudence ellerini havaya kaldırdı. "Beni vurmayın. Bir daha asla yemek yapmayacağım. Yemin ederim."

Sebastian'ın için için yanan bakışları onu tepeden tırnağa taradı. Dirseklerine dayanmış, gece korkuluğu yayvan dizlerinin arasına gömülmüştü. Bağlanmamış saçları yumuşak bir dağınıklıkla sırtından aşağı dökülüyordu. Silahını yavaşça indirdi, ancak düzensiz nefes alış verişini umduğu gibi sabitlenmedi.

Utangaç bir tavırla ona elini uzattı.

Kadın kabul etti, eli adamın avucundaki tutsak bir kuş kadar soğuk ve titriyordu. Adam parmaklarını onunkilere geçirdi ve onu yukarı çekti. Merdivenlerin dibindeki sert taşların üzerine serilmiş yıpranmış battaniyeye baktı.

"Burada mı uyuyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ne olmuş?" dedi kabaca. Tabancayı bir tabancanın yanına koyarken elmacık kemikleri hafifçe kızardı.

kötü görünümlü bir dirk ve ucu küt bir sopa.

Prudence zorlukla yutkundu. "Ne yapacaktın? Kaçmaya çalışırsam beni dövecek miydin?"

Adam kaşlarını çatı. "Bu kadar aceleyle *nereye* gidiyordun? Topuklarınızın dibinde bir ölüm perisi feryat ediyormuş gibi görünüyordunuz."

Utangaç görünme sırası Prudence'a gelmişti. Fırtınanın kalbinden uzakta, gök gürültüsü öfkeli bir gümbürtüye dönüştü ve yağmur ahşap kapıya vuran huzurlu bir vuruşa dönüştü. Ateş ışığının yumuşak titreşimiyle çevrili, Sebastian'ın kaslı varlığı bu kadar yakinken, yaşadığı dehşeti sadece çocukça bir korku olarak görüyordu. Kendi babasının hayali bir görüntüsünden kaçtığını ona nasıl söyleyebilirdi?

"Bir bardak su içmek istedim," dedi meydan okurcasına.

"Gerçekten de öyle." Bir kaşını kaldırdı. "Pencereni açıp bir kova yakalayabilirdin eğer

çok arzu ediyorum."

Adamın alaycı bakışlarından kaçmak için başını çevirdi. Mahvolmuş ziyafetinin kalıntıları gitmişti. Zemin kırık parçalardan temizlenmişti; kızılca sateni bir sandalyenin arkasına düzgünce örtülmüştü.

"Ateşin yanında uyusan daha rahat etmez misin?" diye sordu.

Sebastian ona en rahat nerede uyuyabileceğini söylemek için ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Üçüncü basamağa çöktü ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ve eğer D'Artan'ın adamları gelirse

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ben 'rahatken' mi? Biz İskoçlar uzun zaman önce rahat adamların boğazlarının kesildiğini öğrendik.

Uyu."

Prudence'ın kaşları çatıldı. Demek Sebastian her gece burada, soğuk taş zeminde kaba bir battaniyeye sarınmış, merdivenlerin dibine uzanmış tek kişilik bir cephanelik gibi yatarken, o da bir prenses gibi kuştüyü yastığına gömülmüştü. Bunun farkına varmak, midesinin çukurunda tuhaf bir his uyandırdı.

Merdivenlerin gölgesinde onun yanına çöktü, kalçaları birbirine değecek kadar yakındı. Yağmurun pıtırılarını dinlerken, fırtına onları sıcacık bir samimiyet ağıyla sarmıştı. Prudence bunun ilk kez tamamen yalnız kaldıkları bir an olduğunu fark etti. Onlara burun kıvıran Yaşlı Balık yoktu, avluda horlayan haydutlar yoktu, lambri kaplamadan fırlayacak Jamie yoktu. Kendini evde kuştüyü şiltelerin üzerinde zıplaması için yalnız bırakılmış bir çocuk gibi hissediyordu.

"D'Artan'ın adamlarının geleceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Olabilir. Eğer aile içi mutluluk portremiz yeterince ikna edici değilse."

"Bu gece bunu pek inandırıcı bulmazlardı." Sesinde sitem yoktu, sadece

Sebastian'ın ona ulaşmak için can atmasına neden olan müzikal mizah.

Onun elini kendi elinin içine aldı. Sıcak parmaklarının teninde yarattığı şok Prudence'ın içini titretti.

Başparmağını kadının parmak eklemlerine sürttü. "Bana barbar bir kadın gibi davrandığımı söylemeye mi geldin?

Highlander?"

Hafifçe güldü, dokunuşunun üzerinde yarattığı sarsıcı etkiyi gizlemeye çalışıyordu. "Barbarlığı tercih ederdim

İskoçyalıdan düşünceli İskoçyalıya. En azından içimden bakmak yerine bana baktın."

Gölgeler ifadesini örtmüş olsa da şimdi ona bakıyordu. "Oh, sana bakıyorum." Elini açtı ve dudaklarına götürdü. Her nefes alışında onun karıncalanan avucuna şefkatli bir öpücük konduruyordu. "Her gece sen uyurken sana bakıyorum. Uzun bacakların battaniyeye dolanmış, dudakların ayrılmış, yüzün bir bebeğinki gibi kızarmış." Burnunu, o gece daha önce kınadığı nasırlara sürttü.

Prudence gözlerini kapattı, bir sayfada yazılı olmayan ama tenine sabah sisi kadar yumuşak bir şekilde fısıldanan kelimelerin gücüyle yeniden heyecanlandı. Onun yalnız ruhunda bir ilahi gibi şarkı söylüyorlardı.

"Benimle yatabilirsin." Söyleyeceğini fark etmeden önce kelimeleri ağzından kaçırdı. Yanaklarında yavaş bir sıcaklık belirdi. Elini adamın avucundan çekip koruyucu bir yumruk haline getirdi, onun sabit bakışlarına dayanamadı. "Ben senin karınım. En azından şimdilik. Kocaların bazı ihtiyaçları olduğu gerçeğinden bihaber değilim," diye bitirdi topallayarak.

Sebastian ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. Gözlerini tekrar kapadı, sonra açtı, söylemesi gereken şeyi, yanlış bile olsa, söylemek zorunda olmanın ezici ihtiyacıyla güçlendi. Adam gülse bile.

Avuçlarını ocağın taşlarına dayadı ve ağırlığını onlara verdi. "Korkarım ki bu babanın kitapları ya da Tricia'nın korkunç dersleri kadar basit değil," dedi, sözlerini umutsuz bir mizah renklendiriyordu. "Zaten çok fazla risk aldık. Hırsız bir İskoç'un bebeğiyle mahkeme salonuna doluşsanız çoğu yargıç evliliğinizin bittiğine inanmakta güçlük çekerdi."

"Bir keresinde bana bunu önlemenin yollarını bildiğini söylemiştin," diye fısıldadı.

Yavaşça döndü, gözleri korku dolu bir merakla açılmıştı. "Ne dediğinin farkında mısın, Prudence?"

Dirseklerini arkasındaki basamağa dayadı ve dizlerini ayırdı, gece askısının vücudunun kıvrımlarına ve oyuklarına nasıl kışkırtıcı bir şekilde yapıştığının tamamen farkındaydı. "Sorun nedir, Sebastian? Kendi karınla sevişmek senin gibi bir haydut için fazla mı evcil?"

Sebastian'ın ağzı kurudu ve avuçları ıslandı. Gırtlaktan mırıldanan bu baştan çıkarıcı yaratık tıslayan, ağırbaşlı Prudence olabilir miydi? Parlak bir ışıkla sersemlemiş bir uyurgezer gibi ona doğru sürüklendi. Her an tabancasının üzerine yuvarlanıp sarsılarak uyanacak ve kendini soğuk, sert zeminde yalnız ve titrerken bulacaktı. Ona doğru uzandı, dokunuşuyla erimesini bekliyordu. Parmakları ince ayak bileğinin etrafında altın bir bilezik gibi kapandı ve altındaki narin kemiğin özüne değer verdi. Dokunuşuyla ürperdi.

Gölgesi merdivenlerde onu örttü. "Daha önce hiç bir karımla sevişmemiştim. En azından benimkiyle."

Ağzı onunkine değdi ve Prudence inledi. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Başka bir erkeğin ağzından çıksa kulağa kaba gelebilecek sözler, onun yontulmuş dudaklarından bir meleğin ağzından dökülen kutsal metinler gibi döküldü.

Avuç içleri kedi yavrusu gibi bir zevkle adamın göğsünü yoğurdu. "Beni istemediğini sanıyordum," diye fısıldadı.

Utangaç itirafı Sebastian'ın kalbinin derinliklerine bir utanç oku gönderdi. Prudence'ın onun sessizliklerini, düşünceli gerginliklerini nasıl yanlış anlayacağını fark etmeliydi. Yıllarca Tricia'nın özenli öğretmenliği sayesinde hiçbir erkeğin onu istemeyeceğine ikna olmuştu. Keşke onun yanıldığını kanıtlamak için bir ömrü olsaydı! Ama sahip olabileceği tek şey bu geceydi.

Ellerini onun zengin kadife saçlarına gömdü. "Seni istediğim için öleceğimi sandım."

İçinden ürpertici bir iç çekiş geçti. Başparmakları sertleşmiş meme uçlarını okşadı, sonra daha aşağılara indi ve pantolonunun bel bandına kadar uzanan sarı saç çizgisini takip etti. Başının parıldayan tepesine baktı, onun tatlılığından, cömertliğinden, boğazının arkasına takılan çaresiz ihtiyaç mırıltılarından büyülenmişti. Arzulu dudakları adamın karnında çiçek açarken, adam kadının elini yakaladı ve sertçe uyluklarının beşiğine bastırdı.

Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Senin bir parçan olmama izin ver."

Boğuk yakarışı Prudence'ın içine bir özlem titremesi gönderdi. O her zaman onun bir parçası olacaktı. Bunu artık biliyordu. MacKay yarın gelse ve Sebastian onu sonsuza dek uzaklara gönderse bile, MacKay kendi nefesinin fısıltısı ya da saçlarının omuzlarına vuruşu kadar onun bir parçası olmaya devam edecekti. Asla başka bir adamla evlenmeyecekti. Aşkın olabileceğini bildiği şeyin boş bir kabuğuna razı olamazdı.

Sebastian'a tapıyordu. Ona ilk andan beri hayrandı. Onun şişmiş sıcaklığıyla kızarıırken bile

Avucuna karşı uyarılmıştı, ne utangaçlığın ne de gururun onu bu gece kanıtlamaktan alıkoyamayacağını biliyordu.

Dudaklarıyla onun şakağını okşadı. "Utanacak bir şey yok, genç kız. Tanrı ve kanun önünde ben senin kocanım."

Bakışları merdivenlerin tepesindeki gölgeleri aradı, sonra döndü. Onu koridor boyunca ocağın sıcaklığına doğru götürürken rahatlamaktan titredi. İkisi de hayaletlerle yüzleşmeye hazır değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

kulenin. Kendi battaniyelerini serdi, sonra da kızcılık satenini battaniyelerin üzerine serdi.

Prudence parıldayan havuzda dizlerinin üzerine çöktü.

Sebastian pantolonunu çıkarırken, sıçrayan alevler tenini bronz rengine boyadı. Onu hiç bu kadar utangaç görmemişti. Burada, çocukluğunun harabelerinde, hayatını işleyerek geçirdiği tüm maskelerden sıyrılmıştı. O

ne bir haydut ne de bir centilmendi. O sadece bir erkekti, kadına duyduğu bariz ihtiyaç yüzünden hem güçlü hem de savunmasız hale gelmişti.

Ve bu gece onun erkeği idi. Adam vücudunu onunkine doğru indirirken, kadın ona uzandı, onu içti, onu içine çekmek için yanıp tutuştu. Parmakları adamın zonklayan uzunluğunu serin ipek şeritler gibi takip ediyordu.

Sebastian onun iniltili yakarışlarına karşı koymakta çaresizdi. Yavaş gitme, kendi zevkinden önce onun zevkini arama konusundaki tüm kararlılığı, ince kalçaları karanlık ve kadınsı bir davetle birbirinden ayrılırken eridi ve onu, ilk kadınının sarsıcı mucizesiyle karşılaşan yeşil bir delikanlıdan daha fazla zarafetle takla atmaya teşvik etti. Gece korkuluğunu titreyen elleriyle yukarı itti.

"Çok güzelsin." İçinden gelen kelimeler hem dua hem de itiraf niteliğindeydi.

Gece demirinin altından göğüslerine girdi ve vahşi sıcaklığıyla onun zarif çekirdeğini yağmaladı.

Sebastian'ın onu ele geçirmesi başlı başına bir fırtınaydı; kontrolden çıkan büyümlü bir gök gürültüsü ve şimşek. Prudence bu gece utanç ya da gelecek korkusundan arınmış bir şekilde fırtınaya binecekti. Tuzağa düşürmeye ya da evcilleştirmeye çalışmadan onun vahşiliğini içine çekecekti. Kalçaları onunkilerle ritim tutarak hareket ediyor, onu içinde tutmanın mucizesinde tamamen kaybolurken, hayatının en sevgi dolu, en özel köşesine gömüyordu. Ellerini adamın sırtında gezdirmeye cesaret etti, adamın itişlerinin derinleşip hızlanmasıyla kaslarının kasılmasının, vücudunun gerilmesinin tadını çıkardı. İnlemeleri adamın gürültüsü arasında kayboldu.

Sebastian aldığı zevkin çok hızlı bir şekilde dayanılmaz seviyelere ulaştığını hissetti. Aklının mantıklı bir kısmı, yapmak üzere olduğu şeyin söz verdiği kadar güvenli olmadığını bildiği için tereddüt etti. Ama artık durmak için çok geçti. Hayatında yaptığı çok az şey suçluluk duygusundan arınmıştı. Prudence'ı sevmek neden farklı olsun ki? Kafasının içinde neşeli bir ses onu Prudence'ın içinde kalmaya, tohumlarını onun içine akıtmaya ve onu sonsuza dek çocuğuyla birleştirmeye çağırıyordu. Ama bir çocuk annesini bağlamamıştı. Güneş, Prudence'ın kıvrımlarını okşamıştı.

O çıkıntıdan inip hayatından sonsuza dek kaybolurken şişmiş karnını.

Acı ve zevk dolu boğuk bir çığlıkla kendini Prudence'dan uzaklaştırdı. Prudence ona doğru uzanırken, Prudence onun üzerine yığıldı ve güzel kokulu sa telleri ipeksi zincirler gibi Prudence'ın dudaklarına yapıştı.

Sebastian bir dirseğinin üzerine yaslandı ve Prudence'ın uyumasını izledi. Prudence yarı yüzüstü yatıyordu, sırtının yumuşak kıvrımı Sebastian'ın karnına yapışmış, elleri çenesinin altında kanat gibi kıvrılmıştı. Uyumak bile karşı konulmazdı. Uzandı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. Koyu renk kirpikleri gözlerinin altındaki soluk gölgelere doğru dalgalanıyordu.

Onun öpücükleriyle dolan dudaklar battaniyeye yaslanmıştı.

Sevişmekten doymuş ve bitkin düşmüş bir kadının büyülu uykusunu uyuyordu. Adamın vücudu bu düşünceyle hınzırca sarsıldı. Söz konusu kadın olduğunda açgözlülüğü evcilleşmemiş bir canavara dönüşüyordu. Bencilce bir zevk anının tadını çıkararak kendini onun ılık, şüphesiz kıvrımlarına bastırdı. Kadın kıpırdandı, inledi

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

usulca. Rüyasında onu mu görüyordu? Onun düşüncelerine, rüyalarına, her şeyine sahip olabilmeyi diledi. Ama

şimdilik ulaşabileceği şeylerle yetinmek zorundaydı.

Doğuştan hırsız olduğu için ona arkadan yaklaştı, boğazının derinliklerinden küçük sesler çıkarmaya başlayana kadar dokunup araştırdı. Ceplerini karıştırırken ya da kadınların parmaklarından yüzüklerini kaydırırken hiç kullanmadığı bir incelikle, kendini kadının içine bıraktı. Hırsız olmak hiç bu kadar keyif vermemişti. Bu mücevher daha önce aldıklarından çok daha değerliydi; etli ve sonsuz derecede tatlıydı. Uzun bir süre hareketsiz yattı, onun titreyen sıcaklığının mucizesiyle yıkandı. Parmakları battaniyeyi yoğurdu. Sessiz bir iniltiyle ona doğru eğildi.

Dudaklarını kızın kulağına bastırdı. "Sus, genç kız," diye fısıldadı. "Bu sadece Korkunç İskoç Haydut

Kirkpatrick sana tecavüz ediyor."

Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğü bir kontrole kendini kontrol altında tuttu. Etrafına uzanarak, vücudu narin titremelerle sarsılana kadar onu şefkatle okşadı. Geri çekilirken muazzam bir iç çekti. Kadının uyandığında bunun gerçek mi yoksa büyüleyici bir rüya mı olduğunu merak edeceğini umuyordu.

Koridorun derinleşen soğuğu bulanık beynine işlerken, bir battaniyeyi onun omuzlarına doladı. Tricia'yla, alıştırılmalı ilişkilerinden sonra kaçmak için her bahaneyi kullanmıştı. Prudence'ı terk etme düşüncesi kalbini pençeleyen bir el gibiydi.

MacKay'in affedilmeyeceğini umuyordu. O zaman onu Dunkirk'te tutmak için bir bahanesi olacaktı. Ama af olmadan ona nasıl bir hayat sunabilirdi ki? Yüzü Edinburgh ve Glasgow'un her yerine asılmıştı. Kaçabilecekleri, saklanabilecekleri hiçbir yer yoktu. Strathnaver'ın vahşi doğasında saklansa bile, kanunun onu yakalaması an meselesiydi. Ya da D'Artan'ın. Jamie, büyükbabasının adamlarının her geçen gün daha da huzursuzlaştığını bildirmişti.

Prudence sıcaklık arayışıyla onun kalçasına sokuldu. Onu yatağına hiç almamalıydı, diye düşündü. Onu İngiltere'ye geri göndermeli ve Arlo Tugbert'in ya da başka bir genç adamın sade kurlarına terk etmeliydi. Ona düzgün bir yuva ve onurlu bir isim sunabilecek bir adam.

Killian MacKay gibi bir adam.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yüce Tanrım. Yine amcası gibi düşünmeye başlamıştı.

İç çekerek battaniyesinin altından bir çerağ aldı. Bu Lindentree'deki yaşamından kalan son şeydi ve onu özel bir durum için saklıyordu. Asılmadan hemen önce olduğu gibi. Sigarayı burnunun dibine çekti. Tütün ve ince kâğıdın aromatik karışımı, bu cereyanlı eski salonda Prudence kadar yersiz görünüyordu.

Omuzlarını ocağa dayayarak ince purosunu yaktı ve dumanın karanlığa doğru kıvrılmasını özlemle izledi.

Otuzuncu Bölüm

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Killian MacKay dik tepeyi tırmanırken bir kulağı erken baharın fısıltılı vaatlerine, diğer kulağı ise ökse ardıç kuşunun sevinçli ötüşüne ayarlıydı. Önceki geceki fırtına gökyüzünü tertemiz yapmıştı. Güneşin şişman kavunu, masmavi bir mavilikte hareketli bulutlardan kaçıyor. Yumuşak bir esinti aşağıdaki vadide sallanan kozalaklı ağaçların uçlarını savuruyor, burun deliklerine ısınan ve olgunlaşan toprağın alaycı ipuçlarını taşıyordu. Bozkırın kahverengi otlarında bir tutam yeşil dalgalanıyordu.

MacKay eklemlerindeki sürekli sancıları görmezden geldi. Atını tepenin eteğine bağlamış, kendi kendine yorgun kemiklerinin yürüyüşten keyif alacağını söylemişti. Oysa sadece bir başka korkunç hata daha yaptığını fark edeceği anı geciktirdiğini biliyordu.

Brendan Kerr'in öldüğünü öğrendiği o yapış yapış yaz öğleden sonrasında beri Dunkirk'e tırmanmamıştı. Sığ bir mezarın üzerine yuvarlanan kayaları, pis koridorda ilerleyip çocuğu çağırırken ayak seslerinin boşluğunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Aldığı tek cevap kendi sesinin boğuk yankısı ve kirişlerdeki kırlangıçların alaycı çırpınışları olmuştu.

Elini ekosesinin içine sokup kıpkırmızı mühürler damlayan krem rengi bir parşömen yaprağı çıkarırken eli titredi. Dehşet buzdan pençesini kalbinin etrafında sıktı. Eğer Kerr Prudence'ı incittiyse, suçlayacağı tek kişi oydu. Delikanlıya bir şans vermek zorunda olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi? Ona bu kadarını borçluydu.

Tepeyi aştığında kâğıt hışırdadı ve şatonun keskin gölgesinin üzerine düşmesi için kendini hazırladı. Tamamen evsel bir cazibeye sahip manzarayı gördüğünde korkusu şaşkınlığa dönüştü.

Bir zamanlar sadece hobgoblinlerin ve kırlangıçların uğrak yeri olan küçük kale, sanki fırçayla temizlenmiş gibi görünüyordu. Paslı menteşelere asılı duran eğri büğrü kapının yerine derin bir orman yeşiline boyanmış yeni bir kapı yapılmıştı. İki karlı

Keçiler sahanlığın etrafındaki otları kemiriyordu. İki Kaledonya çamı arasına gerilmiş bir ipin üzerinde, solmuş ama tertemiz üç elbise sallanıyordu.

Bir malanın harç üzerindeki ritmik şakırtısı, tahtayı ısırarak bir baltanın sabit gümbürtüsüne kontrpuan oluşturunuyordu. MacKay gözlerini güneşe karşı gölgeledi. Bir adam tepenin aşağısında, bozkıra doğru uzanan alçak taş duvarı örmeye çalışıyordu. Güneş ışığı saçlarını yaldızlıyordu. Onun yanında, ince yapılı bir kadın, kapıya kadar uzanan ölü sarmaşıkların inatçı iplerini çapayla tırmıklıyor, kendi kara saç bulutu rüzgârda dalgalanıyordu. Avluda ince, çilli bir delikanlı, baltasını devasa bir kütüğün köklerine saplarken homurdandı.

Kütüğün yılan gibi kıvrılan kökleri bir çırpıda kırıldı. Delikanlı geriye doğru tökezledi. Serin esintiye rağmen gözlerindeki teri silmek zorunda kaldı; sonra MacKay'i gördü.

Baltayı bıraktı. "Tanrı'ya şükürler olsun! Bana yargıç olduğuna yemin et. Yüce Tanrım, kurtuldum!" Avuçlarını dizlerine dayadı, zor nefes alıyordu. "Babam bana hep kötü davranışlarım için cezalandırılacağımı söylerdi ama ona hiç inanmadım. Teslim oluyorum." Öne doğru yürüdü ve MacKay'e kalkık bileklerini uzattı. "Beni Edinburgh'a geri götüreceksin, değil mi? Belki beni yorgun kemiklerimin biraz dinlenebileceği bir ıslahevine gönderirler."

MacKay sıırttı. "Sen bakanın oğlu Jamie olmalısın. Glasgow bataklığından çıkardığı."

MacKay etrafına bakındı. "Diğeri nerede? Eskiden kırlarda birlikte koştuğu iri yarı delikanlı?"

"Tiny kulübesinde." Jamie gözlerini kısarak MacKay'in elindeki kâğıda baktı. "Eğer sen

ve bu bir tutuklama emri değil, hakkımızda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

MacKay esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Yargıç değil, delikanlı. Sadece bir hayranım."

Jamie homurdandı. "Hayranlarımın çoğu kadınlardan oluşuyor." MacKay'in kil mızrağının kabzasına baktı. "Kızın yok, değil mi?"

"Hayır. Çocuk yok."

Jamie, MacKay'in cevabı karşısında rahatlamış görünüyordu. Boğuk bir kahkaha dalgası bakışlarını masmavi gökyüzüne karşı silüetini kaybetmiş iki figüre çevirdi. Sebastian duvarın üzerine oturmuş, Prudence'i bacaklarının arasına almıştı. Onlar izlerken, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu nazikçe öptü. MacKay'in boğazındaki düğüm sıkılaştı. Parşömeni tekrar ekosesinin içine soktu. Eli ortaya çıktığında, altın bir cep saatini kavradı.

Jamie iç çekti. "Seni uyarıyorum. Geldiğin yere geri dönsen iyi olur. Seni görürlerse asla kaçamazsın. Kendi adını hatırlayamadan seni tavuk sağır ve keçi yumurtası parlatır hale getirirler."

MacKay saatinin oymalı kapağını açarak Jamie'nin gözlerine bir güneş ışığı gönderdi. "Saate bakar mısın? Köyde önemli bir işim var. Korkarım müdürünüzü başka bir gün aramak zorunda kalacağım."

Sporranını gösterişli bir şekilde sallayarak tepeden aşağı inmeye başladı, claymore'u botlarının üzerinde şingirdiyordu.

"Bekle," diye arkasından bağırdı Jamie. "Kimi aradığını söyleyeyim?"

MacKay'in neşeli ıslığı bir rüzgâr patlamasıyla ona geri döndü. Jamie başını sallayarak baltayı kaldırdı ve kütüğe gönülsüzce bir darbe indirdi. Güneş ışığı bıçağa, yabancıнын saatindeki yazıya vurduğu gibi vurdu. Balta kaydı ve Jamie'nin ayak parmaklarının yakınında tehlikeli bir şekilde yere battı.

Başını kaldırdı. "MacKay, seni yaşlı piç kurusu!" Yaşlı adam

gitmişti. Güneş boş yolu ısıtıyordu.

Jamie yamaçtan aşağı baktı. Sebastian Prudence'in saçından bir sarmaşık koparmış, onunla çenesinin altını gıdıklıyordu.

Jamie bir çamın gölgesine özlemle baktı. "Babam her zaman kendi işime bakmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi," diye mırıldandı.

Ağacın altına sürünerek kasketini gözlerinin üzerine çekti ve uzun bir öğleden sonra uykusu için yerleşti.

Sebastian harç kovanını indirdi ve ellerini kalçalarına dayayarak yaptığı işi inceledi. Prudence'a baktığında yüz ifadesi yumuşadı. Saçları yılankavi dallar halinde, yarı yukarı yarı aşağı sarkıyordu. Öfkeli bir dişi aslan gibi kapıdaki sarmaşıkları tırmalarken kaşları çatılmıştı.

Kendi kibrine gülmek istedi. Onu aşağıdaki engin boşluktan ayırmak için taş duvarı onarmıştı, kalbinin derinliklerinde güçlü bir kalenin bile ona karşı güçsüz kalacağını biliyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

İster yazın koyu yeşilliklerinin tadını çıkarsın, ister yaklaşan sonbaharın moruyla sıırıslam olsun, bozkırın tüylerle kaplı nefesi rüzgâr ve sis tarafından taşınarak kurabileceği tüm engelleri aşacaktı. Rüzgâr gözlerini yaktı. Annesini öldüren bozkır değildi. Babasının değişken öfkesi ve amansız ihanet korkusuydu.

Sebastian, annesiyle ilgili anılara her zaman eşlik eden kederin yok olduğunu ve yerini garip bir huzura bıraktığını görünce şaşırdı. Öğleden sonra güneşi sırtını ısıtıyordu. Bulutların gölgeleri benekli çimenlerin üzerinde birbirini kovalıyordu. Bu anın, tıpkı baharın vaadi gibi sonsuza dek süreceğini düşünmek çok kolaydı.

Prudence'a doğru yürüdü ve onun serin parmaklarını elinin sıcak avucunun içine aldı. "Benimle gel."

Onu kapıdan geçirip Dunkirk'ten uzaklaştırırken itiraz etmesine ya da soru sormasına fırsat vermedi. Uçurumun dik yamacından dar bir patika belirdi. Bir dağ keçisinin özgüveniyle kayalardan aşağı tırmandı.

Prudence onun eline yapıştı, tökezleyeceği zaman ağırlığını ona dayadı. Rüzgâr onları savuruyor, nefesini kesiyordu. Bakışlarını Sebastian'ın saçlarının dalgalanan halesine sabitledi, çünkü onları koruyan duvar olmadan yükseklik baş döndürücüydü. Aşağı, aşağı, tırmandılar.

bekleyen derenin içine. Dibe ulaştıklarında, nefes nefese kalmıştı.

Sebastian onu belinden yakaladı. "Neyin var, küçük İngiliz kızı? O güzel bedeninde hiç ruh yok mu?"

Gülümsemesini kara bir çatık kaşın ardına saklayarak adamın göğsünü itti. "Barbar Highlander'a ayak uyduracak kadar ruhlu, sanırım."

Göz kamaştırıcı bir sırtışıla, onu uçurumun gölgesinden uzaklaştırıp kırların güneşli kollarına doğru bir koşuya çekti. Çocuklar gibi el ele koşuyor, hışırdayan otları ayırıyor, süngerimsi çimlerden gelecek baharın kokusunu serbest bırakıyorlardı. Prudence güldü, başını geriye atıp havayı derin derin içine çekti. Sebastian onu etrafında döndürdü, gözleri muziplikle parlıyordu.

Adam onu bir çam ormanının ışıltılı kasvetine doğru çekerken, kadın bir yığın halinde yere yığıldı. Suyun kayaya çarpması dikkatini çekti. Dirseklerinin üzerinde sürünerek ilerledi ve aşağıya bakmak için iğnelerden oluşan bir perdeyi araladı.

Köye bakan yosunlu bir tepenin üzerinde olduklarını fark edince şaşırdı. Nehir, uykulu kulübelerin yanından kıvrılıyor, güneş ışığında gümüş rengine parılıyordu. Taş bacalardan dumanlar yükseliyordu.

"Sebastian!" diye haykırdı Sebastian'ın becerikli elleri eteğinin altından geçerken.

"Evet, canım?" Dili kızın dizinin arkasındaki hassas deriye değdi.

"Bunu yapmamalısın. Köy hemen aşağıda."

"Burada tamamen mahremiyetimiz var. Sadece dün gece ben ..." dediğinde yaptığı gibi yüksek sesle bağırmamaya çalış. Onun

Kelimeler merhametli bir şekilde onun kalçasında boğuldu.

Ense köküne bir sıcaklık yayıldı. "Sanırım halka açık yerlerde sevişmeyi tercih ediyorsunuz!"

"Saçmalık. Elbette, Vauxhall Bahçeleri'ndeki batık bando tribününde geçirdiğim zaman vardı..."

Ayağı kalktı ve onu kaburgalarından yakaladı.

Arkasına geçti ve ensesini okşadı. "Çapkın bir hayduda hiç merhamet etmedin mi?"

Sözleri onda puslu bir anı uyandırdı, erotik gerilimle kenarları tatlandırılmış bir rüya gibi. Başı geriye düştü, adamın dudaklarının ikna edici sıcaklığıyla, parmak uçlarının özlemle ıslanmış çekmecelerine ustaca bastırmasıyla sallandı.

Ritmik toynak sesleri aşağıdaki yolda gümbürdüyordu. Prudence bunun kendi nabzının çılginca atışı olduğunu düşündü.

Sebastian doğruldu ve bir dalı kaldırdı.

Laird Killian MacKay'in ekose ve İskoç eteğinin tüm ihtişamıyla aşağıdaki köye doğru at sürdüğünü gördüklerinde kalbinin acı verici bir şekilde sıkıştığını hissetti. Geniş omuzları acı verecek kadar dikti. Bu çabanın onun budaklı eklemlerine neye mal olduğunu merak etti. Sebastian'a ihtiyatlı bir bakış fırlattığında, ağzının büküldüğünü, gözlerinin okunamayan bir duyguyla karardığını gördü.

Köyün canlanışını izlediler. Kulübelerin kapıları açıldı. Açık pencerelerde çuvallar uçuştı. Her kulübeden, her bahçeden, köyün her köşesinden durmaksızın akan kahkahalar havada çınladı. MacKay'in benekli iğdişinin etrafında dans ettiler, yüzleri yukarı dönüktü, küçük elleri atın saten böğrünü okşuyordu. Tek bir el bile boş dönmedi. Çocuklar başlarını eğmiş, utangaç gözleri parlıyor, kirli parmaklarıyla bir avuç şekerli ceviz tutuyorlardı. Bu çocuklar Jamie'nin köyündeki çocuklara benzemiyordu. Yanakları tombuldu, ayakları sağlam burunlu idi. Prudence bunun ne kadarının lordlarının yardımseverliğiyle ilgili olduğunu merak etti.

MacKay güçlü bir iniltiyle öne doğru eğildi ve sarışın bir çocuğu eyerine aldı. Oğlan eyerin kulpunu tutmuş, kıskanç arkadaşlarına dişsiz bir sırtıyla bakıyordu.

Sebastian dalın düşmesine izin vererek onları tekrar yeşilin sessiz dünyasına hapsetti. Sırt üstü yuvarlandı, gıcırdayan gölgeliğe baktı. "Yirmi yıl önce olsa çocuğu omuzlarına alırdı. Alçak herifin

yaşlanıyorum." Acı verici bir umursamazlıkla dudaklarının arasına bir çam iğnesi sıkıştırdı ama çenesinin gerginliği ona ihanet etti. "Çocukken buraya gelir ve onu izlerdim. Onun tüm İskoçya'nın kralı olabileceğini düşünürdüm. Sanırım o zaman bile ondan nefret etmeye başlamıştım."

"Ne için, Sebastian? Çocuklara karşı nazik olduğun için mi?"

Cevap vermeden ayağa kalktı, gömleğindeki kuru iğneleri fırçaladı. Gözleri çakmaktaşı kadar soğuktu. "Geri dönsek iyi olur. Yapmam gereken bir ziyaret var."

Onun elini tuttu. "Yarın yeterince yakında olacak." Dudaklarını hafifçe adamın parmak eklemlerine sürterek teninin sıcak baharatını tattı. "Sebastian?"

Hipnotize olmuş gibi birbirine geçmiş parmaklarına baktı.

"Mmm?" "Bebek yapmadan sevişmenin başka yolları da var mı?"

Sebastian ona bakarken nefesi boğazında düğümlendi, gözlerinin meraklı parlaklığında kayboldu.

"Evet."

Başparmağının ucunu dudaklarının arasından geçirdi. "Göster bana."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Direnci, kadının ağzının zarif, ıslak sıcaklığının altında eridi. Boğuk bir sesle inleyerek elini saçlarına doladı, MacKay'i unuttu, yarattıkları oyunda vazgeçerek oynamanın cazibesi dışında her şeyi unuttu.

Öğleden sonra güneşinin pembe ışıkları salondaki ok yarıklarını delip geçiyordu. Prudence nefesini tutarak kendini Sebastian'ın kalçasının ağırlığından kurtardı.

Uzun parmakları kızın saçlarına dolandı. "Bir yere mi gidiyorsunuz, Düşes?"

Yüzünü buruşturdu. Bu adam hiç uyumaz mıydı? Parmak uçlarını hafifçe adamın göğsüne dayadı. "Kavruldum."

Biraz bira ister misiniz?"

Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü. "Jamie'yi göndermemeliydik. Bira içip ağzımıza üzüm atabilirdi."

"O zaten kendini köle sanıyor. Hayallerini şakaya vurmamalıyız." Kıpırdanarak adamın elinden kurtuldu,

kollarının altına bir battaniye sıkıştırıyor.

Sebastian'ın bakışları, ocakta ısınmaya bıraktıkları bira şişesini kurtarıırken onu tepeden tırnağa taradı. Tembel sırtışı onu silahsızlandırdı. "Çöküş size yakışıyor, Bayan Walker."

Battaniyeyi düzgün baldırlarını gösterecek kadar yüksekte tutarak reverans yaptı. "Teşekkür ederim lordum. Pratik yapıyordum."

Ondan uzaklaştı ve ocağın yanında diz çöktü, hareketleri battaniyenin kıvrımlarıyla gizlenmişti. Bir kadehe bira doldururken ve daha önce sandığından çıkardığı küçük şişelerin kapağını çevirirken ellerinin garip bir şekilde sabit olduğunu fark etti. Omzunun üzerinden bir bakış atmaya cesaret etti. Sebastian halinden memnun bir satir gibi battaniyenin üzerine yayılmış, yün bir örtü kalçalarına kadar inmişti. Elmacık kemiklerine bir doymuşluk dokunmuştu. Çöküş ona da yakışıyor, diye düşündü. Onun huzuru için fazla iyiydi.

Beş. On. On beş damla. Durakladı, sonra fazladan iki damla daha afyon tentürü damlattı. Sebastian'ın çerçevesi Tricia'nınkinden çok daha büyüktü.

Elleri, onun yanına diz çöküp kadehi eline bastırana kadar duraksamadı. Sallanıyor, göğsüne dağılmış kumlu saçlara bira damlatıyordu. Yanan yanaklarını gizlemek için başını eğdi ve saçının bir tutamıyla göğsüne dokundu.

Derin derin içti. "Mmm. Sıcak ve tatlı." Gözleri dumanlı bir yoğunlukla onu inceledi. "Senin gibi." Ensesinden tuttu ve uzun, ıslak, ağzı açık bir öpücük için onu aşağı çekti.

Prudence ağlamak istedi. Tatlı değil, diye düşündü. Acı tatlı. Aşağı kaydı ve yanağını adamın göğsünün yumuşacık sıcaklığına dayadı. Adamın eli saçlarını okşadı, sonra hareketsiz kaldı. Parmakları yanağına doğru kıvrıldı. Birkaç kalp atışı boyunca onun göğsünün yükselip alçalmasını ölçtükten sonra ayağa kalktı, hızla giyindi ve sisli yayla havasına karıştı.

Batmakta olan güneş gökyüzünü pembeye boyamıştı. Prudence patikadan ayrılırken eteği bir alıç çalısının dikenlerine takıldı. Eteğini çekiştirerek kurtardı ve solmuş kadifeden sivri bir parça kopardı. Sebastian'ın ne kadar uyuyacağını bilmesine imkân yoktu. Eğer o dönmeden önce uyanırsa, açıklaması gereken çok şey olacaktı.

Eriyen karların şişirdiği bir yanıktan geçerken gökyüzü lavanta rengine büründü. Buzlu su eteklerini ayak bileklerine kadar sıvadı. Havayı ısırarak bir serinlik ensesindeki teri kurutuyordu. Karşı kıyıdaki kayalara tırmandı, tırnaklarını kayaların sivri yüzlerinde yırttı.

Nefes almak için durakladı. Sis çanakları vadinin üzerinde eriyordu. Huş ağaçlarının titreyen dalları onunla alay ediyor gibiydi. Şalını saçlarının üzerine çekti ve ormanın bekleyen kollarına atıldı.

Bir dizi çam, bir bulanıklık içinde akıp geçti. Terliklerinin altındaki zengin toprağı dövüyor, sadece kayalar hassas tabanlarını morarttığında tökezliyordu. Kaburgalarının altından sıcak bir acı bıçağı saplandı ve yan tarafını tutarak iki büklüm oldu. Acı yavaş yavaş azaldı. Görüşü netleşti. Gözlerini kırıştırdı, bulanık gözlerinin onu yanılttığına inanıyordu. Keşke gözlüklerini getirmeyi akıl etseydi diye düşündü.

Kararmaya başlayan gökyüzünde efsanevi ihtişamıyla bir kale silueti belirmişti. Yaklaştıkça gayda sesleri duymayı ya da asma köprüyü kaldırmak için koşuşturan kiltli silahlı adamlar görmeyi bekledi. Sadece özenle kesilmiş budama ağaçları ve pervazlı pencereler ona zamanın içinde bir geçitten geçmediğine dair güvence verdi. Adımlarını hızlandırdı. Oyalanacak zaman değildi. MacKay'e Sebastiandid'den önce ulaşmalı, Sebastian'ın kalbini ona karşı henüz yumuşatamadığı konusunda onu uyarmalıydı.

Yumruğuyla demir kaplı kapıya vurarak, İngiliz uşağının şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak için kendini hazırladı. Kapı hızla açıldı ve güçlü bir el onu karanlık giriş holüne doğru itti. Acımasız parmaklar saçındaki şalı yırtarken nefesi kesildi.

Yukarıya, adı konmamış bir duyguyla aydınlanmış bir yüze baktı. MacKay'in bakışları onun yüzünde gezinirken, arduvaz rengi gözlerindeki parlaklık yavaşça söndü. Onu bıraktı. Rengi mum ışığında soluklaşmıştı ve

Alnında ter lekeleri vardı. Nefesindeki bayat viski kokusunu alabiliyordu.

"Yüce Tanrım, çocuğum, özür dilerim. Bir an için düşündüm ki..."
Titreyen bir elini yüzünde gezdirdi.

"O olduğumu mu?" diye sordu usulca. "Sebastian'ın annesi
olduğumu mu?" MacKay ona bakmadı.

Ama Prudence'in merakı dinmek bilmiyordu. "Sana geldi, değil mi?
Gecenin içinden. Onlardan."

MacKay bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Prudence'i derme çatma
ahşaplarla kirişlenmiş bir kapıdan geçirip rahat ve dağınık bir çalışma
odasına sokarken geniş omuzları çökmüştü. Taş ocağın üzerinde bir ateş
çıtırdıyor, karanlığı uzakta tutuyordu. Yağ lambaları cilalı ahşap zemin
üzerinde ışık havuzları oluşturuyordu. Avirginal bir köşede oturuyordu,
anahtarları tozla kaplanmıştı.

MacKay aşırı doldurulmuş bir sandalyeye çöktü, ekosesini bir şal gibi
omuzlarına sardı. Tombul beyaz bir kedi ayak bileklerinin arasında
dolanıyordu. Dalgın dalgın, boğumlu eklemleriyle kulaklarının arkasını
kaşıdı. Prudence kanepenin kenarına oturdu, MacKay'in onun sorularından
çok sessizliğine ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Kendine bir bardak viski doldurdu ve titreyen eliyle dudaklarına götürdü.
"Seni ve

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bugün birlikte delikanlı olmak pek çok anıyı geri

getirdi." "Bizi gördün mü?"

"Kısaca. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sanki ona doğru
yürüyebilirmişim gibiydi.

ve ..." Gözlerini ona dikti. Viski gözlerindeki keskinliğin bir kısmını geri
getirmişti. "Sebastian'ın annesi bana geldi. Tıpkı bu gece senin yaptığın
gibi."

"Yardımlarını istemek için mi?"

Düzgün ses tonu onu utandırdı. "Eğer benden yardım isteseydi, sence onu
reddeder miydin?"

Prudence kucagına baktı.

MacKay sözlerini soğukkanlılıkla sürdürdü. "Bizimki görücü usulü bir evlilikti. D'Artan onu törenden birkaç ay önce buraya gönderdi, böylece beni ve ailemi tanıyabilecekti. Acı çekmekten biraz daha fazlasıydı - gamin bir yüzdeki kocaman gözler. Babam zaten hastaydı ama annem ona hayrandı."

"Senin gibi." Bu bir soru değildi.

MacKay bardağına baktı. "Korkusunu gizlemek için çok mücadele etti. Tatlı, cesur ve komikti. Ve çok cazipti. Düğünden önce aramıza biraz mesafe koymanın en iyisi olacağını düşündüm. O kaçırıldığında ben Yunanistan'daydım. Beni bulmaları aylar sürdü."

"Kanun neden hiçbir şey yapmadı?"

Gözlerindeki bakış Prudence'ı ürpertti. "Babam hasta olduğu için kanun bendim. Kapıyı yumruklayarak geldiğinde onun peşinden gitmek için tam da bu odada tabancalarımı dolduruyordum. Brendan Kerr'e aşık olduğunu söylemek için. Müdahale etmemem için yalvarmak için. Bana zaten *çocuğu* olduğunu göstermek için.

"Ne yaptın sen?"

"Ne yapabilirdim ki? İçimden biraz delirdim. Sonra gitmesine izin verdim. O puslu geceye doğru yürümesine izin verdim. Ondan sonra onu gördüm. Dağda. Köyde. Ama onu hep soğuk karşıladım, yüzümü çevirdim. Şalını yüzüne nasıl sardığını, ayak bileklerindeki morlukları, bileklerindeki yaraları da gördüm..."

Prudence kendine bir kadeh viski doldurdu ve boğazında yaktığı çığ yolu memnuniyetle karşılayarak bir dikişte içti.

Kedi MacKay'in kucagına atladı ve pençeleriyle eteğini yoğurmaya başladı. "Ama o zaman bile zavallı gururum bana yalan söylediğini kabul etmedi." Kadehini kasvetli bir şekilde kaldırdı. "Tanrının unuttuğu gururum."

Prudence onun yanına diz çöktü ve nazik elini dizine koydu. "Benimle Dunkirk'e gel. Sebastian'a az önce bana söylediklerini anlat. Annesini terk ettiğine inanıyor. Ona yardım etmeyi hiç denemediğini düşünüyor. Belki ona anlatırsan, anlayacaktır."

MacKay'in kırmızı çerçeveli gözleri ona odaklandı. "Ben anlamazken onun anlamasını nasıl sağlayabilirim?" Başını salladı. "Hayır mı, genç kız? Benim için çok geç. Ama senin için değil."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ayağa kalktı ve içkinin etkisiyle adımlarını ağırlaştırarak büyük bir masaya doğru ilerledi. Bölmelerden birinden bir tomar parşömen çıkardı ve ona uzattı. "Delikanlının affı. İki hafta içinde Londra'da Lordlar Kamarası önünde büyükbabasına karşı ifade vermesi bekleniyor."

Zengin kâğıda sanki onu yakacakmış gibi dokundu. "Bunu saklamamı istedim," diye itiraf etti. "Ama Sebastian yeterince uzun süredir tutsak. Bu gece onu affedeceğim. Benden kurtulmayı seçse bile, en azından özgür olacak."

MacKay titreyen eliyle onun yanağını kavradı. Prudence Edinburgh'dan ayrıldığından beri ayna görmemişti. Hem Sebastian'ın hem de Highlands'in vahşi, sevgi dolu okşayışları altında geçirdiği dönüşümün farkında değildi. Saçları sırtından aşağıya yumuşak ve gevşek bir şekilde sarkıyordu. Puslu hava ve sıkı çalışma açık tenini sağlıklı yıkamıştı. Rüzgâr menekşe rengi gözlerine yeni bir ışıltı katmıştı.

MacKay'in parmakları sabitlendi. "O şanslı bir adam. Sonunda teyzenin hep olacağından korktuğu kadar güzel oldun."

Prudence onun ekosesinden bir kedi tüyü kopardı. Onu suçluluk ve yalnızlık içinde yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Kalbinde çarpan umudu, korkusuna rağmen kırıdayan neşeyi onunla paylaşmak istiyordu. Onun sorgulayan bakışları altında masaya gitti, hokkanın kapağını açtı ve bir karta bir şeyler karaladı. Kartı adamın eline tutuşturdu, sonra parmak uçlarında durarak kulağına fısıldadı.

Yıpranmış yüzü bir gülümsemeyle çatladı. "Mükemmel bir öneri. Bu gece tarzimi çağıracağım."

Prudence affı şalının içine sıkıştırdı. MacKay kediye bir koluna doladı ve onu kapıya kadar takip etti. Kadın durakladı. "Söyleyin bana Laird MacKay," dedi ciddiyetle, "Sebastian'ı kurtarmak için mi bana evlenme teklif ettiniz, yoksa gerçekten benimle evlenmek istiyor muydunuz?"

Kedinin gri-yeşil gözleri Prudence'ı kırpmadan inceledi. MacKay başını eğdi. "Kalmayı seçmiş olsaydın Bella ve ben senin için kalbimizde bir yer bulabilirdik."

Elini sertçe sıktı, sonra koşarak çimenliği geçmeye başladı. MacKay ağaçların arasında sadece gölgeli bir hayalet olana kadar onu izledi, sonra yüzünü Bella'nın kürküne gömdü.

Prudence yolunu kaybetmemek için dua ederek ağaçların arasında ilerledi. Ay ışığı ormanın zeminine vuruyor, kayaları ve eğrelti otlarını parlatıyordu. Prudence koşarken göz kırpan bir tarla faresi yolundan kaçtı, korkuyordu ama titreyen her nefeste şarkı söyleyen umudu bastıramıyordu. Sebastian'ın affını göğsüne bastırdı. Ayağı takılıp yere düştüğünde bile avucunu onun etrafında kıvırmaya devam etti. Ayağa kalkmaya çalışırken şalı bir dala takıldı ve düştü.

Ormandan bir çayıra fırladı. Kabarmış ay, çimenleri gümüş rengine boyamıştı. Kızıl bir geyik başını gürül gürül akan bir dereden kaldırdı, kahverengi gözleri sanki her gece çayırından vahşi gözlü İngiliz kızları geçiyormuş gibi bilgili ve pasifti.

Yıldızlar mürekkepli bir postun üzerinde buz parçaları gibi göz kırpyordu. O kadar yakın görünüyorlardı ki, Prudence uzanıp bir avuç yakalayabileceğine inanabilirdi. Toprak kaymış, ayaklarının altında dikleşmişti. Buğu nemli parmaklarını teninin etrafında dolaştırdı. Şimdi o bile, cennetin tepelerine yığılmış serin bulutlar gibi davetkâr görünüyordu. Evine gidiyordu. Dunkirk'e. Sebastian'a.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Avluya doğru tökezledi, sonra hızla kaçışını durdurdu. Dehşet nabzını hızlandırdı ve nefes alışını yavaşlattı.

Kulenin penceresinde tek bir ışık yanıyordu.

Işık karanlığa karşı çirkin bir parıltıydı, gecenin yumuşak derisini delip geçen bir bıçak kadar keskin ve acımasızdı.

Sendeleyerek ilerledi, sonra tekrar durdu, topraktaki çirkin yarığın eşiğinde sallanıyordu.

Sebastian'ın tabutu bir zamanlar gömölüydü.

Otuzbirinci Bölüm

Deri ciltli sandık yaralı bir yaratık gibi yan yatmıştı. Kürek izleri menteşeleri oymuş ve panelleri parçalamıştı. Kaba kilit sanki bir öfke darbesiyle paramparça olmuştu. Ya da temiz bir tabanca kurşunu. Prudence eğer akıı kaldıysa geri dönüp doğruca İngiltere'ye gideceğini biliyordu.

Yine de bir şey onu durdurdu. Kuleye bakarak bir adım attı, sonra bir adım daha, o ışığın felç edici kaçınılmazlığıyla hipnotize oldu. Karanlığı kirletiyor, gecenin güzelliğini yaralıyor, umudunu yakıp kül ediyordu. Ana kapı kısmen aralıktı. Nefesini tutarak aralıktan içeri süzölüdü.

Sevişmelerinin izleri salonun her tarafına dağılmıştı; buruşuk battaniyeler, ızgaranın üzerindeki sönmekte olan közler, bira birikintisinin içinde devrilmiş sürahi. O sıcak, pembemsi saatler bir ömür boyu süren birago olabilirdi. Sebastian-kedi ocağın sıcak taşlarının üzerine örtölümüştü. Uykulu bir merakla başını kaldırdı.

Prudence'ın bakışları yukarı, sahanlıktaki ışık sızıntısına doğru gitti. Onu ileriye doğru çağırdı, ayaklarının altındaki merdivenleri eritti.

Elindeki affı buruşturarak ışığa doğru adım attı.

Sebastian kalçasını pencere pervazına dayamış, sırtı ona dönük bir şekilde oturuyordu. Kız kapıdan içeri adımını atınca arkasını döndü. Bir an için başka bir adamın ürkütücü yansıması yüzünün düzlemlerini gölgeledi. Sonra kayboldu, ışığın bir hilesinden başka bir şey değildi.

Alaycı bir gülümsemeyle elini uzattı. Nehir taşı parmaklarının arasından aktı ve yere çarparak toz haline geldi. "Birlikte geleceğimiz, benim

canım."

Prudence sesini güçlükle dengeledi. "Bir gelecek taşlardan ya da altından daha fazlası üzerine inşa edilmelidir."

"Gerçek bir iyimser gibi konuştun." Ayağa kalktı ve ellerini sildi. "Her şey aynı sona varıyor, değil mi?"

Biz de  yle."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Gerçek bir kaderci gibi

konuştun." "Ya da bir

gerçekçi."

Meşale ışığı, dağınık saçlarını altın rengine boyamıştı. Ona doğru yürüdü Temb l bir zarafetle, hareketleri yavaş ama etkiliydi. Afyon ilacı, diye düşündü. Adamın gri gözleri ışık kadar deliciydi.

"Doğru canım," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Korkarım yanlış hesaplamışsın. Bu kadar az miktarda afyon beni sadece çakırkeyif yapar. Paris'te yaşarken büyükbabam bana şeker gibi afyon y e d i r i r d i ."

Böyle bir çöküşün, böyle kalpsiz bir yozlaşmanın bilgisi karşısında titredi ve sempatisinin onu sadece yemleyeceğini bildiği için gözlerini kaçırdı.

Ona doğru uzandı ve kapıyı iterek kapattı. "Nerelerdeydin Prudence'ım? Nişanlınla  ay mı i iyordun?" Tam karşısında durdu, nefesi şakağına bir sıcaklık fısıldıyordu.

" z r dilerim," diye mırıldandı. "Sana ilaç vermemeliydim. Bu yanlıştı."

"*Tam tersine, ma cherie.*" Sesi düşünceli, neredeyse nazikti. "Harikaydı. Zekana ne kadar hayran olduğumu sana hiç söylemiş miydim?" Elleri kızın saçlarının arasından geçerek kafatasını kavradı. Kadın, adamın zarif parmaklarında dizginlenen güce karşı gözlerini kapattı. "Bana Tugbert'e ihanet ettiğinde bile, küçük bir parçam geri çekildi ve 'Bravo! Ne kadar kurnaz bir kız! Ne zekâ! Ne cesaret! Yapılması gerekeni görüyor ve yapıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adamın parmakları saçlarını sıkıca kavradı. "Benimle dalga geçmeyi bırak!"

Çocuksu bir masumiyetle gözlerini kırıştırdı. "Zekam yok. Benim sadece cahil bir İskoçyalı olduğumu unutmamalısın. Neredeyse yirmi yaşına gelene kadar okuma yazma bile öğrenmedim. Hecelemeyi de hiç öğrenmedim." Dudaklarını kızın saçlarına bastırdı ve fısıldadı, "Senin zekânı egzotik ... ve erotik buluyorum." Histongue kulağının üzerinde gezinerek onu canlı bir alev gibi yaktı. "Altın, Prudence. Nerede o altın? MacKay'e mi verdin? Yoksa kanatlarda başka bir yiğit mi var? Başbakan Pitt, belki? Genel vali?"

Adamın göğsüne baktı, ağzı saçlarına bu kadar tatlı değerken, kalçası bacaklarının arasında bu kadar rahatça bükülürken zekâsı en iyi ihtimalle yavaş çalışıyordu. Hâlâ altınları ona inat sakladığı düşüncesini taşıyor olabilirdi. Altının sonsuza dek kaybolduğunu anladığında ona ne yapacaktı?

"Altın mı?" dedi parlak bir sesle. "Ne altını?"

Sebastian bunu bir cevapla onurlandırmadı. Dudakları boğazının çukurunda çırpınan nabızı sıyırdı. Sebastian'ın içinde kaynayan öfkeyi, dizinin kalçaları arasındaki acımasız dürtüsünü hissederken onun sahte sefkatine katlanamıyordu.

Adamın göğsünü itti. "Tanrı aşkına, bana işkence etmeyi bırak! Değerli altınlarını Jamie'nin köyündeki fakir çocuklara verdim. Açgözlü hırsların için beni kullanmandan bıkmıştım. Verdim ve verdiğime de memnunum. Şansım olsa yine yapardım."

Yüzü ona dönüktü, çenesi meydan okurcasına eğikti. Burnu gergin bir kokuyla ona ihanet etti.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian tamamen hareketsiz kaldı. Boğuk bir homurtu duyuldu, sonra bir tane daha. Öfkesinin onu boğuyor olabileceğinden korkan kadın telaşla bir adım öne çıktı. Gırtlığından çiğ bir kahkaha patlarken onu eliyle uzaklaştırdı. Tökezleyerek yatağın direğine yaslandı ve karnını tuttu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kapıya doğru geri çekildi. Afyon onu delirtmiş miydi? Böyle şeyler okumuştı. Belki de şok çok büyüktü.

"Ne kadar zengin," diye nefes nefese kaldı. "Ne kadar da uygun. Yıllarca süren otoyol soygununun tüm ganimeti muhtaçlara verildi. MacKay'le buna çok güldüğünüze bahse girerim." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Görünüşe göre başladığım yere geri döndüm. Dunkirk'te. Sırtımdaki giysilerden başka hiçbir şeyim olmadan."

Ve ben. Bu sözleri yüksek sesle söylemeyi çok istiyordu. Ama adam tekrar gülmeye başlarsa, gözlerinin arkasındaki yaşların akacağını biliyordu. Parmakları düğümlendi. Kağıt buruştu. Eline baktı, affı ilk kez hatırlıyordu.

Kuleyi geçti ve kremsi demeti adamın göğsüne bastırdı. "Sadece sırtındaki kıyafetler değil.

Artık bundan çok daha fazlasına sahipsiniz. Özgürlüğünüze sahipsiniz."

Yüzündeki son neşe izleri de kayboldu. Kâğıdı kadının elinden aldı ve açmadan kraliyet mührüne baktı.

"Özgürlüğüm mü?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Özgürlüğünüzü kastediyorsunuz, değil mi Düşes?"

Adam affı ikiye bölerken boğazında bir çığlık düğümlendi. "Altın gittiğine göre, ölü halim diri halimden çok daha değerli. Eminim sen ve değerli *Killian'ın* bunu anlamışsınızdır."

Bu adamla kulede yalnız kalmak istemediğini bilerek ondan uzaklaştı. Onun kim olduğundan bile emin değildi.

Gözleri ışıldayarak onu takip etti. Gülümsemesi bir meleği bile utandırabilirdi. "Bana otuz bin pound borçlusun, sevgilim."

"Ciddi olamazsın."

Adam etrafından dolaşıp sandığa doğru yürürken dizleri rahatlamaktan titredi. Bir mürekkep ve tüy kalem çıkardı ve onları pencere kenarına taşıdı. "Yıllık emekli maaşınız ne kadar?"

"On bin pound."

"Matematik bana her zaman hecelemeden daha uygun olmuştur." Affin arkasına bir şeyler karaladı, sonra neşeyle sırtarak affı kaldırdı. "Üç yıl içinde benden kurtulmuş ve aklanmış olacaksın. MacKay'ın bekleyeceğinden eminim. Çok sabırlı bir adam olduğunu kanıtladı. Tabii o kadar uzun yaşarsa."

Başını eğdi. "Delirmişsin sen, değil mi?"

"Diğer becerilerinizi de unutmamalıyız; defter tutma, nakış işleme, toz alma." Tek kaşını şeytani bir alaycılıkla kaldırdı. "Bana ödeme yapmanın daha acele bir yolu bile olabilir. Geceliğine ne kadar edeceğini düşünüyorsun canım?"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bir rakam daha not etti. "Çok fazla seçenek var. Bunu gece başına mı yoksa etkinlik başına mı yapalım? Size maaş ödememi bekleyeceğinizi sanmıyorum." Sıkıntılı bir iç geçirdi. "Cömert davranıp ilk sefer için fazladan birkaç pound verebilirim. Çoğu beyefendi bunu yapar."

Kadın adamın etrafında döndü, gözleri kocaman, ağzı bir şok çemberiydi. Duyduklarına inanamıyor, adamın cüretini kavrayamıyordu. Adam, paylaştıkları her şefkatli anıyı pound banknotlara ve soğuk şilinlere indirgemeye çok hevesliydi.

Tüy kalemi dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Bu öğleden sonrası konusunda emin değilim. Yarısını ben mi ödeyeyim?" Ona kışkırtıcı bir bakış attı. "Yoksa iki katını mı?"

Yanaklarına sıcaklık doldu. İlk içgüdüğü kulaklarını öyle bir tıkamaktı ki, tüy kalemi o kendini beğenmiş boğazından aşağı emecekti. Daha derin bir sezgi onu durdurdu. Sebastian öfkeliydi. Ama kızdıkça daha da neşeleniyordu. Kaç kez öfkesini yutmak zorunda kalmıştı? Acımasız babası onu tam da bu odada kaç öfke nöbeti geçirmekten alıkoymuştu? Bir faro oyuncusu olmayabilirdi ama bir adamın blöfünü nasıl göreceğini biliyordu. Yumruklarını çözdü ve ellerini korsajının düğmelerine götürdü.

Gülümsemesi soldu. "Ne yapıyorsun?"

Bir düğmeyi ilmeğinden kaydırды, kaşları zarif bir şaşkınlıkla kalktı. "Böyle yapılmıyor mu?"

Londra mı? Sizin gibi sofistike bir adamın rutini bilecek kadar geneleve gittiğine eminim."

Sebastian'ın vahşi neşesi kaybolmuş, çaresizlik ve tehlikeli bir şekilde kendinden nefret etmeye yakın bir şey tarafından yok edilmişti. Prudence terliklerini çıkarıp ayağını bir tabureye dayadı ve eteklerini yukarı kaldırarak uzun bir bacağına ortaya çıkardı. Zarif bir durgunlukla jartiyerini baldırının ipeksi hatlarından aşağı kaydırıp ve çorabını sıyırdı.

"Prudence." Sesi boğuk çıkmıştı.

Ona bakmadan diğer bacağına da açtı, sonra kollarını kaldırarak elbisesini başının üzerine çekti. Kombinezon giymiyordu, sadece kaba sodalı suda çok fazla yıkandığı için şeffaflaşan ipek bir kombinezon giyiyordu.

"Yapma bunu," diye fısıldadı kısık sesle. "İstediğim bu değil."

Bunu söylerken bile, büyülenmiş bir adam gibi ona doğru ilerliyor, göğüs uçlarının ipeğe vuran alacası, kalçalarının birleştiği yerdeki narin gölgelenme onu cezbediyordu.

Sebastian ağlamak istedi. Dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmak istedi. Bazıları kendi, bazıları babasının, bazıları da yüzyıllar boyunca başka erkekler tarafından işlenmiş sayısız günah için ondan af dilemek istedi.

Ona doğru uzanırken bile "Hayır," diye nefes aldı.

Onun dokunuşundan geri adım attı. "Bu gece değerim ne kadar, Sebastian? Yüz pound mu? Bin mi?" Saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. Adamın bakışları dalgalandı, dalgalanan harekete çekildi. "Sana bu gece ne kadar edeceğimi söyleyeyim, otuz bin pound. Eğer üzerimde tek bir parmağın, tek bir kirpiğin bile olursa, ödeşiriz. Borç yok. Pişmanlık yok."

Uzun bir süre yan gözle ona baktı. "Pişman değil misin?"

Kadın başını salladı, gözleri ıslıl ıslıldı.

O zaman onun için geldi, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla onu duvara yasladı. Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi, onu ağzıyla, elleriyle yuttu. Onu dolduracak, besleyecek, açlık sancılarının takip edemeyeceği bir yere götürecek güce sahip tek kişi oydu. Şimdi tek yapmak istediği, kız bunun şaşkınlığıyla haykırana kadar onu doldurmaktı. Kalçasının yukarı doğru açıldığını hissetti ve uzun, ipeksi bacağına yakalayarak beline doladı.

Prudence görüldüğü kadar sakin değildi. Titriyordu, onu ele geçiren aynı ateşle titriyordu.

Kadının iç çamaşırını yukarı iterek göğüslerini avuçlarına bastırdı. Gömleğini yırtarak açtı ve gerilen tahrikini pantolonundan kurtardı, onun teninin her santimini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Bir kolunu kalçalarına doladı, onu kaldırdı, açtı. Kız ateşliydi, çok ateşliydi. Bir daha asla ısınamayacağını düşündüğü Dunkirk'teki uzun kışları hatırladı; güneşin teninde nasıl hissettirdiğini ya da yazın nasıl koktuğunu hatırlayamadığı zamanları. Prudence'ın teni güneş, narin kokusu ise sonsuz yazın kokusuydu.

Yüzünü kızın saçlarına gömdü ve kendini kızın içine soktu.

Saçları, uzuvları ve zevkleri birbirine karışmış bir halde duvara yaslandılar. Adam onu uzun, derin darbelerle içine aldı, duvara çarpabileceği anlarda onu kucakladı. Kadın ona bir çocuk gibi sarıldı, kolları ve bacakları onu eriyen bir zevk kozasıyla sardı. Sadece kendi bencil zevkinin var olduğu bir yere tehlikeli bir şekilde yaklaşarak inledi.

Kadının ağırlığını kendi ağırlığıyla destekleyerek aralarına uzandı ve nazikçe ona dokundu, kadınlığının inceliğine ve zarafetine bir kez daha hayran kaldı. Kadının titreyerek verdiği tepki hızlı ve sert oldu. Bunu tüm benliğiyle hissetti, kendi salıverilişinin çok hızlı bir şekilde onun peşinden geldiğini hissetti. Panik onu yakaladı.

Prudence bacaklarını adamın sırtının alt kısmında sıktı ve usulca onun adını inledi. Bu, ateşlenmiş bir tabancanın tetiğine dokunmak gibiydi. Adamın kasıklarında bir coşku şimşeği çaktı ve kızın içine aktı. Güçlenmiş

Yüzünü kızın boğazına dayadı, gözyaşlarını ısırdı, onun kalmasını sağlamak için ne kadar alçalabileceğini keşfetmeden önce gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Prudence battaniyelerin arasında yüzüstü uzanmış bir halde uyandı. Gözlerini açtı, sonra tekrar kapattı, funda yastığının daha derinlerine gömülmekten memnundu. Gerinirken ellerini yumruk yaptı. Sebastian-kedi ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. Yanındaki yatak serin ve boştu. Elini Sebastian'ın uyuduğu belli belirsiz girintinin üzerinde kaydırıp ve bunun bir rüya olmadığından emin oldu.

"Uyudu" çok cömert bir kelime oldu. Kimse Sebastian Kerr'i parasının karşılığını alamamakla suçlayamazdı. Ayağa kalktı, kaslarının hafifçe zonklamasından, vücudunun alt bölgelerindeki garip sancılardan zevk alıyordu.

Kapı açıldı. Dizlerinin üzerindeki battaniyeye sarıldı ve ani bir utangaçlık dalgasıyla savaştı.

Hasır bir sepet Sebastian'ın koluna asılmıştı. Onu, yumurtaları toplamak için kullandığı sepet olarak tanıdı. Sebastian yatağa şöyle bir göz attığında kalbi bir an durdu.

Sebastian'ın diğer gömleğini katlayıp sepetin içine sokmasını şaşkınlıkla izledi. "Sebastian-kedi

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Burada rahatça seyahat edebilmeli," dedi ona bakmadan. "Onun kaçmasını riske atmamalısın

tekrar uzaklara. Küçük dostumuzun şansı bu kez yaver gitmeyebilir."

Daha dün gece sandığının durduğu tozlu yere baktı. Temiz bir elbise ve kırmızı iç çamaşırı taburenin üzerinde düzgünce katlanmıştı. Birden Sebastian'ın sevişmesindeki şiddetli çaresizliği, dokunuşundaki acı dolu açlığı anladı. Ona bir daha asla dokunmamaya niyetliydi. Asla.

"Gitmeyeceğim."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Arabayı MacKay'e götürebilirsin. Yarın Jamie'yi gönderirim. Bu ifadeyi yazdım.

Evliliğimizin geçersiz olduğuna yemin ediyor ve feshi kabul ediyor." Başını eğerek kâğıdı redingotunun cebine soktu. "Feshin iki mi yoksa bir mi olduğundan emin değildim."

"Bir," diye fısıldadı.

Kediye uzandı, belli ki onu sepetin içine sokmak niyetindeydi ama kadın şaşkın hayvanı göğsüne çekti ve Sebastian'a ters ters baktı. "Bana yapacağın şey bu mu? Beni katlayıp uzaklara mı götüreceksin?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu. Gözleri öylesine umutsuzluk ve sessiz bir kararlılıkla doluydu ki, keşke yapmasaydı diye düşündü. Sebastian-kedi kıpırdandı. Pençeleri kolunu tırmaladı ama o bunu hissetmedi. Sebastian uzandı ve onu nazikçe elinden aldı.

Kediyi sepetin içine koydu. Konuşurken elleriyle hayvanın yumuşak tüylerini okşadı, her kelimesi bir kılıç kadar kesin ve bilinçliydi. "MacKay sözünü tuttu. Ben de benimkini tutacağım. Başka bir şeyim yok ama yine de sözümü tuttum. Ait olduğun yere, İngiltere'ye dönmeni istiyorum. Beni unut. Sana hayatımda ihtiyacım yok. Seni hayatımda *istemiyorum*." Kedisi Sebastian'ın acıklı miyavlamasını duymazdan gelerek kapağı kapattı ve mandala uzandı.

"Beni sevmiyor musun?"

Sebastian'ın elleri titredi. Bu cesur ve tatlı kadının, babasının dalgın sevgisi ya da Tricia'nın gönülsüz şefkatiyle karşılaştığında kaç kez bu soruyla boğuştuğunu merak etti. Sevginin ne kadar görkemli ve korkunç bir şey olduğunu anlamasını sağlayacak belagate sahip değildi. Brendan Kerr annesini sevmişti. Onu intikam için kaçırmış ama kendi karanlık saplantısı için saklamıştı. Sebastian, babasının gururlu, kırık dökük kıza karşılığında bir parça sevgi için yalvarırkenki çaresiz yakarışlarını hâlâ hatırlıyordu. Ondan esirgeme gücüne sahip olduğu tek şey buydu. Bu yüzden yumruklarını kullanarak kızın ağzından laf almaya çalışmıştı.

Sebastian sepeti kilitledi ve en hoyrat gülümsemesini takındı. "Hayır. Seni sevmiyorum."

Prudence'ın yüzü bembeyaz oldu.

Omuz silkti. "Masumiyetinizi ilgi çekici buldum. Tricia ile evlenmiş olsaydım, uygun bir metres olurdun. Zevklerimi aramak için evden ayrılmak zorunda kalmazdım. Ve geçen hafta seni kesinlikle çok hoş bir eğlence olarak buldum. Eminim anlıyorsunuzdur. Ülkenin bu kısmında eğlence çok az." Pencerenin önüne bir sandalye çekip oturdu, sırtı ona dönüktü, kadının şaşkın bakışlarından kaçmak istiyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Bana ve kendine. Neden bu kadar korkuyorsun, Sebastian Kerr? Neden

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

arkanda saklanıyorsun-"

"Yapma." Sözüünü soğuk bir şekilde kesti. "Dün gece bir pazarlık yaptık. Borç yok. Pişmanlık yok. Yemin ettin."

Arkasından onun hızlı ve öfkeli hareketlerle giyindiğini duyabiliyordu. Kapı aralığında durakladığında sepet gıcırdadı. Onun hareketsizliğini hissetti ve bunun onun için duyduğu gururu son kez yutkunuşu olduğunu biliyordu.

"Birlikte gerçek bir hayat kurmayı hiç düşündün mü?" diye sordu sesi boğuklaşarak. "Kükreyen bir ateş? Bebekler

Ocağın etrafında

oyunarken?" "Hayır," diye

yalan söyledi. "Asla."

Arkasını döndüğünde kapı boştu. Prudence gitmişti.

Alacakaranlığın puslu gölgeleri kuleyi karanlığa boyarken Sebastian botlarını pencere pervazına dayadı. Gün boyunca sandalyeden sadece bir kez ayrılmıştı. Ayaklarının dibinde dolu bir tabanca duruyordu. D'Artan'ın adamları Prudence'ı bıraktığını anladıklarında ona ihtiyacı olacaktı. Meşaleleri yakmak için kıpırdamadı, oysa ateş kor haline gelmişti. Serin bir rüzgâr pencereden içeri süzülüyor, alaycı parmaklarıyla yüzünü okşuyordu. Artık pencereyi kapatmaya gerek yoktu. Ondaki korkacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Ne de

Ne rüzgâr, ne de pencerenin altından geçen kızıl uçurum onun düşmanıydı. Artık korkması gereken tek şey sessizlikti.

Babasını gömdüğü güneşli günü hatırladı. O zaman sessizlik, uzun ve kanlı bir savaştan sonra top ateşinin verdiği bir hediye gibiydi.

Yaklaşan karanlığa baktı. Sanki Prudence şatonun tüm seslerini de beraberinde götürmüş, onu kör olduğu kadar sağır da bırakmıştı. Ne terliklerinin merdivenlerdeki parlak tıkırtısı, ne viski yumuşaklığındaki kahkahası, ne de Sebastian-kedinin mırıltısı vardı. Onu göndermiş, kendisini Dunkirk'ün çorak koridorlarında el yordamıyla ilerlemeye bırakmış, siyah çöreklerinin yanık kokusu bile ona rehberlik etmemişti.

Erkekler ağlamaz.

Çirkin bir feryat, parlak bir acı parıltısı ve çenesinden ılık bir kan fışkırması. Sebastian beş yaşındayken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Aynı gün alacakaranlıkta babasına rastlamıştı, annesinin mezarının taze toprağında diz çökmüştü, iri omuzları kamburlaşmış, çiçekli yüzü kederden iki büklüm olmuştu. *Mendon ağlamadı.*

Alt katta bir kapı çarparak açıldı. Sarsıcı bir çarpmanın ardından kesin bir küfür duyuldu.

Sebastian gözlerini kapattı. *Şimdi olmaz Jamie. Lütfen, Yüce Tanrım, şimdi olmaz.* Jamie'nin homurdanıp durması, ölmek üzere olan bir adamın yarasına tuz basmak gibi onun felaketi olabilirdi.

Sebastian'ın duası cevapsız kaldı.

Jamie kendi kendine mırıldanarak merdivenleri gümbür gümbür çıktı. "Kimse on sekizinci yüzyılda olduğumuzu bilmiyor mu? Sanırsın karanlık çağlarda yaşıyoruz. Bu zindanda hiç kimse yağ lambasını duymadı mı? Mumları? Bir adam kendini öldürebilir..." Sesi genizden gelen bir iniltiye dönüştü. "Sebastian? Eğer sen

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Pru'nun kıyafetlerini çıkardın, giysen iyi olur çünkü ben geliyorum."

Sebastian alnını ellerinin arasına gömüp inledi. Tanrı neden merhametli davranıp Jamies'in onu vurmasına izin vermiyordu?

Jamie kuleye doğru tökezledi ve hışırtilı bir yığın halinde büyük bir paketi yere attı. "İsa'nın kanı! Sanırım geri dönüp ateşi körüklememi bekliyordunuz. Lanet olası bir köle olduğumu düşünüyorsun." Etrafta tepinerek ateşi besledi ve meşaleleri yaktı.

Sebastian aniden parlayan ışık karşısında irkildi.

"Pru nerede?" Jamie'nin kaşları telaşla çatıldı. "Eğer onu yine mutfağa aldıysan

doğruca köye."

Sebastian ayağa kalktı ve ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sorularla, suçlamalarla, Jamie'nin yüzünde okuyacağını bildiği suçlamalarla yüzleşemedi. Ağzını kapattı. Ne kadar tuhaf, diye düşündü. Hayatında ilk kez dilsiz kalmıştı. Prudence ona hiçbir şey bırakmamış mıydı?

"Ne oldu?" Jamie sordu. "Sebastian-kedi dilini mi yuttu?" Paketi eline aldı. "Terzi bayan arkadaşım bunu sana teslim etmemi söyledi. Nedenini anlayamıyorum. Her gün kıyafet değiştirmek boş ve günah bir alışkanlıktır. Annem hep öyle derdi."

Paketi ona doğru fırlattı. Sebastian ellerini çok geç kaldırdı ve paket göğsüne çarptı. Kırılgan doku yarıldı, yeşil ve siyahın dönüşümlü karelerinden oluşan yumuşak yünler avuç avuç döküldü - tüm parlaklığı ve ihtişamıyla Kerrplaid. Sebastian uyuşmuş bir halde ekose denizine baktı.

Fildişi renkli bir kartın kenarı, yumuşacık tümseğin içinden dışarı fırladı. Diz çöktü, kartı ışığa tuttu.

Zarif bir yazıyla yazılmıştı: *Sebastian Kerr, Dunkirk'ün Laird'i, Daima. Sevgiler*

Sağduyu.

Jamie gözlerini kısarak omzunun üzerinden baktı. "Ne yazıyor? Pek iyi okuyamadığımı biliyorsun."

Sebastian dirseğini dizine dayamıştı, gözleri dalgındı. "Benim bir aptal olduğumu söylüyor Jamie. Tam ve mutlak bir aptal."

Bölüm Otuz İki

Sebastian atları ahırdan çıkarırken yeni ekosesini omuzlarına attı. "Kesin viyaklamayı,

Jamie. Başka seçeneğim yok. Onun peşinden gitmek zorundayım."

Avluya hafif bir sis çökmüş, ayı ya da yıldızları gizlemeden havayı serinletiyordu. Jamie, Sebastian'ın arkasında tırıs gidiyor, yalvarışlarına küfürler ekliyordu. Sebastian atın sırtına bir eyer attı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ve Jamie onu diğer taraftan çekti.

"Bunu yapamazsın. D'Artan'ın adamları hala köyde. Bunu öğrenmeleri ne kadar sürer sanıyorsun?

Gitmesine izin mi vereceksin? İngiltere'ye kadar kurşun toplardan kaçıyor olacaksın." Sebastian'ın sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Jamie, eyeri bana ver."

Jamie geri çekildi, eyer önünde bir kalkan gibi duruyordu. "Senin için gitmeme izin ver. Ona yetişirim. Ona, onu seven bir aptal olduğunu söylerim. İstersen onu öperim bile. Aklıma koyduğumda bir sonraki delikanlı kadar çekici olabilirim."

Sebastian atın etrafında dönüyor, Jamie'yi bir İskoç yaban kedisinin tüm zarafetiyle ama hiç utangaçlık göstermeden takip ediyordu. Gri gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Jamie'nin bacakları su yalağına dayandı. "Endişelenmen gereken sadece D'Artan değil. Senin o amcık İskoçya'nın her yerine yayılmış durumda. O katı boyunlu şerifin ne söz verdiğini hatırlamıyor musun? "Eğer sınıra yaklaşırsan, kesinlikle asılacaksın."

Sebastian elini uzattı ve bir çocukla konuşur gibi konuştu. "Eyer, Jamie."

Jamie kısa bir süre gözyaşlarına boğulmayı düşündü. Feryatları annesini kırmakta hiç başarısız olmamıştı. Yine de bunun Sebastian'da işe yarayacağından şüpheliydi ve eyeri ona özellikle yaratıcı bir sıfatla fırlattı.

Sebastian sakince, "Teşekkür ederim," dedi ve hasta atın yanına geri döndü.

Jamie bir elini saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarını düğümlere sıkıştırdı. Sebastian ata bindi ve bineğini önüne sabitledi.

Jamie avluyu hızla geçti ve dizginleri yakaladı. "Beni de yanında götür o zaman. Yalnız gitmemelisin."

Sebastian Jamie'nin parmaklarını dizginlerden çekmeye çalıştı ama Jamie'nin kemikli gücü onu tuttu. "Yalnız gitmek zorundayım."

Kendiniz söylediniz. Bu çok tehlikeli."

"O zaman İngiltere'ye kadar dizginlerin benim elimde sallanarak gideceksin."

Sebastian Jamie'nin parmaklarını çekiştirmeye devam ederken diğer eliyle tabancasını belinden çıkardı. "Kendi aptallığım yüzünden boynunu riske atmanı isteyemem."

Jamie ona baktı, gözleri geniş ve kurnazdı. "Benden daha azı için riske girmemi istedin."

"Ben de öyle." Sebastian gülümsedi - tatlı, şefkatli bir gülümseme. Sonra tabancasının kabzası

Jamie'nin boynu, onu bir patates çuvalı gibi düşürdü.

"Dersini almamışsın Jamie Graham," diye mırıldandı, tabancasını tekrar yerine sokarken

pantolon. "Düşmüş bir adam, bir sonraki adam için bir ilmdir. Ve ben bu sefer sert düştüm."

Jamie çimenlere yayılmış, kirpikleri çilli yanaklarının üzerine dökülmüş halde daha da genç görünüyordu.

Sebastian iç geçirerek yatağını açtı ve battaniyeyi Jamie'nin üzerine attı. "Tatlı rüyalar, delikanlı," diye fısıldadı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/ablit.html>

Atı zıplatarak bir daire çizdirdi ve gürleyerek avlu kapısından içeri girdi. Omzunun üzerinden şöyle bir bakmaya cesaret etti ama Jamie ve Dunkirk'ün sis tarafından yutulduğunu fark etti.

* * *

Yalnız bir figür ara sokakta sürünüyordu. Sis ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Şişmiş aydan yayılan ışık, ipek maskesini okşuyor, yüzünün belirli düzlemlerini gümüşle gölgeliyordu. Heyecan kanını kaydattı, nefesini hızlandırdı. Gölgelere doğru kayarken, karanlıkla birlikte hareket ederken, bir kez daha gecenin efendisi, hırsızların prensi olurken eski heyecanın bir ipucu ona dokundu. Ama bu yolculuğun sonunda, saat köstekleri ya da kolayca ufalanarak toza dönüşen banknotlar değil, ateşte rafine edilmiş altın kadar gerçek ve değerli bir kadının kalbini çalmayı umuyordu.

Ses çıkarmadan meyhaneye girdi. Puslu ay ışığı sinekli bir pencereden süzülerek saçlarını altın rengine boyadı. Böylesine geç bir saatte, böylesine uykulu, küçük bir köyde, meyhane neredeyse terk edilmişti.

Dişsiz, yaşlı bir adam barın arkasında bardakları parlatıyordu. Bir masada iki adam hararetli bir piquet oyununa dalmışlardı. Dolgun bir fahişe genç olanın kucağına oturmuştu. Adamın eli fahişenin dizinin altından geçip eteğinin altına girdi ve yeni bir kartla çıktı. Onu masaya fırlattı ve numarayı kazandı. Şilinleri neşeyle kadının kucağına süpürürken, diğer adam hızlı bir Fransızcayla küfretti.

Sebastian gülümsedi.

Barmen başını kaldırdı ve bakışları anında maskeye, Sebastian'ın omuzlarındaki ekosenin kıvrımlarına, ağzındaki alaycı gülümsemeye takıldı. Sebastian bir parmağını dudaklarına götürdü ve göz kırptı. Barmen gülümsedi ve bardaklarını parlatmaya devam etti.

Genç Fransız onun boynuna sokulurken fahiş kartları ustalıkla karıştırdı.

Hiçbiri tepki veremedi. Sebastian bir bacağını sandalyenin arkasına geçirdi ve üzerine oturdu. "Beni içeri al, genç kız."

Fransız, kadını kucağından indirdi. Kadın yere yayılarak paraları etrafa saçtı. Diğer adam el yordamıyla tabancasını aradı. Sebastian ikisinin de kafasını yakaladı ve birbirine çarptı. İpleri kopmuş kuklalar gibi masanın üzerine yığıldılar.

Sebastian fahişeye gülümsedi ve ona elini uzattı. "Ve onları dağıt."

Kendi elleri şilinleri toplamak için koşuştururken bile gülümsemekten kendini alamadı.

Jamie inci gibi bir ışıkla yıkanmış gökyüzüne gözlerini kırıştırdı. Yakınlarda bir kuş cıvıladı. O hangi cehennemdeydi? Dudaklarında bu soruyla birden fazla şafak vakti karşılaşmıştı ama bu sabah yanında sıcak bir dişi yoktu, dilinde iblis birasıyla kaybedilmiş bir savaşı haber veren bir bulanıklık yoktu. Deneyisel olarak başını kaldırdı. Boynu kaskatı kesilmiş, gömleği ve pantolonu çiyden nemlenmişti ama geri kalanı sağlam, hatta dinlenmiş görünüyordu.

Başını bağcıklı ellerinin üzerine koymuş, pembe bulutların solmakta olan yıldızların üzerinde süzülüşünü izlemekle yetiniyordu. Sivri çenesi göğsündeki battaniyeye gömüldü.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Aniden zihnini bir görüntü doldurdu. *Sebastian*. Bir meleğin gülümsemesi, kaldırılmış bir tabanca kabzasında ay ışığının parıltısı.

Başının dönmesine aldırmayan Jamie ayağa fırladı ve ahıra doğru koşmaya başladı. Bir bacağı şık bir kısırağın üzerine atılmış, diğer bacağı hâlâ yerde sürükleniyordu. Yeleğini iki eliyle kavrayarak kendini düzeltti. Yalınayak ve eysiz yamaçtan aşağı inerken attığı çılgın İskoç çığlığı herhangi bir İngiliz'in kanını dondurabilirdi.

Sebastian atını açıklığa doğru sürerken yanan ateş neşeli bir karşılama cınlaması yaptı. Çiftçinin kulübesi ay ışığında hatırladığı gibi görünüyordu. Kaskatı kesilmiş parmaklarını dizginlerden çözdü ve hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde eyere yığıldı. İki gün iki gece boyunca az uyku ve az yiyeceklerle at sürmüştü. Hatta dün MacKay'ın grubunu bir saat boyunca takip etmiş, Prudence'ın adını söyleyecek kadar yaklaşmıştı. Ama yapmamıştı. MacKay'ın muhafızları önce ateş edip sonra soru soracak tipler gibi görünüyordu. Hedid, Prudence'ın çapraz ateş altında kalması riskini göze alamazdı. Geceyi Edinburgh'da geçirmek için durduklarında atlarını değiştirmiş ve yola devam etmişti.

Eğer onu sınırı geçmeden yakalayabilirse, yakalayacaktı. Yakalayamazsa, MacKay ve Tricia'nın canı cehenneme, doğruca Lindentree'nin kapısına gidecek ve karısını görmek isteyecekti. O zaman geriye kalan tek şey Prudence'ı hâlâ inatçı, kıskanç, açgözlü bir dağlı haydudu koca olarak istediğine ikna etmek olacaktı. İçini çekti ve kendini attan aşağı sürükledi. Belki de sabahın ışığında her şey daha iyi görünecekti.

Kısrağa yorgun elleriyle bakıyor, kaban yanlarını ovuyordu. Dayanıklılık için değil, hız için yaratılmıştı ve onu çok zorlamıştı.

Onu bir ağaca bağlı halde bıraktı ve kulübenin kapısını iterek açtı, soğuk havayla birlikte etrafındaki ekoseye sarıldı.

"Öngörülebilirliğin her zaman senin düşüşün oldu, oğlum."

Büyükbabasının elindeki tabanca bir acı topuna dönüşürken Sebastian sessiz bir yakarıyla ellerini kaldırdı.

Prudence yan eyerde kaskatı oturmuş, ne sağa ne de sola bakıyor, lacivert eteği askeri bir hassasiyetle bacaklarının üzerine dökülüyordu. Sebastian-kedi onun yanında, hasır sepete bağlı bir şekilde gidiyordu. Bahar esintisinin alaycı dokunuşu bile solgun yanaklarını çevreleyen sert saç kanatlarını kıpırdatamıyordu. Gözleri kuruydu, rüzgârın dikeniyiyle yanıyordu. İki sabah önce Laird MacKay'ın kapısını yumrukladığından beri tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Onun kollarının arasına düşmüş ve hıçkır hıçkır ağlamıştı.

gözyaşı kalmayana ve bedeni sadece uykunun tesellisini arayan kırık ve bitkin bir halde yatana kadar ağladı.

Yanında at süren adama bir göz attı. MacKay o geceden beri yaşlanmış gibiydi. Yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşmişti; omuzları çökmüştü. Sanki gözlerindeki alev kadının acı gözyaşlarıyla sönmüş gibiydi.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Güneşin vurduğu bir ormanın yanından geçerlerken, MacKay'ın silahlı muhafızları etraflarını sardı. Yüzleri sabitti. Tabanca dipçiklerinin üzerinde duran iri yarı eller, herhangi bir otoyol adamı için kolay bir hedef olmayacakları konusunda uyarıyordu.

Yol düzleşerek bir çayıra dönüştü. Prudence Northumberland sınırına yaklaşmış olmaları gerektiğini biliyordu. Bir tarlakuşunun yumuşak ötüşü onu sarsarak gözlerini sabahın acı veren güzelliğine açmasını sağladı. Yeni funda filizleri tepelerin üzerinden süzülüyordu. Balçıklı toprağın zengin kokusu burnunu gıdıklıyordu. Bir sanatçının hayal gücünün ürünü olamayacak kadar mavi bir gökyüzünde göz kamaştırıcı bir güneş ışığı asılı duruyordu.

Rüzgâr sallanan otların arasından fısıldadı ve o, rüzgârın zengin, ağlamaklı bir özlem notasıyla taşıdığı adını duyduğunu hayal etti. Eldivenli parmakları dizginleri sıkıca kavradı. Bir daha asla bu yürek parçalayıcı topraklar kadar büyüleyici ve hain yumuşak bir çapak tarafından kuşatılmayacaktı. Yakında sınırı geçip aklı başında, öngörülebilir İngiltere'ye gidecek ve orada bir kez daha aklı başında, öngörülebilir Prudence olacaktı. Bir keder acısı kalbini yakıp kavurdu.

O anda duydu, uzaklardan gelen gayda sesi gibi vahşi bir inilti ensesindeki tüyleri diken diken etti. İki adam sırtın üzerinden gürleyerek geçti, ilki bineğinin boynuna o kadar eğilmişti ki, atın sinirli bir uzvu bile olabilirdi. Muhafızlar tabancalarını çektiler. MacKay'ın kısrığı havayı pençeleyerek onu Prudence ile yaklaşan atlıların arasına soktu. Sebastian-kedi sepetinin sınırlarından hüznü bir uluma çıkardı.

Prudence adını tekrar duydu, rüzgârla taşınmıyordu, ama Prudence'ın sesiyle haykırıyordu.

Jamie'nin sesi.

"Bekle!" diye bağırdı. "Ateş etmeyin. Bize zarar vermek istemiyorlar."

MacKay ona kuşkulu bir bakış attı ama korumalarını geri çekecek kadar güvendi. Adamları silahlarını bariz bir isteksizlikle indirdiler, şüphesiz ikinci ata binen adamın iri cüssesi karşısında tedirgin olmuşlardı. Güneş sarı saçlarını beyaza boyamıştı. Silahlı ya da silahsız, tek eliyle boyunlarını kırabilecekmiş gibi görünüyordu.

Prudence'ın çenesi dışarı fırladı, umudun ilk vahşi çırpınışı ezici bir öfkeyle bastırıldı. Asla huzur içinde bırakılmayacak mıydı?

Jamie atını durdurdu, yumrukları kısırağın karmakarışık yelesine çarpıyordu. MacKay'ın adamları ağzı açık kaldı. Daha önce hiç böyle dizginsiz, eversiz, dizginsiz at süren bir adam görmemişlerdi. Ve yalınayak.

Jamie'nin gözlerinde ilk kez mizah yoktu. "Sebastian'ın sana ihtiyacı var."

Prudence onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı ve sözleri buzla renklendi. "Korkarım yanıyorsunuz. Bana ihtiyacı olmadığını çok açık bir şekilde ifade etti. Tam olarak bunları söyledi."

Tiny konuştu. "Anlamıyorsun, genç kız. Dunkirk'ten bir gün önce ayrıldı. Seninle sınırda buluşacaktı. Burayla orası arasındaki tüm eski yollarımızı kat ettik ve ondan tek bir kıl bile görmedik."

"Belki de Blake malikânesini kontrol etmelisiniz," dedi. "Çay içmek için Devony's'e uğramış olabilir ya da

diğer eğlenceler."

Jamie tiksintiyle homurdanarak başını Tiny'ye doğru salladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tiny heybesinin mektup kapağını sürükleyerek açtı. "Bunu eskiden bize mesaj bıraktığı ağaç kovuğunda bulduk."

Prudence küçük parşömeni açtı. Gözlerini kısarak özenle yazılmış yazıya baktı ve yüksek sesle, şefkatli bir sesle okudu. "'Düşes, kocanız benim misafirim.

Benimle yaşı çiftçinin kulübesinde buluş. Yalnız.'" Üzerinde sadece bir D harfi vardı.

Prudence, MacKay'in acı dolu bir nefes aldığını duydu. Notu Jamie'ye geri uzattı. "Benim kocam yok. Redingotumda sadece Sebastian Kerr tarafından imzalanmış, evliliğimizin geçerliliğini reddeden bir kâğıt var."

Jamie bembeyaz oldu. Çilleri parladı. Tiny'nin heybesini karıştırdı, sonra elini ona doğru uzattı.

"D'Artan bunu da bizim için bıraktı."

Yeşil ve siyah ekose parmaklarından sarkıyordu. Çamurlu bir toynak izi yumuşak yünü çizmişti. MacKaypaled.

Prudence'ın ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Özür dilerim. Size yardım edemem. Sebastian artık onun hayatına karışmamam gerektiğini bana daha açık bir şekilde ifade etti."

Jamie'nin dudağı bir küçümseme hırıltısıyla kıvrıldı.

Tiny elini arkadaşının omzuna koydu. "Sana yardım etmeyeceğini söylemeye çalıştım. Onu hiç umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı."

Jamie ekoseyi onun kucağına fırlattı. "Umarım geceleri sizi sıcak tutar Bayan Kerr, çünkü D'Artan'ın işi bittiğinde Sebastian'dan geriye kalan tek şey bu olacak."

Jamie keskin bir çığlık atarak atını bir daire çizecek şekilde yönlendirdi ve muhafızların arasından dikkatsizce ilerledi. Tiny onu takip etmeden önce Prudence'a kınayan son bir bakış attı. Atlarının toynaklarının sabit vuruşu, ufka doğru ilerlerken çimleri sarsıyordu.

Prudence bir elini kucağındaki yumuşak yünün üzerinde gezdirdi, MacKay'in araştıran bakışlarıyla karşılaşamadı. Hermetik parmaklar, etek ucunun yakınındaki pürüzlü, kararmış deliğe takılana kadar zengin malzemeyi okşadı.

Prudence ve Laird MacKay sessizlik içinde at sürerken, muhafızları etraflarında ihtiyatlı bir falanks oluşturuyordu. Sebastian'ın küreği hâlâ kucağındaydı. MacKay ona baktığında, Prudence onun endişesinin ölçülebilir sıcaklığını hissedebiliyordu ama yüz ifadesini dikkatle taş gibi tuttu.

Boğazını temizledi. "Biliyor musun genç kız, eğer istersen geri dönebilirim ve-"

Eyerinde sallandı ve adam hemen dirseğini yakaladı. Parmak uçlarını şakağına bastırdı, solgunluğunun inandırıcı olduğunu biliyordu, çünkü gerçektir.

Ona doğru eğildi. "Başım... birden çarpmaya başladı. Güneşten olmalı."

MacKay el yordamıyla matarasını aradı. Kadın onun kolunu tutmuş, sessiz bir çaresizlikle ona bakıyordu. "Blake

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

emlak hemen ileride. Dinlenmek için durabilir miyiz? Teyzemle yüzleşmeye hazır değilim. Çok fazla

sorular ..."

Adam onun elini okşadı. "Elbette canım."

Ona izin vermeden dizginleri muhafızlardan birine attı ve onu önündeki eyere kaldırdı. Sebastian'ın tartanını omuzlarına doladı. Sebastian atı ileriye doğru iterken kadın yüzünü tartana gömdü ve yanaklarındaki ani sıcaklığı gizlediği için tartanı kutsadı.

Blake'lerin uşağı Prudence ve MacKay'i girişin loş serinliğine doğru götürürken bir sıra hizmetkâr ağzı açık bakakaldı. Prudence başını eğerek MacKay'e sarıldı ve merdivenlerin dibine vardıklarında tökezledi.

Konuşkan genç uşak onlara Bayan Blake'in sezon için Londra'da olduğunu ve sipahinin Lindentree'deki kontesi ziyaret etmek için ata bindiğini söyledi.

Ama elbette Bayan Walker ve konuğuna kendilerini yenilemeleri için oda sağlamaktan büyük mutluluk duyacaktı. Laird MacKay'e kendi odasının yanındaki odayı gösterdikten sonra Prudence'ın eline dokunmaya bile cesaret etti. Onun durumuna oldukça sempati duyuyordu. Bütün gazetelerde okumuştı.

Gazeteler. Prudence, o yokken bu kadar ünlü olacağından habersizdi.

"Biraz çikolata ister misiniz?" diye sordu. "Ya da belki biraz pıhtılaşmış sıcak çörek

krema ve çiroz ile-"

Silik bir şekilde gülümsedi. "Bir şişe konyak ve bir puro lütfen. Hemen." Kapıyı adamın yüzüne kapattı.

Ayak sesleri koridorda uzaklaşana kadar uzun bir süre geçti. Prudence pencereye doğru koştu. Kafes yoktu. Aşağıdaki dikenli gül ağaçlarını görünce yüzünü buruşturdu. Oda, dağınık Tudor evinin arka tarafına bakıyordu. MacKay'ın muhafızlarının sigara içtiklerini ve duvara yaslandıklarını görebiliyordu. Sabah esintisinde tembel bir pipo dumanı kıvrılıyordu. Güneş tabancalarından parlıyordu.

Utangaç bir dokunuş onu kapıya doğru koşturdu. Ciddi uşak, elinde brendi ve kadehle orada duruyordu.

"İskoçların sağı solu belli olmayan, vahşi bir topluluk olduğunu duymuştum," diye fısıldadı, sanki Prudence'ın giysilerini çıkarıp vahşi bir İskoç jig'i yapmasını bekliyormuş gibi ona bakarak. Prudence, sırf o gitsin diye, yarı yarıya ona uymak istiyordu.

Yine de gözlerindeki heyecanlı açlık ona daha iyi bir fikir verdi. Adamın kolunu yakaladı ve onu odanın içine doğru çekti. "Çok haklısın. İskoçlar çılgın bir ırk. Ve yan odadaki adam hepsinin en delisi."

"Beyaz saçlı hoş beyefendi mi?" Kaşlarını çatarak bağlantı kapısına baktı.

Prudence homurdandı. "Zekice bir kılık değiştirme. Beni kaçırın vahşi o. Zavallı kızıdan fidye koparmak umuduyla beni teyzemin malikânesine geri götürüyor." Kâhyayı pencereye doğru sürükledi ve perdelerin arkasından teatral bir gizlilikle baktı. "Dışarıdaki adamları görüyor musun? Bunlar onun adamları. Her biri yetenekli suikastçılar."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Yani o... o olamaz... o değil-"

Gülümsemesi ölümcül derecede tatlıydı. "Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick. Kanlı canlı."

Kâhyadan ürpertici bir feryat yükseldi. "Ne yapacağım ben? Bu görevde yeniyim. Devony -yani Bayan Blake- beni tavsiye etmeseydi bu pozisyona hiç gelemedim. İşe başlayalı sadece bir hafta oldu ve eve azılı bir suçlunun girmesine izin verdim." Umutla ona baktı. "Sence ona gümüşü teklif etsem gider mi?"

Prudence sesini alçalttı ve boğuk tınısını aşağılayıcı bir avantaj olarak kullandı. "Gitmek mi? Black Jack Jones'tan bu yana en azılı haydutun elinizden kaçmasına izin verseydiniz sicilinizde nasıl görünürdü?"

Peruk buklelerinden birini çekiştiriyordu, belli ki cinayet korkusu ile kahraman olmanın cazibesi arasında kalmıştı.

Prudence onun koluyla oynadı. "Düşünülmesi gereken bir ödül var." Zengin bir kahraman.

"Ve Bayan Blake'in cesaretinizden ne kadar etkileneceğini düşünün." Zengin, hayranlık duyulan bir kahraman.

Prudence'ın ellerini terli avuçlarının içinde kavradı. "Ne yapmalıyım?" Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Bana silah getir. Bir sürü silah."

Otuz Üçüncü Bölüm

Keskin bir koku ona doğru yayılırken Sebastian'ın burnu kırıştı. Prudence kahvaltı hazırlıyor olmalı, diye düşündü. Köye gidip ona bir aşçı tutması gerekecekti. Eski bir ocağın başında boğuşmaktansa, Prudence'ın yanında, başını kolunun kıvrımına sokmuş olmasını tercih ederdi. Yanında olsaydı, boğazını sıkabilir, altında bir kedi yavrusu gibi mırıldanana kadar onu okşayabilir ve ...

Kokladı. Yumurta mı? Jamie böyle kötü kokan yumurtaları nereden çalmıştı? Kanlı bir ejderhadan mı? Kükürt kokusunun üzerine keskin bir amonyak kokusu geldi ve gözyaşları ağır kapaklarına battı.

Onları kaldırmak için mücadele etti. Gözlerinin önünde parçalanmış bir güneş ışığı girdabı dönüyordu.

Kırık dökük görüntüler ona saldırdı. Kaba yontulmuş bir pencere. Tomurcuk yüklü dallar arasında masmavi çıtalar.

Açık pencereden bahar vaadiyle dolu bir esinti süzülüyordu. Sebastian nerede olduğunu biliyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

oldu. Eski çiftçi kulübesi. Bileğine bir ağırlı saplandı. Belki de geçen yıl sadece bir rüyaydı, diye düşündü. Gözlerini kapatsa, yanında bir kız diz çökebilir, mis kokulu saçları göğsünü okşayacak kadar yakınına salınabilir, serin parmakları sevgi dolu bir ilgiyle alnına dokunabilirdi. Eğer kız bunu yaparsa, onu kendisiyle birlikte çok uzaklara taşıyacak ve bir daha asla arkasına bakacak kadar aptal olmayacaktı.

Metal çanak çömlekle şingırdadı. Sebastian'ın görüşü keskinleşti. D'Artan'ın yaralı masanın üzerinde duran pirinç bir terazinin üzerine eğilmiş olduğunu görünce bir iniltiyi bastırdı. Büyükbabası bir kâğıt koni dolusu metal talaşını ölçüyor, sonra ocağa eğilip küçük demir bir tencerenin fokurdayan içindekileri karıştırıyordu. Sebastian bunun kahvaltı olmadığını umuyordu.

Parmaklarını oynattı. Koluna bıçak gibi bir karıncalanma saplandı. Farkındalığının geri gelmesiyle birlikte sayısız başka rahatsızlık da ortaya çıktı. Elleri sırtının alt kısmından bağlıydı, kötü ayak bileği ters bir eğimle bükülmüştü. Omzu fena halde acıyordu ve bunun gömleğinden aşağı dökülen kararmış kan lekeleriyle bir ilgisi olabilirdi. Boğazının arkasında acı bir tat kaldı. Bu tadı çok iyi biliyordu. D'Artan ona ne kadar afyon içirmişti?

Hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordu ve büyükbabasının çılgın bir maymun gibi ocakla tezgah arasında koşuşturmasını izlerken neredeyse gülecekti. D'Artan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bir Fransız maymunu, diye düzeltti Sebastian.

Büyükbabasını hiç bu kadar telaşlı görmemişti. D'Artan'ın gri saçları sanki telaşlı parmaklarıyla taramış gibi tutam tutam başına yapışmıştı. Ateşin sıcaklığı pürüzsüz yanaklarını pembeye boyamıştı. Ter, uzun önlüğünü lekelemişti.

Sebastian, D'Artan'ın eldivenli elleriyle küçük fıçıyı ocaktan masaya taşımalarını ilgiyle izledi. Gümüş bir kaşığı karışımına daldırdı. Tısladı ve köpürdü. Damlayan kaşığı kaldırdığında, bükülmüş, dumanı tüten bir kütleden başka bir şey yoktu. Sebastian yutkundu.

"Sakıncası yoksa çiroz ve yumurta tercih ederim," dedi.

D'Artan onun paslı sesini duyunca sarsıldı, neredeyse asidi devirecekti. Elleri sinirden titreyerek onu sabitledi.

Endişe verici bir hızla, kaşlarının yerini güneşli bir gülümseme aldı. "Menüyü seçmek zorunda değilsin. Kahvaltı için misafir bekliyoruz."

Sebastian bir kaşını kaldırarak masayı inceledi. Masanın üzerinde barut, iki tabanca, bir bıçak ve fokurdayan asit fıçısı vardı. "Kim? Lucretia Borgia mı? Eski kart oyunu arkadaşın Marquis de Sade mı?"

"Yine yanlış. Seni seven karın. Ona işlemeli bir davetiye gönderdim."

Sebastian'dan şehvetli bir kahkaha patladı. D'Artan'ın gülümsemesi soldu.

"*Karım* gelmeyecek. Son görüşmemizde ona davranışımın sonra, ben olsam yüzüme tükürmezdi.

alev alev."

D'Artan ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. Sebastian kendini kaskatı tuttu, en ufak bir korkuya bile kapılmayı reddetti. "Belki de cazibeni hafife alıyorsun." Büyükbabası şefkatli bir el ile kardeşinin saçından bir tutam aldı. "Ve cesaretini."

"Belki de gözümde b ü y ü t ü y o r u m . Babamın kızınızı kaçırdığında yaptığı gibi ve onun

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ona aşığım."

D'Artan'ın yüzünü koyu bir kırmızı kapladı. Hırıltısı derisini aristokrat elmacık kemiklerinin üzerine gerdi. "Makeno bana o vahşiden bahsetti. Geçmiş geride kaldı. Ben sadece gelecekle ilgilenirim."

Sebastian sahte bir sıkıntıyla gözlerini kapadı. "Ve eğer sonsuza dek sadece sen ve ben burada oturup formülü olan bir kadını beklersek, uzun ve sıkıcı bir gelecek olacak."

D'Artan ona doğru eğildi. "Eğer o gelmezse, sadece benim geleceğim uzun ve sıkıcı olacak. Seninki gerçekten de çok kısa olacak."

D'Artan'ın gözleri çakmaktaşı gibi parlıyordu. Sebastian'ın, yersiz bir duygunun büyükbabasını onu öldürmekten alıkoyabileceği umudu, bayat ve meyvemsi bir nefeste öldü.

D'Artan avuçlarını birbirine sürterek masaya geri döndü. Tükürük damlaları dudaklarına yapıştı. Cam şişeyi güneş ışığına doğru tuttu. "Gururlu Bayan Walker'ın senin için nasıl bir cazibesi olduğunu hiç anlayamadım. O küçük, sert yaratığın içeri girmesini, ağlayıp ellerini ovuşturmasını, hayatını kurtarmak için değerli formülünü gevelemesini sabırsızlıkla bekliyorum. Onun histriyonîğinden nasıl da zevk alacağım!"

"Seni taş kalpli orospu çocuğu."

Sebastian'ın yemini kulakları sağır eden bir tabanca patlamasıyla kesildi. Nal seslerinin gürültüsü kulübeyi sarstı.

Şişe D'Artan'ın elinden kaydı ve sert zemin üzerinde paramparça oldu. "Eğer o sıkışmış küçük chithas kanunu getirmeye cüret ederse ..." Önlüğünden bir Alman cep tabancası çıkardı. Kapıyı sinsice açmaya giderken botları kırılan cam parçalarını çitirdattı.

Sebastian'ın neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Altına katlanmış bacağına daha fazla ağırlık verdi. Şeytan omzuna acı dolu kemikli bir pençe sapladı. Alnından boncuk boncuk ter akıyordu. Bunu bir an önce yapmalıydı yoksa cesaretini kaybedecekti. Kendini dizlerinin üzerine doğru fırlatıp yaralı omzunu pencere pervazına çarparken dişleri alt dudağına battı. Güneş ışığı ve acı onu kör etti. Dilindeki metalik kan tadını aldı.

D'Artan küfürler savururken Sebastian pencereden dışarı baktı. Tabanca patlamasından çıkan duman ağaçların arasından süzülüyordu. Gözlerini kırıştırdı ve

önündeki görüntüyü kırık bir acı prizmasından geçirdi, sonra başını sertçe salladı. Belki de omzundan o kadar çok kan akmıştı ki beynini besleyecek kan kalmamıştı.

Ama Prudence hâlâ oradaydı, silahlıydı ve MacKay'in atına sanki binmek için doğmuş gibi biniyordu.

Sesi, Jamie'yi gururlandıracak bir şarkı diliyle çınılıyordu. "Aç kapıyı, seni lanet olası, yoksa Fransız kışını buradan krallığa kadar uçururum."

Sebastian pencere kenarına yığıldı, başını çarpıyor ve gülmenin daha çok acıtıp acıtmayacağını merak ediyordu

ya da ağlamak.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm Otuz Dört

Prudence tabancasının namlusuna zarif bir darbe indirdikten sonra onu eteğinin kuşağına soktu. Yanında başka bir tabancanın kabzası çıkıntı yapıyordu.

Sebastian midesinin düğümlenmesine, kasıklarındaki arzusun yavaş ve sabit atışına hayret etti. Prudence ne zaman yanında olsa kalbinin kanı yanlış yerlere itmeyi bırakması için nabzının hiç atmaması gerektiğini düşünüyordu. MacKay'in atının üzerinde bir İskoç prensesi gibi tünemiş melek ateşi ve şeytan buzuydu, kendi ekosesi bir omzunun üzerinden dikkatsizce sarkıyordu. Eteğini bacaklarının arasına çekmiş ve derme çatma bir pantolonla beline sabitlemişti. Sadece haydutun maskesi yoktu, onun yerine uyumsuz bir çift gözlük takmıştı. Kostümlü bir balo için değil, oyuncular bilindiği için daha az tehlikeli olmayan ölümcül bir maskeli balo için giyinmişti.

Atı yeri eşeledi. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Halloo? Mösyö D'Artan, evde misiniz?" Kültürlü ses tonu Sebastian'a bir darbe gibi çarptı.

Aşağı kaymamak için kollarını pencere pervazına doladı. "Kendini öldürtmeden önce defol git buradan, seni aptal kız!"

"Sessiz ol," diye hırladı D'Artan, onu saçlarından tutup geri çekti. Kulübeyi ses çıkarmadan geçmişti. Alaycılığının yerini kibar bir gülümseme almıştı. "Günaydın majesteleri. Uğrayabildiğinize çok sevindim. Tabancalarınızı yere atıp bize katılabilir misiniz?"

Nezaketle gülümsedi. "Ama neden, Vikont? Ben gerçekten berbat bir nişancıyım."

D'Artan cevap olarak cep tabancasını Sebastian'ın şakağına dayadı ve horozu geri çekti. Prudence omuz silkti, Sebastian'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti ve silahlarını yere attı. Shedismounted, ayaklarının topları üzerinde kibirli bir sıçrayışla yere indi.

Sebastian, Prudence kapıyı iterek açıp duvara çarpmasına neden olurken D'Artan'ın gergin bir şekilde sarsıldığını hissetti. Kasıla kasıla içeri girip bir sandalyeye çöktü, sonra ekosesinden bir cheroot çıkardı ve fenerin aleviyle yakmak için öne eğildi. D'Artan ona sanki Bedlam'dan kaçmış gibi baktı. Sebastian'ın gözleri kısıldı. Tanrım, genç kız muhteşemdi! diye düşündü. Ama ne yapmaya çalışıyordu ki?

Çerağı iki anlamlı parmağının arasında tuttu ve çizmelerini masanın üzerine koydu. "Günaydın beyler. Sanırım yapmamız gereken bazı işler var."

D'Artan'ın Sebastian'ın saçlarını tutuşu yavaşça gevşedi. Sebastian büyükbabasının metodik zihnini neredeyse okuyabiliyordu. D'Artan bilinmeyenlerden nefret ederdi. Eğer deli bir kadınla uğraşmak zorunda kalacaksa, bunun bir an önce bitmesini isterdi.

Tabancayı önlüğünün cebine geri koydu. "Fransa'ya gitmek için yer ayırttım. Gitmeden önce babanın formülünü almalıyım. Test etmek için tüm bileşenleri hazırladım. Ver onu bana. Şimdi."

"Yazmaya cesaret edemedim." Tek parmağıyla şakağına vurdu. "Burada saklıyorum." Ekosenin içinden gümüş bir şişe çıkardı, tıpasını açtı ve derin bir yudum aldı. Gözleri anlaşılmaz bir an için parladı,

sonra temizlendi. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Unutmamalısın ki bu bir tehlikeli bir formül. Babam bunun için öldü."

D'Artan iki avucunu masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Ve bunun için öldürmeye hazırım."

Çerağından uzun bir nefes çekti, yanaklarının hafifçe pembeleşmesinden başka bir şey belli etmiyordu. Dudaklarını büzerek D'Artan'ın yüzüne kasten bir duman bulutu üfledi.

Tükürdü. Romatizmalı gözlerinden yaşlar akıyordu. Prudence'ı ekosesinden tutup kaldırdı ve boğazını sıktı.

Bir an önce Sebastian ayakta durmanın imkânsız olduğuna yemin edebilirdi. Ama bunu fark etmeden önce ayağa fırlamış ve pencereden uzaklaşmıştı, tek arzusu parmaklarını D'Artan'ın boğazına dolamak ve onun canını sıkmaktı. Omzundan bir acı mızrağı fırladı. Başı döndü. Garip bir şekilde onu yakalayan Prudence oldu, elleri kollarına nazikçe mengene gibi yapışmıştı. D'Artan onun arkasında duruyordu, gözleri parlak ve ihtiyatlıydı.

Prudence yatıştırıcı bir sesle, "İşte böyle hayatım," dedi ve onu duvara doğru geri götürdü. "Büyükbabanı biraz sabırsız olduğu için suçlamamalısın. Bunun için uzun zamandır bekliyor. Pencereye otur ve güneşi benim için engelle, olur mu? Bu bileşenlerin çoğu narin ve güneş ışığına karşı çok hassas." Kadının saçları adamın çenesine değdi.

Gözlerini kapadı, onu kendine çekmek için yanıp tutuşuyordu. "Ona formülü verme, Prudence. Formülü aldıktan sonra seni öldürecektir."

Çınlayan kahkahası Tricia'yı kıskançlıktan bayıltabilirdi. "Tabii ki yapmayacak, seni aptal canım." Omzunun üzerinden D'Artan'a gülümsedi. "Büyükbaban saygıdeğer bir adam."

Güneş ışığı saçlarına vuruyor, onları tarçın rengine ısıtıyordu. Gözleri garip bir coşkuyla parlıyordu.

D'Artan masayı işaret etti. "Devrim kimseyi beklemez. Başlayalım mı?"

Sebastian onu geri çekmek istedi ama artık çok geçti. Prudence çoktan ona doğru yürüyordu.

D'Artan, düzgün kalçaları eteğinin gergin kıvrımlarıyla sarılmıştı.

Kalçasını pencere pervazına dayadı. Elleri bağlıyken ve kafası hâlâ afyonun etkisiyle sersemlemişken denge kurmak imkânsız olmasa da zordu. Güneş ışığı sırtını ısıttı.

D'Artan çocuksu bir neşeyle kaplarını ve şişelerini karıştırdı. "Babanızın aptalca kazasının cıva bazlı bir fülminat kullanmaktan kaynaklandığını tespit ettim. Cıva yerine gümüş kullanma cüretini gösterdim."

"Ne kadar akıllıca," diye mırıldandı Prudence. Gölgeleleri dağıtmak için feneri yaktı. Dumanı tütüyordu

Puro tabanına yakın bir yerde duruyordu. "İşte. Şu amonyaktan birazcık ekle, olur mu?"

"Ah!" D'Artan kendisinden saçma bir şekilde memnun görünüyordu. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Bir bulut

Masadan buhar yükseldi.

Prudence işaret etti. "Şimdi gümüşünüzü nitrik asidinizde çözün." Işıl ışıl parlıyordu. "Çoktan yaptım."

OceanofPDF.com

"Neden, Vikont! Bana ihtiyacınız olduğunu hiç sanmıyorum. Her şeyi kendi başınıza çözdünüz."

"Sana bir keresinde amatör bir kimyager olduğumu söylemiştim." "Ve profesyonel bir piç," diye mırıldandı Sebastian.

D'Artan ona sıırttı. "Bu meslek hakkında daha çok şey biliyorsun, değil mi? Doğduğundan beri bu işi yapıyorsun."

D'Artan masaya dönerek malzemelerini telaşlı bir hassasiyetle karıştırdı. Prudence öğürdü. D'Artan başını kaldırdı, yüzü fener ışığında beklenti içinde ve telaşlıydı.

Prudence gerindi ve Sebastian'a doğru birkaç adım attı. "Son bir malzeme, Vikont."

D'Artan bankın üzerinde durmuş, gözleri buğulanmış, elleri sabırsızlıkla seğiriyordu.

Masanın üzerindeki şişeyi işaret etti. Melek gibi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bir fahişe konyağı."

Bir fahişe konyağı.

Prudence pencereye doğru geri çekilirken, boğuk sözler Sebastian'ın zihninde yankılandı.

D'Artan heyecandan eli ayağına dolaşarak şişeyi aldı.

Dökmek için kaldırdı. Bir güneş ışığı konyağı parıltılı bir kehribar rengine boyadı.

Güzelim brendiye yazık oldu.

Efendi Blake'in sözleri Sebastian'ın beyrinde gürlerken Prudence kendini ona doğru fırlattı ve çiftçinin kulübesi kükreyen bir alev topuyla patlamadan hemen önce ikisini de pencereden aşağı yuvarladı.

Bölüm Otuz Beş

Prudence'ın yanağı sert ve tanıdık bir şeye sürtündü. Parçalanmış gözlüklerini çıkarınca bunun Sebastian'ın göğsü olduğunu fark etti. Patlamanın etkisiyle savrulan çiftçi kulübesinin önündeki çimenlere yayılmışlardı.

Prudence, "Eskiden çiftçinin kulübesiydi," diye düzeltti kendini. Geriye sadece yanan bir moloz yığını ve bükülmüş tahtalar kalmıştı. Sebastian'a baktı ve onun gözlerini açtığını gördü. Dumanlı berraklıkları onu şaşırtmıştı.

Başını tekrar yere eğdi. Sanki hastalanacakmış gibi hissediyordu. "Ah, canım. Umarım kızmamışsındır. Korkarım büyükbabanı havaya uçurdum."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Çok acımıştı ama Sebastian yine de omuz silkmeyi başardı. "Sosyal olarak kınanacak ama ahlaki olarak sağlam bir karar." Dudakları kızın saçlarına dokundu. Dudaklar şakağında derin olmayan bir yarık bulduğunda kız irkildi. "Sen küçük bir aktrissin, biliyorsun. Bir menajer tutmalı ve hemen sahneye çıkmalısın."

"Önce bir banyo yapabilir miyim?" diye mırıldandı göğsüne karşı. "Puronun her şeyin sonu olacağını düşünmüştüm.

Ben. Korkunç derecede iğrençler, değil mi?"

"Korkunç bir alışkanlık. Ben de onlardan vazgeçmeyi düşünüyordum."

Kara duman sütunları masmavi gökyüzünü lekeliyor, çamların üzerinde kıvılcımlar ve küller savuruyordu. MacKay'in atı derenin karşısındaki ağaçların arasında sakın sakın otluyordu.

Sebastian çok hareketsizdi. "Benim için geldin. Neden?"

Bakışları göğsünde buluştu. Ekosesini omuzlarından çekti ve saygılı elleriyle katladı.

"Sana bunu vermek için."

"Bana bunu vermek için olmadığına emin misin?" Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, ikisinin de şarap tadında olmasını umursamadan

kan, ter ve duman. Prudence küçük bir iniltiyle ona doğru hareket etti.

Nefes nefese güldü. "Bu pozisyonun çok ilgi çekici olasılıkları olsa da, ellerimi bağlayabilir misin?"

Kadın arkasından sürünürken acı dolu bir homurtuyla doğruldu. "Bilmiyorum delikanlı," diye alay etti. "Benim için buna degecek bir şey yapabilir misin?"

"Yapabilirim, kızım. Yapabilirim."

Çatlamış tırnaklarıyla düğümü eşeledi. Kan yanağından aşağı süzüldü ve onu sildi.

Sebastian'ın vücudunda bir kasılma oldu. Kolları kaskatı kesildi. "Arkamda kal, Prudence. Arkamda kal ve gözlerini kapat."

Ama Prudence Walker Kerr gözlerini hiçbir şeyden kaçırmazdı. D'Artan çiftçinin kulübesinin yıkıntılarından dışarı fırladığında boğazından çiğ bir çığlık koptu.

Önlüğü ve pantolonu paçavralar içindeydi. Yüzünün eti erimiş ve kemiklerine yapışarak kararmıştı. Ama o korkunç surattan tek bir gözün çelik gibi berraklığı parlıyordu. Boğazından boğuk bir feryat çıktı. Cep tabancasını çılgınca havada salladı.

Sebastian, Prudence'ın hareket ettiğini hissetti ve vücudunu kalkan olarak kullandı. "Kahretsin, Prudence, arkamda kal!"

Elleri bağlı olan Sebastian çaresizdi, D'Artan'ın sapkın öfkesi için canlı bir hedefti. Prudence'ın kendi tabancaları birkaç metre ötede çimenlerin üzerinde duruyordu ve Sebastian'ın vahşi yeminine aldırmadan tabancalara doğru hamle yaparken dizleri paramparça olmuş gözlüklerine çarptı. D'Artan tabancayı ona doğru salladı ve Prudence çimlerin üzerinde yüzüstü uzanarak donakaldı.

Vikont'un gözleri Sebastian'a odaklandı ve daraldı. Kömürleşmiş parmak uçlarından sarkan tabancasıyla torununa doğru sendeleyerek yürüdü.

"Seni küçük piç kurusu," dedi kısık ve hırçın sesiyle. "Keşke seni hiç görmemiş olsaydım. Hayatın boyunca başarısız olmaktan başka bir şey yapmadın; bir haydut olarak başarısız, bir casus olarak başarısız, bir erkek olarak başarısız. Beni hasta ediyorsun. Tıpkı baban gibisin."

Sebastian sadece elmacık kemiklerinin üzerinde sıkışan derisinin ihanet ettiği bir çabayla kendini ayağa kaldırdı. "Benden hep nefret ettin, değil mi? Sevgi dolu dede numaran hiçbir zaman inandırıcı olmadı."

D'Artan bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Senden nefret ettim. Senden nefret ettim. Sana her baktığımda, tek gördüğüm oydu. Brendan Kerr. Kızımı, biricik küçük kızımı mahveden pis İskoç..." Sesi çatladı.

Prudence, parmakları tabancanın soğuk kabzasının etrafında kıvrılırken bile acıma duygusuna karşı yutkundu.

Tanrım, ateşlemediğim tabanca olsun, diye dua etti ve hafifçe kaldırdı.

D'Artan'ın başı öne eğildi. "Benim değerli Michelline'im, hayatımda yaptığım tek güzel şey. Sen!" Akıl sağlığının son kırıntıları da yok olurken sesi bir çığlığa dönüştü. Prudence, *Sebastian'ın* Brendan Kerr olduğuna inandığını dehşetle fark etti. "Seni pis canavar. Kızımı çaldın ve tecavüz ettin ve o alçak MacKay bunu yanına bıraktı."

D'Artan tabancayı kaldırdı ve Sebastian'ın kalbine doğrulttu, otuz yıldır kendisinden esirgenen intikamı almaya kararlıydı. "İşim bitmeden bütün İskoçları cehenneme göndereceğim. Bütün İngilizleri de."

Sebastian bir tutam saçını gözlerinden savurdu ve delirmiş suçlayıcısıyla, içini parçalayan bir cesaretle yüzleşti.

Prudence'ın kalbi. "Onları kapıda karşılamak için orada olacağız," dedi büyükbabasına, "sen ve ben."

Prudence silahı bileğine dayayarak sabitledi.

D'Artan kendi tabancasının horozunu geri çekti. "Asla başka bir adamın çocuğunu çalmayacaksın."

Prudence'in parmağı tetikte sıkılaştı. Gözlerini kısıp nişan aldığında, gözlerine kan damladı.

D'Artan'ın formu yüz­süz bir lekeyle karşılaştı.

Öne doğru atıldı. "O zayıf MacKay'in gelinini çaldığın gibi başka bir adamın gelinini asla çalamayacaksın."

Çamların arasından iki tarafı keskin bir kılıç gibi keskin bir ses yükseldi. "Benim hamile gelinim, seni orospu çocuğu."

Bir tabanca patladı. D'Artan'ın kalbinin üzerinde kırmızı bir leke belirdi. Göğsüne şaşkın bir bakış attı, sonra geriye doğru sendeledi ve son bir sıçramayla dereye yığıldı. Uzun bir an boyunca tek ses akan suyun neşeli şırıltısıydı.

Sebastian yavaşça dönerken Prudence'in silahı parmaklarının arasından kaydı. MacKay onun arkasında, elinde dumanı tüten tabancasıyla duruyordu. İki adam ilk kez yüz yüze geldiklerinde Prudence'in bakışları aralarında dolaştı. Geniş omuzlar gururla dikleşmişti. En sadık erkeği bile utandıracak kadar uzun kirpikler. Ağızlarının etrafındaki parantezler, kahkahalar ve çok fazla gözyaşıyla oyulmuştu.

Hepsi nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Sebastian'ın gri gözleri irileşirken Prudence merak etti

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

farkına vardı. Sonuçta annesinin gözleri değildi. Babasının gözleri.

Parmakları çimlerin üzerinde düğümlendi. Sonunda MacKay'le ilk karşılaşmasından beri hissettiği garip bağı, o unutulmaz tanıma duygusunu, o şefkatli empatiyi anlamıştı. Aklına gelen kendi babası değildi. Sebastian'dı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Sebastian'ın bağlarını çözmeye başlarken MacKay'in sesi gayet gerçekçiydi. "Yıllardır şüphelerim vardı, biliyorsun. Annene hayrandım. Yemin etmeden önce onu baştan çıkarmaktan utandığım için Yunanistan'a kaçtım. Sonbaharda, onu her yönden karım yapabileceğim zaman dönmeyi planlıyordum."

"Biraz geç kaldın, değil mi?"

Prudence, Sebastian'ın sesindeki küçümseme ısırtısıyla irkildi.

MacKay bir adım geri çekildi, ipler budaklı ellerinden sallanıyordu. "Döndüğümde annen bana geldi. Kerr'i sevdiğine, senin onun çocuğu olduğuna, benim çocuğum olmadığına yemin etti."

"Ve sen de ona inandın mı?"

"Yalan söylemesinin nedenini bulmak için otuz yıl boyunca kalbimi aradım. Neden bana böyle bir şey söylesin ki?

şey? Beni korumak için mi? Hepimizi korumak için mi?"

Sebastian başını eğdi ve bileklerindeki çürüklere masaj yapmaya başladı. İşin tuhafı, kirpiklerinin altından incelediği MacKay değil, Prudence'dı. Söylediği sözler doğrudan kalbinden geliyordu. "Hayır. Çünkü utanıyordu. Çünkü kendini kirli hissediyordu. Ona yaptıklarından sonra, senin gibi iyi birine asla layık olamayacağını hissetti."

MacKay'in ağzı buruştu. "Benim kadar iyi ..." D'Artan'scorpse'a doğru yürürken başını salladı, omuzları ekosesinin altında kamburlaşmıştı.

Sebastian'ın elleri yumruk oldu. Şu anda MacKay'e yardım edemezdi. Baş etmesi gereken çok fazla kendi acısı vardı. Prudence çimlere oturmuş, kendine sarılmıştı. Yüzünde gözyaşı izleri vardı. Omzunun zonklamasına aldırmadan yanına çöktü ve onu nazikçe kollarının arasına aldı. Kız onun karşısında eridi. Yüzünü saçlarına gömdü, sanki saçlarının yumuşak kokusu hayatının dumanını bir kez ve sonsuza dek temizleyebilirmiş gibi. Boğazını sıktı, gözyaşlarını diliyle tattı.

İyileştirici güneş ışığı Prudence'ın sırtını okşadı. Birbirlerine sarıldılar, sarmaş dolaş olmanın rahatlığıyla çalıların gürültüsünü, yükselen sesleri duyamayacak kadar kayboldular.

Soğuk ve ıslak bir burun Prudence'ın alnına sokuldu. Özensiz bir dil yanağını yaladı. Bir gözünü açıp Sebastian'ın omzunun üzerinden baktı.

Tek görebildiği, köpek sırtışıyla açılmış sarı dişleriydi. Ağzı açık kaldı. Tüm Büyük Britanya'da bu kadar aptal ve çirkin sadece bir köpek vardı.

Prudence konuşmaya çalıştı ama vıraklamadan başka bir şey çıkmadı. Sebastian yavaş yavaş onun hareketsizliğinin farkına vardı. Başını kaldırıp onun bakışlarını takip etti.

Beribbonlu terliklerden saten volanlı kombinezonlara ve intikamcı yarıklarla daralmış kehribar gözlere kadar.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Otuz Altıncı Bölüm

Sebastian eski metresi ve nişanlısının zehirli bakışlarıyla karşılaştığında, elleri içgüdüsel olarak orada olmayan bir maskeyi ayarlamak için kalktı. Boris'in kulakları ilgiyle dikildi.

"Vay, vay," diye mırıldandı Tricia. "Bu benim sevgili tatlı yeğenim değil mi?"

Squire Blake, Tricia'nın omzunun üzerinden eğilmiş, sanki bir amikroskop ve Prudence de bir böcekmiş gibi elindeki büyüteçle Prudence'a bakıyordu. "Tanrım, bu o, değil mi? Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Prudence ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Teyzesinin hevesli bakışları altında kendini yeniden dokuz yaşında hissetti; yanakları grafitle kaplanmış, giysileri kükürt kokuyordu. Sebastian da ayağa kalktı. Elleri sahiplenici bir hareketle omuzlarında kıvrıldı ve onu cesaretle ısıttı.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu

Prudence. "İsimsiz bir not," diye tersledi

Tricia.

"D'Artan," diye fısıldadı Sebastian. "Hiç kuşkusuz onların ölümcül bir aşık kucaklaşmasında."

Prudence yumuşak bir sesle, "Açıklayabilirim," dedi.

Tricia'nın elleri ikisini de sarmak için kanat çırpı. "Neden zahmet ediyorsun? Bu pek çok şeyi açıklıyor." Parmaklarının ucuyla saymaya başladı. "Nişanlımı baştan çıkardın. Onu kötü şöhretli bir suçlu kılığına soktun."

"Korkarım bu bir kılık değiştirme değildi, Kontes. *Adam azılı* bir suçlu." Sör Arlo, yanında üç yardımcısıyla birlikte ağaçların arasından çıktı. Adamları dağılmış, bastonlarıyla kulübenin enkazını dürtüyorlardı. Sebastian Prudence'dan uzaklaştı ve budaklı bir meşeye ağır ağır yaslandı.

"Sessiz ol," dedi Tricia Arlo'ya tükürerek. "Ne cüretle sözümü kesersin? Nerede kalmıştım?
Oh, evet, sen kaçtın

kaçırıldığı bahanesiyle onu öldürdü."

"Oldukça büyük bir macera!" Squire Blake araya girdi. "Ama *ben* kaçırıldım," diye itiraz etti Prudence.

Tricia kaşlarını kaldırdı. "Sanırım haydut seni zincire vurup o zamandan beri yatağında mı?"

Prudence'ın yanaklarına renk geldi.

Tricia sanki görünmez olmuş gibi yeğeninin etrafından dolandı ve kıpkırmızı tırnağını

Sebastian'ın gömleği. "Daha akıllı olsaydım, o haydutu kendi yatağıma zincirlerdim."

Sebastian kollarını kavuşturdu. Dudakları huysuz bir gülümsemeyle büküldü. "Beni orada tutmanın tek yolu buydu, sevgilim."

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tricia çığlık attı.

Sör Arlo demir prangaları uzattı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick olarak yaptığı alçakça işler için mahkemeye çıkarılana kadar bu beyefendinin takacağı tek zincir bunlar. Soygun için. Adam kaçırma-"

"Buna cinayeti de ekleyebilirsiniz, efendim," diye seslendi yardımcılardan biri D'Artan'ın yanına çömeldiği yerden.

Ceset.

MacKay açıklık boyunca ilerledi. "O adamı tutuklayamazsınız. Bunu yasaklıyorum."

"Onu neden tutukladınız?" Tricia minik ayağını yere vurdu. "Onu şimdi asamaz mıyız?"

Squire Blake tombul avuçlarını birbirine sürttü. "Oh, bu oldukça ilginç. Tilki avından çok daha iyi."

Sebastian Tricia'ya gülümsedi. "Fransa'da olmamamız çok kötü, canım. Kafamı kestirebilirdin."

"Zevkle," diye tısladı.

"Peki siz kim olabilirsiniz, efendim?" Tugbert MacKay'e sordu.

MacKay rahatlatıcı bir kolla Prudence'ın omuzlarına sarıldı. "Ben bu genç kızın nişanlısıyım."

"Ama ben onun kocasıyım," diye ekledi

Sebastian. Sör Arlo yine prangaları uzattı.

"O adamı tutuklayamazsınız," diye tekrarladı MacKay. "Kral tarafından tamamen affedildi."

Şerifin gülümsemesi bir çentik attı. "O zaman bir göz atalım, olur mu?"

MacKay Prudence'a baktı. Prudence Sebastian'a baktı. Sebastian'ın çenesi gerildi ama bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Yavaşça kollarını kaldırdı ve bileklerini Sör Arlo'ya uzattı.

"Hayır!" Prudence acı dolu bir çığlık attı. Herkes ona baktı. "Laird MacKay haklı. Onu tutuklayamazsınız.

onu."

"Neden?" Sör Arlo soğukkanlılıkla sordu.

Zihni hızlandı. Elleri eteğinin içinde kıvrıldı, sonra ani bir umutla başını kaldırdı. "Çünkü o Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick değil. O benim."

Sebastian inledi. Sör Arlo'nun ağzı açık kaldı. Squire Blake bu heyecan verici yeni gelişme için uygun bir sıfat bulamayınca yüzü kıpkırmızı kesildi. Tricia korsajından bir mendil çıkardı ve ona uzattı.

"Bu doğru." Prudence uzun adımlarla açıklığı arşınıyor, öfkeyle düşünüyordu. Yardımcılardan biri onun adımlarını takip ediyor, prangaları şingirdiyordu.

eller. "Bunca yıldır haydut olan bendim. Neden soygunlar hep sınır boylarında oluyor sanıyorsun? Tricia Teyze beni küçük yatağıma yatırırđı, sonra kafesimden aşağı sallanırdım ve aygırımın üzerinde ay ışığının aydınlattığı çayırlda dörtnala giderdim-"

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sebastian ona nazikçe, "Senin bir aygırın yok," diye hatırlattı.

Ayak parmaklarına kasten sertçe basarak onun yanından geçti. "Belki de bir kısraktı o zaman. Karanlıkta bunu söylemek zor. Benim tek endişem zenginleri avlamak, masumları soymaktı-"

"Ne saçma bir hikaye!" MacKay araya girdi.

Sebastian iç çekti. "Nihayet aklı başında bir ses."

MacKay kendini tam boyuna çekti ve ekosesini gururla omuzlarına çekti. "Ben kendim Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick'im."

Sebastian umutsuzluk dolu bir homurtuyla yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Blake malikânesindeki uşak kimliğimi doğrulamaktan mutluluk duyacaktır," diye devam etti MacKay. "Ben kaçmadan önce personeli beni yakalamak için oldukça cüretkâr bir girişimde bulundu. Hizmetçiler bile silahlıydı." Prudence'a kısık bir bakış attı. "Birisi onlara canlı halimin ölü halimden daha değerli olduğunu söyleme basiretini göstermeseydi muhtemelen öldürölmüş olacaktım."

Prudence ilk kez onun elmacık kemiğindeki morluğun koyu lekesini fark etti. Suçlulukla omuz silkerek tırnaklarından birini ısırđı.

Açıklık bir kaosa dönüştü. Sör Arlo hiç de centilmence olmayan bir küfürle prangalarını yere fırlattı. Yardımcısı başını kaşıyarak şüpheyle Prudence ve MacKay'e baktı. Tricia adalet için çığlık atmaya başladı ve Sör Arlo'nun hepsini asmasını talep etti. Boris öfkeyle havlayarak Squire Blake'in etrafında dans etti.

Tiz bir İskoç savaş çığlığı ortalığı sessizliğe boğdu. Boris inledi ve Tricia'nın eteklerinin arkasına gizlendi. İki at çalıların arasından fırladı, binicileri kalabalığı ezmek için son anda geri çekildi.

Sör Arlo elleri kalçalarında onlara baktı. "Dur tahmin edeyim. Siz Korkunç İskoç Haydut Kirkpatrick olmalısınız."

Jamie şapkasını çıkardı. "Hizmetinizdeyim, efendim."

Bakışları kirli ama canlı Prudence ve Sebastian'ı bulduğunda Jamie'nin keskin yüz hatları rahatlardı. Triciapaled, Tiny'yi görünce irkildi. Squire Blake'in arkasına geçti ama Blake'in cüssesi bile onu ve Boris'i saklamaya yetmedi.

Tiny gülümsedi ve atını ileri doğru itti. "Jamie, işte benim küçük kontesim! Merhaba, canım. Beni hatırladın mı?"

"Yeter!" Sör Arlo böğürdü. Prudence neredeyse gülümsedi. Arlo sinirlendiğinde gerçekten de oldukça otoriter bir figür oluyordu. "Kontesin önerisini kabul edip hepinizi asmaktan başka bir şey yapmak istemezdim ama İngiltere yasalarına olan bağlılığım beni engelliyor. Bu yüzden bana aradığım cevapları verebileceğine inandığım tek adamı tutuklayacağım."

MacKay ileri atıldı ama Sebastian onun önüne geçti. Bu kez o bileklerini uzattı,

Sör Arlo son bir tıkırtıyla prangaları üzerlerinden kaydırıldı.

Şerif Sebastian'dan uzaklaşırken Prudence düzensiz bir nefes aldı. Ölçülü adımları

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

aralarındaki mesafeyi kapattı. Elinin topuğuyla bir damla gözyaşını sildi ve isli bir iz bıraktı. Tricia'ya aldırmadan, hepsine aldırmadan öne doğru eğildi ve dudaklarını Sebastian'ın dudaklarına eriyen bir okşayışla dokundurdu. Aralarındaki ağır metal zincirler bile onun vücudunu sevgi dolu bir teslimiyetle Sebastian'ınkine bastırmasına engel olamadı.

Geri çekildi, sadece dudaklarını kulağına bastıracak kadar uzun süre kaldı. Nefesini tuttu, tekrar birlikte olana kadar adamın yapabileceği herhangi bir itirafın tadını çıkarmak istiyordu.

"Güle güle, sevgili düşesim," diye fısıldadı.

Yardımcılardan biri onu götürürken elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. MacKay peşlerinden yürüdü, sonunda tek oğlunun yanında durmaya kararlıydı. Sebastian omzunun üzerinden bakarak ona göz kırptı. Prudence bu görüntüyü sonsuza dek yanında taşıyacağını biliyordu: çarpık sırtışı, kaşındaki is lekesi, karmakarışık saçlarına vuran güneş ışığı. Acı sona kadar atılğan.

Tricia'nın tırnakları Prudence'ın ön koluna küçük bıçaklar gibi saplandı. "Benimle gel, seni kötü, nankör kız. Babanın ve tüm zavallı ölmüş kocalarımın yüz karasısın. Yaptığım her şey için bana ettiğin teşekkürlere inanamıyorum-"

Prudence kolunu teyzesinin elinden çekip aldı. Omuzlarını dikleştirerek öne doğru bir adım attı ve boyunun avantajını kullanarak teyzesine tepeden baktı.

Tricia geriye doğru aceleyle bir adım attı ve Boris'e doğru tökezledi. Squire Blake onu düşmeden yakaladı. Karışık göğsünü tuttu. "Şey, ben asla

. . . Katıksız kibir ..."

Squire Blake, omzunun üzerinden Prudence'a isteksiz bir hayranlık bakışı atarken bile sempatik bir şekilde mırıldanarak onu götürdü. İnleyen bir Boris peşlerinden gitti. Prudence tek başına duruyordu. Gariptir ki, onun omuzlarına kocaman ellerini koyan Tiny'ydi. "Hadi, genç kız. Sen çok cesur bir kızsın ama seni eve götürsek iyi olacak."

Evinin nerede olduğunu hatırlayabilmeyi dileyerek sersemlemiş bir halde ilerledi.

Bölüm Otuz Yedi

Yağmur köhne binanın çatısını dövüyordu ama sağanak bile meraklıları Elsdon'un kalbindeki adliye binasından uzak tutamıyordu. Northumberland ve çevresindeki ilçelerin çeşitli sakinleri ile omuz omuza doluydu. Nemli pelerinlerden buhar yükseliyordu. Kontlar çiftçilerle dirseklerini ovuşturuyor, satenler yünlerle yarışıyor; hepsi de kötü şöhretli Winton Düşesi'nin evliliğinin feshine tanık olmaya kararlıydı.

Londra Observer ve *Times* gazetelerinin muhabirleri kalabalığın arasında ilerleyerek görüş ve dedikodu topladı. Sempatiler bölünmüştü. Yüzü kurumuş bir elma gibi buruşmuş yaşlı bir çiftçi kadın, düşesi bir alçak tarafından kaçırılan ve silah zoruyla evlendirilen zavallı ve talihsiz bir kız olarak tanımladı. Genç Bayan Devony Blake daha sonra Prudence Walker'ı, kendi teyzesinin nişanlısıyla "kaçmaya cüret eden" "alçak bir hedonist" olmakla suçlayacaktı. Saygıdeğer babası neşeyle

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tüm olayı "entrikalarla dolu" olarak nitelendirdikten sonra asil bir duruş sergileyerek

makalelerine onun bir taslağını ekleyebilirler.

Kalabalığın mırıldanmaları, adliye binasının kapısı açılıp yağmurun altında hayranlık duydukları nesneyi içeri alırken alçak bir gürültüye dönüştü. Kadınlar fısıltılarını bastırmak için yelpazelerini kaldırdılar. Erkekler birbirlerini dürterek bakıyorlardı.

TheTimes muhabiri, yerel eşraftan biri kendisine düşesin yüksek peruklu ve dalgalanan elbiseli gösterişli yaratık değil, arkasındaki gözlüklü kadın olduğunu açıkladığında hayal kırıklığını gizledi.

Muhabir, genç düşesin görünüşünde eleştiriyi davet edecek hiçbir şey olmadığını düşündü. Sade siyahlar giymişti, koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı. Hokkasını getirmediği için kendine lanet etti. Tanrım, onun resmini çizmeyi nasıl da istiyordu! Böylesine netlikle kazanmış çizgiler zaman ve hafıza tarafından her zaman bulanıklaştırılırdı.

Prudence öne doğru yürüyüp ön taraftaki yerine oturduğunda gök gürültüsü adliye binasını inletti. Tricia, Yaşlı Balık'ı kapıda bırakarak, oturacak yer bulmakta geciken ve homurdanan birkaç kişiye şemsiyesini salladı. Tricia'nın yeni sevgilisi pelerinini savurarak arkasından yürüdü; Korsikalı bir konttu, pristine taşından paltosundan kurdeleler ve madalyalar damlıyordu.

Prudence ellerini kucağında kavuşturdu. Kalabalığın gürültüsü ona sadece bir distanto okyanusunun kükremesi gibi geliyordu. Onların kırbaçlarını hissedemiyordu.

fısıltılar, bakışlarının acısı. Hiçbir şey hissedemiyordu. İcini korkunç bir uyuşukluk kaplamış, önüne çıkan her şeyi köreltmışti.

Bir ay oldu. Otuz gün ve tek kelime yok. Bir not bile yok. Ne bir mesaj. Sebastian'ın, Tricia'nın planlamasına izin verdiği feshi gerçekleştirmesini istemediğini gösteren hiçbir şey yoktu. Prudence'ın Sebastian'ın neredeyse bir hafta önce Londra'daki bir hapishaneden salıverildiğini bilmek için etrafındaki dedikoduları duymasına gerek yoktu. İhtiyar Fish bunu ona bildirmekten yeterince memnun olmuştu.

Sir Arlo akıllıca davranarak Sebastian Kerr'i mahkûm etmenin imkânsız olmasa da zor olacağına karar vermişti, çünkü Sebastian'ın tutuklandığı yer, aralarında bir İskoç lordu, bir düşes ve havuç kafalı bir bakanın oğlunun da bulunduğu korkunç İskoç haydutlarla kaynıyordu. Ayrıca gizemli bir şekilde ortadan kaybolan bir af meselesi ve İskoçya'nın en güçlü düklerinden biri olan Killian MacKay'ın Sebastian'ı gayrimeşru olsun ya da olmasın oğlu olarak kabul ettiği gerçeği de vardı. Durumu kurtarmak ve soruları bastırmak için, Korkunç Haydut'un çiftçinin kulübesini yerle bir eden patlamada öldüğü açıklandı. D'Artan'ın cesedi uygun bir şekilde gömüldü.

Prudence eldivenlerini çıkarıp bir top haline getirdi. Sebastian herhalde şimdi Highlands'e dönüyordur, diye düşündü. İskoçya'daki en zengin mülklerden birinin varisiydi. Dunkirk'üne ve babasının kabul edeceği her şeye sahip olabilirdi. Artık saygınlığını satın almak için orta halli bir düşese ihtiyacı yoktu.

Yargıç mahkeme salonuna girdiğinde kaskatı kesildi. Cübbesi tozluysa ve peruğunun içine bir şey yuva yapmış gibi görünüyordu. Kalabalığı gözden geçirirken derin bir iç çekti. Böyle sahnelere alışık değildi. Geçen yıl verdiği en önemli karar hamile bir kadının çalınmasıyla ilgiliydi.

ekmek.

Sırasına vurarak mırıltıları fısıltılara dönüştürdü. Prudence gözlerini kucağına dikmiş, Triciaans'ın çınlayan falsetto sesiyle sorularını yanıtlamasına izin veriyordu. Belki de Sebastian artık Brendan Kerr'i n hırpalanmış mirasından kurtulabilir, diye düşündü. Yara izlerini her zaman taşıyacaktı ama zamanla yaraları iyileşebilirdi. O

kendisi için de aynı şeye inanabilmeyi diledi.

"Majesteleri!" Kelimeler gök gürültüsü gibi patladı.

Prudence sandalyesinde doğrulurken yargıcın kendisine ters ters baktığını gördü. Kalabalığın gergin titremeleri yerini sessizliğe bıraktı. "Evet, efendim?"

"Vasınız kaçırılmanızla ilgili sorularıma cevap verme nezaketini gösterdi. Aynı nezaketi sizden de beklerdim. Sorumu tekrarlayacağım. Bu saçma sapan evlilik tamamlandı mı?"

Travesty? El ele güneşli bir çayırdaki gezinirken. Keçiye kimin isim vereceğini tartışmak. Şafak vakti, sadece sabahın ilk güneş ışıklarıyla giyinmiş olarak bir öpücüğü paylaşmak. Ağzını açtı ve boğazındaki sert düğümü aşarak konuşmak için mücadele etti.

Mahkeme salonunun arkasından bir ses yükseldi. "Evet, efendim, öyleydi."

Prudence ayağa kalktı, destek için tırabzana tutundu. Döndüğünde, adliye binasının kapısında duran bir adam gördü.

Dudakları yaramaz bir sırıtişla kıvrıldı. "Ve büyük bir zevkle, ekleyebilirim."

Prudence önce kıpkırmızı oldu, sonra bembeyaz. Mahkeme şok çığlıklarıyla çalkalandı. Yargıç sırasına vurdu.

Sebastian Kerr arkasında babasıyla birlikte duruyordu, ikisi de tam bir İskoç ihtişamıyla giyinmişti. Killian MacKay gururla gülümsüyordu. Tiny ve Jamie yanlarında, her biri yepyeni giysiler içindeydi. Jamie'nin dudaklarından kalın bir puro s a r k ı y o r d u .

Sebastian koridorda ona doğru ilerlerken, Prudence parmak boğumları tırabzana degecek şekilde geriye doğru eğildi. Ona bakamıyordu. Çok acı veriyordu. Güneşe bakmak gibiydi.

Sebastian onun yanında diz çökerken kalabalık nefesini tuttu. Örtüsünden oymalı bir kutu çıkardı ve ona uzattı. "Sana bir yüzük almayı düşünmüştüm ama Jamie bunu daha çok begeneceğini söyledi."

Titreyen parmaklarıyla kutuyu açtı. Kadife kıvrımların arasında küçük, altın bir kibrit çöpü tabanca duruyordu.

Sebastian geri çekildi, yakışıklı yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap. Bunu hak ediyorum."

Minik tabancayı doğrudan adamın kalbine doğrultup tetiği çektiğinde kalabalığın nefesi kesildi.

Ağzından mücevherli bir kuş fırladı ve Bach'ın "Uyuyanlar, Uyanın" şarkısının ilk notalarını çınlattı. Prudence kahkahasını bastırmak için hamle yaptı ama Sebastian o yapamadan elini yakaladı. Zengin kahkaha dalgaları mahkeme salonuna yayıldı.

Sebastian'ın gözlerindeki tüm mizah izleri kayboldu. "Seni bu işe bulaştırmaktan korkuyordum. Gerçekten özgür olduğumu bilmeden geri dönemezdim." Tekrar onun yanına diz çöktü ve elini kendi elinin içine aldı. "Biliyorsun, ben hâlâ bir piçim."

Gözlüklerini kibarca düzeltti. "Her zaman öyleydin. Ama bu beni asla sevmekten alıkoymadı.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

sen."

Sebastian onu kollarının arasına alırken kalabalık kükredi. Tricia baygınlık geçirerek geri çekildi ve peruğunu kontun kucağına düşürdü.

Kalabalık önlerinden ayrılırken Sebastian'ın dudakları kızın yanağını, burnunu ve kaşlarını okşadı. Eli saçlarını karıştırdı, saçları yüzünün etrafına yumuşak ve gevşek bir şekilde düşene kadar tokaları dağıttı.

Tiny ve Jamie kapıları açtılar. Adam onu yağın yağmurun içine taşıdı, ekosesini şefkatle başının üzerine örttü.

"Benim geldiğim yerde," dedi sesi boğuk bir şekilde, "bir erkek bir kadına ekosesini verdiğiinde bu sadece

tek bir şey."

Adliye binasının merdivenlerinde durdu ve ona şefkatle gülümsedi. "Göster bana."

O yaptı. Kız ona sarılırken dudakları buluştu. Kalabalık onayını haykırdı. Killian MacKay döndü ve onlara uygun bir İngiliz selamı verdi.

Tiny kahkahalar atarak başını geriye attı.

Jamie akan gözlerini sildi ve burnunu yeni paltosunun koluna sümkürdü.
"Sakın kimse

Jamie Graham duygusal, Tanrı korkusu olan bir delikanlı değildir," diye mırıldandı kendi kendine.

Tütmekte olan purosunu Yaşlı Balık'ın büzülmüş dudakları arasına sıkıştırdı ve tatlı İngiliz yağmuru altında Prudence ve Sebastian'ın peşinden koşarak merdivenlerden aşağı atladı.

TERESA MEDEIROS, kendini asker çocuğu olarak tanımlayan, Almanya'da doğmuş bir yazar. İlk romanını yirmi bir yaşında yazdı ve yazmadığı zamanlarda yarı zamanlı olarak yerel devlet hastanesinde psikiyatri hemşiresi olarak çalışıyor. Kentucky'de bir kulübe evde kocası Michael (o da bir hemşire), beş kedisi ve bir Doberman'la birlikte yaşıyor.

Sürüm Geçmişi

1.0-19 Temmuz 2004-İlk Yayın. Sert kapak baskısından taranmış, yazım denetimi yapılmış ve biçimlendirilmiştir.

2.0-21 Temmuz 2004-Ön okuma.

Bu Başlık Hakkında

Bu e-Kitap, OverDrive, Inc. tarafından üretilen ReaderWorks®Publisher 2.0 kullanılarak oluşturulmuştur.

Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

ReaderWorks hakkında daha fazla bilgi için lütfen bizi Web'[dewww.overdrive.com/readerworks](http://www.overdrive.com/readerworks) adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

